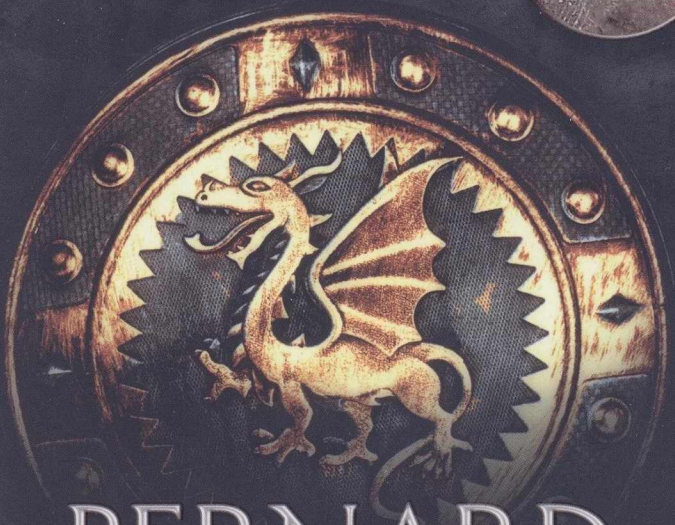
BESTSELLER INTERNAȚIONAL

„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie mai bine decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată, clasic sau contemporan."
GEORGE R.R. MARTIN

SERIA ULTIMUL REGAT

BERNARD CORNWELL

CĂLĂREȚUL MORȚII

The Pale Horseman
Bernard Cornwell
Copyright © 2005 Bernard Cornwell

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Călărețul morții
Bernard Cornwell

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNWELL, BERNARD
Călărețul morții / Bernard Cornwell;
trad. Graal Soft. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1985-3
I. Soft, Graal (trad.)

821.135.1-31

BERNARD
CORNWELL

CĂLĂREȚUL MORȚII

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

BERNARD CORNWELL

CĂLĂREȚUL MORȚII

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT / GRAAL SOFT

Lui George MacDonald Fraser,
cu admirație

Ac her forþ berað; fugelas singað,
gylleð græghama.

Aici începe războiul, hoitarii cântă,
iar lupii cenuşii urlă.

Din *Bătălia de la Finnsburh*

Toponime

Modul de scriere a toponimelor din Anglia anglo-saxonă a fost întotdeauna o chestiune disputată, neexistând un acord unanim nici măcar în privința denumirilor înseşi. Astfel, Londra apare în textele medievale ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster sau Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale toponimelor din lista de mai jos, dar eu le-am folosit în general pe cele existente în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru anii din preajma perioadei în care a domnit Alfred, 871–899 d.Hr. Această soluție nu este infailibilă, desigur. În 956, Hayling Island era scrisă şi Heilincigae, şi Hæglingaiggæ. Eu, personal, am preferat England, în loc de Englaland, şi forma modernă Northumbria, în loc de Norðhymbralond, pentru a nu lăsa impresia că hotarele străvechiului regat coincideau cu cele ale țării moderne. Prin urmare, lista de mai jos este pur orientativă.

Æsc's Hill	Ashdown, Berkshire
Æthelingæg	Athelney, Somerset
Afen	râul Avon, Wiltshire
Andefera	Andover, Wiltshire
Baðum (pronunțat Bathum)	Bath, Avon
Bebbanburg	castelul Bamburgh, Northumberland
Bran	Brent Knoll, Somerset

Bru	râul Brue, Somerset
Cippanhamm	Chippenham, Wiltshire
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cornwalum	Cornwall
Cracgelad	Cricklade, Wiltshire
Cridianton	Crediton, Devon
Cynuit	Cynuit Hillfort, lângă Cannington, Somerset
Dærentmora	Dartmoor, Devon
Defereal	Kingston Deverill, Wiltshire
Defnascir	Devonshire
Dornwaraceaster	Dorchester, Dorset
Dreyndynas	„Fortul spinilor", fictiv, în Cornwall
Dunholm	Durham, comitatul Durham
Dyfed	sud-vestul Ţării Galilor, în mare parte actualul Pembrokeshire
Dyflin	Dublin, Irlanda
Eoferwic	York (dar şi danezul Jorvic, pronunţat Yorvik)
Ethandun	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Exeter, Devon
Exanmynster	Exminster, Devon
Gewæsc	estuarul The Wash
Gifle	Yeovil, Somerset
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Glwysin	Ţara Galilor, aproximativ Glamorgan şi Gwent
Hamptonscir	Hampshire
Hamtun	Southampton, Hampshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Lundi	insula Lundy, Devon
Mærlebeorg	Marlborough, Wiltshire

Ocmundtun	Okehampton, Devon
Palfleot	Pawlett, Somerset
Pedredan	râul Parrett
Penwith	Land's End, Cornwall
Readingum	Reading, Berkshire
Sæfern	râul Severn
Sceapig	insula Sheppey, Kent
Scireburnan	Sherborne, Dorset
Sillans	insulele Scilly
Soppan Byrg	Chipping Sodbury, Gloucestershire
Sumorsæte	Somerset
Suth Seaxa	Sussex (saxonii din sud)
Tamur	râul Tamar
Temes	fluviul Tamisa
Thon	râul Tone, Somerset
Thornsæta	Dorset
Uisc	râul Exe
Werham	Wareham, Dorset
Wilig	râul Wylye
Wiltunscir	Wiltshire
Winburnan	Wimborne Minster, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

PARTEA ÎNTÂI

Vikingul

Unu

Mă uit acum la tinerii de douăzeci de ani şi mă gândesc că sunt înduioşător de fragezi, abia desprinşi de la sânul mamei, dar, pe vremea când eu aveam această vârstă, mă consideram bărbat în toată firea. Făcusem un copil, luptasem în zidul de scuturi şi nu acceptam sfaturile nimănui. Pe scurt, eram trufaş, prost şi încăpăţânat. Motiv pentru care, după victoria noastră de la Cynuit, am făcut o greşeală.

Ne bătuserăm cu danezii pe malul apei, acolo unde râul iese din mlaştina cea mare, iar valurile mării Sæfern se sparg pe un ţărm plin de noroi, şi-i învinseserăm. Fusese un mare măcel, iar eu, Uhtred de Bebbanburg, îmi făcusem datoria. Făcusem chiar mai mult decât atât, pentru că, spre sfârşitul bătăliei, când marele Ubba Lothbrokson, cel mai temut dintre conducătorii danezi, îşi croise drum prin zidul nostru de scuturi cu uriaşa lui secure de luptă, îl înfruntasem, îl biruisem şi-l trimisesem în *einherjar*, armata morţilor care chefuiesc şi se dedau plăcerilor carnale în palatul lui Odin.

Ceea ce ar fi trebuit să fac atunci, ce îmi spusese Leofric să fac, era să mă duc în goana calului la Exanceaster, unde Alfred, regele saxonilor din vest[1], îl asedia pe Guthrum. Ar fi trebuit să ajung în toiul nopţii, să-l trezesc pe rege din somn şi să depun

[1] Kingdom of Wessex sau Kingdom of the West Saxons a fost un regat anglo-saxon din sud-vestul Angliei, care a existat din secolul al VI-lea până la apariţia statului englez unificat, în secolul al X-lea. (n.tr.)

la picioarele sale stindardul de luptă al lui Ubba, cu un corb negru pe el, şi marea lui secure de luptă, încă năclăită de sânge închegat. Ar fi trebuit să-i dau lui Alfred vestea cea bună că armata daneză fusese înfrântă, că puţinii supravieţuitori fugiseră pe corăbiile lor cu dragoni la proră, că Wessexul era în siguranţă şi că eu, Uhtred de Bebbanburg, reuşisem toate astea.

În schimb, m-am dus la soţie şi la copil.

La douăzeci de ani, preferam să mă culc cu Mildrith decât să culeg răsplata adusă de norocul meu, şi asta a fost greşeala mea, deşi, privind în urmă, n-o regret prea mult. Destinul este inexorabil, iar Mildrith, cu toate că nu dorisem să mă însor cu ea şi cu toate că după aceea am ajuns s-o detest, era minunată în pat.

Prin urmare, la sfârşitul primăverii anului 877, mi-am petrecut acea zi de sâmbătă gonind spre Cridianton în fruntea unei cete de douăzeci de bărbaţi, în loc să mă duc la Alfred. Îi făgăduisem lui Leofric că aveam să ajung la Exanceaster până la amiaza zilei de duminică, pentru a-i da de ştire lui Alfred că-i câştigasem bătălia şi-i salvasem regatul.

– Probabil că Odda cel Tânăr e deja acolo, mă avertiză Leofric. Leofric avea aproape de două ori vârsta mea şi era un războinic asprit de anii de luptă împotriva danezilor. Neprimind nici un răspuns de la mine, insistă: M-ai auzit? Odda cel Tânăr e deja acolo, şi rahatul ăsta cu ochi o să-şi asume tot meritul.

– Adevărul nu poate fi ascuns, i-am replicat eu cu trufie.

Leofric pufni ironic. Era o brută bărboasă şi îndesată, un bărbat care ar fi trebuit să fie comandantul flotei lui Alfred, doar că nu se născuse într-o familie bună. După o lungă ezitare, Alfred îmi dăduse mie în grijă cele douăsprezece corăbii pentru că eram ealdorman[1], de viţă nobilă, şi pentru că era potrivit ca un nobil să comande flota saxonilor din vest, cu toate că aceasta fusese mult prea firavă pentru a înfrunta

[1] Conducătorul unui comitat din Anglia anglo-saxonă, numit de rege, care era responsabil cu aplicarea legii în teritoriul său şi comanda în luptă oastea locală (n.tr.)

nenumăratele corăbii daneze care veniseră pe coasta sudică a Wessexului.

– Ai momente când eşti un şterc.

Ştercul este ceea ce iese din fundul animalelor şi era una dintre insultele preferate ale lui Leofric. Eram prieteni.

– O să-l vedem mâine pe Alfred, i-am zis.

– Iar Odda cel Tânăr l-a văzut azi, spuse Leofric răbdător.

Odda cel Tânăr era fiul lui Odda cel Bătrân, ealdormanul care-i oferise adăpost soţiei mele, şi nu mă plăcea deloc. Nu mă plăcea pentru că voia să se culce cu Mildrith, ceea ce era un motiv suficient ca să mă deteste.

– O să-l vedem mâine pe Alfred, am repetat eu.

În dimineaţa următoare am pornit cu toţii spre Exanceaster, oamenii mei escortându-i pe Mildrith, pe fiul meu şi pe dădaca lui.

L-am găsit pe Alfred la nord de Exanceaster, unde stindardul lui cu dragon, în verde şi alb, flutura deasupra corturilor. Şi alte steaguri fluturau în vântul umed, o mulţime de fiare, cruci, sfinţi şi arme anunţând că marii bărbaţi din Wessex îşi însoţeau regele. Pe unul dintre acele stindarde era un cerb negru, ceea ce însemna că Leofric avusese dreptate: Odda cel Tânăr se afla acolo, în sudul Defnascirului. Între marginea dinspre miazăzi a taberei şi fortificaţiile oraşului se afla un mare pavilion făcut din pânze de corabie întinse între stâlpi ancoraţi, iar asta îmi spunea că Alfred, în loc să se bată cu Guthrum, stătea de vorbă cu el. Negociau un armistiţiu, deşi nu chiar în acea zi, pentru că era duminică, şi Alfred nu lucra duminica, dacă putea să evite acest lucru. L-am găsit în genunchi într-o capelă improvizată dintr-o altă velă de corabie, cu toţi nobilii şi thegnii[1] strânşi în spatele lui. Unii îşi întoarseră capetele când auziră copitele cailor noştri. Odda cel Tânăr se număra printre ei, aşa că am putut să văd neliniştea ce-i apăruse pe chipul îngust.

---

[1] Nobili anglo-saxoni de rang mai mic decât magistraţii şi ealdormanii (n.tr.)

Episcopul care ţinea slujba făcu o pauză pentru ca oamenii să se poată închina, iar asta i-a oferit lui Odda prilejul să-şi ia privirea de la mine. Era îngenuncheat foarte aproape de rege, ceea ce sugera că se bucura de aprecierea lui. N-aveam nici o îndoială că adusese la Exanceaster stindardul cu corb şi securea de luptă aparţinându-i lui Ubba cel mort şi că-şi asumase meritul pentru câştigarea bătăliei de pe ţărmul mării.

– Într-o zi, i-am spus lui Leofric, o să-l despic pe ticălos de la vintre până la gât şi o să ţopăi pe stârvul lui.

– Ar fi trebuit să faci asta ieri.

Când mă zări, un preot care îngenunchease lângă altar, unul dintre numeroşii preoţi care-l însoţeau mereu pe Alfred, se trase îndărăt cât de discret putu, apoi se ridică şi se apropie grăbit de mine. Saşiu, cu o claie de păr roşcat şi mâna stângă înţepenită, părea nespus de bucuros să mă vadă.

– Uhtred! strigă el în timp ce alerga spre caii noştri. Uhtred! Te crezuserăm mort!

– Eu, mort? i-am zâmbit.

– Ai fost luat ostatic!

Mă numărasem printre cei doisprezece ostatici englezi de la Werham, dar, în vreme ce restul fuseseră ucişi de Guthrum, eu fusesem cruţat datorită contelui Ragnar, un comandant danez care mi-era ca un frate.

– N-am murit, părinte Beocca, şi mă mir că n-ai ştiut.

– De unde să ştiu?

– Pentru că am fost la Cynuit, părinte, şi Odda cel Tânăr ţi-ar fi putut spune că am luptat acolo şi c-am scăpat cu viaţă.

Mă uitam la Odda în timp ce vorbeam, iar, Beocca, simţindu-mi înverşunarea din glas, se nelinişti.

– Ai fost la Cynuit? mă întrebă el.

– Nu v-a spus Odda cel Tânăr?

– Nu ne-a spus nimic.

– Nimic?

Am dat pinteni calului printre oamenii îngenuncheaţi ca să mă apropii de Odda. Beocca încercă să mă oprească, dar i-am îndepărtat mâna de pe frâie. Mai înţelept decât mine, Leofric

rămăsese în spate, însă eu mi-am îmboldit calul printre şirurile de credincioşi până când n-am mai putut înainta din pricina înghesuielii. Fără să-l scap pe Odda din ochi, i-am zis lui Beocca:

– Nu v-a povestit cum a murit Ubba?

– A spus că Ubba a murit în zidul de scuturi, îmi răspunse preotul în şoaptă, ca să nu tulbure slujba, şi că a fost ucis de mai mulţi oameni.

– Asta a spus?

– A zis că el însuşi l-a înfruntat pe Ubba.

– Deci, în ochii oamenilor de aici, al cui e meritul pentru uciderea lui Ubba Lothbrokson? am vrut să ştiu.

Beocca, simţind că urmau necazuri, încercă să mă potolească.

– Putem vorbi despre asta mai târziu. Deocamdată, Uhtred, vino să ni te alături în rugăciune. Mi se adresase pe nume, nu potrivit rangului, deoarece mă ştia de când eram copil. Beocca era din Northumbria, la fel ca mine, şi fusese preotul tatălui meu, dar, când danezii ne ocupaseră ţara, venise în Wessex, ultimul regat care li se mai opunea invadatorilor. E vremea rugăciunilor, nu a certurilor, stărui el.

Însă eu aveam chef de ceartă.

– Al cui e meritul pentru uciderea lui Ubba Lothbrokson? l-am întrebat din nou.

– Oamenii îi mulţumesc lui Dumnezeu că păgânul e mort, şopti Beocca ocolind răspunsul şi încercând să mă tempereze cu gesturi frenetice din mâna înţepenită.

– Tu cine crezi că l-a ucis pe Ubba? Crezi că Odda cel Tânăr l-a omorât? Am citit în ochii lui că asta credea şi m-am înfuriat, ridicând şi mai tare glasul. Ubba m-a înfruntat, ne-am bătut unu la unu, doar el şi cu mine. Sabia mea împotriva securii lui. Şi, părinte, nu era rănit când a început lupta, însă la sfârşit era mort. Plecase la fraţii lui de pe tărâmul morţii.

Eram în culmea furiei, iar vocea mi se transformase în strigăt, aşa încât credincioşii, distraşi de la slujbă, se întoarseră cu toţii pentru a se uita la mine. Prelatul – pe care l-am recunoscut a fi episcopul de Exanceaster, cel care ne cununase pe

mine şi pe Mildrith – se încruntă nervos. Numai Alfred părea să nu fi băgat de seamă întreruperea; totuşi, după câteva clipe se ridică şi se întoarse spre mine, în vreme ce soţia lui, Ælswith cea cu chipul uscăţiv, îi şoptea ceva la ureche. Atunci am răcnit cât mă ţineau bojocii:

– Există aici vreun bărbat care neagă că eu, Uhtred de Bebbanburg, l-am ucis pe Ubba Lothbrokson în luptă dreaptă?

Se lăsă tăcerea. Nu avusesem de gând să întrerup slujba, dar o mândrie monstruoasă şi o furie de nestăpânit mă făcuseră să mă port astfel. Toţi ochii se holbau la mine, steagurile fluturau în vânt, şi chiar atunci o ploaie măruntă începu să cadă pe la marginile velei întinse. Nimeni nu-mi răspunse, dar oamenii văzuseră că mă uitam fix la Odda cel Tânăr. Unii îşi îndreptară privirile spre el în aşteptarea unui răspuns, însă Odda încremenise năucit.

– Cine l-a ucis pe Ubba? am ţipat la el.

– Nu se cuvine să te porţi aşa, mă dojeni Alfred supărat.

– Asta l-a ucis pe Ubba! am răcnit eu smulgând din teacă Răsuflarea-Şarpelui, credincioasa mea sabie.

Asta fu o altă greşeală.

Pe timpul iernii, cât fusesem închis la Werham ca ostatic al lui Guthrum, în Wessex se dăduse o lege nouă, potrivit căreia nici un om, cu excepţia celor din garda regală, nu avea dreptul să scoată vreo armă în prezenţa regelui. Legea nu era menită doar să-l protejeze pe Alfred, ci şi să împiedice ca disputele dintre nobilii lui să se încheie cu vărsare de sânge. Prin urmare, fără s-o ştiu, încălcasem legea atunci când scosesem Răsuflarea-Şarpelui din teacă, ceea ce-i făcu pe oamenii regelui să-şi îndrepte suliţele şi săbiile spre mine. Într-un târziu, Alfred, învăluit într-o pelerină roşie şi cu capul descoperit, porunci cu glas răsunător ca toată lumea să se potolească.

Apoi se apropie de mine, şi am putut să-i văd furia de pe chip. Avea o faţă îngustă, cu nasul şi bărbia prelungi, o frunte înaltă şi o gură cu buze subţiri. De obicei era bine bărbierit, însă acum avea o barbă scurtă, care îl făcea să pară mai în vârstă.

Încă nu avea treizeci de ani, dar arăta ca de patruzeci. Era groaznic de slab şi mereu ursuz, din pricina bolilor de care suferea. Semăna mai mult cu un preot decât cu un rege, pentru că avea chipul palid şi iritat al unui om care îşi petrece prea mult timp ferit de soare şi aplecat deasupra cărţilor, dar în ochii lui se citea o autoritate neîndoielnică. Ochii aceia, cenuşii ca o platoşă, erau neiertători.

– Mi-ai tulburat pacea, rosti el, şi ai tulburat şi pacea lui Hristos.

Mi-am băgat Răsuflarea-Şarpelui în teacă, ascultând de Beocca; preotul îmi şoptise să nu mă mai port ca un prost şi să-mi vâr arma la loc, iar acum începuse să mă tragă de piciorul drept ca să mă facă să descalec şi să îngenunchez în faţa regelui, pe care-l adora. Ælswith, soţia lui Alfred, se uita la mine cu cel mai pur dispreţ.

– Ar trebui să fie pedepsit, strigă ea.

– Du-te acolo, îmi spuse regele arătând spre unul dintre corturile lui, şi aşteaptă-mi judecata.

N-am avut de ales, pentru că oştenii din garda lui, cu toţii înzăuaţi şi cu coifuri pe cap, mă înconjurară şi mă duseră spre cort. Am descălecat, după care am păşit înăuntru. Aerul mirosea a iarbă îngălbenită, călcată în picioare. Ploaia răpăia pe acoperişul din pânză, iar un şiroi se scurgea pe altarul unde se aflau un crucifix şi două sfeşnice goale. Fără îndoială, mă aflam în capela personală a regelui, unde am avut de aşteptat multă vreme. Mulţimea credincioşilor se împrăştie, ploaia conteni şi nişte raze firave ieşiră dintre nori. Undeva cânta o harpă, poate pentru Alfred şi soţia lui în timp ce mâncau. Un câine intră în cort, se uită la mine, îşi ridică piciorul lângă altar, apoi ieşi. Soarele dispăru la loc în spatele norilor, iar ploaia începu din nou să răpăie pe pânză. Dintr-odată se auzi zgomot la intrarea în cort, şi doi bărbaţi intrară. Unul era Æthelwold, nepotul regelui şi cel care ar fi trebuit să moştenească tronul Wessexului de la tatăl său, doar că fusese prea tânăr, aşa încât coroana ajunsese la unchiul lui. Acum, el îmi zâmbi sfielnic, lăsându-şi însoţitorul să înceapă discuţia. Masiv, bărbos, cu vreo zece ani

mai în vârstă decât Æthelwold, acesta strănută, își suflă nasul în mână și-și șterse mucii pe haina de piele.

– Cică-i primăvară, mormăi el, după care îmi aruncă o privire fioroasă. A naibii ploaie nu se mai oprește! Știi cine sunt eu?

– Wulfhere, am răspuns. Ealdormanul de Wiltunscir.

Era văr cu regele și unul dintre conducătorii Wessexului. Încuviință din cap.

– Și știi cine-i neghiobul ăsta afurisit? mă întrebă el arătând spre Æthelwold, care ținea în brațe o boccea din pânză albă.

– Ne cunoaștem, am zis.

Æthelwold era doar cu o lună mai tânăr decât mine; din fericire pentru el, unchiul său era un bun creștin, fiindcă altminteri s-ar fi putut pomeni cu un cuțit înfipt noaptea în inimă. Era mult mai chipeș decât Alfred, însă părea cam prostănac și frivol. De obicei umbla beat, deși în acea dimineață de duminică se arăta a fi destul de treaz.

– Mă ocup de Æthelwold, spuse Wulfhere, și acum și de tine. Iar regele m-a trimis să te pedepsesc. Nevasta lui vrea să-ți scot mațele prin fundul ăla puturos și să le dau la porci. Încruntându-se aprig, mă întrebă: Știi care este pedeapsa pentru scoaterea sabiei din teacă în prezența regelui?

– Niște bani de plătit? mi-am dat eu cu părerea.

– Moartea, prostule, moartea. Au dat legea asta iarna trecută.

– Și eu de unde era să știu?

– Dar Alfred se simte milos, continuă Wulfhere fără să mă bage în seamă. Așa că nu te vei legăna în lațul spânzurătorii. Însă vrea să-l asiguri că vei păstra pacea.

– Care pace?

– Pacea lui, neghiobule! Vrea să ne luptăm cu danezii, nu să ne ciopârțim unul pe altul. Așa că, deocamdată, trebuie să juri că vei păstra pacea.

– Deocamdată?

– Deocamdată, spuse el pe un ton neutru, iar ridicarea mea din umeri o luă ca pe o acceptare. Peste câteva clipe mă întrebă: Carevasăzică, tu l-ai ucis pe Ubba?

– Da.

– Mda, aşa am auzit. Strănută din nou. Îl cunoşti pe Edor?

– Îl cunosc.

Edor era una dintre căpeteniile ealdormanului Odda, un războinic din Defnascir care luptase alături de noi la Cynuit.

– Edor mi-a povestit ce s-a întâmplat, spuse Wulfhere, însă numai pentru că are încredere în mine. Pentru numele lui Dumnezeu, potoleşte-te!

Răcnetul îi fusese adresat lui Æthelwold, care îşi băgase mâna pe sub acoperământul altarului, probabil căutând ceva de preţ. În loc să-şi omoare nepotul, Alfred părea hotărât să-l plictisească de moarte. Lui Æthelwold nu i se permisese niciodată să lupte, ca nu cumva să-şi facă o reputaţie bună, fiind în schimb silit să înveţe, ceea ce el detesta, aşa că îşi pierdea vremea vânând, bând, curvăsărind şi mustind de ranchiună că nu era el regele.

– Stai locului, băiete, mârâi Wulfhere.

– Edor ţi-a spus asta numai pentru că are încredere în tine? m-am mirat eu. Adică, ce s-a întâmplat la Cynuit este secret? O mie de oameni m-au văzut ucigându-l pe Ubba!

– Dar Odda cel Tânăr şi-a asumat meritul, zise Wulfhere. Taică-său e grav rănit. Când o să moară, Odda cel Tânăr o să devină cel mai bogat om din Wessex, o să aibă o armată mai mare şi-o să poată plăti mai mulţi preoţi decât vei fi tu în stare s-o faci vreodată, aşa că oamenii nu vor să-l jignească, nu-i aşa? Ca să-i câştige favorurile, o să pretindă că-l cred. Iar regele îl crede deja, şi de ce nu l-ar crede? Odda a adus steagul şi securea de război ale lui Ubba Lothbrokson. Le-a depus la picioarele lui Alfred, apoi a îngenunchеat, i-a mulţumit lui Dumnezeu şi a promis că va construi o biserică şi o mănăstire la Cynuit. Tu ce-ai făcut? Te-ai năpustit cu calul în toiul slujbei şi ţi-ai fluturat sabia în faţa regelui. N-a fost o treabă prea deşteaptă.

Vorbele lui m-au făcut să zâmbesc, pentru că avea dreptate. Alfred era neobişnuit de pios, iar o modalitate sigură de a reuşi în Wessex era să cânţi în struna acestei pietăţi, s-o imiţi şi să pui în seama lui Dumnezeu toate lucrurile bune care se întâmplau.

– Odda e o jigodie, mârâi Wulfhere luându-mă prin surprindere, dar acum e jigodia lui Alfred, şi tu n-ai cum să schimbi asta.

– Dar eu l-am omorât...

– Ştiu ce-ai făcut, mă întrerupse el. Alfred bănuieşte că spui adevărul, însă crede că Odda te-a ajutat să învingi. Crede că tu şi Odda v-aţi luptat amândoi cu Ubba. Poate că nici nu-i pasă care dintre voi l-a omorât. Îl interesează doar că danezul e mort, ceea ce-i grozav, iar Odda i-a adus vestea, aşa că acum soarele răsare din fundul lui Odda. În caz că vrei ca gărzile regelui să te spânzure de vreo creangă, n-ai decât să te cerţi cu Odda. Pricepi ce-ţi spun?

– Da.

Wulfhere suspină.

– Leofric a zis c-o să pricepi până la urmă, dacă te bat la cap destul de mult.

– Vreau să-l văd pe Leofric, am cerut.

– Nu poţi, se burzului Wulfhere. A fost trimis înapoi la Hamtun, unde i-e locul. Cât despre flotă, va fi dată în grija altcuiva. Tu trebuie să faci penitenţă.

Preţ de câteva clipe am crezut că n-auzisem bine.

– Ce trebuie să fac?

– Să te umileşti. Æthelwold, care nu mai deschisese gura până atunci, îmi rânji. Nu eram tocmai prieteni, dar băuserăm de multe ori împreună şi părea să mă placă. Trebuie să te îmbraci ca o muiere, să mergi în genunchi şi să te umileşti.

– Şi asta chiar acum, adăugă Wulfhere.

– Să fiu al naibii...

– O să fii al naibii oricum, mârâi Wulfhere, după care smulse bocceaua din mâinile lui Æthelwold şi mi-o aruncă la picioare. Văzând că era o cămaşă de penitenţă, nu m-am aplecat s-o ridic. Pentru numele lui Dumnezeu, flăcăule, se răsti zdrahonul, dă dovadă de puţină minte! Ai o nevastă şi pământ aici, nu-i aşa? Ce crezi c-o să se întâmple dacă nu-i faci voia regelui? Vrei să devii proscris? Vrei ca nevasta să-ţi fie trimisă la mănăstire? Vrei ca biserica să-ţi ia pământul?

M-am holbat la el.

– N-am făcut decât să-l omor pe Ubba și să spun adevărul.

Wulfhere oftă din rărunchi.

– Nu știu cum merge treaba în Northumbria, de unde vii tu, dar aici este Wessexul lui Alfred. În Wessex poți face orice, numai să nu te pișsi pe biserica lui, iar tu exact asta ai făcut. Te-ai pișsat, băiete, și acum biserica o să se pișe pe tine. Se strâmbă auzind că ploaia începuse să răpăie mai tare pe pânza cortului, apoi privi încruntat la băltoaca formată chiar în fața intrării. După o lungă tăcere, întoarse capul spre mine și mă întrebă: Crezi că ceva din toate astea are vreo însemnătate?

Da, credeam, însă eram atât de uimit de amărăciunea din glasul lui, încât n-am avut nimic de spus.

– Crezi că moartea lui Ubba contează? adăugă el, surprinzându-mă iarăși. Chiar dacă Guthrum acceptă pacea, crezi că noi am câștigat? Fața lui mare căpătase un aer sălbatic. Cât va mai fi Alfred rege? Cât va mai trece până când danezii vor fi stăpâni aici?

Tot nu-mi găseam cuvintele. Am văzut că Æthelwold asculta cu atenție. Tânjea să fie rege, însă nu avea adepți, iar Wulfhere fusese desemnat să-l păzească tocmai ca să nu se apuce de stârnit necazuri. Totuși, cuvintele lui Wulfhere sugerau că necazurile urmau să vină oricum.

– Fă ce vrea Alfred, mă sfătui ealdormanul, și după aceea, găsește o cale să rămâi în viață. Asta-i tot ce poate face oricare dintre noi. Dacă Wessexul e cucerit, o să fie vai de capul nostru, dar, până atunci, pune-ți odată cămașa aia afurisită!

– Amândoi o s-o facem, spuse Æthelwold.

În acea clipă am văzut că adusese două cămăși, împăturite laolaltă.

– Și tu? se răsti Wulfhere la el. Ești beat?

– Fac penitență pentru că sunt beat. Sau fac penitență pentru că am fost beat. Rânjind către mine, își trase cămașa peste cap. O să mă duc la altar cu Uhtred, spuse el, vocea fiindu-i estompată de pânză.

Wulfhere nu-l putu împiedica, dar își dădea seama, la fel ca și mine, că Æthelwold își bătea joc de ritual. Pe deasupra,

tânărul o făcea și ca favoare pentru mine, deși, din câte știam, nu-mi datora nimic. Însă i-am fost recunoscător, așa că mi-am pus cămașa aia afurisită și, alături de nepotul regelui, am pornit să ne primim pedeapsa.

Eu nu însemnam nimic pentru Alfred. Avea grupul lui de mari seniori din Wessex, iar dincolo de hotarul cu Mercia erau alți nobili și thegni care trăiau sub stăpânire daneză, dar, dacă Alfred le-ar fi dat ocazia, ar fi luptat pentru Wessex. Toți acei oameni de vază îi puteau aduce oșteni care să-și așeze săbiile și sulițele sub flamura cu dragon a Wessexului, în vreme ce eu nu aveam nimic, cu excepția sabiei mele, Răsuflarea-Șarpelui. Adevărat că eram lord, însă eram din îndepărtata Northumbrie și nu aveam oameni pe care să-i conduc în luptă, așa că nu-i puteam fi de folos decât în viitorul îndepărtat. Dar încă nu înțelegeam asta. Cu timpul, pe măsură ce stăpânirea Wessexului s-a întins spre nord, am devenit un ealdorman de care trebuia să se țină seama, însă tânărul furios care eram atunci, în 877, nu avea nimic mai mult decât o ambiție uriașă.

Mi-am îndeplinit cazna fără o vorbă. Chiar și astăzi, după o viață de om, țin minte cât de chinuitor a fost să mă târăsc în genunchi. De ce mă pusese Alfred să fac asta? Îi obținusem o mare victorie, dar el insistase să mă facă de râs, și pentru ce? Pentru că tulburasem o slujbă? În parte, da. Îl iubea pe Dumnezeul creștin, iubea biserica și credea cu tărie că supraviețuirea Wessexului depindea de supunerea față de biserică, așa că o proteja cu aceeași dârzenie cu care lupta pentru țara lui. De asemenea, iubea ordinea, fiind convins că fiecare om și lucru avea locul său. Eu nu mă potriveam nicăieri, însă regele credea sincer că, dacă aș fi fost făcut să mă închin Domnului, m-aș fi putut integra în ordinea lui mult iubită. Pe scurt, mă considera un cățelandru rebel care trebuia biciuit zdravăn ca să intre în rând în haita disciplinată.

Așa că mă puse să mă târăsc în genunchi.

Iar Æthelwold se dădu în spectacol.

Nu de la început. Iniţial, ritualul se desfăşură cu toată solemnitatea. Toţi bărbaţii din armata lui Alfred fuseseră chemaţi să privească, înşiraţi pe două rânduri în ploaie. Liniile se întindeau până la altarul de sub vela de corabie, unde Alfred şi soţia lui aşteptau împreună cu episcopul şi cu un grup de preoţi.

– Îngenunchează, îmi spuse Wulfhere. Trebuie să îngenunchezi şi să te târăşti până la altar. Acolo, vei săruta acoperământul altarului şi te vei întinde cu faţa în jos.

– Şi apoi?

– Apoi, Dumnezeu şi regele te vor ierta. Cum nu mă clinteam, voinicul ealdorman mârâi: Fă-o!

Aşa că am făcut-o, m-am lăsat în genunchi şi am mers prin noroi în timp ce oamenii înşiraţi mă priveau în tăcere. Dintr-odată, Æthelwold, care se afla imediat în urma mea, începu să se vaiete că era un păcătos. Îşi ridică braţele spre cer, se trânti cu faţa în mocirlă, urlă că se pocăia, răcni că săvârşise nişte păcate de neînchipuit. În primele clipe oamenii părură stânjeniţi, dar în curând izbucniră în chicote de râs.

– Am cunoscut o sumedenie de femei! strigă Æthelwold către ploaie. Şi erau femei stricate! Iartă-mă!

Alfred era furios, dar nu putea împiedica un om să se facă de râs în faţa lui Dumnezeu. Credea oare că remuşcările lui Æthelwold erau sincere?

– Am pierdut şirul femeilor! ţipă Æthelwold, apoi începu să lovească în noroi cu pumnii. O, Doamne, ador ţâţele! O, Doamne, ador muierile goale! Doamne, iartă-mă pentru asta!

Râsetele se răspândiră prin mulţime, toţi amintindu-şi probabil că Alfred, înainte ca pietatea să-l cuprindă ca într-o menghină, fusese un muieratic de mâna-ntâi.

– Trebuie să mă ajuţi, Doamne! răcni Æthelwold pe când înaintam. Trimite-mi un înger!

– Ca să-l poţi încăleca dacă-i femeie? strigă o voce din mulţime, iar râsetele se prefăcură într-un hohot general.

Ælswith fu luată de-acolo, ca nu cumva să audă ceva nepotrivit. Preoţii şopteau între ei, însă pocăinţa lui Æthelwold, deşi neobişnuită, părea sinceră. Plângea de de scutura cămaşa pe el.

Ştiam că de fapt râdea, dar urla ca şi cum sufletul i-ar fi fost în agonie.

– Nu mai vreau ţâţe, Doamne! se tângui el. Nu mai vreau ţâţe! Se făcea de râs, însă asta nu-l deranja, dată fiind reputaţia lui de neghiob. Fereşte-mă de ţâţe, Doamne! mai răcni tânărul.

Alfred plecă, ştiind că solemnitatea momentului fusese distrusă, iar majoritatea preoţilor îl însoţiră, aşa că eu şi Æthelwold ne-am târât până la altar, unde Æthelwold îşi scoase cămaşa plină de noroi şi se sprijini de masă.

– Îl urăsc, murmură el, şi mi-am dat seama că se referea la unchiul lui. Îl urăsc, iar acum îmi datorezi o favoare, Uhtred.

– Ţi-o datorez, am recunoscut.

– O să mă gândesc la ceva, zise Æthelwold.

Odda cel Tânăr nu plecase cu Alfred. Părea amuzat. Umilirea mea, la care abia aşteptase să asiste, se transformase într-un prilej de distracţie, şi era conştient că oamenii îl urmăreau atent, vrând să vadă cum se purta în acele clipe. Se apropie de un bărbat uriaş care făcea parte din garda lui. Omul era înalt şi lat în umeri, însă faţa lui era cea care atrăgea atenţia, deoarece pielea îi era foarte întinsă pe craniu, împiedicându-l să afişeze altă expresie în afară de ură şi o sălbăticie de lup înfometat. Violenţa emana din el precum o duhoare de câine ud. Îmi aruncă o privire de fiară, şi eu am înţeles dintr-odată că acela era războinicul care avea să mă ucidă dacă Odda găsea ocazia să comită crima. Odda era o nulitate, fiul unui ealdorman bogat, dar banii îi îngăduiau să aibă ucigaşi în subordine. În cele din urmă, Odda îşi trase acolitul de mânecă, şi amândoi se întoarseră şi plecară.

Părintele Beocca rămăsese lângă altar.

– Sărută-l, îmi porunci el, apoi întinde-te pe jos!

Fără să-l ascult, m-am ridicat.

– Poţi să mă pupi în fund, părinte.

Eram furios, iar furia mea îl sperie pe Beocca, făcându-l să se tragă îndărăt.

Totuşi, îndeplinisem voinţa regelui. Îmi făcusem penitenţa.

*

Pe bărbatul înalt de lângă Odda cel Tânăr îl chema Steapa. Oamenii îi spuneau Steapa Snotor sau Steapa cel Deştept.

– E o glumă, îmi zise Wulfhere în timp ce-mi dădeam jos cămaşa de penitenţă şi-mi puneam zalele.

– O glumă?

– Îi spun aşa pentru că e prost ca un bou. Are icre de broască în loc de creier. Cu toate astea, nu-i un războinic de lepădat. Nu l-ai văzut la Cynuit?

– Nu, am rostit eu sec.

– Ce treabă ai cu Steapa? mă întrebă Wulfhere.

– Nici una.

Îl întrebasem cine era omul din garda lui Odda ca să aflu numele celui care voia să-mi ia zilele, însă motivele mele nu-l priveau pe Wulfhere.

Ealdormanul vru să insiste, dar îşi dădu seama că n-avea să primească un răspuns mai bun.

– Când năvălesc danezii, vei fi binevenit alături de oamenii mei, îmi spuse peste câteva clipe.

Æthelwold, nepotul lui Alfred, care îmi ţinea cele două săbii, scoase din teacă Răsuflarea-Şarpelui şi cercetă ornamentele fine de pe lamă.

– Dacă vin danezii, îi zise el lui Wulfhere, trebuie să mă laşi să mă bat cu ei.

– Tu nu ştii să te baţi.

– Atunci, trebuie să mă înveţi, replică tânărul vârând Răsuflarea-Şarpelui înapoi în teacă. Wessexul are nevoie de un rege care să ştie să se bată, nu să se roage.

– Ai grijă ce vorbeşti, băiete, dacă nu vrei să-ţi taie careva limba. Wulfhere smulse armele din mâinile lui Æthelwold şi mi le dădu, spunându-mi: Danezii vor năvăli cu siguranţă, şi atunci te aştept la mine.

Am încuviinţat din cap fără să rostesc vreun cuvânt. Atunci când soseau danezii, aveam de gând să trec în tabăra lor. După ce fusesem capturat, la vârsta de zece ani, fusesem crescut de danezi, care, deşi ar fi putut să mă omoare, se purtaseră frumos cu mine. Le învăţasem limba şi le venerasem zeii până nu mai

ştiusem dacă eram danez sau englez. Dacă ealdormanul Ragnar cel Bătrân ar mai fi fost în viaţă, nu i-aş fi părăsit niciodată, însă el fusese ucis într-o noapte de trădare şi foc, iar eu fugisem spre sud, în Wessex. Acum era momentul să mă întorc. De îndată ce danezii plecau din Exanceaster, intenţionam să mă duc la fiul lui Ragnar, Ragnar cel Tânăr, dacă mai trăia, căci vasul lui făcuse parte din flota lovită de marea furtună. Multe corăbii se scufundaseră, iar ce mai rămăsese din flotă ajunsese cu greu la Exanceaster, unde ambarcaţiunile ardeau acum mocnit pe malul râului de lângă oraş. Nu ştiam dacă Ragnar supravieţuise. Speram că da şi că avea să scape din Exanceaster, iar atunci aveam să mă duc la el, să-i pun la dispoziţie sabia mea şi să întorc acea sabie împotriva lui Alfred de Wessex. Apoi, într-o bună zi, aveam să-i poruncesc lui Alfred să se îmbrace într-o rasă de călugăr şi să se târască în genunchi până la un altar închinat lui Thor. După care aveam să-l ucid.

Acestea erau gândurile mele în timp ce călăream spre Oxton, domeniul adus de Mildrith ca zestre, un loc frumos, dar împovărat de datorii. Terenul moşiei se afla pe versanţii unor dealuri mărginite la est de marele râu Uisc, care se vărsa în mare, iar deasupra casei se găsea o pădure deasă de stejari şi frasini străbătută de pârâiaşe limpezi ce se îndreptau spre lanurile de secară, grâu şi orz. Casa, lungă şi joasă, construită din chirpici şi lemn de stejar, arăta ca un dâmb acoperit cu muşchi verde, numai fumul ce ieşea prin gaura din mijlocul acoperişului dând de ştire că era o locuinţă. În curtea alăturată erau porci, pui şi mormane de bălegar mari cât casa. Tatăl lui Mildrith se ocupase de moşie cu ajutorul unui vechil pe nume Oswald, care era un hoţoman, iar în acea duminică mohorâtă, pe când ne întorceam acasă, numai de necazuri din partea lui n-aveam nevoie.

Eram furios şi dornic de răzbunare, întrucât Alfred mă umilise. Fu ghinionul lui Oswald că alesese acea după-amiază de duminică pentru a târî un stejar din pădure. Meditam la plăcerile răzbunării, lăsându-mi calul să meargă la pas pe cărare, când am văzut opt boi trăgând un copac uriaş către râu.

Trei bărbaţi mânau boii, în vreme ce al patrulea, Oswald, stătea călare pe trunchi, cu un bici în mână. Când mă văzu, sări iute jos; în prima clipă vru să fugă în pădure, dar, dându-şi seama că nu avea cum să scape de mine, aşteptă să mă apropii de stejarul doborât.

– Bună ziua, stăpâne.

Era surprins să mă vadă. Probabil crezuse că fusesem ucis împreună cu ceilalţi ostatici, iar asta îl făcuse să fie neglijent.

Calul meu, adulmecând nervos sângele care curgea pe crupele boilor, făcea paşi mici înainte şi înapoi. L-am potolit mângâindu-l pe grumaz, apoi m-am uitat la trunchiul stejarului, care avea o lungime de vreo patruzeci de picioare şi era gros cât un stat de om.

– Frumos copac, i-am spus lui Oswald.

Vechilul se uită spre Mildrith, care stătea ceva mai departe.

– Ziua bună, stăpână, rosti el strângând în mâini căciula de lână pe care o purta peste părul roşu şi cârlionţat.

– E o zi tare umedă, Oswald, replică ea.

Tatăl ei îl numise vechil, iar Mildrith, neştiutoare, avea deplină încredere în loialitatea şi priceperea lui.

– Am spus că este un copac frumos, am zis eu cu voce aspră. Unde a căzut?

Oswald îşi îndesă căciula la cingătoare.

– Pe culme, stăpâne, răspunse el vag.

– Pe culmea de pe pământul meu?

Bărbatul şovăi. Probabil îi trecea prin minte să spună că arborele provenea de pe pământul unui vecin, însă ar fi fost prins imediat cu minciuna, aşa că tăcu.

– De pe pământul meu? l-am întrebat din nou.

– Da, stăpâne, recunoscu el.

– Şi unde-l duci?

Şovăi iarăşi, dar până la urmă răspunse:

– La joagărul lui Wigulf.

– Îl cumpără Wigulf?

– El o să-l taie, stăpâne.

– N-am întrebat ce va face cu el, ci dacă o să-l cumpere.

Mildrith interveni spunând că, uneori, tatăl ei trimitea bușteni la joagărul lui Wigulf, dar i-am făcut semn să tacă.

– O să-l cumpere? l-am întrebat pe Oswald.

– Stăpâne, avem nevoie de lemn pentru reparații, iar Wigulf este plătit în bușteni ca să-l taie.

– Și tu duci acolo un copac într-o zi de duminică? Neprimind răspuns, am continuat cu asprime: Spune-mi, dacă avem nevoie de scânduri pentru reparații, de ce nu tăiem noi bușteniii? Nu avem oameni? Sau icuri? Sau topoare?

– Wigulf a făcut asta mereu, zise posomorât vechilul.

– Mereu? am repetat, însă Oswald rămase tăcut. Wigulf locuiește în Exanmynster?

Exanmynster se află cam la o milă spre nord și este cea mai apropiată așezare de Oxton.

– Da, stăpâne.

– Deci, dacă mă duc acum la Exanmynster, Wigulf o să-mi spună câți arbori de mărimea asta i-ai livrat în ultimul an?

Nu se auzeau decât ploaia picurând de pe frunze și câte un ciripit de pasăre. Mi-am îmboldit calul să se apropie de Oswald, care-și încleștă mâna pe bici de parcă s-ar fi pregătit să-l folosească împotriva mea.

– Câți? l-am întrebat.

Oswald nu zise nimic.

– Bărbate, murmură Mildrith.

– Taci! am repezit-o, în timp ce privirea lui Oswald se mută de la mine la ea și înapoi la mine. Cât ți-a plătit Wigulf? l-am întrebat. Cât face un stejar ca ăsta? Opt șilingi? Nouă?

Furia care mă făcuse să mă comport atât de violent în timpul slujbei regale mă cuprinsese din nou. Era limpede că Oswald fura lemn și că era plătit pentru asta; ar fi trebuit să-l acuz de furt și să-l trimit la judecată, unde un juriu ar fi decis dacă era vinovat sau nu, însă nu aveam chef de așa ceva. Mi-am scos din teacă Răsuflarea-Șarpelui și am dat pinteni calului. Mildrith țipă să mă oprească, însă n-am băgat-o în seamă. Oswald o luă la fugă, ceea ce fu o greșeală, pentru că l-am ajuns cu ușurință din urmă, am legănat Răsuflarea-Șarpelui o dată și i-am

despicat ţeasta de i se văzu creierul în timp ce se prăbuşea zvârcolindu-se pe frunzele putrede. În clipa următoare mi-am înfipt sabia în gâtul lui.

– Asta a fost o crimă! ţipă Mildrith.

– Ba a fost dreptate, un lucru care lipseşte în Wessex. Plin de scârbă, am scuipat pe trupul lui Oswald, care încă zvâcnea. Ticălosul ne fura!

Mildrith îşi îndemnă calul să urce pe deal, iar dădaca o urmă, cu pruncul nostru în braţe. Am lăsat-o să plece.

– Duceţi copacul acasă, le-am poruncit robilor care mânau boii. Dacă este prea mare ca să-l trageţi la deal, tăiaţi-l şi aşezaţi scândurile în şopron.

În seara aceea am scotocit casa lui Oswald şi am descoperit cincizeci şi trei de şilingi îngropaţi în podea. Am luat banii, precum şi vasele de gătit, frigarea, cuţitele, cataramele şi o manta din piele de căprioară, apoi i-am alungat de pe pământul meu nevasta şi pe cei trei copii ai săi. Mă întorsesem acasă.

Doi

Furia nu-mi fusese domolită de uciderea lui Oswald. Moartea unui vechil necinstit nu era o consolare pentru nedreptatea monstruoasă pe care o suferisem. Wessexul nu era amenințat de danezi deocamdată, însă asta numai pentru că eu îl ucisesem pe Ubba Lothbrokson, iar răsplata mea fusese umilința.

Sărmana Mildrith! Era o femeie blândă, care avea o părere bună despre toți cei pe care îi cunoștea, iar acum se pomenise măritată cu un războinic furios și plin de ranchiună. Se temea de mânia lui Alfred, era îngrozită că Biserica avea să mă pedepsească pentru că-i tulburasem pacea și își făcea griji că rudele lui Oswald aveau să-mi ceară un wergild pentru uciderea lui. Și chiar aveau s-o facă. Wergildul era valoarea sângelui oricărui bărbat, femeie sau copil. Dacă ucideai un om, trebuia să plătești prețul, altminteri erai și tu omorât, și nu mă îndoiam că familia lui Oswald avea să se ducă la Odda cel Tânăr, care fusese numit ealdorman de Defnascir după ce tatăl lui fusese prea grav rănit pentru a mai îndeplini această funcție, iar Odda avea să-i ceară intendentului comitatului să fiu judecat, însă nu-mi păsa de asta. Am vânat mistreți și cerbi în timp ce așteptam vești despre negocierile de la Exanceaster. De îndată ce aflam că, la fel ca alte dăți, Alfred făcuse pace cu danezii și le îngăduise să plece, aveam să mă duc la Ragnar.

Nu trecu mult până să-mi găsesc primul însoțitor, un rob pe care l-am descoperit la Exanmynster într-o frumoasă zi de primăvară, când se ținea târgul de slujbe pentru muncile câmpului.

Ca la toate târgurile, erau acolo jongleri, povestitori, umblători pe catalige, muzicanţi şi saltimbanci. Un bărbat înalt, cu părul alb şi faţa ridată şi serioasă, vindea săculeţe din piele fermecate, ce transformau fierul în argint. L-am văzut cu ochii mei punând într-un săculeţ două cuie obişnuite şi, o clipă mai târziu, scoţându-le; de data asta erau din argint pur. După cum ne zise, mie şi celorlalţi gură-cască, ca să pregătim vraja trebuia să punem înăuntru un crucifix din argint şi să dormim peste noapte cu săculeţul legat la gât. I-am plătit trei şilingi de argint pentru un asemenea săculeţ, dar nici pomeneală de vrajă. Mi-am petrecut zadarnic luni de zile căutându-l pe individ. Chiar şi astăzi întâlnesc astfel de bărbaţi şi femei care vând punguţe şi cutiuţe vrăjitoreşti şi pun să fie biciuiţi şi alungaţi de pe pământul meu, însă atunci, la douăzeci de ani, credeam ce-mi vedeau ochii. Omul atrăsese o mare de curioşi, dar şi mai mulţi oameni erau adunaţi lângă poarta bisericii, de unde izbucneau ţipete la fiecare câteva minute. Mi-am îndreptat calul printre rândurile din spate, atrăgându-mi priviri urâte din partea celor care ştiau că-l omorâsem pe Oswald, dar nimeni nu îndrăzni să mă acuze de crimă, deoarece aveam la mine şi Răsuflarea-Şarpelui, şi Acul-Viespii.

Un tânăr se afla lângă poarta bisericii. Era dezbrăcat până la brâu şi desculţ, iar în jurul gâtului avea o funie care era legată de unul dintre stâlpii porţii. Ţinea într-o mână o ghioagă scurtă şi solidă. Avea părul blond lăsat pe umeri, ochi albaştri şi un chip încăpăţânat, şi era plin de sânge pe piept, pântec şi braţe. Îl păzeau trei bărbaţi, tot blonzi şi cu ochi albaştri, care strigau cu un accent ciudat:

– Veniţi şi luptaţi-vă cu păgânul. Trei penny pentru a-l face pe ticălos să sângereze! Veniţi şi luptaţi-vă!

– Cine este? am întrebat.

– Un danez, stăpâne, un danez păgân. Bărbatul îşi scoase căciula când îmi vorbi, apoi se adresă din nou mulţimii: Veniţi şi luptaţi-vă cu el! Răzbunaţi-vă! Faceţi-l pe danez să sângereze! Fiţi buni creştini! Bateţi un păgân!

Cei trei bărbați erau frizoni[1]. Am bănuit că dezertaseră din armata lui Alfred fiindcă acesta purta discuții cu danezii, în loc să se bată cu ei. Frizonii traversaseră marea cu un singur motiv, și anume banii, iar aceștia trei, care izbutiseră cumva să-l captureze pe tânărul danez, voiau să profite de el cât mai mult. Părea să reziste de ceva timp, pentru că era foarte bun. Un tânăr saxon puternic achită cei trei penny și primi o sabie cu care se repezi sălbatic la prizonier, însă danezul pară toate loviturile cu ghioaga, azvârlind în jur aşchii de lemn, și, de îndată ce avu prilejul, își izbi adversarul în cap atât de tare, încât din urechea acestuia începu să curgă sânge. Când saxonul se retrase împleticindu-se, danezul îl lovi cu ghioaga în stomac, apoi o trimise iarăși spre capul nefericitului, pe care l-ar fi spart ca pe un ou dacă frizonii n-ar fi tras de funie, făcându-l pe danez să cadă pe spate.

– Mai avem vreun erou? strigă unul dintre frizoni în timp ce tânărul saxon era ajutat să se îndepărteze. Haideți, flăcăi! Arătați-vă puterea! Bateți un danez!

– Eu o să-l bat, am spus, descălecând și apropiindu-mă prin mulțime. Am dat frâiele calului unui băiat, apoi mi-am scos Răsuflarea-Șarpelui. Trei penny? i-am întrebat pe frizoni.

– Nu, stăpâne, zise unul dintre ei.

– De ce nu?

– Păi, nu ne dorim un danez mort, nu-i așa?

– Noi ne dorim! strigă cineva din mulțime.

Oamenii din valea râului Uisc nu mă plăceau, dar pe danezi îi plăceau și mai puțin, așa că i-ar fi încântat să vadă cum era măcelărit un prizonier.

– Nu aveți voie decât să-l răniți, stăpâne, îmi spuse frizonul. Și trebuie să folosiți sabia noastră.

Îmi întinse arma. Am cercetat-o și, observându-i tăișul tocit, am scuipat dispreţuitor.

– Cum adică „trebuie"? am mârâit.

Frizonul nu voia să se certe cu mine.

---

[1] Populație germanică din nord-vestul Europei (n.red.)

– Şi nu puteţi decât să-l răniţi, stăpâne.

Danezul îşi îndepărtă părul de pe ochi şi mă privi. Ghioaga îi era coborâtă. Vedeam că era neliniştit, dar în ochi nu i se zărea nici urmă de frică. Probabil că se bătuse de o sută de ori de când îl capturaseră frizonii, dar adversarii lui fuseseră nepricepuţi în mânuirea armelor, pe când cele două săbii ale mele îi dădeau de înţeles că eram un războinic. Pielea îi era învineţită, brăzdată de sânge şi cicatrice; cu siguranţă se aştepta ca Răsuflarea-Şarpelui să-i facă o altă rană, însă era hotărât să se lupte cu mine.

– Cum te cheamă? l-am întrebat eu în daneză.

El clipi surprins.

– Cum te cheamă, băiete?

Îl numisem astfel, deşi nu era mult mai tânăr decât mine.

– Haesten, zise el.

– Haesten şi mai cum?

– Haesten Storrison, îmi răspunse, dezvăluindu-mi astfel numele tatălui său.

– Bate-te cu el! Nu sta la taclale! strigă o voce din mulţime.

M-am întors ca să mă uit la bărbatul care ţipase, însă acesta îşi feri privirea. Cu o iuţeală de fulger, m-am răsucit şi am lansat o lovitură pe care Haesten o opri instinctiv, dar Răsuflarea-Şarpelui trecu prin ghioaga lui de parcă ar fi fost putredă. Haesten rămase cu un ciot de lemn în mână, restul armei sale, un metru de frasin gros, ajungând pe pământ.

– Ucide-l! mă îndemnă careva din mulţime.

– Răniţi-l doar, stăpâne, spuse unul dintre frizoni. Vă rugăm, stăpâne! Nu e un băiat rău, pentru un danez. Doar răniţi-l, şi noi o să vă plătim.

Am lovit cu piciorul ghioaga de frasin, îndepărtând-o de Haesten.

– Ridic-o! i-am poruncit.

În ochii lui se citea neliniştea. Ca s-o ia de jos ar fi trebuit să întindă funia la maximum şi apoi să se aplece, iar în clipa aceea şi-ar fi expus spinarea sabiei mele. Mă scrută duşmănos pe sub bretonul murdar, apoi hotărî că n-aveam să-l atac în

acel moment. Se apropie de ghioagă, dar, când dădu s-o atingă, am mai îndepărtat-o puţin.

– Ridic-o! i-am poruncit din nou.

Mai făcu un pas trăgând de funie, apoi se răsuci brusc şi încercă să mă lovească în burtă cu ciotul. Fusese rapid, dar eu mă aşteptasem la asta, aşa că l-am prins de încheietură cu mâna stângă şi l-am strâns cu putere.

– Ridic-o! i-am cerut pentru a treia oară.

De data asta mă ascultă. Când se aplecă să ia ghioaga, funia se întinse, iar eu mi-am repezit Răsuflarea-Şarpelui, tăind-o, astfel că Haesten căzu cu faţa în jos. Mi-am pus piciorul stâng pe spinarea lui şi i-am proptit vârful sabiei în coloana vertebrală.

– Alfred a poruncit ca toţi prizonierii danezi să fie duşi la el. Cei trei frizoni, cărora le vorbisem, se uitau la mine cu gurile căscate. De ce nu i l-aţi dus regelui pe acest om? i-am întrebat.

– N-am ştiut, stăpâne, spuse unul dintre ei, nimeni nu ne-a zis.

Ceea ce nu era de mirare, deoarece Alfred nu dăduse un astfel de ordin.

– I-l vom duce regelui, stăpâne, îmi făgădui altul.

– O să vă scutesc de osteneală, am spus eu luându-mi piciorul de pe spatele lui Haesten şi zicându-i în daneză să se ridice. I-am aruncat un ban băiatului care-mi ţinea calul, apoi m-am urcat în şa şi, întinzându-i tânărului o mână, i-am poruncit: Urcă-te în spatele meu.

Nemulţumiţi, frizonii se apropiară de mine cu săbiile scoase, aşa că mi-am tras din teacă Acul-Viespii şi i l-am dat lui Haesten, care încă nu încălecase. Apoi mi-am întors calul spre frizoni şi le-am zâmbit.

– Aceşti oameni, am spus eu arătând cu Răsuflarea-Şarpelui spre mulţime, deja mă cred un ucigaş. Şi tot eu sunt cel care s-a luptat cu Ubba Lothbrokson pe ţărmul mării şi care l-a ucis. Vă zic toate astea ca să vă puteţi făli că l-aţi omorât pe Uhtred de Bebbanburg.

Mi-am coborât sabia cu vârful spre cel mai apropiat dintre ei, iar omul se dădu îndărăt. Ceilalţi, cu nimic mai dornici să se lupte, se retraseră odată cu el. Haesten se urcă în spatele

meu, iar eu am dat pinteni calului spre mulţime, care-mi făcu loc fără nici o tragere de inimă.

După ce ne-am îndepărtat, i-am cerut lui Haesten să descalece şi să-mi înapoieze Acul-Viespii.

– Cum ai fost capturat? am vrut să ştiu.

Mi-a spus că se aflase pe una dintre corăbiile lui Guthrum care fuseseră prinse de furtună şi că vasul lui se scufundase, dar el se agăţase de nişte resturi şi fusese dus de valuri la mal, unde frizonii îl găsiseră.

– Am fost doi, stăpâne, dar celălalt a murit.

– De-acum, eşti un om liber, i-am spus.

– Liber?

– Eşti omul meu. După ce-mi vei jura credinţă, o să-ţi dau o sabie.

– De ce?

– Pentru că un danez m-a salvat cândva, iar mie îmi plac danezii.

Pe deasupra, aveam nevoie de oameni. Nu aveam încredere în Odda cel Tânăr şi mă temeam de Steapa Snotor, războinicul lui Odda, aşa că trebuia să-mi asigur o gardă la Oxton. Desigur, Mildrith nu dorea danezi înarmaţi în casa ei. Voia numai ţărani care să lucreze pământul şi să aibă grijă de animale, lăptărese şi slujnice, dar i-am amintit că eram lord şi că un lord are o armată.

Şi chiar sunt lord, un lord de Northumbria. Sunt Uhtred de Bebbanburg. Strămoşii mei, care se trag din zeul Woden, danezul Odin, au fost cândva regi în nordul Angliei, şi dacă unchiul meu nu mi-ar fi furat Bebbanburgul, când aveam doar zece ani, acum aş fi putut trăi acolo ca un lord de Northumbria, în siguranţa fortăreţei de la malul mării. Danezii puseseră stăpânire pe Northumbria, iar regele lor marionetă, Ricsig, domnea la Eoferwic, însă Bebbanburgul era prea puternic pentru oricare danez. Unchiul meu Ælfric era cârmuitor acolo, zicându-şi ealdorman, şi danezii îl lăsau în pace atâta vreme cât nu le crea probleme. Visam adesea să mă întorc în Northumbria şi să-mi redobândesc dreptul din naştere. Dar cum? Ca să cuceresc

Bebbanburgul aveam nevoie de o armată, iar eu nu aveam decât un tânăr danez, pe Haesten.

Şi aveam şi alţi duşmani în Northumbria, mai cu seamă contele Kjartan şi fiul lui, Sven, care-şi pierduse un ochi din cauza mea. Ei m-ar fi ucis bucuroşi, iar unchiul meu i-ar fi plătit pentru asta, aşa că nu aveam nici un viitor în Northumbria, nu atunci. Dar aveam să mă întorc acolo, nu singur, ci împreună cu Ragnar cel Tânăr, prietenul meu, care încă trăia, întrucât corabia lui biruise furtuna. Am aflat asta de la un preot care participase la negocierile purtate la Exanceaster şi care era sigur că contele Ragnar fusese unul dintre seniorii danezi din delegaţia lui Guthrum. „Un bărbat înalt", îmi spusese preotul, „şi care vorbea foarte tare." Acea descriere m-a convins că Ragnar trăia, şi asta mă bucura peste măsură, fiindcă ştiam că viitorul meu era alături de el, nu de Alfred. După încheierea negocierilor şi suspendarea ostilităţilor, fără îndoială că danezii aveau să plece din Exanceaster, iar eu intenţionam să-mi pun sabia la dispoziţia lui Ragnar şi s-o întorc împotriva lui Alfred, care mă ura şi pe care-l uram cu înverşunare.

I-am spus lui Mildrith că vom pleca din Defnascir şi că ne vom duce la Ragnar, că voi deveni omul lui şi că mă voi răzbuna pe Kjartan şi pe unchiul meu sub stindardul cu vultur al lui Ragnar, iar Mildrith îmi răspunse cu un şuvoi de lacrimi.

Nu suport când o femeie plânge. Mildrith suferea şi nu părea să priceapă nimic, iar eu eram furios, aşa că ne stropşeam unul la altul ca nişte pisici sălbatice. În timp ce ploaia cădea întruna, turbam ca o fiară în cuşcă, dorindu-mi ca Alfred şi Guthrum să încheie odată discuţiile. Toată lumea ştia că Alfred avea să-l lase pe Guthrum să plece, iar după ce Guthrum pleca din Exanceaster, puteam să mă alătur danezilor, şi nu-mi păsa dacă Mildrith venea sau nu cu mine atâta vreme cât fiul meu, care-mi purta numele, îmi era alături. Aşa că ziua vânam, iar noaptea beam şi-mi visam răzbunarea. Într-o seară, când m-am întors acasă, l-am găsit pe părintele Willibald aşteptându-mă.

Willibald, care fusese preotul flotei lui Alfred în perioada când eu comandasem cele douăsprezece corăbii, era un om

cumsecade. Mi-a spus că se întorcea la Hamtun, dar se gândise că aş fi vrut să ştiu cum se desfăşuraseră lungile discuţii dintre Alfred şi Guthrum.

– E pace, îmi zise el, slavă Domnului, e pace!

– Slavă Domnului! repetă Mildrith.

Ocupat să şterg sângele unui mistreţ de pe suliţă, am tăcut. Mă gândeam că Ragnar scăpase de asediu şi că mă puteam duce la el.

– Înţelegerea a fost parafată ieri, cu jurăminte solemne, adăugă Willibald, aşa că acum e pace.

– Şi anul trecut şi-au făcut jurăminte solemne, am mormăit eu cu acreală.

Alfred şi Guthrum făcuseră pace la Werham, însă Guthrum încălcase acordul şi-i ucisese pe ostaticii aflaţi la el. Din cei doisprezece oameni, unsprezece muriseră, iar eu scăpasem doar pentru că Ragnar se aflase acolo şi mă protejase.

– Şi ce înţelegere au făcut? am întrebat.

– Danezii ne vor da toţi caii şi se vor întoarce pe jos în Mercia.

Ei bine, acolo aveam să mă duc şi eu. Nu i-am zis asta lui Willibald, ci m-am arătat nemulţumit că Alfred îi lăsa pur şi simplu să plece.

– De ce nu se luptă cu ei? am vrut să ştiu.

– Pentru că sunt prea mulţi. Pentru că ar muri prea mulţi oameni de ambele părţi.

– Ar trebui să-i ucidă pe toţi.

– Pacea este mai bună decât războiul, spuse Willibald.

– Amin! rosti Mildrith.

M-am apucat să-mi ascut lancea trecând tocila pe toată lungimea lamei. Mi se părea că Alfred fusese absurd de generos. La urma urmelor, Guthrum era singura căpetenie mai importantă care le rămăsese danezilor şi fusese prins în capcană. Dacă aş fi fost în locul lui Alfred, n-aş fi stat la discuţii, ci aş fi continuat asediul, iar la sfârşit, în sudul Angliei n-ar mai fi existat stăpânire daneză. În loc de asta, lui Guthrum i se permisese să plece din Exanceaster.

– E mâna Domnului, adăugă Willibald.

M-am uitat la el. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, dar mereu păruse mai tânăr. Era onest, entuziast și cumsecade. Fusese un bun preot pentru marinarii de pe cele douăsprezece corăbii, dar sărmanul om suferea de rău de mare și se albea la vederea sângelui.

– Dumnezeu a făcut să fie pace? l-am întrebat eu neîncrezător.

– Cine a trimis furtuna care a scufundat corăbiile lui Guthrum? replică Willibald cu convingere. Cine l-a trimis pe Ubba în mâinile noastre?

– Eu.

Fără să ia aminte la răspunsul meu, omul Bisericii continuă:

– Avem un rege evlavios, iar Dumnezeu îi răsplătește pe cei care-L slujesc cu credință. Alfred i-a învins pe danezi, și Guthrum a priceput c-a fost o intervenție divină. A pus întrebări despre Hristos.

Nu am comentat nimic.

– Regele nostru crede că Guthrum este pe cale să vadă adevărata lumină a lui Hristos. Preotul se aplecă spre mine și-mi atinse genunchiul, zicând: Am postit cu toții și ne-am rugat. Regele crede că danezii vor găsi credința în Hristos, iar atunci va fi pace pentru totdeauna.

Era convins de fiecare cuvânt al acestei aiureli care, desigur, însemna o muzică dulce pentru urechile lui Mildrith. Era o bună creștină și avea mare încredere în Alfred, iar dacă regele credea că Dumnezeu avea să-i aducă victoria, atunci și ea credea același lucru. Mie mi se părea o nebunie, însă n-am spus nimic în timp ce un servitor ne aduse bere de orz, pâine, macrou afumat și brânză.

– Vom avea o pace creștină, zise Willibald făcând semnul crucii deasupra pâinii înainte de a mânca. O pace întărită prin păstrarea unor ostatici.

– Iarăși i-am dat lui Guthrum ostatici? am spus eu uimit.

– Nu. Dar el a acceptat să ne dea ostatici. Printre care șase conți!

Am încetat să-mi ascut sulița și l-am privit cercetător.

– Șase conți?

– Inclusiv prietenul tău Ragnar!

Willibald părea încântat de această veste, dar pe mine mă cuprinsese groaza. În lipsa lui Ragnar, nu mă puteam duce la danezi. El era prietenul meu, duşmanii lui erau duşmanii mei, însă, fără protecţia lui Ragnar, n-aş fi avut nici o şansă în faţa lui Kjartan şi Sven, tatăl şi fiul care-l uciseseră pe Ragnar Neînfricatul şi care-mi doreau şi mie moartea. Ştiam că, fără Ragnar, nu puteam să părăsesc Wessexul.

– Ragnar se numără printre ostatici? am întrebat. Eşti sigur?

– Fireşte că sunt sigur! Va fi în grija ealdormanului Wulfhere. Toţi ostaticii vor fi păziţi de Wulfhere.

– Pentru cât timp?

– Cât timp va dori Alfred, sau până când Guthrum se va creştina. Iar Guthrum a acceptat ca preoţii noştri să vorbească cu oamenii lui. Trebuie să avem încredere în Dumnezeu, adăugă Willibald privindu-mă rugător. Trebuie să-i lăsăm răgaz Domnului să ajungă la inima danezilor. Guthrum înţelege acum că Dumnezeu este puternic.

M-am dus la uşă, am tras draperia din piele şi m-am uitat spre locul unde râul Uisc se vărsa în mare. Inima mi-era plină de durere. Îl uram pe Alfred, nu voiam să mă aflu în Wessex, dar, după cum se părea, eram blestemat să rămân acolo.

– Şi eu ce fac? am întrebat peste câteva clipe.

– Regele te va ierta, îmi zise Willibald neliniştit.

– Mă va ierta? M-am răsucit spre el. Şi ce crede regele că s-a petrecut la Cynuit? Ai fost acolo, părinte. De ce nu-i spui?

– I-am spus.

– Şi?

– Ştie că eşti un războinic viteaz şi că sabia ta este de preţ pentru Wessex. Sunt sigur că te va primi bucuros. Du-te la biserică, plăteşte-ţi datoriile şi dovedeşte că eşti un bun locuitor al Wessexului.

– Eu nu sunt saxon din vest. Sunt din Northumbria, am mârâit.

Ceea ce reprezenta o parte a problemei. Eram un străin. Vorbeam o altă engleză. Oamenii din Wessex aveau legături de

rudenie, eu veneam din nordul straniu, iar lumea mă socotea un păgân şi un ucigaş pentru că-l omorâsem pe Oswald. Uneori, când călăream pe moşie, oamenii făceau semnul crucii ca să alunge diavolul pe care-l vedeau în mine. Mă numeau Uhtredærwe, ceea ce însemna Uhtred cel Rău. Pe mine nu mă deranja insulta, însă pe Mildrith, da. Le tot repeta că eram creştin, însă asta era o minciună. Nefericirea ne-a chinuit toată vara aceea. Ea se ruga pentru sufletul meu, însă pe mine mă frământa dorul de libertate. Când Mildrith mă implora s-o însoţesc la biserica din Exanmynster, îi răspundeam cu asprime că, tot restul vieţii, n-aveam să mai pun piciorul în vreo biserică. Ea începea să plângă auzind asta, iar lacrimile ei mă alungau din casă. Plecam la vânătoare, şi adeseori se întâmpla ca goana după vreun animal să mă ducă pe ţărmul mării, unde mă opream să mă uit la *Heahengel.*

Corabia abandonată zăcea într-o rână pe ţărmul noroios, în voia fluxului şi a refluxului. Făcuse parte din flota lui Alfred, fiind una dintre cele douăsprezece nave de război pe care le construise pentru a învinge vasele daneze care atacau coasta Wessexului. La bordul ei, eu şi Leofric urmăriserăm flota lui Guthrum, şi, după ce reuşiserăm să scăpăm cu viaţă din furtuna care ucisese atât de mulţi danezi, îi dăduserăm jos pânza şi catargul şi o lăsaserăm la gura de vărsare a râului Uisc, unde putrezea în uitare.

Arhanghel. Asta însemna numele ei. Alfred o botezase aşa, spre marele meu necaz. O corabie trebuia să poarte un nume mândru, nu unul sclifosit luat din cărţile creştine, iar la proră trebuia să aibă o fiară înaltă şi sfidătoare, un dragon care să provoace marea sau un lup care să-i îngrozească pe duşmani. Uneori, urcam la bordul lui *Heahengel* şi vedeam că ţăranii o mai despuiaseră de câteva scânduri din partea superioară şi că în cală se adunase apă, apoi îmi aminteam de zilele sale glorioase, când vântul plesnea odgoanele din piele de focă şi când intram în câte o corabie daneză, zdrobind-o.

La fel ca mine, *Heahengel* fusese lăsată de izbelişte, şi visam s-o repar, să-i instalez un catarg şi o velă noi, să găsesc nişte

marinari de nădejde şi s-o scot în larg. Îmi doream să fiu oriunde, numai unde eram nu, îmi doream să fiu cu danezii; ori de câte ori îi mărturiseam asta lui Mildrith, ea se punea iarăşi pe plâns.

– Nu-mi poţi cere să trăiesc printre danezi!

– De ce nu?

– Sunt păgâni! Fiul meu va deveni păgân!

– Este şi fiul meu, aşa că va venera zeii pe care îi venerez eu.

Asta o făcea să plângă şi mai tare, aşa că ieşeam valvârtej din casă şi mă duceam cu câinii în pădure, întrebându-mă de ce iubirea se acreşte asemenea laptelui. După Cynuit îmi fusese dor de Mildrith, însă nu-i mai puteam suporta nefericirea şi pietatea, iar ea nu-mi mai putea îndura furia. Tot ce voia era să-mi cultiv pământul, să-mi mulg vacile şi să-mi culeg recoltele pentru a plăti marea datorie pe care mi-o adusese măritându-se cu mine. Cu mulţi ani în urmă, tatăl ei se angajase să cedeze Bisericii jumătate din ce producea pământul lui, promisiune valabilă şi pentru urmaşii săi, însă raidurile danezilor şi recoltele proaste îl ruinaseră. Veninoşi precum şerpii, oamenii Bisericii insistau că datoria trebuia plătită, spunând că, dacă nu puteam plăti, pământul urma să le revină călugărilor. Ori de câte ori mă duceam la Exanceaster, îi simţeam pe preoţi şi pe călugări bucurându-se de perspectiva îmbogăţirii atunci când mă priveau.

Englezii ocupaseră iarăşi oraşul Exanceaster deoarece Guthrum oferise ostaticii ceruţi şi se dusese în nord, astfel că în Wessex se instalase un soi de pace. Fyrdurile, armatele comitatelor, fuseseră desfiinţate, şi oamenii, trimişi la casele lor. În toate bisericile se cântau psalmi, iar Alfred, pentru a-şi celebra victoria, trimisese daruri fiecărei mănăstiri. Odda cel Tânăr, care era privit ca un erou în Wessex, primise tot pământul de la Cynuit, unde se purtase bătălia; poruncise ca acolo să se înalţe o biserică, şi se zvonea că altarul lăcaşului avea să fie din aur, pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu că îngăduise Wessexului să supravieţuiască.

Cât timp avea să supravieţuiască însă? Guthrum trăia, iar eu nu împărtăşeam credinţa creştină că Dumnezeu făcuse pace în Wessex. Şi nu eram singurul. În miezul verii, Alfred se întoarse la Exanceaster, unde ceru întrunirea Witanului, un consiliu format din thegnii şi prelaţii care conduceau ţara. Wulfhere de Wiltunscir era unul dintre oamenii chemaţi, iar într-o seară, când m-am dus în oraş, mi se spuse că ealdormanul şi oamenii lui se cazaseră la hanul Lebăda, aflat lângă poarta de răsărit. Nu se afla acolo, însă l-am văzut pe Æthelwold, nepotul regelui, străduindu-se să consume toată berea hangiului.

– Nu-mi spune că ticălosul te-a chemat şi pe tine la Witan, mă întâmpină el cu acreală.

„Ticălosul" era Alfred, care-i furase tronul cu ani în urmă.

– Nu, am venit să-l văd pe Wulfhere.

– Spre deosebire de mine, ealdormanul e la biserică, mă înştiinţă Æthelwold, apoi rânji şi-mi arătă cu mâna banca din faţa lui. Stai jos şi bea. Îmbată-te. După aia o să găsim două fete. Trei, dacă vrei. Patru, dacă vrei.

– Uiţi că sunt însurat.

– De parcă asta a oprit pe cineva vreodată.

M-am aşezat, iar una dintre servitoare îmi aduse bere.

– Faci parte din Witan? l-am întrebat pe Æthelwold.

– Tu ce crezi? Crezi că ticălosul ăla vrea sfatul meu? I-aş zice: „Stăpâne, de ce nu sari de pe o stâncă înaltă şi nu-l rogi pe Dumnezeu să-ţi dea aripi?" Împingând spre mine un talger cu coaste de porc, adăugă: M-au chemat aici ca să mă poată supraveghea. Au grijă să nu pun la cale o trădare.

– Şi asta faci?

– Fireşte. Îmi zâmbi. Mi te alături? Că tot îmi datorezi o favoare.

– Vrei să-mi pun sabia în slujba ta?

– Da.

Vorbise pe un ton serios.

– Deci, suntem noi doi împotriva întregului Wessex, am spus eu. Cine va mai lupta alături de noi?

Se încruntă gânditor, dar nu rosti nici un nume. Îmi părea rău pentru Æthelwold. Îl plăcusem mereu, dar nimeni nu se putea încrede în el, deoarece era pe cât de uşuratic, pe atât de iresponsabil. Mă gândeam că Alfred îl judecase bine. Lăsat de capul lui, ar fi băut în neştire şi ar fi petrecut cu femei uşoare, irosindu-şi viaţa.

– Ceea ce-ar trebui să fac ar fi să mă alătur lui Guthrum, zise el peste câteva clipe.

– Şi de ce n-o faci?

Îşi ridică privirea spre mine fără să răspundă, probabil pentru că ştia ce urma să se întâmple: Guthrum l-ar fi întâmpinat prietenos, s-ar fi folosit de el şi, în cele din urmă, l-ar fi ucis. Dar poate că asta era o perspectivă mai bună decât viaţa pe care o avea în acel moment. Æthelwold înălţă din umeri, se sprijini de spătar şi-şi îndepărtă părul de pe faţă. Era un tânăr extraordinar de frumos, motiv pentru care fetele erau atrase de el precum preoţii de aur.

– Wulfhere crede că Guthrum va veni şi ne va ucide pe toţi, bolborosi el.

– Probabil, am zis.

– Iar dacă unchiul meu moare, urmă Æthelwold fără a se deranja să-şi coboare vocea, deşi sala hanului era plină, fiul lui este mult prea mic ca să fie rege.

– Adevărat.

– Aşa că va fi rândul meu! încheie el triumfător.

– Sau al lui Guthrum, i-am atras atenţia.

– Atunci, bea, prietene, pentru că suntem cu toţii în rahat. Zâmbetul larg îi scotea în evidenţă farmecul ieşit din comun. Deci, dacă nu vrei să lupţi pentru mine, cum îmi vei răsplăti favoarea? mă întrebă el.

– Cum vrei să ţi-o răsplătesc?

– L-ai putea ucide pe stareţul Hewald? Într-un mod foarte chinuitor? Să moară încet?

– Aş putea face asta.

Hewald era stareţ la Winburnan şi i se dusese faima pentru asprimea cu care-i învăţa pe băieţi să citească.

– Pe de altă parte, continuă Æthelwold, mi-ar plăcea să-l ucid eu pe ticălosul ăla sfrijit, aşa că n-o face tu. O să mă gândesc la ceva care să-l scoată din minţi pe unchiul meu. Nu-ţi place de el, nu?

– Nu.

– Atunci, o să punem la cale o poznă. O, Doamne! Exclamaţia fusese pricinuită de faptul că vocea puternică a lui Wulfhere răsuna de dincolo de uşă. E supărat pe mine.

– De ce?

– Una dintre lăptăresele lui e însărcinată. Cred că a vrut să facă el asta, dar eu am încălecat-o primul. Terminându-şi berea, Æthelwold zise: Mă duc la Trei Clopote. Vrei să vii cu mine?

– Trebuie să vorbesc cu Wulfhere.

Æthelwold ieşi pe uşa din spate în vreme ce ealdormanul intra pe cea din faţă. Wulfhere era însoţit de o duzină de thegni, dar când mă văzu, traversă încăperea spre mine.

– Au sfinţit din nou biserica episcopului, mormăi el. A durat ore întregi! Nimic altceva decât psalmodieri şi rugăciuni, ore întregi de rugăciuni numai pentru că danezii pângăriseră locul. Trântindu-se pe un scaun, mă întrebă: L-ai văzut pe Æthelwold prin preajmă?

– Da.

– A vrut să te alături rebeliunii lui, nu-i aşa?

– Da.

– Prostul naibii. În sfârşit, de ce ai venit aici? Vrei să-mi oferi spada ta?

Adică să-i jur supunere şi să devin războinicul lui.

– Vreau să-l văd pe unul dintre ostatici, am spus eu, aşa că am nevoie de permisiunea ta.

– Ostaticii, bombăni el pocnind din degete ca să ceară bere. Ai naibii ostatici! A trebuit să fac case noi în care să-i adăpostesc. Şi cine plăteşte pentru asta?

– Tu?

– Fireşte că eu. Şi acum mai trebuie să-i şi hrănesc? Să-i hrănesc? Să-i păzesc? Să le fac case? Şi plăteşte Alfred ceva?

– Spune-i că vrei să construieşti o mănăstire, i-am sugerat.

El mă privi de parcă o luasem razna, dar apoi, pricepând ironia, începu să râdă.

– Corect, atunci mi-ar da banii, nu-i aşa? Ai auzit de mănăstirea care se construieşte la Cynuit?

– Am auzit că altarul o să fie din aur.

Wulfhere râse din nou.

– Şi eu am auzit asta. Nu cred, dar aşa umblă vorba. Cu ochii la o slujnică ce străbătea încăperea legănând din şolduri, mai spuse: Nu de permisiunea mea ai nevoie ca să-i vezi pe ostatici, ci de a lui Alfred, iar el nu ţi-o va da.

– De permisiunea lui Alfred? m-am mirat.

– Nu sunt pur şi simplu ostatici, ci prizonieri. Trebuie să-i ţin închişi şi să-i păzesc zi şi noapte. Astea-s ordinele regelui. O crede el că Dumnezeu ne-a adus pacea, dar a stăruit să primească ostatici de viţă nobilă. Şase conţi! Ştii câţi servitori au? Câte femei? Câte guri de hrănit?

– Dacă mă duc la Wiltunscir, pot să-l văd pe contele Ragnar?

Wulfhere se încruntă la mine.

– Contele Ragnar? Cel gălăgios? Îmi place de el. Nu, flăcăule, nu poţi, pentru că nimeni n-are voie să-i vadă, în afară de un afurisit de preot care a fost însărcinat de rege să-i aducă la dreapta credinţă. Dacă te duci fără încuviinţarea mea, Alfred o să afle că ai fost acolo şi-o să-mi ceară socoteală. Nimeni nu poate să-i vadă pe danezi. Se opri să strivească un păduche care-l gâdila sub guler, apoi spuse: Mai trebuie să-l hrănesc şi pe preot, iar Alfred nu plăteşte nici asta. Nu plăteşte nici măcar mâncarea pe care i-o dau mocofanului de Æthelwold!

– Când am fost ostatic în Werham, contele Ragnar mi-a salvat viaţa, i-am zis. Guthrum i-a ucis pe ceilalţi, însă Ragnar m-a protejat pe mine. A spus că vor trebui să-l omoare pe el înainte să mă atingă.

– Şi pare un om greu de omorât, dar, dacă Guthrum atacă Wessexul, asta ar trebui să fac, oftă Wulfhere. Să-i omor pe toţi. Poate că nu şi pe femei. Privi posomorât spre curtea hanului, unde oamenii lui jucau zaruri la lumina lunii, şi murmură: Nu încape îndoială că Guthrum o să ne atace.

– Nu asta am auzit eu.

Îmi aruncă o privire bănuitoare.

– Şi ce anume ai auzit, tinere?

– Că Dumnezeu ne-a dat pacea.

Ironia mea îl făcu să izbucnească în râs.

– Guthrum e în Gleawecestre, care se află la jumătate de zi de mers de la hotarul nostru. Şi se spune că tot mai multe corăbii daneze sosesc în fiecare zi. Sunt la Lundene, sunt la Humber, sunt la Gewæsc. Se încruntă la mine. Tot mai multe corăbii, tot mai mulţi oameni, iar Alfred construieşte biserici! Şi mai e şi tipul ăsta, Svein.

– Svein?

– Şi-a adus corăbiile din Irlanda. Ticălosul e în Ţara Galilor acum, dar n-o să rămână acolo, nu-i aşa? O să vină în Wessex. Şi se pare că alţi danezi i se alătură din Irlanda. Wulfhere căzu pe gânduri. Nu ştiam dacă zvonurile erau adevărate, însă era limpede că ealdormanul le credea. Ar trebui să ne ducem la Gleawecestre, zise el, şi să-i măcelărim înainte să ne măcelărească ei, dar regatul nostru e cârmuit de popi.

M-am gândit că asta era la fel adevărat ca faptul că Wulfhere n-avea să mă lase să-mi văd prietenul.

– Dar un mesaj îi poţi transmite lui Ragnar? l-am întrebat.

– Cum? Nu vorbesc daneza. L-aş putea ruga pe preot, dar i-ar spune lui Alfred.

– Ragnar are o femeie cu el?

– Toţi au.

– O fată subţire, cu părul negru. Care seamănă cu un şoim.

Wulfhere încuviinţă din cap.

– Da, seamănă. Şi are un câine, da?

– Are un câine, îl cheamă Nihtgenga.

El ridică din umeri de parcă nu i-ar fi păsat cum îl chema pe câine, dar apoi înţelese semnificaţia numelui său.

– Un nume englezesc? O daneză îşi numeşte câinele Goblin?

– Nu e daneză, l-am lămurit eu. O cheamă Brida şi este saxonă.

Ealdormanul mă privi fix, apoi râse.

– Ce ticăloasă vicleană! Ascultă ce vorbim, nu-i aşa?

Brida era într-adevăr vicleană. Fusese prima mea ibovnică, o fată din Anglia de Est crescută de tatăl lui Ragnar şi care se culca acum cu Ragnar.

– Vorbeşte cu ea, l-am îndemnat. Transmite-i salutările mele şi zi-i că, dacă se ajunge la război...

Am făcut o pauză, nesigur cum să continui. N-avea rost să promit că voi face tot posibilul pentru a-l salva pe Ragnar fiindcă, dacă izbucnea războiul, ostaticii aveau să fie uciși cu mult înainte ca eu să ajung la ei.

– Dacă se ajunge la război? mă îmboldi Wulfhere.

– Dacă se ajunge la război, cu toţii vom căuta o cale de a rămâne în viaţă, am spus, repetând cuvintele pe care mi le adresase Wulfhere înainte să fac penitenţă.

El mă privi încruntat. Deşi n-aveam cum să-i transmit un mesaj lui Ragnar, mi-am dat seama că-i dădusem de gândit ealdormanului. Luă o duşcă de bere.

– Deci, ticăloasa vorbeşte engleza, nu?

– E saxonă.

La fel cum eram şi eu, dar îl uram pe Alfred şi aveam să mă alătur lui Ragnar de îndată ce mi se ivea prilejul, indiferent dacă Mildrith dorea sau nu – cel puţin asta gândeam. Dar în adâncul pământului, acolo unde şarpele roade rădăcinile lui Yggdrasil, copacul vieţii, există trei ursitoare. Trei femei care ne făuresc soarta. Om crede noi că facem alegeri, dar adevărul este că vieţile noastre sunt în mâinile ursitoarelor. Destinul e totul, danezii ştiu asta; o ştiu chiar şi creştinii. „*Wyrd bið ful aræd*", spunem noi, saxonii, adică soarta este inexorabilă, iar ursitoarele îmi hotărâseră soarta, astfel că, la o săptămână după întrunirea Witanului, când în Exanceaster încă era liniște, mi-au trimis o corabie.

Am aflat de ea când un sclav a venit în fugă de pe câmpia de la Oxton, spunând că era o corabie în estuarul Uiscului. Mi-am pus cizmele şi zalele, mi-am înşfăcat săbiile, am strigat să fie înşeuat un cal şi m-am dus către ţărmul unde putrezea *Heahengel*.

Şi unde, dincolo de lunga limbă de pământ care protejează Uiscul de mare, se zărea o altă corabie. Pânza ei era întinsă pe toată verga, vâslele coborau şi se ridicau ca nişte aripi, iar carena prelungă lăsa în urmă o dâră argintie ce strălucea în lumina soarelui. La proră se afla un bărbat înzăuat complet, cu un coif şi o lance. În spatele meu, din colibele în care locuiau câţiva pescari, oamenii se grăbeau către dealuri, luând cu ei puţinele bunuri pe care le putuseră înşfăca în grabă. I-am strigat unuia dintre ei:

– Nu e daneză!

– Stăpâne?

– E o corabie de-a saxonilor din vest, am spus, dar ei nu m-au crezut şi s-au grăbit să fugă împreună cu animalele lor.

De ani de zile făceau asta. Când vedeau o corabie, o luau la fugă, deoarece corăbiile aduceau danezi, iar danezii aduceau moartea, însă aceea nu avea la proră un cap de dragon, de lup sau de vultur. O cunoşteam bine. Era *Eftwyrd*, corabia cel mai potrivit botezată din toată flota lui Alfred, ale cărei vase aveau în general nume biblice, precum *Heahengel*, *Ceruphin* sau *Cristenlic*, care însemnau Arhanghel, Heruvim şi Creştin. *Eftwyrd* însemna „Ziua Judecăţii", ceea ce descria cu acurateţe soarta pe care o avuseseră mulţi danezi.

Omul de la proră îmi făcu semn cu mâna, iar starea mea de spirit se înseninã pentru prima dată după ce mă târâsem în genunchi până la altarul lui Alfred, căci l-am recunoscut pe Leofric. În cele din urmă, când *Eftwyrd* se opri la ţărm, Leofric îşi duse mâinile pâlnie la gură.

– Cât de adânc e mâlul aici?

– Foarte puţin! am strigat la rându-mi. N-are mai mult de-o palmă adâncime!

– Se poate merge pe el?

– Fireşte că se poate! am strigat din nou.

Sări de la bord, după cum ştiusem că o va face, şi, spre marele meu amuzament, se scufundă până la coapse în mocirla neagră şi groasă. M-am încovoiat de râs peste oblâncul şeii, iar echipajul de pe *Eftwyrd* râdea odată cu mine, în timp ce Leofric

înjura. Avu nevoie de zece minute ca să iasă, stropindu-ne din cap până în picioare cu noroiul puturos, dar apoi echipajul, format în mare parte din foştii mei vâslaşi şi războinici, aduse la ţărm bere, pastramă de porc şi pâine, ca să luăm prânzul lângă marea care creştea.

– Eşti un şterc, mormăi Leofric privind noroiul care i se întărea pe zale.

– Sunt un şterc plictisit, i-am spus.

– Eşti plictisit? Şi noi suntem.

Flota stătea mai mult la mal. Fusese dată în grija unui om pe nume Burgweard, care era un soldat respectabil, dar anost, al cărui frate era episcop de Scireburnan, iar Burgweard avea ordine să nu tulbure pacea.

– Dacă danezii nu părăsesc coasta, nici noi nu ieşim în larg, zise Leofric.

– Atunci, ce căutaţi aici?

– Ne-a trimis să luăm gunoiul ăsta, spuse el arătând cu capul spre *Heahengel*. Vrea să aibă din nou douăsprezece corăbii.

– Credeam c-o să construiască mai multe.

– Construiau mai multe, dar lucrările s-au oprit pentru că nişte ticăloşi au furat lemnul în timp ce noi ne băteam la Cynuit, apoi cineva şi-a adus aminte de *Heahengel*, aşa că am venit aici. Burgweard nu se poate descurca doar cu unsprezece corăbii.

– Dacă tot nu iese în larg, de ce-i trebuie încă o corabie?

– În caz că va fi nevoit să iasă, vrea să aibă douăsprezece. Nu unsprezece, ci douăsprezece.

– Douăsprezece? De ce?

– Pentru că... Leofric făcu o pauză ca să muşte dintr-o bucată de pâine, apoi mă lămuri: Pentru că în evangheliar se spune că Hristos şi-a trimis discipolii doi câte doi. Aşa va trebui să facem şi noi, să mergem cu câte două corăbii, toate sfinţite, iar dacă avem doar unsprezece, asta înseamnă că de fapt avem doar zece, dacă pricepi ce vreau să zic.

L-am privit fix, nesigur dacă nu cumva glumea.

– Burgweard insistă să navigaţi în perechi?

Leofric încuviinţă din cap.

– Pentru că așa scrie în evangheliarul părintelui Willibald.

– În evangheliar?

– Asta ne-a spus părintele Willibald, rosti Leofric solemn, apoi, văzând expresia de pe chipul meu, ridică din umeri. Pe cuvânt! Iar Alfred e de acord cu asta.

– Firește.

– Iar dacă faci ce-ți spune evangheliarul, urmă Leofric pe același ton, atunci nimic nu poate merge prost, nu-i așa?

– Nimic, am zis eu. Deci, ați venit să reparați *Heahengel*?

– O să-i punem un catarg, o velă, parâme, înlocuim scândurile lipsă, o călăfătuim, după care o ducem la Hamtun. S-ar putea să dureze o lună.

– Cel puțin.

– Eu unul nu mă pricep deloc la treburile astea. Sunt bun la luptă, pot să beau bere la fel ca oricare alt bărbat, dar niciodată n-am prea știut ce să fac cu un ciocan, cu o pană sau cu o teslă. Însă ei se pricep.

Arătă cu capul spre un grup de bărbați pe care nu-i cunoșteam.

– Cine sunt?

– Marangozi.

– Deci, ei vor face toată treaba.

– Nu te poți aștepta s-o fac eu! protestă Leofric. Eu sunt comandant pe *Eftwyrd*!

– Așadar, plănuiești să-mi bei berea și să-mi mănânci mâncarea o lună de zile, timp în care oamenii ăștia o să repare corabia?

– Ai o idee mai bună?

M-am uitat la *Eftwyrd*. Era o corabie bine făcută, mai lungă decât majoritatea ambarcațiunilor daneze, cu bordaj înalt, care o făcea bună pentru luptă.

– Ce ți-a spus Burgweard să faci? l-am întrebat.

– Să mă rog, zise Leofric cu acreală, și să ajut la repararea lui *Heahengel*.

– Am auzit că e un nou comandant danez pe marea Sæfern și aș vrea să știu dacă este adevărat. Un om pe nume Svein. Și am mai auzit și că i se alătură corăbii din Irlanda.

– Acest Svein este în Țara Galilor?

– Așa am auzit.

– Atunci, va veni în Wessex, spuse Leofric.

– Dacă este adevărat.

– Deci, tu crezi... începu Leofric, apoi se opri când își dădu seama unde băteam.

– Cred că unei corăbii și echipajului nu le prinde bine să stea locului o lună, am spus, și mai cred că este posibil să aibă loc jafuri pe marea Sæfern.

– Dar dacă Alfred aude că ne-am bătut acolo, o să ne spintece, mormăi Leofric.

Am arătat cu capul spre amontele râului, către Exanceaster.

– Au ars o sută de corăbii daneze acolo, iar epavele lor încă se află pe mal. Ar trebui să găsim cel puțin un cap de dragon pe care să i-l punem la provă.

Leofric se uită la *Eftwyrd*.

– S-o deghizăm?

– S-o deghizăm, am încuviințat. Dacă punem un cap de dragon pe *Eftwyrd*, nimeni nu va ști că este o corabie saxonă. Se va crede că este un vas danez, o corabie de pradă, coșmarul Angliei.

Leofric zâmbi.

– N-am nevoie de ordine ca să mă duc în patrulare, nu-i așa?

– Firește că nu.

– Și după Cynuit, nu ne-am mai luptat, spuse el nostalgic, iar dacă nu te bați, nu poți să jefuiești.

– Dar echipajul ce va zice? am întrebat eu.

Leofric se întoarse și se uită la oameni.

– Cei mai mulți sunt niște ticăloși afurisiți, așa că n-o să le pese. Și toți au nevoie de pradă.

– Dar între noi și marea Sæfern se află britonii, i-am amintit.

– Și ei sunt niște prădători, absolut toți, spuse Leofric. Se uită la mine și rânji. Deci, dacă Alfred nu vrea să meargă la război, ne ducem noi?

– Ai vreo idee mai bună?

Leofric nu-mi răspunse vreme îndelungată. În schimb, căzut pe gânduri, începu să arunce cu pietricele într-o băltoacă. În timp

ce priveam micile jerbe de apă şi cercurile create de pietricelele care cădeau, mi-am dat seama că el aştepta o îndrumare din partea destinului. Danezii aruncau bețe cu scriere runică, noi urmăream zborul păsărilor şi încercam să auzim şoaptele zeilor, iar Leofric privea căderea pietricelelor pentru a-şi afla soarta. Ultima sări de pe apă şi alunecă prin noroi, lăsând în urmă o dâră care se îndrepta spre sud, către mare.

– Nu, rosti el, n-am nici o idee mai bună.

Plictiseala mi-a dispărut ca prin farmec, pentru că urma să fim vikingi.

Am găsit mai multe capete de fiară pe malul râului de sub zidurile oraşului Exanceaster, acolo unde fusese incendiată flota lui Guthrum. Am ales două dintre cele mai puțin arse şi le-am dus la bordul lui *Eftwyrd*. Prova şi pupa corabiei se terminau cu stinghii simple, pe care a trebuit să le tăiem până când au intrat în scobiturile capetelor sculptate. Creatura de la pupa, cea mai mică dintre cele două, era un şarpe cu gura deschisă, întruchipându-l probabil pe mâncătorul de leşuri, monstrul care, după cum cred danezii, îi sfâşie pe morți în lumea de apoi, în vreme ce fiara pe care am pus-o la proră era un dragon, deşi era atât de înnegrit şi desfigurat de foc, încât arăta mai degrabă ca un cap de cal. Am scobit în ochii carbonizați până când am găsit lemn nears şi am făcut acelaşi lucru şi cu gura, care era deschisă, iar la sfârşit arăta de-a dreptul înspăimântător.

– Acum seamănă cu un *fyrdraca*, zise Leofric încântat. Un dragon-de-foc.

Danezii puteau scoate oricând capetele fiarelor de la prorele şi de la pupele corăbiilor deoarece nu doreau ca acele creaturi teribile să sperie spiritele din ținuturile prietene. Şi noi am făcut acelaşi lucru, ascunzând capetele de *fyrdraca* şi de şarpe în cala lui *Eftwyrd* atunci când am coborât pe râu spre locul unde meşterii începuseră să lucreze la *Heahengel*. Leofric nu dorea ca aceştia să afle de planul său.

– Ăla e mai creștin decât papa, spuse el arătând cu capul spre un bărbat înalt, slab, cu părul cărunt, care era șeful celorlalți. Ne-ar pârî îndată preoților dacă ar afla că ne ducem să ne batem cu cineva. Preoții i-ar zice lui Alfred, iar Burgweard m-ar lăsa fără *Eftwyrd*.

– Nu-ți place de Burgweard?

Leofric scuipă în loc de răspuns.

– Bine că nu sunt danezi pe coastă.

– E laș?

– Nu e laș, însă crede că Dumnezeu va purta bătăliile în locul nostru. Ne petrecem mai mult timp în genunchi decât la vâsle. Când comandai tu flota, făceam bani. Acum, până și șobolanii de la bord se roagă să primească niște firimituri.

Înainte, făcuserăm bani capturând corăbii daneze și luându-le prada; deși nici unul dintre noi nu se îmbogățise din asta, cu toții aveam niște argint pus deoparte. Eu eram destul de bogat, căci ascunsesem la Oxton tezaurul lăsat moștenire de Ragnar cel Bătrân, tezaur pe care Biserica și rudele lui Oswald și l-ar fi însușit dacă ar fi putut, însă argintul nu prisosește nimănui. Cu argint poți cumpăra terenuri și loialitatea războinicilor, argintul reprezintă puterea unui nobil, iar dacă nu-l ai, trebuie să îngenunchezi ca să nu devii rob. Danezii supuneau ținuturi întregi ademenindu-le conducătorii cu argint, iar noi făceam același lucru. Dacă voiam să domnesc, dacă voiam să-mi recapăt cetatea, Bebbanburg, aveam nevoie de oameni și de bani ca să cumpăr săbii, scuturi și lănci, precum și inimile războinicilor. Prin urmare, trebuia să ieșim în larg în căutarea prăzii, deși meșterilor le-am spus că ne duceam să patrulăm de-a lungul coastei. Am urcat la bord butoaie cu bere, lăzi cu pesmeți, brânză, butoiașe cu macrou afumat și șuncă afumată și sărată. Lui Mildrith i-am zis aceeași poveste, că aveam să navigăm în susul și în josul coastei, prin dreptul comitatelor Defnascir și Thornsæta.

– Ceea ce ar trebui să facem oricum, spuse Leofric, în caz că sosesc danezii.

– Danezii sunt potoliți acum, am zis eu.

– Iar când un danez stă potolit, e limpede că urmează necazuri, adăugă Leofric.

I-am dat dreptate. Guthrum se afla aproape de Wessex, iar Svein, dacă exista, era la doar o zi distanţă de coasta nordică. O fi crezut Alfred că pacea avea să ţină, mai ales că primise şi ostaticii drept zălog, dar eu ştiam încă din copilărie cât de tare îşi doreau danezii să aibă cât mai mult pământ şi cât aprig tânjeau după câmpiile roditoare şi după păşunile bogate din Wessex. Aveau să vină, iar dacă Guthrum nu-i conducea, atunci un alt comandant danez avea să adune corăbii şi oameni şi să se năpustească cu săbii şi securi asupra regatului lui Alfred. La urma urmelor, danezii stăpâneau trei regate engleze. Aveau Northumbria mea, instalau colonişti în Anglia de Est, iar limba lor se răspândea spre sud, prin Mercia, aşa că nu le-ar fi convenit ca ultimul regat englez să înflorească la sud de ei. Erau ca nişte lupi care se ascundeau deocamdată, dar pândeau turma de oi cum se îngrăşa.

Am recrutat unsprezece tineri de pe moşia mea şi i-am luat la bordul lui *Eftwyrd*. L-am luat şi pe Haesten, care era util pentru că îşi petrecuse o mare parte din tânăra lui viaţă la vâsle. Apoi, într-o dimineaţă ceţoasă, pe când refluxul făcea apele să se retragă spre apus, am împins *Eftwyrd* de pe malul râului, am vâslit pe lângă limba de pământ care străjuieşte Uiscul şi am pornit să străpungem valurile line ale mării. Vâslele scârţâiau în suporturile lor căptuşite cu piele, iar prova tăia valurile împroşcând carena cu apă înspumată, ascultând de cârma pe care o manevram eu. Simţind cum mă înseninam sub adierea brizei slabe, mi-am înălţat privirea spre cerul sidefat şi le-am mulţumit lui Thor, Odin, Njord şi Hoder.

Câteva bărci de pescuit erau risipite prin apele din apropierea ţărmului, dar, cum noi mergeam de la sud la vest, îndepărtându-ne de uscat, le-am lăsat repede în urmă. M-am uitat îndărăt, la dealurile joase şi cenuşii despărţite de porţiuni de un verde aprins acolo unde râurile se vărsau în mare, apoi şi verdele se preschimbă în gri, uscatul deveni o umbră, până când am rămas singuri cu păsările albe care ţipau ascuţit.

Atunci am scos din cală capetele de şarpe şi de *fyrdraca*, le-am fixat la locurile lor de la proră şi de la pupă şi ne-am continuat drumul spre vest.

Eftwyrd nu mai exista. Devenise *Fyrdraca* şi pornise la vânătoare.

Trei

Echipajul de pe *Eftwyrd*, corabie care devenise *Fyrdraca*, fusese cu mine la Cynuit. Oamenii erau războinici de meserie şi fuseseră ofensaţi de faptul că Odda cel Tânăr îşi asumase meritul victoriei câştigate de ei. De asemenea, ajunseseră să se plictisească după acea bătălie. Leofric îmi spuse că, din când în când, Burgweard îşi trimitea flota pe mare ca să facă exerciţii, dar, în cea mai mare parte a timpului, stăteau degeaba la Hamtun.

– Totuşi, o dată ne-am dus la pescuit, recunoscu Leofric.

– La pescuit?

– După ce părintele Willibald a ţinut o slujbă despre hrănirea a cinci mii de oameni cu două pâini şi un coş cu heringi, Burgweard a spus că ar trebui să ne luăm plasele şi să ne ducem la pescuit. Voia să hrănească tot oraşul, pricepi? Sunt mulţi oameni flămânzi.

– Şi aţi prins ceva?

– Macrou. O grămadă.

– Dar nici un danez?

– Nici un danez, oftă Leofric, şi nici un hering, doar macrou. Ticăloşii de danezi au dispărut.

Am aflat mai târziu că Guthrum dăduse ordin ca nici o corabie daneză să nu atace coasta Wessexului, încălcând astfel armistiţiul. Alfred trebuia convins că era pace, ceea ce însemna că nu existau piraţi care să bântuie apele dintre Kent şi Cornwalum, iar absenţa lor îi încuraja pe negustori să vină din ţinuturile de la miazăzi ca să vândă vin şi să cumpere lână. În primele

patru zile, *Fyrdraca* prădă două astfel de corăbii. Ambele erau vase de-ale francilor, cu pântecele dolofane, şi nici unul nu avea mai mult de şase vâsle pe o parte. Oamenii luară *Fyrdraca* drept o corabie a vikingilor, pentru că văzură capetele fiarelor, ne auziră pe mine şi pe Haesten vorbind daneză şi-mi zăriră brăţările. N-am ucis echipajele, doar le-am furat banii, armele şi cât de multă marfă am putut. Una dintre corăbii era ticsită cu baloturi de lână, fiindcă oamenii de peste mare preţuiau lâna saxonă, însă n-am putut lua decât trei baloturi, de teamă să nu aglomerăm prea mult băncile de pe *Fyrdraca.*

Noaptea ne adăposteam într-un golfuleţ sau la gura unui râu, iar ziua navigam în căutarea prăzii; ne duceam tot mai departe spre vest, până am fost sigur că ajunseserăm în dreptul coastei din Cornwalum, stăpânită de vechiul duşman cu care se confruntaseră strămoşii noştri când veniseră peste Marea nordului ca să întemeieze Anglia. Britonii, vorbind o limbă ciudată, trăiau atât la nord de Northumbria, cât şi în Ţara Galilor şi în Cornwalum, situate în întregime la marginile sălbatice ale insulei, unde fuseseră alungaţi la venirea noastră. Erau creştini, părintele Beocca îmi spusese că se creştinaseră înaintea noastră şi că nici un creştin nu putea fi cu adevărat duşmanul altui creştin; cu toate astea, britonii ne urau. Uneori se aliau cu oamenii nordului ca să ne atace, alteori, oamenii nordului îi atacau pe ei, iar câteodată ne atacau singuri. În trecut, cei din Cornwalum pricinuiseră mari necazuri Wessexului, dar Leofric susţinea că fuseseră pedepsiţi atât de rău, încât se înfuriau ori de câte ori vedeau un saxon.

La început, n-am întâlnit nici un briton. Locurile unde am tras peste noapte erau pustii, cu excepţia unei guri de râu unde o barcă din piele se desprinse de la ţărm, iar un bărbat pe jumătate gol vâsli până la noi ca să ne vândă nişte crabi. Am luat un coş şi i-am plătit doi penny. În seara următoare am dus *Fyrdraca* pe ţărm la vremea fluxului şi am luat apă proaspătă dintr-un pârâu, iar eu şi Leofric am urcat un deal şi am privit spre interiorul insulei. Din văile îndepărtate se ridica fum, însă nu se vedea nimeni, nici măcar un păstor.

– Ce te aştepţi să vezi, duşmani? mă întrebă Leofric.

– O mănăstire, am spus eu.

– O mănăstire! Era amuzat. Vrei să te rogi?

– Mănăstirile au argint.

– Cele de aici n-au. Sunt sărace lipite pământului. Şi nu e numai asta.

– Dar ce mai e?

Arătă cu capul spre echipaj.

– Ai la bord o duzină de buni creştini. Desigur, ai şi mulţi răi, dar sunt cel puţin o duzină de buni creştini. N-o să atace o mănăstire împreună cu tine.

Avea dreptate. Câţiva oameni avuseseră unele reţineri în privinţa pirateriei, dar îi asigurasem că danezii foloseau corăbiile negustorilor pentru a-şi iscodi duşmanii. Ceea ce era oarecum adevărat, deşi mă îndoiesc că victimele noastre erau în slujba danezilor. Pe de altă parte, echipajului de pe *Fyrdraca* nu-i plăceau deloc străinii, cu toate că făceau excepţie în cazul lui Haesten şi a celor doisprezece frizoni pe care-i luasem cu mine. Frizonii erau piraţi din născare, la fel de răi precum danezii, iar cei doisprezece veniseră în Wessex ca să se îmbogăţească de pe urma războiului, aşa încât erau bucuroşi că *Fyrdraca* umbla după pradă.

Pe măsură ce înaintam spre vest, am început să zărim aşezări pe coastă, unele dintre ele surprinzător de mari. Cenwulf, un om de ispravă care luptase cu noi la Cynuit, ne spuse că britonii din Cornwalum scoteau cositor din pământ şi-l vindeau străinilor. Ştia asta pentru că tatăl lui fusese neguţător şi venise adesea prin părţile acelea.

– Dacă vând cositor, înseamnă că au bani, am spus.

– Şi oameni care să-l păzească, rosti sec Cenwulf.

– Au un rege?

Nimeni nu-mi putu răspunde. Părea probabil, deşi unde locuia şi cine era regele nu ştiam, sau poate că erau mai mulţi regi, după cum sugeră Haesten. Arme aveau însă, fiindcă într-o noapte, când *Fyrdraca* se furişă într-un golf, o săgeată veni în zbor de pe faleză şi se înfipse în apă lângă vâslele noastre.

Poate că n-am fi aflat niciodată că acea săgeată, având pene de un cenuşiu murdar în coadă, fusese trasă spre noi, însă chiar atunci se întâmplase să mă uit în sus şi s-o văd cum cobora din cer, dispărând apoi cu un pleoscăit. Nu fusese urmată şi de altele, aşa că poate fusese doar un avertisment. În zori, văzând două vaci ce păşteau lângă un pârâu, Leofric îşi luă securea.

– Vacile se află acolo ca să ne ucidă, ne preveni Haesten în engleza lui nu foarte bună.

– Vacile o să ne ucidă? l-am întrebat eu râzând.

– Am mai văzut asta, stăpâne. Aduc vaci ca să ne atragă într-acolo, apoi atacă.

Am lăsat vacile în pace, am ridicat ancora şi ne-am îndreptat spre ieşirea din golf. În acea clipă am auzit un urlet, şi o mulţime de oameni apărură din spatele tufişurilor şi copacilor. Mi-am scos una dintre brăţările de argint de pe braţul stâng şi i-am dat-o lui Haesten. Era prima lui brăţară şi, danez fiind, ne bucură nespus s-o capete. O lustrui toată dimineaţa.

Coasta devenea tot mai sălbatică, iar locurile de refugiu, tot mai greu de găsit, însă vremea era liniştită. Am capturat o corăbioară cu opt vâsle care se întorcea în Irlanda, de pe care am luat şapte monede din argint, trei pumnale, un maldăr de lingouri de cositor, un sac cu pene de gâscă şi şase piei de capră. Nu ne îmbogăţeam, dar cala corabiei noastre începea să fie ticsită cu piei, lână şi lingouri de cositor.

– Trebuie să vindem toate astea, spuse Leofric.

Dar cui? Nu cunoşteam nici un neguţător acolo. M-am gândit că trebuia să tragem la ţărm lângă una dintre aşezările mari şi să furăm tot ce găseam. Să dăm foc caselor, să ucidem oamenii, să jefuim casa căpeteniei şi să ne întoarcem în larg. Dar britonii aveau străji de veghe pe promontorii; prin urmare, ori de câte ori ne apropiam de unul dintre oraşele lor, vedeam oameni înarmaţi aşteptându-ne. Învăţaseră cum să-i înfrunte pe vikingi, motiv pentru care, după cum îmi spuse Haesten, aceştia navigau acum în grupuri de câte cinci sau şase corăbii.

– Lucrurile se vor îmbunătăţi când ne vom îndepărta de coastă.

Din câte ştiam, Cornwalum se termina undeva la vest, după care puteam înainta în marea Sæfern, unde ne aşteptam să întâlnim un vas danez care se întorcea din Irlanda, dar peninsula părea să nu se mai termine. Ori de câte ori vedeam un promontoriu care părea să indice sfârşitul uscatului, se dovedea că-mi făcusem false speranţe, o altă faleză înălţându-se dincolo de el, apoi încă una. Pe deasupra, mareea era atât de puternică, încât, şi atunci când navigam spre apus, eram traşi înapoi, spre răsărit. Să fii viking era mult mai dificil decât crezusem. Într-o zi, vântul începu să bată dinspre vest, valurile se înălţară cu crestele lor zdrenţuite şi ploaia prinse să cadă şuierând din norii joşi, aşa că ne-am îndreptat spre nord, pentru a căuta adăpost dincolo de un promontoriu. Am aruncat ancora acolo, simţind cum *Fyrdraca* se smucea şi sălta ca un bidiviu nervos la capătul lungii funii de piele răsucită.

Toată noaptea şi ziua următoare furtuna vui dincolo de promontoriu. Apa se spărgea înspumată de stâncile înalte. Noi eram în siguranţă, dar mâncarea era pe sfârşite, aşa că am hotărât să renunţăm la planurile de îmbogăţire şi să ne întoarcem la Uisc, unde puteam pretinde că patrulaserăm de-a lungul coastei. A doua zi însă, pe când vântul se domolea, iar ploaia se transforma într-o burniţă, o corabie apăru de după limba de pământ din est.

– Scuturi! strigă Leofric, iar oamenii, înfrigurați şi posomorâţi, îşi luară armele şi se aliniară în dreptul copastiei.

Vasul lor era mai mic decât al nostru, mult mai mic. Era scund şi lăbărţat, cu prora înaltă şi un catarg scurt, cu o vergă mare, pe care era întinsă o velă murdară. Şase vâslaşi trăgeau la rame, iar cârmaciul îi mâna direct spre *Fyrdraca*. Pe măsură ce se apropia, croindu-şi drum prin apa înspumată, am văzut că o creangă înfrunzită fusese legată de catarg.

– Vor să vorbească cu noi, am spus eu.

– Să sperăm că vor să cumpere, mormăi Leofric.

Pe micuţa corabie se afla un preot. Nu mi-am dat seama de la început că era preot, deoarece părea la fel de zdrenţuit ca membrii echipajului, dar strigă, într-o daneză destul de proastă, că

dorea să discute cu noi, aşa că am lăsat vasul să se apropie de noi. Eu şi Cenwulf l-am tras pe preot la bord. Alţi doi oameni voiră să-l urmeze, însă Leofric îi ameninţă cu o lance, făcându-i să se retragă. Vasul se îndepărtă, aşteptând la o oarecare distanţă ca preotul să termine de vorbit cu noi.

Acesta, care se prezentă drept părintele Mardoc, se aşeză pe una dintre băncile ude ale vâslaşilor.

– Îi urăsc pe creştini, aşa că de ce nu i te-am da lui Njord? am spus eu, privindu-i crucifixul de la gât.

Mardoc îmi ignoră cuvintele, sau poate nu ştia că Njord era unul dintre zeii mării.

– V-am adus un dar de la stăpânul meu, zise el scoţând de sub pelerină două brăţări ponosite.

Le-am luat. Erau nişte obiecte sărăcăcioase, nişte inele din cupru vechi, coclite, aproape fără nici o valoare. Preţ de o clipă am fost tentat să le arunc dispreţuitor în mare, însă am socotit că voiajul nostru fusese atât de puţin profitabil, încât până şi acele nimicuri meritau păstrate.

– Cine este stăpânul tău? l-am întrebat.

– Regele Peredur.

Aproape că am izbucnit în râs. Regele Peredur? E de aşteptat ca un rege să fie faimos, dar eu nu auzisem niciodată de regele Peredur, ceea ce arăta că era numai o căpetenie locală cu un titlu impozant.

– Şi de ce-mi trimite acest Peredur daruri mizerabile?

Părintele Mardoc încă nu-mi ştia numele şi era prea înspăimântat ca să mă întrebe cum mă cheamă. Era înconjurat de războinici îmbrăcaţi în piele şi în zale, de scuturi, săbii, securi şi lănci, şi credea că eram cu toţii danezi, deoarece poruncisem ca toţi membrii echipajului care purtau cruci sau crucifixuri să le ascundă sub haine şi le cerusem să tacă, astfel încât eu şi Haesten purtam toată discuţia. Părintele Mardoc nu comentă, chiar dacă i s-o fi părut ciudat. În schimb, îmi spuse că stăpânul lui, regele Peredur, fusese atacat mişeleşte de un vecin pe nume Callyn, care pusese stăpânire pe un fort aflat pe o culme

de lângă mare, şi că Peredur avea să ne plătească bine dacă-l ajutam să recucerească fortul care se numea Dreyndynas.

L-am trimis pe părintele Mardoc să stea la prora câtă vreme am discutat despre cererea lui. Unele lucruri erau evidente. O plată bună nu însemna că aveam să ne îmbogăţim. În plus, era posibil ca Peredur să ne tragă pe sfoară dându-ne nişte bani, iar după aceea să ne ucidă pentru a-i recupera.

– Ar fi bine să-l găsim pe Callyn şi să vedem cu cât ne-ar plăti el, spuse Leofric.

Sfatul era destul de bun, doar că nimeni nu ştia unde se afla Callyn, despre care mai târziu am aflat că era regele Callyn, ceea ce nu însemna mare lucru, pentru că oricare om din Cornwalum care avea peste cincizeci de oameni înarmaţi se putea făli cu titlul de rege. Prin urmare, m-am dus la prora să-i cer lămuriri părintelui Mardoc. El mi-a zis că Dreyndynas era un fort construit de oamenii din vechime pentru a străjui drumul spre est, iar atâta vreme cât Callyn îl avea în stăpânire, oamenii lui Peredur erau captivi pe pământurile lor.

– Văd că aveţi corăbii, i-am zis.

– Şi Callyn are corăbii, spuse el, iar noi nu putem transporta vite cu corăbiile noastre.

– Vite?

– Aşa ne câştigăm traiul, prin vânzarea de vite.

Deci, Callyn îl încercuise pe Peredur, iar noi puteam înclina balanţa în favoarea acestuia din urmă în micul lor război.

– Şi cu cât ne va plăti regele tău? am vrut să ştiu.

– Cu o sută de monede de argint, zise preotul.

Mi-am scos sabia Răsuflarea-Şarpelui din teacă.

– Eu îi venerez pe zeii adevăraţi, am rostit încruntat, mai cu seamă pe Hoder, iar lui Hoder îi place sângele, şi eu nu i-am mai oferit de multe zile.

Părintele Mardoc păru îngrozit, şi pe bună dreptate. Era un bărbat tânăr, deşi era greu să-ţi dai seama de asta, pentru că părul şi barba lui erau atât de mari, încât nu i se vedeau decât nasul spart şi ochii înconjuraţi de o claie neagră şi slinoasă. Îmi spuse că învăţase daneza când fusese luat sclav de o căpetenie

pe nume Godfred, dar izbutise să evadeze când Godfred atacase Sillans, insule aflate departe în mările vestice.

– Există bogăţii pe insulele Sillans? l-am întrebat.

Auzisem de acele insule, deşi unii susţineau că sunt doar un mit, iar alţii ziceau că apar şi dispar în funcţie de fazele lunii, însă părintele Mardoc spuse că existau şi că se numeau Insulele Morţilor.

– Asta înseamnă că nimeni nu locuieşte acolo?

– Ba sunt oameni care trăiesc acolo, dar morţii au case pe acele insule.

– Au şi bogăţii?

– Corăbiile voastre au luat totul, oftă el.

Îmi destăinui toate astea, apoi îmi promise că Peredur avea să fie mai generos, cu toate că nu ştia cât de generos, dar, în tot cazul, regele era dispus să plătească mai mult de o sută de monede pentru ajutorul nostru, aşa că l-am pus să le strige celor de pe corabia lui că aveam să-i urmăm de-a lungul coastei până la aşezarea lui Peredur. Nu l-am lăsat pe părintele Mardoc să se întoarcă pe vasul său; îl ţineam zălog în eventualitatea că povestea pe care ne-o spusese era falsă şi că Peredur ne ademenea acolo ca să ne prindă în capcană.

Nu a fost cazul. Am ajuns în scurt timp la aşezarea lui Peredur, care, înghesuită pe versantul abrupt al unui deal aflat lângă un golf, era protejată de nişte tufişuri dese de spini. Locuitorii se îndeletniceau fie cu pescuitul, fie cu creşterea vitelor, şi nimeni nu era bogat, deşi regele avea o casă mare. Am mai luat nişte ostatici – trei tineri, despre care am fost asiguraţi că erau fiii lui Peredur, au fost trimişi pe *Fyrdraca*, cu poruncă să fie omorâţi dacă nu ne întorceam –, apoi m-am dus pe ţărm împreună cu Haesten şi Cenwulf. Eram îmbrăcat de luptă, cu zalele şi coiful lustruite, iar oamenii lui Peredur, cu hainele lor zdrenţuite, ne priviră înfricoşaţi când am trecut pe lângă bordeiele lor. Locul duhnea a peşte şi a rahat. Lângă reşedinţa lui Peredur, situată în vârful dealului, era o biserică având acoperişul plin de muşchi verde şi frontonul decorat cu o cruce din lemne albite de mare şi aduse la ţărm.

Peredur avea de două ori vârsta mea, era un om îndesat şi solid, cu o faţă vicleană şi o barbă neagră bifurcată. Ne salută de pe tron, care era de fapt un scaun cu un spătar înalt, şi aşteptă să ne înclinăm în faţa lui, lucru pe care, bineînţeles, nu-l făcu nici unul dintre noi. Alături de el erau doisprezece oameni, fără îndoială curtenii lui, deşi aveau un aer modest. Toţi erau vârstnici, cu excepţia unui bărbat mult mai tânăr, care ieşea în evidenţă în acea încăpere înnegrită de fum ca un corb într-un stol de pescăruşi, deoarece veşmântul lui călugăresc era curat, chipul îi era proaspăt ras şi avea o tunsoare îngrijită. Abia dacă era mai în vârstă decât mine, era slab, cu trăsături severe şi o expresie duşmănoasă pe chip. Noi eram păgâni, sau cel puţin eu şi Haesten eram păgâni, şi îi spusesem lui Cenwulf să-şi ţină gura închisă şi crucifixul ascuns, aşa încât călugărul credea că toţi trei eram danezi necredincioşi. Vorbea daneza mult mai bine decât părintele Mardoc, lucru de care ne-am dat seama când ne zise:

– Regele vă salută. Avea o voce la fel de subţire ca buzele şi la fel de neprietenoasă ca şi ochii lui verde-deschis. Vă salută şi ar dori să ştie cine sunteţi, continuă el.

– Numele meu este Uhtred Ragnarson, am spus.

– De ce vă aflaţi aici, Uhtred Ragnarson?

L-am studiat. Nu m-am mulţumit să mă uit la el, ci l-am studiat aşa cum studiezi un bou înainte să-i curmi zilele. Citind în ochii mei că mă întrebam unde să-l tai, el a înţeles şi n-a mai aşteptat răspunsul, căci era evident. Ne aflam acolo ca să jefuim şi să ucidem, ce altceva putea face echipajul unei corăbii vikinge?

Peredur i se adresă călugărului şi vorbiră câteva clipe în şoaptă. În timpul ăsta m-am uitat în jur, căutând dovezi de bogăţie. N-am văzut aproape nimic, în afară de trei oase de balenă puse într-un colţ, însă Peredur nu era chiar lipit pământului, pentru că purta la gât un colier de bronz greu, pe degetele butucănoase avea inele de argint, pelerina îi era prinsă la gât cu o fibulă de chihlimbar, iar un crucifix de aur era ascuns în faldurile ei pline de păduchi. „Probabil că îşi ţine tezaurul îngropat", mi-am zis. Nu credeam că vreunul dintre noi avea să se îmbogăţească de

pe urma acelei alianţe, dar adevărul e că nu ne îmbogăţiserăm nici până atunci, şi Peredur măcar avea să ne hrănească atâta vreme cât ne tocmeam.

– Regele, îmi întrerupse gândurile călugărul, doreşte să ştie câţi oameni puteţi duce în luptă împotriva duşmanului.

– Destui, am replicat eu sec.

– Oare nu depinde asta de numărul duşmanilor? observă el viclean.

– Nu! Depinde de asta, am spus eu scoţând Răsuflarea-Şarpelui din teacă. Era o replică potrivită, arogantă, probabil ceea ce aştepta călugărul. Nu avea cum să nu fie convingătoare, pentru că dominam încăperea ca un gigant, fiind cu un cap mai înalt decât toţi ceilalţi. Şi tu cine eşti? l-am întrebat.

– Numele meu este Asser, spuse el.

Era un nume briton, desigur, care în limba engleză însemna „el-cur". Asta m-a făcut ca, întotdeauna după aceea, să-l numesc în mintea mea „Cur". Şi „întotdeauna după aceea" avea să însemne multă vreme, deşi pe atunci nu ştiam că tocmai cunoscusem un om care avea să-mi chinuiască viaţa ca un păduche. Tocmai făcusem cunoştinţă cu alt duşman, cu toate că, în acea zi, în casa lui Peredur, era doar un ciudat călugăr briton care se evidenţia printre cei din jurul lui fiindcă era spălat. Mă invită să-l urmez către o uşiţă de pe peretele lateral al încăperii, iar eu, după ce le-am făcut semn lui Haesten şi lui Cenwulf să rămână acolo, m-am aplecat şi am ieşit. M-am pomenit lângă un morman de bălegar, însă el mă scosese afară pentru a-mi arăta priveliştea spre est.

Am văzut o vale. Pe versantul cel mai apropiat se aflau acoperişurile înnegrite de fum ale aşezării lui Peredur, apoi urma gardul de spini care fusese amenajat de-a lungul unui râu ce se vărsa în mare. Pe malul celălalt al râului se înălţa un deal domol, pe a cărui creastă îndepărtată, curmând ca un furuncul linia orizontului, se afla Dreyndynas.

– Duşmanul, rosti Asser.

Am constatat că fortul era mic.

– Câţi oameni sunt acolo?

– Are vreo importanţă? mormăi el cu acreală, plătindu-mi pentru refuzul de a-i spune câţi oameni aveam, deşi probabil că părintele Mardoc îi numărase cât stătuse la bordul corabiei, aşa că sfidarea mea fusese inutilă.

– Voi, creştinii, credeţi că după moarte vă duceţi în rai, i-am zis. Nu-i aşa?

– Şi ce dacă?

– Cu siguranţă, sunteţi bucuroşi să aveţi o astfel de soartă, nu? Fiindcă ajungeţi alături de zeul vostru.

– Mă ameninţi?

– Eu nu ameninţ paraziţii, i-am spus râzând. Câţi oameni sunt în acel fort?

– Vreo patruzeci. Sau cincizeci. Noi putem aduna patruzeci.

– Atunci, mâine, regele tău îşi poate recăpăta fortul.

– Nu e regele meu, zise Asser iritat de presupunerea mea.

– Regele tău sau nu, mâine îşi poate recăpăta fortul dacă ne plăteşte bine.

Negocierea dură până la căderea nopţii. După cum spusese părintele Mardoc, Peredur era dispus să plătească peste o sută de şilingi, dar se temea că aveam să luăm banii şi să plecăm fără a ne lupta, aşa că dorea o asigurare sub forma unor ostatici, ceea ce am refuzat să-i dau. În cele din urmă, după mai bine de o oră de discuţii în contradictoriu, când tot nu ajunseserăm la nici un rezultat, Peredur îşi chemă regina. Asta nu însemna nimic pentru mine, dar l-am văzut pe Asser înţepenind de parcă fusese insultat grav, apoi am simţit că toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere erau ciudat de neliniştiţi. Asser protestă, însă regele îi tăie vorba cu un gest hotărât. Apoi, o uşă din fundul sălii se deschise, şi Iseult intră în viaţa mea.

Iseult. Găsirea ei a fost precum descoperirea unei bijuterii din aur în gunoi. Am văzut-o şi am uitat de Mildrith. Iseult cea smeadă, Iseult cea cu plete de mătase, Iseult cea cu ochi uriaşi. Era scundă, zveltă ca un elf, cu un chip luminos şi părul negru ca pana corbului. Purta o pelerină neagră şi avea coliere de argint la gât şi brăţări de argint la încheieturi, iar bijuteriile îi zornăiau delicat în timp ce se apropia de noi. Era cu vreo doi

ani mai tânără decât mine, dar cumva, în ciuda tinereţii sale, izbutea să-i sperie pe curtenii lui Peredur, care se retraseră grăbiţi din calea ei. Regele părea neliniştit, iar Asser, care se afla alături de mine, îşi făcu semnul crucii, apoi scuipă pentru a-l alunga pe diavol.

O priveam fascinat. Pe chipul ei se citea durere, ca şi cum viaţa i se părea insuportabilă, iar pe faţa soţului ei se desluşi teama când i se adresă cu voce joasă, plină de respect. Iseult se cutremură în prima clipă, şi m-am gândit că poate era nebună, deoarece se schimonosise într-o grimasă ce-o desfigura, însă apoi îşi reveni şi se uită la mine. Regele îi şopti câteva cuvinte lui Asser.

– Spune-i reginei cine eşti şi ce vei face pentru regele Peredur, îmi ceru Asser pe un ton distant, dezaprobator.

– Vorbeşte daneza? am întrebat.

– Fireşte că nu, se răsti el. Spune-i ce ai de spus, şi să terminăm odată cu farsa asta.

M-am uitat în ochii ei, în acei ochi imenşi şi negri, şi am avut impresia stranie că putea să vadă dincolo de privirea mea şi-mi putea desluşi gândurile cele mai ascunse. Cel puţin nu se strâmbă când ni se întâlniră privirile, aşa cum făcuse când îşi auzise soţul vorbind.

– Numele meu este Uhtred Ragnarson, şi mă aflu aici ca să lupt pentru soţul tău dacă mă plăteşte atât cât merit. Dacă nu mă plăteşte, plecăm.

Am crezut că Asser avea să traducă, dar călugărul rămase tăcut.

Iseult mă privea fără să scoată o vorbă. Avea un ten impecabil, neatins de boală, şi un chip puternic, dar trist. Trist şi frumos. Aprig şi frumos. Mi-a amintit de Brida, femeia cu care mă culcasem prima dată şi care acum era cu Ragnar, prietenul meu. Furia o umplea pe Brida aşa cum o sabie umple o teacă, şi am simţit acelaşi lucru la acea regină atât de tânără şi de stranie, atât de sumbră şi de încântătoare.

– Mă cheamă Uhtred Ragnarson, m-am pomenit repetând, şi sunt capabil să fac miracole.

Nu știu de ce am spus asta. Mai târziu am aflat că ea habar n-avea ce spusesem, căci pe atunci nu vorbea decât limba britonilor; cu toate astea, păru să mă înțeleagă și-mi zâmbi. Asser își ținu respirația.

– Ai grijă, danezule, este o regină! îmi șuieră el.

– O regină? am întrebat, fără să-mi iau ochii de la chipul ei. Sau regina?

– Regele este binecuvântat cu trei soții, spuse călugărul pe un ton dezaprobator.

În acel moment, Iseult se duse să-i șoptească ceva regelui. El încuviință din cap, apoi făcu un gest respectuos spre ușa prin care venise ea mai devreme, cerându-i în mod evident să plece. Iseult se îndreptă supusă spre ușă, se opri în prag ca să mă mai privească o dată, după care dispăru.

Brusc, totul se limpezi. Peredur se declară de acord să ne plătească o avere în argint și ne arătă tezaurul care fusese ascuns într-o cameră din spate. Erau monede, giuvaiere rupte, cupe lovite și trei sfeșnice care fuseseră luate din biserică, iar când le-am cântărit cu o balanță adusă din piață, am descoperit că valorau trei sute șaisprezece șilingi, ceea ce nu era deloc de neglijat. Asser împărți obiectele în două grămezi, una doar pe jumătate cât cealaltă.

– În seara asta vă vom da partea mai mică, spuse călugărul, iar restul, după ce veți recuceri Dreyndynas.

– Mă crezi prost? am răbufnit, știind că după bătălie avea să fie greu să obținem restul plății.

– Dar tu mă crezi prost? replică el știind că, dacă ne dădea tot argintul, *Fyrdraca* avea să dispară până la ivirea zorilor.

Până la urmă, ne-am înțeles să luăm o treime atunci, iar restul obiectelor să fie duse pe câmpul de luptă, pentru a fi ușor accesibile. Peredur sperase că aveam să las cea mai mare parte a argintului în casa lui; apoi, ca să-l recuperez, ar fi trebuit să dau o luptă pe străzile pline de bălegar de pe deal. Probabil că perspectiva unei asemenea bătălii fără șanse de victorie îi împiedicase pe oamenii lui Callyn să atace casa lui Peredur. Sperau să-l înfometeze, sau cel puțin Asser credea asta.

– Vorbeşte-mi despre Iseult, i-am cerut călugărului după ce ne-am înţeles.

El pufni.

– Te pot citi ca pe un misal.

– Habar n-am ce-i asta, am minţit.

– E o carte de rugăciuni, şi vei avea nevoie de rugăciuni dacă o atingi pe Iseult. Făcându-şi semnul crucii, adăugă pe un ton vehement: Este diavolul în persoană.

– Este regină, o tânără regină, cum poate fi diavolul?

– Ce ştii despre britoni?

– Că put ca nişte hermine şi că sunt la fel de hoţi ca nişte stăncuţe.

Mă privi duşmănos. Preţ de o clipă am avut impresia că nu avea să-mi mai spună nimic, dar în cele din urmă îşi călcă pe mândria de briton şi zise:

– Noi suntem creştini, şi îi mulţumim lui Dumnezeu că s-a îndurat de noi şi ne-a făcut acest mare bine, dar oamenii noştri încă mai cred în nişte superstiţii vechi. Păgâne. Iseult are o legătură cu asta.

– Ce legătură?

Nu-i plăcea să vorbească despre asta, dar el o descrisese pe Iseult ca pe întruchiparea diavolului, aşa că trebui să-mi explice:

– S-a născut primăvara, cu optsprezece ani în urmă, iar la naşterea ei a fost eclipsă de soare. Oamenii de-aici, nişte neghiobi, au credinţa că un copil smead născut la moartea soarelui are puteri deosebite. Spun că este o... Făcu o pauză pentru că nu cunoştea termenul danez. O *gwrach*, zise el peste câteva clipe, dar cuvântul nu însemna nimic pentru mine. *Dewines*, adăugă iritat, apoi, văzând că nici pe acesta nu-l pricepeam, exclamă: Vrăjitoare.

– Vrăjitoare?

– Iar Peredur s-a însurat cu ea. A făcut-o regina lui întunecată. Asta fac regii cu astfel de fete. Le ţin aproape ca să le folosească puterea.

– Ce putere?

– Puterea pe care diavolul le-o dă reginelor întunericului, firește, spuse Asser nervos. Peredur crede că ea poate să vadă viitorul. Dar ăsta-i un talent pe care-l va avea doar atât timp cât va rămâne fecioară.

Am râs auzind asta.

– Călugăre, dacă femeia asta te sperie într-atât, ți-aș face o favoare dacă aș silui-o. Cum el, în loc de răspuns, mă străfulgeră cu privirea, l-am întrebat: Chiar poate să vadă viitorul?

– Te-a văzut victorios și i-a zis regelui că se poate încrede în tine, așa că tu să-mi spui dacă poate să-l vadă.

– Atunci n-am nici o îndoială că poate să vadă viitorul, am zis.

Cuvintele mele îl făcură să rânjească disprețuitor.

– Ar fi trebuit s-o stranguleze la naștere cu ața buricului, mormăi el. Este o cățea păgână, o creatură a diavolului!

În seara aceea regele dădu o petrecere în cinstea înțelegerii noastre. Speram că avea să vină și Iseult, dar nu veni. Soția mai vârstnică a lui Peredur fu prezentă, dar era o făptură tristă, murdară, cu două furuncule pe gât, care abia dacă scoase o vorbă. Totuși, ospățul se dovedi surprinzător de bun, cu pește, carne de vită, oaie, pâine, bere, mied și brânză. În timp ce mâncam, Asser îmi spuse că venise din regatul Dyfed, aflat la nord de marea Sæfern, și că regele lui, care avea un nume briton imposibil, ce suna ca o tuse cu scuipat de flegmă, îl trimisese în Cornwalum pentru a-i convinge pe regii britoni de acolo să nu-i mai sprijine pe danezi.

Am fost uimit să aud asta, atât de uimit, încât mi-am luat privirea de la fetele care serveau mâncarea. O harpistă cânta în fundul încăperii, iar două slujnice se legănau în ritmul muzicii în timp ce mergeau.

– Nu-ți plac danezii, am zis.

– Sunteți păgâni, scrâșni Asser disprețuitor.

– Și cum de-ai ajuns să înveți limba păgânilor?

– Starețul meu vrea să ne trimită ca misionari la danezi.

– Ar trebui să vă duceți. Ar fi o cale rapidă de a ajunge în rai.

Călugărul îmi ignoră cuvintele.

– Nu am învăţat doar limba daneză, spuse el trufaş. Vorbesc şi limba saxonilor. Şi cred că tu nu te-ai născut în Danemarca.

– De unde ştii?

– După glas. Eşti din Northumbria?

– Sunt de pe mare, am spus.

El ridică din umeri.

– În Northumbria, danezii i-au corupt pe saxoni, făcându-i să se considere danezi. Greşea, dar nu-l puteam corecta în clipa aceea. Ba mai rău, continuă el, au stins lumina lui Hristos.

– Este lumina lui Thor prea puternică pentru tine?

– Saxonii apuseni sunt creştini, şi este de datoria noastră să-i susţinem, nu pentru că i-am iubi, ci fiindcă şi noi, şi ei îl iubim pe Hristos.

– L-ai cunoscut pe Alfred de Wessex? l-am întrebat eu cu acreală.

– Abia aştept să-l cunosc, spuse el entuziasmat, deoarece am auzit că e un bun creştin.

– Şi eu am auzit acelaşi lucru.

– Iar Hristos îl răsplăteşte, urmă Asser.

– Îl răsplăteşte?

– Hristos a trimis furtuna care a distrus flota daneză, iar îngerii lui Hristos l-au distrus pe Ubba. A fost dovada puterii lui Dumnezeu. Dacă luptăm cu Alfred înseamnă să ne împotrivim lui Hristos, şi nu trebuie să facem asta. Ăsta-i mesajul meu către regii din Cornwalum.

Am fost impresionat de faptul că un călugăr briton de la capătul pământului ştia atât de multe despre ce se întâmplase în Wessex şi m-am gândit că Alfred ar fi fost încântat să audă aiurelile lui Asser, deşi, desigur, Alfred le trimisese mulţi mesageri britonilor. Solii lui, cu toţii preoţi sau călugări, predicaseră despre zeul lor care îi măcelărise pe danezi, iar, după cum se vedea, Asser le preluase teoriile cu mare avânt.

– Şi de ce vă luptaţi cu Callyn? am întrebat eu.

– El vrea să se alăture danezilor.

– Iar noi vom învinge, aşa că alegerea lui e înţeleaptă.

Asser clătină din cap.

– Dumnezeu va triumfa.

– Speri tu, am zis, atingând mica amuletă care reprezenta ciocanul lui Thor şi pe care o purtam la gât pe un şnur de piele. Dar dacă greşeşti, călugăre, atunci vom cuceri Wessexul, iar Callyn va împărţi prada cu noi.

– Callyn nu va împărţi nimic, pentru că-l vei ucide mâine, replică Asser ironic.

Britonii nu ajunseseră niciodată să-i iubească pe saxoni. De fapt, ne urau de-a binelea, iar în anii în care ultimul regat englez se aflase în pragul distrugerii, ar fi putut înclina balanţa în favoarea danezilor dacă s-ar fi unit cu Guthrum. În loc de asta, îşi ţinuseră săbiile în teacă, lucru pentru care saxonii trebuiau să mulţumească Bisericii, căci oameni precum Asser hotărâseră că ereticii danezi erau duşmani mai răi decât creştinii englezi. Dacă aş fi fost briton, nu mi-ar fi convenit asta, pentru că britonii şi-ar fi putut recupera o mare parte din pământuri dacă s-ar fi aliat cu păgânii veniţi de la miazănoapte. Religia creează alianţe stranii.

La fel şi războiul, iar ca să pecetluiască înţelegerea Peredur ne oferi, mie şi lui Haesten, două dintre fetele care serveau la masă. L-am trimis pe Cenwulf înapoi pe *Fyrdraca*, pentru a-i transmite lui Leofric să fie gata în dimineaţa următoare, şi m-am gândit că ar fi fost bine ca şi eu şi Haesten să ne întoarcem pe corabie, dar fetele erau drăguţe, aşa că am rămas. N-ar fi trebuit să-mi fac griji, fiindcă nimeni n-a încercat să ne omoare în noaptea aceea, nici măcar atunci când eu şi Haesten am cărat prima treime de argint la malul apei, de unde o mică barcă ne-a dus la corabie.

– Ne aşteaptă de două ori pe-atât, i-am spus lui Leofric.

El împinse sacul cu piciorul ca să vadă cât de greu era.

– Şi unde ai fost azi-noapte?

– În pat cu o britonă.

– Eşti un şterc! râse el. Deci, cu cine ne luptăm?

– Cu o hoardă de sălbatici.

Am lăsat zece oameni de pază pe corabie. Dacă războinicii lui Peredur s-ar fi străduit cu adevărat să captureze *Fyrdraca*,

cei zece ar fi avut de dat o luptă grea, pe care probabil că ar fi pierdut-o, dar aveau trei ostatici care erau sau nu erau fiii lui Peredur, aşa că era un risc pe care trebuia să ni-l asumăm. Riscul nu părea să fie prea mare, căci Peredur îşi adunase oastea la marginea dinspre răsărit a oraşului. I-am zis „oaste", dar de fapt erau doar patruzeci de oameni. Războinicii mei, în număr de treizeci, erau bine înarmaţi şi arătau feroce în veşmintele lor de piele. Eu şi Leofric purtam zale, la fel ca şi alţi şase oameni din echipaj. Pe deasupra, îmi pusesem coiful cu vizieră, aşa că măcar eu arătam ca o căpetenie războinică.

Peredur era îmbrăcat în piele, iar de păr şi de barba bifurcată avea prinse lungi cozi de cal împletite, care îi dădeau o înfăţişare sălbatică şi înfricoşătoare. Cei mai mulţi dintre oamenii lui erau înarmaţi cu lănci, însă Peredur avea o sabie de calitate. Unii aveau scuturi, câţiva aveau coifuri, dar, cu toate că nu mă îndoiam de vitejia lor, nu mi se păreau de temut. Războinici mei însă erau de temut. Alungaseră corăbii daneze de pe coasta Wessexului şi luptaseră în zid de scuturi la Cynuit, şi nu mă îndoiam că puteau distruge orice trupe adusese Callyn la Dreyndynas.

Se făcu după-amiază până să urcăm dealul. Ar fi trebuit să plecăm dimineaţă, dar unii dintre oamenii lui Peredur aveau nevoie să-şi revină după beţia din ajun, iar femeile îi tot trăgeau pe alţii deoparte, vrând să-i ferească de o soartă cumplită. După aceea, Peredur şi sfetnicii lui se adunară să vorbească despre cum trebuia să fie purtată bătălia, deşi nu ştiu ce era de vorbit. Oamenii lui Callyn erau în fort, noi eram afară, aşa că trebuia să-i asediem pe ticăloşi. Nu era nici o mare strategie, doar un simplu atac, însă vorbiră vreme îndelungată. La sfârşit, părintele Mardoc rosti o rugăciune, sau mai bine zis o strigă, însă eu am refuzat să pornesc la drum pentru că restul argintului nu fusese adus.

Până la urmă, doi oameni veniră cu el într-un cufăr şi, în sfârşit, sub soarele după-amiezii, am început să urcăm dealul dinspre răsărit. Unele femei ne urmau scoţând strigăte războinice,

ceea ce era o risipă de energie, pentru că dușmanul era prea departe ca să le audă.

– Deci, ce facem? mă întrebă Leofric.

– Alcătuim o formație în săgeată, i-am zis. Cei mai buni oameni în primul rând, cu noi doi în fața lor, și-i nimicim pe ticăloși.

El se strâmbă.

– Ai atacat vreodată un fort construit de oamenii din vechime?

– Niciodată.

– Poate fi greu, mă avertiză el.

– Dacă e prea greu, îi omorâm pe Peredur și pe oamenii lui și le luăm argintul.

Fratele Asser, cu poalele îngrijitei sutane negre pline de noroi, se apropie grăbit de mine.

– Oamenii tăi sunt saxoni! spuse el pe un ton acuzator.

– Îi urăsc pe călugări, i-am replicat răstit. Îi urăsc mai mult decât pe preoți. Îmi place să-i omor. Îmi place să le spintec burțile. Îmi place să-i văd pe ticăloși murind. Pleacă de-aici și mori înainte să-ți tai eu gâtul!

El dădu fuga la Peredur pentru a-l înștiința că eram saxoni. Regele ne privi posomorât. Crezuse că recrutase un echipaj de vikingi danezi, iar acum nu era deloc încântat să descopere că eram saxoni din vest, așa că mi-am scos Răsuflarea-Șarpelui și mi-am lovit cu ea scutul din lemn de tei.

– Vrei să porți bătălia asta sau nu? l-am întrebat prin intermediul lui Asser.

Peredur hotărî că voia să lupte, sau mai degrabă că voia ca noi să dăm acea luptă pentru el, așa am urcat mai departe dealul. Abia pe la mijlocul după-amiezii am ajuns pe piscul prelung și îngust, de unde am văzut în depărtare pereții acoperiți cu mușchi verde ai fortului Dreyndynas. Un steag flutura pe ziduri. De formă triunghiulară, montat pe un cadru în formă de cruce atașat de un stâlp, înfățișa un cal alb cabrat pe un câmp verde.

M-am oprit când l-am văzut. Steagul lui Peredur era o coadă de lup prinsă de un băț, iar eu nu aveam nici unul, deși al meu

ar fi fost dreptunghiular, ca al majorităţii saxonilor. Cunoşteam un singur neam care avea steaguri triunghiulare, aşa că m-am întors acuzator spre fratele Asser, care urca asudat dealul.

– Sunt danezi!

– Şi ce? se răsti el. Am crezut că eşti danez, şi toată lumea ştie că danezii se bat cu oricine pentru argint, chiar şi cu alţi danezi. Dar tu te temi de ei, saxonule?

– Maică-ta nu te-a născut, ci te-a căcat pe curul ei stafidit!

– Speriat sau nu, ai luat argintul lui Peredur, aşa că trebuie să te baţi cu ei.

– Dacă mai spui un singur cuvânt, călugăre, îţi retez coaiele sfrijite, am mârâit.

Priveam spre fort, încercând să estimez numărul inamicilor. Totul se schimbase din clipa în care văzusem steagul triunghiular pentru că, în loc să luptăm cu nişte britoni sălbatici şi pe jumătate înarmaţi, aveam de înfruntat o trupă de danezi războinici. Pe de altă parte, şi danezii păreau la fel de surprinşi să ne vadă. Se adunaseră pe zidurile fortului Dreyndynas, care era făcut din pământ bătătorit, avea în jur un şanţ, iar apoi un gard de spini. M-am gândit că era greu de atacat, mai ales dacă-l apărau danezii. Numărasem peste patruzeci de oameni şi ştiam că mai erau şi alţii, pe care nu-i vedeam, iar asta îmi spunea că atacul avea să dea greş. Am fi putut ajunge până la gardul din spini, dar mă îndoiam că puteam trece de el. Am fi fost norocoşi dacă reuşeam să ne retragem la vale fără pierderi prea mari.

– Suntem în rahat, oftă Leofric.

– Până la gât.

– Ce facem? Îi atacăm pe ei şi le luăm banii?

N-am răspuns pentru că danezii desprinseseră o parte din gardul de spini, iar trei dintre ei săriseră de pe metereze şi se îndreptau spre noi. Doreau să vorbim.

– Cine dracu-i ăla? întrebă Leofric.

Se uita la liderul danez. Era un bărbat uriaş, la fel de mare ca Steapa Snotor, şi purta zale care fuseseră lustruite cu nisip până ajunseseră să strălucească. La fel de lustruit ca zalele, coiful lui

avea o vizieră modelată ca o mască de mistreţ cu un rât scurt şi lat, iar din creştet îi atârna o coadă de cal albă. Purta brăţări pe braţe, pe deasupra zalelor, brăţări de argint şi de aur care proclamau că era o căpetenie războinică. Mergea pe coama dealului de parcă ar fi fost proprietatea lui, şi aşa şi era, din moment ce stăpânea fortul.

Asser se grăbi să-i întâmpine pe danezi împreună cu Peredur şi doi dintre curtenii acestuia. Pe când ne apropiam la rândul nostru, am constatat că Asser încerca să-i convertească pe danezi spunându-le că Dumnezeu ne adusese acolo şi că aveam să-i măcelărim pe toţi, aşa că lucrul cel mai bun pe care-l puteau face era să se predea şi să-i ofere Domnului sufletele lor păgâne.

– O să vă creştinăm, încheie Asser, şi veţi avea parte de multă fericire în rai.

Căpetenia daneză îşi scoase încet coiful, şi am putut vedea că faţa lui era la fel de înfricoşătoare ca masca de mistreţ. Avea un chip lat, asprit de soare şi de vânt, şi ochii inexpresivi ai unui ucigaş. În vârstă de vreo treizeci de ani, avea o barbă scurtă şi o cicatrice care pornea de la coada ochiului stâng şi îi brăzda obrazul. Fără să spună un cuvânt, îi dădu coiful unuia dintre oamenii lui, îşi ridică poalele cămăşii de zale şi începu să urineze pe sutana lui Asser. Călugărul sări îndărăt.

Încă urinând, danezul se uită la mine.

– Cine eşti?

– Uhtred Ragnarson. Dar tu?

– Svein Cal Alb, rosti el sfidător, de parcă ar fi trebuit să-l cunosc după reputaţie.

Pentru o clipă am rămas tăcut. Oare era acel Svein care aduna trupe în Ţara Galilor? Dar ce căuta acolo?

– Eşti Svein de Irlanda? l-am întrebat într-un târziu.

– Sunt Svein de Danemarca. Îşi lăsă jos poalele cămăşii de zale şi se uită urât la Asser, care-i ameninţa pe danezi cu mânia cerească. Dacă vrei să trăieşti, taci din gura aia spurcată, îi porunci, iar călugărul închise pe dată gura. Ragnarson, mi se

adresă apoi Svein. Contele Ragnar? Ragnar Ravnson? Acel Ragnar care l-a slujit pe Ivar?

– Acela.

– Deci, tu eşti fiul saxon?

– Eu sunt. Dar tu? Tu eşti acel Svein care a adus oameni din Irlanda?

– Am adus oameni din Irlanda, admise el.

– Şi care a adunat trupe în Ţara Galilor?

– Fac ce am de făcut, zise el vag.

Se uită la oamenii mei încercând să estimeze cât de buni războinici erau, apoi mă măsură din cap până-n picioare. Îmi studie zalele şi coiful, oprindu-se în special asupra brăţărilor de pe braţe, apoi, după ce încheie inspecţia, îmi făcu semn cu capul să ne îndepărtăm câţiva paşi pentru a discuta între patru ochi.

Asser obiectă spunând că toată lumea trebuia să audă ce vorbeam, însă eu, fără să-l bag în seamă, l-am urmat pe danez.

– Nu poţi cuceri acest fort, îmi spuse el.

– Adevărat.

– Deci, ce vei face?

– Mă întorc la aşezarea lui Peredur, desigur.

Svein încuviinţă din cap.

– Şi dacă atac acea aşezare?

– O s-o cucereşti, dar vei pierde nişte oameni, i-am răspuns. Poate vreo zece.

– Ceea ce ar însemna să am zece vâslaşi în minus. Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se uită pe lângă Peredur, către cei doi oameni care cărau cufărul. Ăla-i preţul ca să te lupţi?

– Da.

– Îl împărţim?

După o scurtă şovăire, l-am întrebat:

– Şi împărţim şi ce-i în oraş?

– De acord, zise el. Văzând că Asser, neliniştit, îi şoptea ceva lui Peredur, adăugă încruntat: Ştie ce punem la cale.

Încă mă străduiam să pricep ce voise să spună când mă izbi cu pumnul în faţă. Instinctiv, mâna mea se îndreptă spre

Răsuflarea-Şarpelui, iar cei doi oameni ai lui se repeziră spre noi cu săbiile în mâini.

– O să plec din fort şi o să vin la tine, murmură Svein. Apoi, cu voce tare: Rahat de capră ce eşti!

Am scuipat spre el în timp ce oamenii lui se prefăceau că-l trag spre fort, apoi m-am dus la Asser.

– O să-i ucidem pe toţi! am zis eu cu sălbăticie.

– Ce ţi-a spus? vru să ştie călugărul.

Se temuse că eu şi Svein ne aliaserăm, după cum se şi întâmplase, dar reacţia rapidă a danezului îi alungase îndoielile, la fel şi faptul că eu începusem să urlu ca un nebun, strigând către Svein că aveam să-i trimit sufletul păcătos la Hel, zeiţa morţii.

– Te vei lupta? mă întrebă Asser.

– Fireşte că ne vom lupta! am răcnit, după care m-am apropiat de Leofric şi i-am spus în şoaptă: Suntem în aceeaşi tabără cu danezii. Îi ucidem pe britoni, le capturăm oraşul şi împărţim totul cu danezii. Spune-le oamenilor, dar vorbeşte încet.

Svein se ţinu de cuvânt şi-şi scoase oamenii din fortul Dreyndynas. Asta ar fi trebuit să-i avertizeze pe Asser şi pe Peredur de trădarea noastră, pentru că nimeni zdravăn la cap n-ar fi abandonat o poziţie defensivă fără cusur, precum un zid de pământ şi o palisadă de spini, pentru a se bate în câmp deschis, însă ei puseră asta pe seama aroganţei daneze. Svein le întări presupunerile trimiţând la înaintare un grup de călăreţi, ceea ce sugera că avea de gând să străpungă zidul nostru de scuturi cu săbiile şi cu securile lui, iar apoi să-i urmărească pe supravieţuitori cu cavaleria înarmată cu lănci. Alcătui şi el un zid de scuturi în faţa călăreţilor, în timp ce eu formam un alt zid de scuturi la stânga liniei lui Peredur. Când formaţiile erau pe poziţii, am început să strigăm insulte unii către ceilalţi. Leofric mergea de-a lungul liniei noastre şi le şoptea oamenilor, pe când Cenwulf şi alţi doi le transmiteau ordinele celor din spate. Chiar atunci, Asser veni în fugă la noi.

– Atacaţi! ne ceru călugărul arătând către Svein.

– Când vom fi pregătiţi, am zis, pentru că Leofric încă nu dăduse ordinele fiecărui om.

– Atacaţi acum! se răsti Asser la mine.

Fu cât pe ce să-l spintec pe loc, ceea ce m-ar fi scutit de o mulţime de necazuri viitoare, însă mi-am păstrat cumpătul. Asser se întoarse la Peredur şi începură să se roage, amândoi ridicându-şi mâinile împreunate spre cer şi cerându-i lui Dumnezeu să trimită focul pentru a-i nimici pe păgâni.

– Ai încredere în Svein? mă întrebă Leofric venind lângă mine.

– Am încredere în Svein, am spus.

De ce aveam încredere în el? Pentru că era danez, iar mie îmi plăceau danezii. Desigur, astăzi suntem cu toţii de acord că sunt progeniturile satanei, nişte păgâni în care nu se poate avea încredere, nişte sălbatici şi oricum ne mai vine la gură, însă realitatea este că danezii sunt războinici şi apreciază alţi războinici, şi, cu toate că era posibil ca Svein să mă fi convins să-l atac pe Peredur pentru ca apoi să ne poată ataca el pe noi, eu nu credeam asta. În plus, în casa lui Peredur se găsea ceva ce-mi doream foarte tare, iar ca s-o am pe Iseult trebuia să schimb taberele.

– *Fyrdraca!* am strigat, acela fiind semnalul nostru.

Războinicii mei întoarseră scuturile spre dreapta şi atacară.

Urmă un măcel în toată puterea cuvântului. Oamenii lui Peredur nu ştiau să se bată. Speraseră că noi vom duce greul luptei contra danezilor, iar ei aveau să-i prade pe răniţii lui Svein; în schimb, noi îi atacaserăm în forţă, aşa că o luară la fugă. Acela fu momentul când călăreţii lui Svein dădură pinteni bidiviilor, îşi coborâră lăncile şi porniră pe urmele lor.

Nu a fost o bătălie, a fost un masacru. Doi dintre oamenii lui Peredur opuseră o oarecare rezistenţă, dar Leofric le zdrobi lăncile cu securea, trimiţându-i pe lumea cealaltă. Peredur căzu sub lovitura sabiei mele fără să se lupte deloc, părând resemnat în faţa morţii rapide pe care i-o oferam. Cenwulf şi cei doi tovarăşi ai lui făcură ce le poruncisem, şi anume să pună mâna pe cufărul cu argint, iar la sfârşit ne-am adunat în jurul lor în timp ce călăreţii lui Svein îi urmăreau pe fugari. Nu scăpă decât Asser, care o luase spre nord, nu spre vest.

Călăreții lui Svein galopau la vale străpungându-i cu lăncile pe oamenii lui Peredur, iar călugărul, văzând încotro se îndrepta iureșul, schimbase direcția surprinzător de iute și trecuse în goană pe lângă oamenii mei, cu sutana ridicată până la genunchi. Am strigat la cei din dreapta liniei să-l ucidă pe ticălos, însă ei, aruncându-mi o căutătură lungă, îl lăsară să scape.

– V-am spus să-l ucideți! m-am răstit.

– E călugăr! replică unul dintre ei. Vrei să ajung în iad?

De fapt nu mi-a păsat prea mult dacă trăia sau murea, mi-am zis privindu-l cum alerga pieziș la vale. M-am gândit că războinicii călare ai lui Svein aveau să-l prindă, dar probabil că nu-l văzuseră. Îl prinseră însă pe părintele Mardoc, iar unul dintre ei îi reteză capul dintr-o singură lovitură de spadă, ceea ce-i făcu pe mulți luptători de-ai mei să se închine.

Călăreții îi ucideau pe oamenii lui Peredur, însă ceilalți danezi ai lui Svein formaseră un zid de scuturi în fața noastră. În centrul acestuia, sub steagul cu cal alb, se afla însuși Svein, cu coiful său cu mască de mistreț. Pe scut era pictat un cal alb, iar în mână ținea o secure, cea mai mare secure de luptă pe care o văzusem vreodată. Oștenii mei se foiau nervoși.

– Stați locului! am mârâit la ei.

– Suntem în rahat până-n gât, îmi șopti Leofric.

Svein ne privea fix, și am văzut licărul morții în ochii lui. Avea chef să ucidă, iar noi eram saxoni, deci o pradă numai bună. Se auzi o singură bufnitură surdă când oamenii lui ridicară scuturile pentru a forma zidul, și chiar în acea clipă am aruncat în aer Răsuflarea-Șarpelui. În vreme ce lama se răsucea prin fața soarelui, toți se întrebau dacă aveam s-o prind sau dacă va cădea în iarbă.

Am prins-o, i-am făcut cu ochiul lui Svein și am vârât-o în teacă. El râse, iar cheful de sânge îi trecu ca prin farmec. Își dădea seama că nu-și permitea pierderile pe care inevitabil le-ar fi suferit dacă s-ar fi bătut cu noi.

– Chiar ai crezut că o să vă atac? strigă el peste pajiște.

– Am sperat c-o să ne ataci, am strigat la rându-mi, ca să nu mai trebuiască să împart prada cu tine.

El lăsă jos securea şi se apropie de noi, iar eu am făcut câţiva paşi înainte. Văzând că ne îmbrăţişam, oamenii din ambele tabere îşi coborâră armele.

– Mergem să cucerim satul ăla de mizerie? întrebă Svein.

Am coborât cu toţii dealul, trecând pe lângă leşurile oamenilor lui Peredur. Cum nu era nimeni care să apere împrejmuirea de spini, ne-a fost uşor să intrăm. Câţiva oameni încercară să-şi apere casele, dar foarte puţini. Majoritatea fugiseră spre plajă, însă nu aveau destule bărci în care să se suie, aşa că danezii lui Svein îi înconjurară şi începură să-i sorteze în utili şi morţi. Cei utili erau femei tinere şi bărbaţi care puteau fi vânduţi ca sclavi, iar restul fură ucişi.

N-am luat parte la asta. În schimb, m-am dus cu toţi oamenii mei acasă la Peredur. Câţiva danezi, gândindu-se că acolo era argintul, purceseră şi ei să urce dealul, dar eu am ajuns primul. Când am deschis uşa, am văzut-o pe Iseult aşteptând acolo.

Jur că pe mine mă aştepta, deoarece pe chipul ei nu se citea nici teamă, nici surprindere. Şedea pe tronul regelui, dar se ridică să mă întâmpine atunci când mă văzu, apoi îşi scoase giuvaierele de la gât, de la încheieturi şi de la glezne şi mi le întinse ca pe o ofrandă, fără să spună nimic. Le-am luat şi i le-am aruncat lui Leofric.

– Le vom împărţi cu Svein, am zis.

– Dar pe ea? întrebă el părând amuzat. O împărţim şi pe ea?

Drept răspuns, am desfăcut pelerina de la gâtul lui Iseult. Pe dedesubt purta o rochie neagră. Încă aveam Răsuflarea-Şarpelui în mână, şi am folosit sabia însângerată ca să tai pelerina până am desprins o fâşie de la poale. Sub privirea inexpresivă a tinerei femei, i-am dat înapoi pelerina, apoi am legat un capăt al fâşiei la gâtul ei, iar pe celălalt, la cingătoarea mea.

– Ea este a mea! am rostit.

Mai mulţi danezi intrară în casă şi se uitară pofticioşi la Iseult, însă Svein le porunci să se apuce de săpat în căutare de argint sau monede ascunse. Rânji când văzu lesa femeii.

– Poţi s-o păstrezi, saxonule, îmi spuse el. E drăguţă, dar mie îmi plac cele cu mai multă carne pe oase.

Am ținut-o pe Iseult lângă mine cât am chefuit în noaptea aceea, bând cantități uriașe de bere și mied. Le poruncisem oamenilor mei să nu se bată cu danezii, iar Svein le zisese oamenilor lui să nu se bată cu noi; ne respectară ordinele, deși, inevitabil, unii se certară în privința femeilor capturate și unul dintre băieții pe care îi luasem de pe domeniul meu se alese cu un cuțit în burtă și muri dimineață. Faptul că eram comandantul unei corăbii de-a lui Alfred îl amuza la culme pe Svein.

– Alfred te-a trimis? mă întrebă el.

– Nu.

– Nu vrea să lupte, nu-i așa?

– Ba da, însă e convins că zeul lui se va lupta pentru el.

– Atunci, e un idiot, pufni Svein. Zeii nu ne fac treaba. Mi-aș dori s-o facă. În timp ce sugea un os de porc, mă iscodi: Așadar, ce cauți aici?

– Caut bani, la fel ca tine.

– Eu caut aliați.

– Aliați?

Era suficient de beat ca să vorbească mai liber decât o făcuse la început, și mi-am dat seama că, într-adevăr, era acel Svein despre care se zicea că adună oameni în Țara Galilor. Recunoscu asta, dar mărturisi că nu avea destui războinici.

– Guthrum poate duce două mii de oameni în luptă, poate chiar mai mulți. Trebuie să strâng cel puțin tot atâția.

Deci, pe Guthrum îl viza. Am pus la păstrare acea informație.

– Crezi că cei din Cornwalum vor lupta alături de tine?

– Au promis că o s-o facă, zise el scuipând un zgârci. Tocmai de asta am venit încoace. Dar ticăloșii au mințit. Callyn nu-i un rege, e un hoț! Îmi pierd vremea aici.

– N-am putea să-l batem pe Callyn? l-am întrebat.

Chibzui câteva clipe, apoi încuviință din cap.

– Am putea.

Dintr-odată se încruntă, privind spre partea întunecată a încăperii, și am văzut că se uita la unul dintre oamenii lui, care avea o fată în poală. Era limpede că Svein o plăcea pe fată,

pentru că izbi cu palma în masă şi se uită urât la danez, care, după un moment de şovăire, i-o aduse. Svein o îndemnă să se aşeze, îi desfăcu tunica pentru a-i vedea sânii, apoi îi dădu stacana lui cu bere.

– O să mă gândesc la asta, îmi spuse în cele din urmă.

– Sau te gândeşti să mă ataci? l-am întrebat.

El râmji.

– Uhtred Ragnarson, am auzit despre lupta de la râu, în care l-ai ucis pe Ubba.

Era evident că aveam o reputaţie mai bună printre duşmani decât printre aşa-zişii prieteni. Svein insistă să afle povestea morţii lui Ubba, iar eu m-am conformat şi i-am spus adevărul, şi anume că Ubba alunecase şi căzuse, ceea ce-mi îngăduise să-i curm zilele.

– Dar oamenii zic că ai luptat bine, spuse danezul.

Iseult asculta toate astea. Nu vorbea limba noastră, dar ochii ei mari păreau să urmărească fiecare cuvânt. La sfârşitul ospăţului am dus-o spre încăperile mici din spatele casei, iar ea se folosi de lesa improvizată ca să mă tragă în camera ei tapetată cu scânduri. Am făcut un pat din pelerinele noastre.

– După ce vom face asta, i-am spus cu vorbe pe care nu le putea înţelege, îţi vei fi pierdut puterile.

Ea îşi puse un deget pe buzele mele ca să mă facă să tac şi, pentru că era regină, m-am supus.

Dimineaţă am terminat de jefuit oraşul, pe măsură ce Iseult îmi arăta casele în care era posibil să fie ceva de preţ. A trebuit să le demolăm, întrucât oamenii îşi ascundeau micile comori în acoperişuri, aşa că am speriat toţi şobolanii şi şoarecii în timp ce am distrus paiele mucegăite şi am scotocit prin ele, iar apoi am săpat sub fiecare vatră şi în toate locurile unde cineva îşi putea îngropa argintul. Am luat tot ce era de metal, de la vasele de gătit până la cârligele de pescuit, iar căutarea a durat întreaga zi. În seara aceea ne-am dus pe plajă şi am împărţit prada.

Svein nu contenise să se gândească la Callyn şi, trezit fiind din beţie, hotărâse că regele era prea puternic.

– L-am putea înfrânge cu uşurinţă, dar am pierde oameni, spuse el.

Echipajul unei corăbii nu-şi permite să sufere prea multe pierderi. Nu pierduserăm nici unul în lupta cu Peredur, dar Callyn era un rege puternic şi era de aşteptat să aibă suspiciuni în privinţa lui Svein, ceea ce însemna că gărzile lui erau pregătite şi înarmate.

– Şi nici n-are cine ştie ce avere, adăugă Svein dispreţuitor.

– Te plăteşte?

– Mă plăteşte la fel cum te-a plătit Peredur pe tine.

– Am făcut deja împărţeala, i-am adus eu aminte.

– Nu şi banii pe care ţi i-a dat înainte de luptă, zise Svein rânjind,ăia n-au intrat la împărţeală.

– Care bani?

– Deci, suntem chit, râse el.

Amândoi câştigaserăm destul din moartea lui Peredur – Svein se alesese cu sclavi şi fiecare dintre noi avea acum peste nouă sute de şilingi în argint şi alte metale, ceea ce nu era mare lucru, având în vedere că trebuia să împărţim totul cu oamenii, însă era mai mult decât ce obţinuserăm până atunci. Iar eu o aveam şi pe Iseult. N-o mai ţineam legată, dar stătea alături de mine şi simţeam că era bucuroasă de asta. Cum îi făcuse o plăcere perversă să-şi vadă casa distrusă, am tras concluzia că-l urâse pe Peredur. Dacă era cu adevărat clarvăzătoare, însemna că mă văzuse şi-l sfătuise prost pe soţul ei pentru ca acel viitor să devină realitate.

– Unde te duci acum? mă întrebă Svein.

Ne plimbam pe plajă, pe lângă sclavii care se uitau la noi cu ochi întunecaţi, plini de ranchiună.

– Mă gândesc să mă duc în marea Sæfern, i-am zis.

– N-a mai rămas nimic acolo, mă înştiinţă el.

– Chiar nimic?

– A fost curăţată toată, spuse el, dându-mi de înţeles că navele daneze şi ale oamenilor din nord jefuiseră populaţia de pe coastă de toate bunurile de preţ. În marea Sæfern nu vei găsi decât corăbiile noastre care aduc oameni din Irlanda.

– Ca să atace Wessexul?

– Nu, rânji el. Mă gândesc să mă apuc de negoţ cu cei din regatele galeze.

– Iar eu mă gândesc să-mi duc corabia pe Lună şi să construiesc acolo un palat al ospeţelor, i-am replicat, făcându-l să râdă în hohote.

– Apropo de Wessex, am auzit că vor să ridice o biserică în locul unde l-ai ucis pe Ubba. Aşa-i?

– Şi eu am auzit acelaşi lucru.

– O biserică în care altarul va fi din aur?

– Am auzit şi asta. Mi-am ascuns surprinderea că ştia de planurile lui Odda cel Tânăr, însă n-ar fi trebuit să mă mire. Dacă era vorba de aur, zvonurile se răspândeau ca buruienile. Am auzit de asta, am repetat, dar nu cred.

– Bisericile au bani, zise el gânditor. Totuşi, e un loc neobişnuit ca să ridici o biserică.

– De ce?

– Atât de aproape de mare? E uşor de atacat.

– Sau poate că vor să fie atacaţi, am spus, şi au oameni pregătiţi s-o apere.

– Vrei să spui că-i o momeală? zise el gânditor.

– Şi n-a poruncit Guthrum ca saxonii din vest să nu fie provocaţi? i-am atras eu atenţia.

– Guthrum poate porunci orice poftеşte, replică danezul cu asprime, dar eu sunt Svein Cal Alb şi nu primesc ordine de la Guthrum. Pe când treceam printre plasele de pescuit întinse la uscat de nişte oameni care acum erau morţi, adăugă: Lumea zice că Alfred nu e prost.

– Nu este.

– Înseamnă că, dacă pune lucruri de preţ pe malul mării, nu le lasă nepăzite.

Svein era războinic, dar, asemenea celor mai buni războinici, nu era nechibzuit. În zilele noastre, când oamenii vorbesc despre danezi, sunt de părere că toţi erau nişte păgâni sălbatici, care nu gândeau deloc în violenţa lor cumplită, însă majoritatea erau precum Svein şi se temeau să nu-şi piardă oamenii. Asta

a fost mereu marea spaimă și slăbiciune a danezilor. Corabia lui Svein se numea *Calul Alb* și avea un echipaj format din cincizeci și trei de oameni, iar dacă o duzină dintre ei erau uciși sau grav răniți, nava ar fi fost slăbită în mod fatal. Desigur, în luptă era înfricoșător ca toți danezii, dar întotdeauna se gândea bine înainte de a se implica într-o bătălie. Se scărpină din cauza unui păduche, apoi arătă spre sclavii luați de oamenii lui.

– În plus, îi am pe ăștia.

Ceea ce însemna că nu avea să atace la Cynuit. Vânzarea sclavilor avea să-i aducă argint, și probabil socotise că nu avea rost să piardă oameni încercând să jefuiască biserica de acolo.

În dimineața următoare, Svein avu nevoie de ajutorul meu. Corabia lui se afla în portul lui Callyn, și danezul mă rugă să-i duc pe el și o parte din oamenii lui s-o ia. Restul echipajului său rămase în așezarea lui Peredur să păzească sclavii și să dea foc caselor în vreme ce eu l-am dus pe Svein spre est de-a lungul coastei, către orașul lui Callyn. Am așteptat o zi acolo, până când Svein și-a încheiat socotelile cu Callyn, și ne-am folosit de acel timp pentru a ne vinde lâna și cositorul negustorilor lui Callyn. Cu toate că am primit un preț destul de mic, era mai bine să avem argint la bord decât să fie cala plină. *Fyrdraca* ajunsese să strălucească de atâta metal prețios, iar echipajul, știind că își va primi partea cuvenită, era în culmea voioșiei. Haesten ar fi vrut să plece cu Svein, însă i-am refuzat rugămintea.

– Ți-am salvat viața, iar tu trebuie să mă slujești mai mult de-atât pentru a mă răsplăti.

El acceptă situația și se arătă încântat când i-am dăruit o a doua brățară drept răsplată pentru oamenii pe care-i ucisese la Dreyndynas.

Corabia lui Svein era mai mică decât *Fyrdraca*. La proră avea un cap de cal, iar la pupă, unul de lup, în timp ce catargul era decorat cu o giruetă în formă de cal alb. Svein râse când l-am întrebat ce semnifica acel cal.

– Când aveam șaisprezece ani, am pariat armăsarul tatei contra calului alb al regelui nostru. Trebuia să-l învinge pe campionul regelui atât în luptă corp la corp, cât și cu sabia. Tata

m-a bătut pentru că am pus acel pariu, dar am învins! Prin urmare, calul alb îmi poartă noroc. Călăresc numai cai albi.

Aşa îşi căpătase corabia lui numele. *Fyrdraca* o urmă înapoi de-a lungul coastei, către locul unde un fum gros marca aşezarea peste care domnise Peredur.

– Rămânem cu el? mă întrebă Leofric mirat că ne întorceam spre vest, în loc să pornim către Defnascir.

– Vreau să văd unde se termină Britania, i-am spus, mai ales că nu aveam nici un chef să mă întorc la Uisc şi la nefericirea lui Mildrith.

Svein îi vârâse pe sclavi în cala corabiei sale. Am petrecut o ultimă noapte în golf, sub fumul gros, iar dimineaţă, când soarele strălucea deja deasupra mării, am plecat de-acolo. Când am trecut de promontoriul vestic, îndreptându-ne spre larg, am zărit un om care ne urmărea de pe faleză. Am remarcat că purta o sutană neagră şi, în ciuda distanţei, mi s-a părut că-l recunosc pe Asser. Iseult îl văzu şi ea şi se stropşi ca o pisică, apoi îşi repezi pumnul spre el desfăcându-şi degetele în ultima clipă, de parcă ar fi aruncat o vrajă asupra călugărului.

După aceea am uitat de el, pentru că *Fyrdraca* ajunsese în larg, navigând spre locul unde se sfârşea pământul.

Aveam alături o regină a întunericului.

PARTEA A DOUA

Regele mlaștinii

Patru

Iubesc marea. Am crescut lângă ea, cu toate că, în amintirile mele, apele de la Bebbanburg sunt cenușii, de obicei mohorâte, rar însorite. Nu se compară cu valurile care se rostogolesc de dincolo de Insulele Morților, bubuind și zdrobindu-se de stâncile din vestul Britaniei. Marea se umflă acolo de parcă zeii săi și-ar încorda mușchii, păsările albe țipă întruna și vântul împroașcă falezele cu apă. Mânată de vântul prielnic, *Fyrdraca* înainta ușor, lăsând o dâră înspumată, în timp ce cârma nărăvașă pulsa de însufleţirea apei, de încordarea corabiei și de bucuria călătoriei. Băgând de seama că Iseult mă privea surprinsă, i-am dat cârma și am urmărit cum trupul ei firav se luptă cu forța mării până când înțelese puterea corabiei și izbuti s-o stăpânească. În acea clipă începu să râdă din toată inima.

– Mi-ar plăcea să trăiesc pe mare, i-am spus, deși nu înțelegea o iotă.

Îi dădusem o brățară din tezaurul lui Peredur, un inel de argint pentru degetele de la picioare și un colier din dinți de monstru, lungi, albi și ascuțiți, înșirați de un fir de argint.

M-am întors și am privit *Calul Alb* al lui Svein, care despica apele. Când se înălța pe un val, partea din față a carenei, verde și neagră din cauza ierburilor și a paraziților, se înălța către cer, cu figura semeață de la prora nechezând sfidător către soare, după care se prăbușea într-o explozie de spumă. Vâslele sale, la fel ca ale noastre, fuseseră trase la bord, iar găurile lor, astupate, așa că ambele corăbii navigau doar cu velele. *Fyrdraca* era

mai rapidă, nu pentru că ar fi fost mai bine construită, ci pentru că era mai prelungă.

E o mare bucurie să te afli pe o corabie bună, iar bucuria e şi mai mare dacă pântecul său este plin de argintul altora. E o bucurie de viking să cârmuieşti o corabie cu cap de dragon pe o mare cu vânt prielnic, către un viitor plin de ospeţe şi de râsete. De la danezi am învăţat acest lucru şi îi iubesc pentru asta, chiar dacă sunt nişte porci păgâni. În clipa aceea, gonind în faţa *Calului Alb* al lui Svein, eram în culmea fericirii, departe de toţi oamenii Bisericii şi de legile şi obligaţiile din Wessexul lui Alfred, dar în curând am poruncit ca pânza să fie coborâtă, astfel că o duzină de oameni desfăcură parâmele şi dădură jos marea vergă de pe catarg. Ajunseserăm la capătul Britaniei, de unde aveam să ne întoarcem, aşa că i-am făcut semn cu mâna lui Svein în timp ce *Calul Alb* trecea pe lângă noi. Îmi făcu şi el cu mâna, privind cum *Fyrdraca* se legăna pe valurile lungi ale mării.

– Ai văzut destul? mă întrebă Leofric.

Priveam către capătul Britaniei, unde stâncile înfruntau atacul mării.

– Penwith, spuse Iseult, rostind numele briton al acelui promontoriu.

– Vrei să te duci acasă? l-am întrebat pe Leofric.

El ridică din umeri. Câţiva marinari roteau verga în lungul corabiei ca s-o poată aşeza pe suporturi, în vreme ce restul oamenilor strângeau pânza şi pregăteau vâslele pentru drumul spre est. *Calul Alb* devenea tot mai mic, îndepărtându-se pe marea Sæfern.

Am privit invidios în urma lui Svein.

– Trebuie să mă îmbogăţesc, i-am spus lui Leofric. Cum el râse, am continuat: Am o cale pe care trebuie s-o urmez, iar aceasta duce către nord. Spre Bebbanburg. Însă Bebbanburgul n-a fost niciodată cucerit, aşa că am nevoie de mulţi oameni pentru asta. De mulţi oameni buni şi de multe săbii ascuţite.

– Avem argint, îmi aminti el arătând spre cala corabiei.

– Nu destul, i-am răspuns eu cu amărăciune.

Duşmanii mei erau bogaţi, Alfred susţinea că datoram bani Bisericii, iar oamenii legii din Defnascir aveau să mă hărţuiască pentru plata wergildului. Nu mă puteam duce acasă decât dacă aveam argint de ajuns ca să plătesc Biserica, să-i mituiesc pe oamenii legii şi să atrag destui oameni sub steagul meu. Am privit *Calul Alb*, din care abia dacă se mai zărea pânza deasupra mării învolburate de vânt, şi am simţit vechea tentaţie de a trece de partea danezilor. Să aştept până când Ragnar îşi recăpăta libertatea şi să-i ofer spada mea, însă asta ar fi însemnat să lupt împotriva lui Leofric, plus că tot ar fi trebuit să fac rost de bani, să adun oameni, să mă duc în nord şi să lupt pentru dreptul meu din naştere. Am atins ciocanul lui Thor, rugându-mă să primesc un semn.

În acea clipă, Iseult scuipă. De fapt, nu fusese un scuipat, ci un cuvânt care se auzise ca şi cum cineva şi-ar fi curăţat gâtul. Arătă dincolo de bordul corabiei, iar eu am văzut un peşte straniu sărind cu boltă din apă. Peştele era de mărimea unui ogar nordic şi avea o aripioară triunghiulară pe spate.

– Un marsuin, zise Leofric.

– *Llamhydydd*, repetă Iseult numele briton al peştelui[1].

– Le poartă noroc marinarilor, spuse Leofric.

Nu mai văzusem niciodată un marsuin, şi brusc apărură vreo zece creaturi cenuşii care se îndreptau spre nord cu spinările strălucind în soare.

– Ridicaţi din nou pânza! i-am cerut lui Leofric.

El se holbă la mine. Echipajul tocmai dezlega vâslele şi scotea dopurile din găurile lor.

– Vrei să ridicăm pânza?

– Mergem către nord!

Mă rugasem să primesc un semn, iar Thor îmi trimisese marsuinii.

– Nu e nimic în marea Sæfern, zise Leofric. Nu l-ai auzit pe Svein?

[1] În realitate, marsuinul este mamifer. (n.tr.)

– Svein a spus că nu e nimic de jefuit în marea Sæfern, pentru că danezii au luat totul, ceea ce înseamnă că danezii au prada. Copleşit de bucurie, i-am tras lui Leofric un pumn în umăr, iar pe Iseult am îmbrăţişat-o. Şi a mai spus că vasele lor vin din Irlanda.

– Şi? mormăi Leofric masându-şi umărul.

– Vin din Irlanda! Danezi care vin din Irlanda să atace Wessexul. Dacă aduci din Irlanda un echipaj, ce altceva mai aduci?

– Toate bunurile tale, zise el, începând să priceapă.

– Iar ei nu ştiu că noi suntem aici! Ei sunt oile, iar noi, un dragon-de-foc.

– Ai dreptate, rânji Leofric.

– Fireşte că am dreptate! Sunt un senior! Am dreptate şi voi fi bogat! Toţi vom fi bogaţi! O să mâncăm de pe talere de aur, o să ne pişăm în gâturile duşmanilor, iar din nevestele lor o să facem târfele noastre. Strigam toate aceste aiureli în timp ce mă îndreptam spre centrul corabiei, dezlegând legăturile velei. O să fim cu toţii bogaţi, o să avem încălţări de argint şi coifuri de aur. O să fim mai bogaţi decât regii! O să ne scăldăm în argint, o să ne acoperim târfele cu aur şi-o să ne căcăm bucăţi de chihlimbar! Legaţi vâslele la bord! Astupaţi găurile, că ne ducem spre nord ca să devenim bogaţi ca episcopii, absolut fiecare dintre noi!

Oamenii rânjeau încântaţi de entuziasmul meu tunător, încântaţi să fie călăuziţi spre o asemenea ţintă ispititoare. Totuşi, îi neliniştea faptul că navigam spre nord, fiindcă asta însemna să pierdem pământul din ochi. Niciodată nu mă îndepărtasem atât de mult de ţărm, aşa că şi eu mă temeam, mai ales că Ragnar cel Bătrân îmi povestise adesea despre oamenii nordului care fuseseră atraşi de vastitatea mării, ducându-se tot mai departe către vest, dincolo de Insulele Morţilor, unde găsiseră pământuri bântuite de fantome. Nu ştiu cât de adevărate erau poveştile lui, dar, din câte spunea el, multe dintre acele corăbii nu se mai întorseseră. Se duseseră spre soare-apune, înaintând mereu, pentru că nu se îndurau să se întoarcă, aşa că navigaseră

până în locul unde mor corăbiile pierdute, la capătul întunecat al lumii.

Însă lumea nu se sfârşea în nord. Ştiam asta, deşi nu eram sigur ce se afla acolo. Dyfed era undeva în acele părţi, la fel şi Irlanda, şi mai erau câteva locuri cu nume barbare şi popoare sălbatice, care trăiau ca nişte câini înfometaţi la marginea pământului. Mai era şi o mare imensă, o sălbăticie de valuri pustii, aşa că, după ce echipajul ridică vela, iar vântul începu să poarte *Fyrdraca* spre nord, am tras de cârmă ca s-o îndrept puţin către est, de teamă să nu ne rătăcim în vastitatea oceanului.

– Ai idee unde mergi? mă întrebă Leofric.

– Nu.

– Îţi pasă?

I-am rânjit drept răspuns. Vântul, care bătuse dinspre sud, ne purta acum înspre răsărit, şi la amiază se zărea deja uscatul. M-am gândit că probabil era teritoriul britonilor de la nord de Sæfern, dar, pe măsură ce ne apropiam, mi-am dat seama că era o insulă. Mai târziu am descoperit că era locul căruia oamenii nordului îi spuneau Lundi, cuvântul folosit de ei pentru pufin, iar falezele înalte erau pline de asemenea păsări care începură să ţipe la noi când am intrat într-un golf de pe partea apuseană a insulei. Cum nu puteam ancora acolo din cauza valurilor mari, am coborât pânza, am scos vâslele şi am ocolit ţărmul până am găsit adăpost pe coasta estică.

Am mers pe ţărm împreună cu Iseult şi am scotocit în cuiburile de păsări în căutare de ouă, dar din toate ieşiseră puii, aşa că ne-am mulţumit să ucidem două capre pentru masa de seară. Nimeni nu locuia pe insulă, însă ruinele unei biserici şi un cimitir în paragină dovedeau că în trecut fuseseră oameni acolo. Danezii arseseră totul, dărâmaseră biserica şi răscoliseră mormintele, căutând aur. Am urcat pe o colină şi am privit marea; deşi nu se vedea nici o corabie, mi s-a părut că zăream pământ către miazăzi. Nu puteam fi sigur, căci orizontul sudic era plin de nori întunecaţi, dar fâşia neagră ar fi putut să fie dealurile din Cornwalum sau de la marginea de apus a Wessexului.

Iseult cânta pentru sine în timp ce scotea măruntaiele unei capre cu gesturi neîndemânatice, deoarece nu era obişnuită cu o astfel de muncă. Era slabă, atât de slabă, încât semăna cu un ælfcynn, un elf, dar se simţea bine. Cu timpul, aveam să aflu cât de mult îl urâse pe Peredur. O preţuise şi o făcuse regină, dar o şi ţinuse prizonieră în casa lui, pentru ca nimeni altcineva să nu poată profita de puterile ei. Oamenii îl plăteau pe Peredur ca să audă profeţiile lui Iseult, iar unul dintre motivele pentru care Callyn îl atacase fusese dorinţa lui de a pune mâna pe Iseult. Reginele întunericului erau preţuite de britoni pentru că aveau legătură cu misterele din vechime, puteri care existaseră pe acele meleaguri înainte de sosirea călugărilor, şi Iseult era una dintre ultimele regine ale întunericului. Se născuse când soarele fusese acoperit de umbră, însă acum era liberă, şi aveam să descopăr că sufletul ei era la fel de sălbatic ca un şoim. Mildrith, sărmana Mildrith, nu visa decât la ordine şi rutină. Dorea să fie măturat în casă, hainele să fie curate, vacile să fie mulse, soarele să răsară, soarele să apună şi nimic să nu se schimbe, însă Iseult era altfel, ciudată, născută în întuneric, plină de mister. În acele prime zile nu înţelegeam nimic din ce spunea, fiindcă nu aveam nici o limbă în comun. Acolo, pe insulă, la asfinţit, pe când eu îmi scoteam cuţitul ca să termin de scos maţele caprei, ea se apucă să adune surcele şi încropi o mică colivie. Mi-o arătă, apoi o distruse, iar degetele ei albe şi lungi mimară zborul unei păsări eliberate. În cele din urmă, arătând spre sine, râse fericită.

În dimineaţa următoare am văzut două corăbii care ocoleau insula pe la apus, îndreptându-se spre nord. Erau nişte ambarcaţiuni mici, probabil ale unor negustori din Cornwalum, iar vântul de sud-vest le purta către ţărmul ascuns unde credeam că Svein îşi ancorase *Calul Alb.*

Am hotărât să le urmărim. Până am ajuns pe *Fyrdraca*, am ridicat ancora şi ne-am îndepărtat vâslind de ţărmul ferit de vânt al insulei, corăbiile aproape că nu se mai vedeau, dar, după ce am ridicat pânza, am început să ne apropiem de ele. Probabil că oamenii se îngroziseră văzând o corabie cu cap de

dragon apărând de după insulă, dar am coborât puţin vela ca să încetinim. Am navigat pe urmele lor aproape toată ziua, până când, în sfârşit, o dungă cenuşie apăru la orizont. Pământ. Am întins complet pânza ca să depăşim cele două ambarcaţiuni mici şi butucănoase, moment în care am văzut pentru prima dată ţărmul Ţării Galilor. Britonii o numesc altfel, dar noi îi spunem „Ţara Galilor", „gali" însemnând „străini". Mult mai târziu mi-am dat seama că probabil ajunseserăm în Dyfed, cel mai vestic regat galez, ce purta numele preotului care-i convertise la creştinism pe britonii din Ţara Galilor.

Am găsit un golfuleţ adânc în care să ne adăpostim. N-a fost uşor să trecem printre stâncile înalte ce păzeau intrarea, dar, după ce am ajuns înăuntru, vântul şi valurile nu ne mai puteau atinge. Locul era atât de îngust, încât, atunci când am întors corabia cu prora spre larg, pupa s-a zgâriat de pietre. Am dormit la bord, bărbaţii şi femeile lor întinzându-se sub băncile vâslaşilor. Erau vreo douăsprezece femei pe corabie, toate capturate din aşezarea lui Peredur, iar una dintre ele reuşi să evadeze în noaptea aceea, probabil sărind în apă şi înotând până la ţărm. Iseult dormi împreună cu mine în spaţiul îngust de sub platforma cârmei, a cărui intrare o acoperisem cu o pelerină. Leofric mă trezi în zori, îngrijorat că femeia care fugise avea să-i ridice pe localnici împotriva noastră. Am ridicat din umeri.

– Nu vom rămâne mult aici.

Totuşi, am rămas în acel golfuleţ toată ziua, căci voiam să atac corăbiile care veneau pe lângă coastă. Am văzut două, însă navigau împreună, aşa că nu mi-am asumat riscul să le înfrunt. Ambele vase aveau pânzele ridicate şi erau purtate de vântul de sud-vest. Le aparţineau danezilor, sau poate oamenilor din nord, şi erau pline cu războinici. Probabil că veneau din Irlanda sau de pe coasta estică a Northumbriei; fără îndoială se duceau să se întâlnească cu Svein, oamenii fiind atraşi de perspectiva de a captura pământul bun din Wessex.

– Burgweard ar fi trebuit să fie aici cu toată flota, am spus. I-ar fi putut distruge pe aceşti ticăloşi.

După-amiază, doi călăreți se iviră în depărtare. Unul avea la gât un lanț strălucitor, ceea ce sugera că era de rang înalt, dar nici unul din ei nu coborî pe plaja cu pietre. Ne priviră din capătul micii văi care dădea în golf, iar după o vreme plecară. Soarele coborâse, însă zilele verii erau lungi.

– Dacă aduc oameni... zise Leofric, fără să-și ducă până la capăt gândul.

M-am uitat spre cele două faleze înalte care mărgineau golful. Niște luptători care ar fi prăvălit stânci de sus ne-ar fi spart corabia ca pe un ou.

– Ar trebui să punem santinele acolo, am sugerat, dar chiar atunci Eadric, șeful vâslașilor de la tribord, răcni că se zărea o corabie. M-am repezit spre prora și am văzut-o.

Prada perfectă!

Era o corabie mare, deși nu la fel de mare ca *Fyrdraca*, și era scufundată mult, ceea ce însemna că era supraîncărcată. Într-adevăr, la bord se aflau atât de mulți oameni, încât echipajul nu îndrăznise să întindă pânza, cu toate că vântul era moderat, fiindcă nava s-ar fi înclinat primejdios într-o parte. Purtată de forța vâslelor, ajunsese aproape de mal, căutând un loc unde să înnopteze, și marinarii își dădură seama prea târziu că golful era deja ocupat. În timp ce oamenii mei se înarmau, am strigat la Haesten să preia cârma. Știam că avea să-și îndeplinească sarcinile fără greș, cu toate că asta putea însemna uciderea unor danezi, neam din care și el făcea parte. Am poruncit să se desprindă parâmele care ne țineau legați de țărm și să fie lăsate vâslele în apă, apoi m-am echipat pentru luptă punându-mi zalele și coiful pe care mi le adusese în grabă Leofric.

– Porniți! am strigat.

Vâslașii traseră cu putere, și *Fyrdraca* se năpusti spre ieșirea din golf.

Unele vâsle se loviră de stânci, dar nici una nu se rupse. Uitându-mă la corabia din față, aflată deja foarte aproape, am văzut că avea la proră un lup amenințător. Bărbații și femeile de pe punte se holbau la noi, nevenindu-le a crede ce aveau în fața ochilor. Arătam ca niște danezi de-ai lor, și totuși ne năpusteam înarmați să-i atacăm. Când, într-un târziu, bărbații

se repeziră să-şi ia armele, Leofric răcni la oamenii noştri să tragă cu tot sârgul la vâsle, astfel că lungile prăjini se îndoiau de efort în vreme ce *Fyrdraca* străpungea valurile. Peste câteva momente le-am poruncit tuturor să lase ramele şi să vină la prora, dar Cenwulf şi cei doisprezece oameni ai lui se aflau deja acolo când etrava noastră intră în vâslele corabiei duşmane şi le frânse.

Haesten făcuse o treabă bună. Îi spusesem să cârmească spre partea din faţă a vasului, unde bordul era jos, şi acum prora noastră trecu peste el, cufundându-l în apă. Ne-am clătinat cu toţii când se produse impactul, dar am sărit primul pe puntea corabiei cu cap de lup, urmat de Cenwulf şi oamenii lui.

Inamicii ne depăşeau numeric, însă erau epuizaţi după o zi de vâslit şi nu se aşteptaseră la un atac, pe când noi eram dornici să ne îmbogăţim. Mai făcurăm asta, luptătorii mei erau bine pregătiţi, aşa că-şi croiră drum prin apa ce se revărsase peste punte lovind cu săbiile şi cu securile. Ca să scape, unii dintre oamenii de pe corabia duşmană săriră peste bord şi se agăţară de resturile vâslelor. Un războinic cu barba vâlvoi şi ochi sălbatici se repezi înainte cu o sabie mare, însă Eadric îşi înfipse lancea în pieptul lui, iar Leofric îl lovi în cap cu securea. Sângele ţâşni cu putere, stropind vela înfăşurată pe vergă de-a lungul punţii. Când omul căzu în genunchi, Eadric îşi înfipse lancea şi mai adânc în el, stârnind un nou şuvoi de sânge care înroşi apa. Chiar atunci, un val aproape culcă nava pe-o parte, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. Un bărbat urlă şi repezi o lance spre mine, dar am parat, după care l-am lovit cu Răsuflarea-Şarpelui în faţă şi, fără să-i dau timp să-şi revină, l-am izbit cu scutul, trimiţându-l peste bord. Am simţit o mişcare în dreapta şi mi-am repezit lama ca pe o coasă, lovind în cap o femeie care-şi îndreptase sabia spre mine. Se prăbuşi ca un viţel înjunghiat, fără să dea drumul armei, aşa că i-am împins-o cu piciorul şi am călcat-o pe burtă. Am auzit un ţipăt de copil, dar n-am stat pe gânduri şi m-am năpustit spre un bărbat care-şi aţintea securea asupra mea. Mi-am ridicat scutul ca să parez lovitura, apoi l-am înjunghiat cu Răsuflarea-Şarpelui.

Sabia îi intrase atât de adânc în burtă, încât lama se înţepenise, şi a trebuit să mă urc pe el ca s-o smulg. Cenwulf trecu pe lângă mine; faţa lui sălbatică era acoperită cu sânge, iar sabia lui lovea în dreapta şi-n stânga. Dintr-odată, corabia se zgudui din toate încheieturile, şi mi-am dat seama că fusese dusă de valuri spre ţărm şi se lovise de stânci. Doi cai ce se aflau în cală nechezau ataţaţi de mirosul sângelui. Unul îşi rupse căpăstrul şi sări peste bord, înotând disperat către mal.

– Ucideţi-i! Ucideţi-i! m-am pomenit urlând.

Era singura modalitate de a pune stăpânire pe o corabie, de a o goli de luptători, dar se golea de la sine, căci supravieţuitorii săreau pe stânci şi se îndepărtau prin valurile însângerate care se spărgeau de ţărm. Şase oameni rămăseseră pe *Fyrdraca* şi mânuiau vâslele pentru a o ţine la loc sigur. În acel moment, o lamă mi se înfipse în spatele gleznei drepte, iar când m-am răsucit, am văzut un bărbat plin de răni care încerca să-mi taie tendoanele de la genunchi cu un pumnal. L-am străpuns cu sabia iarăşi şi iarăşi, măcelărindu-l în apa adunată pe punte, şi cred că el a fost ultimul care a murit pe acea corabie, deşi câţiva danezi încă se agăţau de parapet. Pe aceia, războinicii mei îi desprinseră hăcuindu-i cu săbiile şi-i azvârliră în mare.

Fyrdraca se îndepărtase, aşa că le-am strigat oamenilor s-o aducă aproape ca să aruncăm prada la bordul ei. Am găsit saci, cufere şi butoaie. Multe era grele, iar unele zornăiau de monede. Am luat obiectele de preţ de pe cadavre, şase cămăşi de zale şi o duzină de coifuri, plus alte trei cămăşi de zale care se aflau în cala inundată. În ceea ce mă priveşte, m-am ales cu opt brăţări de la danezii morţi. Am aruncat armele pe puntea corabiei noastre, am tăiat cordajul vasului capturat, am eliberat calul care rămăsese acolo şi tremura în apa tot mai înaltă şi, în sfârşit, am luat verga şi vela. În tot acest timp, supravieţuitorii ne priveau de pe ţărm, unde îşi găsiseră un refugiu precar pe stâncile spălate de mare. M-am vârât în spaţiul rezervat comandantului şi am găsit un mare coif de război, un obiect frumos, cu viziera ornamentată, având în creştet un lup din argint. Mi-am aruncat vechiul coif pe *Fyrdraca* şi mi l-am pus pe cel

nou, apoi am scos sacii cu monede. Sub saci era ceva ce mi s-a părut a fi un mic scut învelit într-o pânză neagră şi am fost tentat să-l las acolo, dar până la urmă l-am aruncat şi pe el pe *Fyrdraca*. Eram bogaţi!

– Cine eşti? strigă un bărbat de pe ţărm.

– Uhtred! am strigat drept răspuns.

Scuipă spre mine, însă nu primi în schimb decât un hohot de râs.

Oamenii noştri începeau să se întoarcă pe *Fyrdraca*. Leofric le ceru s-o ducă mai departe în larg, de teamă să nu eşueze pe stânci.

– Haide! mă îndemnă el.

Văzând că rămăsesem ultimul, m-am agăţat de prora corabiei noastre, am pus piciorul pe o vâslă şi m-am săltat pe punte.

– Vâsliţi! porunci Leofric, iar *Fyrdraca* se îndepărtă de vasul prădat.

Lângă catarg plângeau în hohote două fete care fuseseră urcate pe puntea noastră odată cu prada. Una vorbea o limbă necunoscută mie, am aflat mai târziu că era din Irlanda, însă cealaltă era daneză. Când m-am lăsat pe vine lângă ea, mă plesni şi mă scuipă. Am lovit-o şi eu, ceea ce o făcu să mă atace iarăşi. Era înaltă, puternică, cu o coamă încâlcită de păr blond şi ochi de un albastru intens. Cum încerca să-şi înfigă degetele în găurile pentru ochi ale noului meu coif, a trebuit s-o plesnesc din nou, ceea ce-i făcu pe oameni să râdă. Unii o îndemnară să se bată cu mine, dar, în loc de asta, fata izbucni în lacrimi şi se lăsă cu spatele sprijinit de catarg. Mi-am scos coiful şi am întrebat-o cum o chema, însă n-am putut scoate de la ea decât o lungă jelanie din care reieşea că voia să moară. Totuşi, când i-am spus că era liberă să se arunce peste bord, nu se clinti. O chema Freyja, avea cincisprezece ani, iar tatăl ei fusese proprietarul vasului pe care-l scufundasem. Era vorba de bărbatul mătăhălos care mă atacase cu sabia. Pe nume Ivar, avusese pământ în Dyflin, oriunde o fi fost acel loc, iar Freyja începu să plângă din nou când se uită la noul meu coif, care-i aparţinuse lui.

– A murit fără să-şi fi tăiat unghiile, rosti ea pe un ton acuzator, de parcă eu aş fi fost de vină pentru acest ghinion.

Chiar că a fost ghinion, deoarece făpturile sinistre de pe lumea cealaltă o să se folosească de unghiile lui Ivar pentru a construi corabia care va aduce haos la sfârşitul lumii.

– Unde vă duceaţi? am întrebat-o.

La Svein, desigur. În Irlanda, unde se afla Dyflin, erau mai mulţi normanzi decât danezi, iar triburile băştinaşe erau de o sălbăticie înfiorătoare, aşa că Ivar fusese atras de perspectiva pământului din Wessex. Prin urmare, îşi abandonase moşia irlandeză, îşi încărcase toată averea pe corăbii şi pornise spre est.

– Corăbii? am întrebat-o surprins.

– Aveam trei când am plecat, dar pe celelalte le-am pierdut noaptea trecută, suspină fata.

Am bănuit că erau cele două pe care le văzusem mai devreme. Oricum, zeii fuseseră buni cu mine, căci Freyja îmi confirmă că tatăl ei pusese bunurile cele mai de preţ pe vasul capturat de noi. Găsirăm acolo butoaie cu monede şi cufere cu argint, chihlimbar, jais şi fildeş, precum şi arme şi armuri. Abia dacă ne venea să credem pe ce comoară puseserăm mâna. Într-un cufăr se aflau mici bucăţi de aur modelate în formă de cărămizi, dar cel mai grozav se dovedi a fi obiectul învelit în pânză, despre care crezusem că era un scut mic; după ce am dat ţesătura la o parte, am descoperit că era o tipsie de argint pe care era reprezentată o scenă de crucificare, având de jur împrejur chipurile a doisprezece sfinţi. Am presupus că aceia erau apostolii şi că tipsia aparţinuse vreunei biserici sau mănăstiri irlandeze înainte ca Ivar s-o fure. Le-am arătat-o oamenilor mei.

– Asta nu face parte din pradă, le-am spus. Trebuie să fie înapoiată bisericii.

Leofric mă privi lung, dar nu făcu nici un comentariu.

– Va fi înapoiată bisericii, am repetat, iar unii dintre oamenii mei, cei mai pioşi, încuviinţară printr-un murmur.

Am învelit din nou tipsia şi am pus-o la loc sigur.

– Cât datorezi Bisericii? vru Leofric să ştie.

– Ai o minte precum curul unei capre, i-am replicat.

El râse, apoi privi dincolo de mine.

– Ce facem acum?

Am crezut că mă întreba ce urma să facem cu restul minunatelor noaste vieţi, dar el se uita spre ţărm, unde, în lumina serii, nişte oameni înarmaţi se înşirau pe faleză. Britonii din Dyfed veniseră să ne atace, însă era prea târziu. Totuşi, prezenţa lor însemna că nu puteam reveni în golf, aşa că le-am ordonat oamenilor să treacă la vâsle şi am pornit spre est. Britonii ne urmăriră pe ţărm. Probabil că femeia care evadase pe timpul nopţii le spusese că eram saxoni, şi acum se rugau să căutăm refugiu pe mal, ca să ne poată omorî. Puţine corăbii rămâneau pe mare peste noapte, şi o făceau doar dacă nu aveau încotro, însă am preferat să cârmesc spre sud şi să mă îndepărtez de ţărm în vreme ce, dinspre apus, soarele revărsa foc roşu printre nori, aşa că tot cerul strălucea de parcă un zeu ar fi sângerat în înalturi.

– Ce facem cu fata? mă întrebă Leofric.

– Cu Freyja?

– Aşa o cheamă? O vrei tu?

– Nu.

– Atunci, o vreau eu.

– O să te mănânce de viu, l-am avertizat.

Era cam cu un cap mai înaltă decât Leofric.

– Îmi plac muierile de felul ăsta, zise el.

– E a ta, i-am spus.

Asta-i viaţa. Într-o zi, Freyja fusese fiica răsfăţată a unui conte, iar a doua zi se trezise în sclavie.

Le-am dat cămăşile de zale celor care le meritau. Pierduserăm doi oameni şi alţi trei erau grav răniţi, însă era un preţ mic. La urma urmelor, uciseserăm douăzeci sau treizeci de danezi, iar supravieţuitorii ajunseseră la ţărm, unde britonii n-aveau motive să-i trateze prea bine. Cel mai bun lucru era că ne îmbogăţiserăm, un gând cu care m-am desfătat la apusul soarelui.

Sosise clipa să-i înalţ rugăciuni lui Hoder, zeul nopţii. Mi-am aruncat vechiul coif peste bord, oferindu-i-l în dar, pentru că

toți eram speriați de bezna care ne înghițise. Norii se adunaseră dinspre vest, acoperind cerul, așa că nu se zăreau nici luna, nici stelele. O vreme se văzu strălucirea unui foc de pe țărmul nordic, dar întunericul îl acoperi și pe acesta. Vântul se înăsprise, iar marea ne ridica și ne cobora tot mai iute; am tras vâslele la bord, lăsând aerul și apa să ne poarte, deoarece nu vedeam nimic. Am rămas pe punte să scrutez noaptea alături de Iseult, care se cuibărise sub pelerina mea, și mi-am amintit încântarea pe care i-o observasem pe chip când porniserăm la luptă.

Când m-am trezit, zorii erau cenușii, marea era tot cenușie, dar cu dungi albe, vântul era rece și pământul nu se mai zărea deloc. Când două păsări albe zburară pe deasupra noastră, le-am luat drept un semn de la zei, așa că am vâslit în direcția urmată de ele și peste câteva ore, pe o mare învolburată și o ploaie rece, am ajuns să vedem uscatul, care era de fapt insula pufinilor. Ne-am adăpostit în golf și am aprins focuri pe țărm.

– Când danezii o să afle ce-am făcut... zise Leofric.

– ... o să ne caute, am încheiat eu.

– O să fie mulți.

– Ar cam fi vremea să ne ducem acasă.

Zeii se arătară buni cu noi, potolind mânia mării. În dimineața următoare am vâslit spre sud, către pământ, și am urmat linia coastei spre apus. Aveam să ocolim promontoriile sălbatice unde înotau marsuinii, apoi să cârmim spre est și să mergem acasă.

Am aflat mult mai târziu ce făcuse Svein după ce ne-am despărțit. Cum evenimentele acestea mi-au afectat viața și au agravat dușmănia dintre mine și Alfred, le voi povesti aici.

Presupun că gândul la altarul de aur de la Cynuit i se înfipsese bine în minte până să ajungă în Glwysing, unde se adunau oamenii lui. Glwysing era un alt regat al britonilor, aflat în sudul Țării Galilor, cu un țărm prielnic pentru acostarea corăbiilor. Regele de acolo îi primea cu brațele deschise pe danezi, deoarece prezența lor îi împiedica pe oamenii lui Guthrum să facă incursiuni peste hotarul cu Mercia.

Cu două corăbii, *Calul Alb* şi încă una, Svein porni înspre Cynuit. Sosiră în zori, ascunşi de ceaţă, şi-mi închipui cum navele cu capete de fiare apărură în lumina cenuşie a dimineţii ca nişte monştri dintr-un coşmar. Urcară pe râu cu ajutorul vâslelor, apoi traseră corăbiile pe uscat. Când se năpustiră pe mal, danezii cu zale şi coifuri, cu lănci şi săbii dădură peste o biserică şi o mănăstire construite pe jumătate.

Odda cel Tânăr ştia că erau prea aproape de mare, aşa că hotărâse să facă un aşezământ fortificat. Turla bisericii urma să fie din piatră şi destul de înaltă pentru ca străjile să stea de veghe în vârf, iar ansamblul urma să fie protejat de o palisadă şi de un şanţ cu apă. Cum însă lucrările nu fuseseră terminate la sosirea lui Svein, apărarea era imposibilă. În plus, acolo se aflau doar patruzeci de soldaţi, care-şi pierdură viaţa sau fugiră imediat după debarcarea danezilor. Năvălitorii incendiară zidurile deja ridicate şi doborâră înalta cruce de lemn care indica faptul că acolo urma să se înalţe o mănăstire.

Constructorii erau călugări, mulţi dintre ei novici. Svein îi adună şi le ceru să-i arate unde erau obiectele de preţ, promiţându-le îndurare dacă-i spuneau adevărul. Nu era mare lucru, nici vorbă de altar de aur, dar, pentru a cumpăra provizii şi lemn, călugării aveau o casetă cu bani de argint. Furioşi că trebuiau să se mulţumească doar cu atât, danezii dărâmară turla pe jumătate gata, distruseră palisada neterminată şi uciseră câteva vite. Svein îi întrebă pe călugări unde era îngropat Ubba, însă aceştia păstrară o tăcere posomorâtă. Le porunci războinicilor să-şi scoată săbiile din teci şi repetă întrebarea, iar călugării mărturisiră atunci că biserica se găsea chiar în locul mormântului, căci, înainte de a se apuca de construit, dezgropaseră leşul căpeteniei şi-l aruncaseră în râu. Orice urmă de îndurare dispăru din sufletele danezilor când aflară această istorie.

Îi siliră pe călugări să intre în râu şi să caute oasele, apoi să le aşeze pe cele găsite pe un rug funerar. Din câte se spune, era un rug imens, clădit cu buştenii ce urmau să fie folosiţi la construcţia lăcaşului. Îndată ce osemintele fură cuprinse de

vâlvătaie, războinicii lui Svein îi azvârliră pe oamenii Bisericii în flăcări. În vreme ce trupurile lor ardeau, danezii aleseră două fete dintre cele care le țineau tovărășie apărătorilor saxoni, le siluiră și apoi le sugrumară, trimițându-le sufletele să-i aducă plăcere lui Ubba, în Valhalla. Am aflat toate astea de la doi copii care au supraviețuit ascunzându-se în urzici și de la niște locuitori din orașul învecinat care au fost târâți acolo ca să asiste la stingerea rugului funerar. Li se spuse că „Svein Cal Alb a făcut asta" și li se ceru să repete cuvintele. Danezii aveau obiceiul să lase în viață măcar un martor al ororilor săvârșite de ei pentru a insufla spaima într-un ținut întreg; într-adevăr, povestea călugărilor arși și a fetelor ucise se răspândi în tot Wessexul ca un vânt puternic prin iarba uscată. Fiecare om care o transmitea mai departe o înflorea puțin, așa cum se întâmplă de fiecare dată; prin urmare, numărul călugărilor morți crescu de la șaisprezece la șaizeci, al fetelor violate de la două la douăzeci, iar argintul furat se transformă dintr-o cutie cu mărunțiș într-o avere uriașă. Când, printr-un sol, Alfred îl amenință pe Guthrum cu uciderea ostaticilor, danezul îi trimise în dar niște aur, două cărți de rugăciuni furate și o scrisoare umilă în care susținea că acele două corăbii nu fuseseră ale lui, ci ale unor pirați de peste mare. Alfred îl crezu, așa că ostaticii scăpară cu viață; cu toate astea, porunci ca un blestem să fie aruncat asupra lui Svein în toate bisericile din Wessex. Căpetenia daneză trebuia să fie damnată de-a pururi, oamenii săi să ardă în flăcările iadului, iar copiii săi și copiii copiilor săi să poarte pecetea lui Cain. L-am întrebat pe un preot despre ce era vorba și el mi-a explicat că acel Cain era fiul lui Adam și al Evei și cel dintâi criminal. În privința peceții nu știa mare lucru, însă Dumnezeu avea s-o recunoască, fără îndoială.

În orice caz, corăbiile lui Svein plecară lăsând pe țărmul Wessexului o trâmbă groasă de fum. Eu aveam să aflu toată povestea mai târziu; deocamdată mă întorceam acasă.

Am navigat încet, adăpostindu-ne în fiecare noapte pe țărm. Ne întorceam pe unde veniserăm: am trecut pe lângă versantul

înnegrit al dealului unde se aflase aşezarea lui Peredur, apoi ne-am continuat drumul sub o ploaie de vară, până când am ajuns la gura Uiscului.

Heahengel era în apă deja, iar catargul său fusese înălţat, ceea ce însemna că Leofric putea să se întoarcă la Hamtun cu acea corabie şi cu *Eftwyrd*, fiindcă *Fyrdraca* nu mai exista. Mai întâi am împărţit prada, şi, cu toate că eu şi Leofric am luat cea mai mare parte, toată lumea fu mulţumită. Am rămas cu Haesten şi cu Iseult, pe care i-am dus la Oxton. Când mă zări, Mildrith plânse de uşurare. I-am spus că patrulasem de-a lungul coastei, ceea ce era destul de adevărat, şi capturasem o navă daneză plină de bogăţii. Am răsturnat pe podea monedele şi lingourile din aur şi i-am dat o brăţară din chihlimbar şi un colier din jais. Darurile îi distraseră atenţia de la Iseult, care o privea cu ochii ei mari şi întunecaţi, şi Mildrith, chiar dacă o fi văzut giuvaierele britonei, nu zise nimic.

Ne întorseserăm la timp pentru strânsul recoltei, care însă era săracă, deoarece plouase mult în cursul verii. Pe secară era un mucegai negru, ceea ce însemna că nu era bună nici pentru animale, dar paiele le-am putut folosi la acoperişul casei pe care am ridicat-o. Mereu mi-a plăcut să construiesc. Pereţii i-am făcut din lut, pietriş şi paie amestecate şi i-am întărit cu grinzi de stejar. Acoperişul înalt şi lung, auriu datorită paielor proaspete, era susţinut de căpriori tot din stejar. Când ne-am apucat de zugrăvit, un localnic adăugă în var nişte vopsea roşie, aşa că pereţii aveau culoarea cerului de vară în amurg. Uşa mare a casei dădea spre răsărit, către Uisc, şi am plătit un om din Exanceaster să sculpteze în stâlpii ei şi în buiandrug nişte lupi alergând, fiindcă pe steagul Bebbanburgului, steagul meu, se află un cap de lup. Mildrith ar fi vrut nişte chipuri de sfinţi, dar se alesese cu lupi. I-am plătit bine pe constructori, iar când se răspândi vestea că aveam argint, o mulţime de oameni veniră să-mi ceară de lucru. I-am luat însă numai pe aceia care ştiau să lupte, echipându-i cu lopeţi, securi, topoare, tesle, arme şi scuturi.

– Îţi faci o armată, mă acuză Mildrith.

Fusese uşurată să mă revadă, dar îşi dădea seama cu amărăciune că nu eram mai creştin decât când plecasem.

– Sunt şaptesprezece oameni. Asta-i o armată?

– E pace, îmi aminti ea.

Credea asta fiindcă i-o spuneau preoţii, iar preoţii o spuneau doar pentru că aşa le ceruseră episcopii, care primeau ordine de la Alfred. Un om al Bisericii, care poposi la noi pentru o noapte, insistă că războiul cu danezii se încheiase.

– Danezii încă sunt la graniţa noastră, i-am zis.

– Dar Dumnezeu i-a îmbunat, replică preotul, adăugând că Dumnezeu îi ucisese pe fraţii Lothbrok, Ubba, Ivar şi Halfdan, iar restul danezilor erau atât de şocaţi de moartea lor, încât nu mai îndrăzneau să lupte împotriva creştinilor. E adevărat, stărui el, am auzit asta în Cippanhamm. Regele se afla acolo şi i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru asta. Trebuie să facem din săbii lame de plug, din securi să facem seceri.

Am râs la gândul de a topi Răsuflarea-Şarpelui ca s-o transform într-o unealtă cu care să sap câmpul de la Oxton. Danezii pur şi simplu aşteptau momentul prielnic, asta era tot, dar la vremea aceea, când vara lăsa treptat loc toamnei, încă părea să fie pace. Nici un duşman nu trecu graniţa Wessexului, nici o corabie nu ne atacă de pe mare. Am treierat porumbul, am prins potârnichi, am vânat cerbi pe deal, am întins năvoadele în râu şi am făcut exerciţii cu armele. Femeile torceau, adunau nuci şi culegeau ciuperci şi mure. Era perioada anului când merele şi perele se găseau din belşug, perioada când animalele erau îngrăşate pentru iarnă. Când casa a fost gata, am dat un ospăţ. Mildrith zări capul de taur de deasupra uşii şi ştiu că era o ofrandă pentru Thor, dar nu spuse nimic.

Mildrith o ura pe Iseult, ceea ce nu era deloc de mirare, întrucât îi spusesem că Iseult era o regină a britonilor şi că o ţineam în aşteptarea răscumpărării pe care aceştia aveau s-o ofere. Ştiam că nu voi primi niciodată o astfel de răscumpărare, însă povestea explica prezenţa lui Iseult. Pe Mildrith o nemulţumea faptul că britona avea o casă numai a ei.

– Este regină, i-am spus.

– O iei cu tine la vânătoare, se plânse ea.

Făceam mai mult de-atât, dar Mildrith prefera să închidă ochii. Mildrith nu-şi dorea altceva în afară de biserică, un copil şi o rutină neştirbită. Se ocupa de femeile care mulgeau vacile, băteau untul, torceau lâna şi adunau mierea şi se mândrea cu faptul că totul mergea ca pe roate. Dacă primea veste că urma să ne viziteze un vecin, începea nebunia dereticatului, fiindcă era foarte îngrijorată de părerea celorlalţi. De asemenea, insista să plătesc wergildul pentru Oswald. Pentru Mildrith nu conta că-l prinsesem furând, ci că plata wergildului avea să readucă pacea în valea Uiscului. Ba chiar mă îndemna să-l vizitez pe Odda cel Tânăr.

– Aţi putea fi prieteni, zise ea.

– Cu şarpele ăla?

– Iar Wirken mi-a spus că n-ai plătit zeciuiala.

Wirken era preotul din Exanmynster, pe care îl uram.

– Individul bea şi mănâncă taman din zeciuiala mea.

Toţi proprietarii de pământ trebuiau să trimită o parte din recoltă bisericii, însă eu n-o făcusem. Totuşi, preotul venea adeseori la Oxton, când mă ştia la vânătoare, şi îmi mânca mâncarea, îmi bea berea şi se îngrăşa pe seama mea.

– Vine să se roage cu noi, spuse Mildrith.

– Ba vine să mănânce.

– Şi zice că episcopul o să-ţi ia pământul dacă nu plătim datoria.

– Datoria va fi plătită, am asigurat-o eu.

– Când? Că bani avem! Arătă spre casa cea nouă. Când? insistă ea.

– Când o să am chef! am mârâit.

Nu i-am spus când şi cum, deoarece nu voiam să afle Wirken şi, de la acesta, episcopul. Nu era de ajuns să plătesc datoria. Tatăl lui Mildrith făcuse prostia de a dona Bisericii o parte din recoltele noastre viitoare, iar ca să scap de această povară trebuia să-l iau prin surprindere pe episcop. Până atunci, toate disputele noastre se încheiau cu lacrimi. Mă plictisisem de ea,

lucru de care-şi dăduse seama. Într-o zi, am găsit-o bătând-o pe slujnica lui Iseult. Fata era o saxonă pe care o pusesem s-o ajute pe Iseult, însă lucra şi la lăptărie, iar Mildrith o bătea fiindcă nişte brânză nu ieşise cum trebuia. Am tras-o pe Mildrith departe de biata slujnică, ceea ce n-a făcut decât s-o mânie şi mai tare. Dovedindu-mi că nu era atât de oarbă pe cât crezusem, mă acuză că voiam să am copii din flori cu Iseult, ceea ce era adevărat, însă i-am amintit că şi tatăl ei făcuse destui bastarzi, şi anume şase, care lucrau pentru noi.

– Lasă-le în pace pe Iseult şi pe slujnica ei, i-am poruncit, făcând-o iarăşi să plângă.

Nu erau deloc vremuri fericite.

Cam pe atunci, Iseult începu să vorbească engleza, de fapt versiunea din Northumbria a englezei, fiindcă în cea mai mare măsură o învăţase de la mine.

– Tu eşti bărbatul meu, îmi spuse. Eram bărbatul lui Mildrith şi bărbatul lui Iseult. Îmi mărturisi că se născuse a doua oară în ziua când intrasem în casa lui Peredur. Te-am visat aşa cum eşti, adăugă ea, înalt şi cu părul auriu.

– Mai visezi? am întrebat-o.

– Mai visez. Fratele meu îmi vorbeşte.

– Fratele tău? m-am mirat.

– Am avut un frate geamăn. El s-a născut primul, iar când m-am născut eu, el a murit. S-a dus pe tărâmul umbrelor, şi acum îmi spune ce vede acolo.

– Şi ce vede?

– Îl vede pe regele tău.

– Pe Alfred? Asta e de bine sau de rău?

– Nu ştiu. Visele nu-s limpezi.

Iseult nu era creştină. În schimb, credea că fiecare loc şi fiecare lucru au propriul zeu sau zeiţă – o nimfă pentru un râu, o driadă pentru o pădure, un spirit pentru un copac, un zeu pentru foc şi altul pentru mare. Zeul creştinilor, precum Thor sau Odin, era doar o altă zeitate printre forţele nevăzute, iar visele ei, după cum mi se destăinui, erau ca şi cum ar fi tras cu urechea la ce vorbeau zeii. Într-o zi, în timp ce călărea alături

de mine pe dealurile de lângă mare, îmi spuse brusc că Alfred avea să-mi dea puterea.

– Mă urăşte, i-am replicat, n-o să-mi dea nimic.

– O să-ţi dea puterea, rosti Iseult, privind către locul unde norii se uneau cu valurile. Fratele meu mi-a spus. Alfred îţi va da puterea, tu îţi vei redobândi căminul de la miazănoapte, iar femeia ta va fi o făptură din aur.

– Femeia mea?

Se uită la mine cu tristeţe.

– Poftim, acum ştii, îmi spuse, apoi dădu pinteni calului şi porni în goană de-a lungul falezei, cu părul fluturând, cu ochii în lacrimi.

Doream să aflu mai multe, dar trebuia să mă mulţumesc cu atât.

La sfârşitul verii am dus porcii în pădure, ca să mănânce jirul şi ghindele care căzuseră din copaci. Am cumpărat saci cu sare deoarece se apropia vremea sacrificării, iar carnea porcilor şi vitelor trebuia sărată şi pusă în butoaie pentru iarnă. Rezervele urmau să vină de la oamenii care arendaseră pământ la marginea domeniului, aşa că i-am vizitat pe toţi ca să le aduc aminte că trebuiau să plătească în grâu, orz şi animale. Ca să le arăt ce-i păştea dacă încercau să mă înşele, am cumpărat o duzină de săbii bune de la un fierar din Exanceaster, le-am împărţit oamenilor mei şi i-am învăţat să le folosească. O fi crezut Mildrith că pacea era trainică, dar eu nu credeam că Dumnezeu îi îmbunase pe danezi.

Spre sfârşitul toamnei, când ploile păreau să nu mai conteneasc㠀, îşi făcu apariţia intendentul comitatului, Harald, care avea sarcina să menţină pacea în Defnascir. Veni călare, însoţit de şase oameni, toţi purtând zale şi coifuri şi toţi înarmaţi cu săbii sau lănci. N-am ieşit din casă, preferând să-l aştept în camera întunecată şi plină de fum. Descălecă şi intră precaut, temându-se de o ambuscadă, apoi, când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, mă văzu aşezat lângă vatra din mijloc.

– Eşti chemat la tribunalul comitatului, îmi spuse.

– Intraţi cu săbiile în casa mea? l-am întrebat, privind spre însoţitorii lui.

Harald se uită prin încăpere şi-mi văzu oamenii înarmaţi cu lănci şi securi. În momentul în care prinsesem de veste că se apropiau călăreţii, îmi chemasem oamenii şi le poruncisem să-şi ia armele.

Cunoscut drept un om cumsecade, ager la minte şi cinstit, Harald ştia că prezenţa armelor într-o casă putea duce la un măcel.

– Aşteptaţi-mă afară, le zise oamenilor săi, iar eu le-am făcut semn alor mei să lase jos armele. Eşti chemat... începu el din nou.

– Te-am auzit.

– Ai o datorie de plătit şi moartea unui om de răscumpărat.

N-am zis nimic. Unul dintre dulăii mei mârâi încetişor, aşa că i-am pus o mână pe cap pentru a-l face să tacă.

– Curtea se va reuni de Ziua Tuturor Sfinţilor, la catedrală, mă înştiinţă Harald.

– Voi fi acolo.

Îşi scoase coiful, dând la iveală un petic de chelie mărginit de păr castaniu. Mai vârstnic decât mine cu cel puţin zece ani, era un bărbat masiv, căruia îi lipseau două degete de la mâna în care se ţinea scutul. Când se apropie de mine şchiopătând, am potolit câinii şi am aşteptat calm.

– Am fost la Cynuit, rosti el încet.

– Şi eu am fost, deşi unii susţin altceva.

– Eu ştiu că ai fost.

– Şi eu ştiu.

Harald îmi arăta simpatie, dar eram prea mândru ca să-i răspund cu recunoştinţă.

– Ealdormanul a trimis oameni ca să ocupe această casă după pronunţarea sentinţei.

Am auzit un icnet în spatele meu şi mi-am dat seama că Mildrith intrase în încăpere. Harald îi făcu o plecăciune.

– O să ne ia casa? întrebă ea.

– Dacă datoria nu va fi plătită, pământul va fi dat Bisericii, o lămuri Harald.

Se uită la căpriorii proaspăt ciopliţi, parcă întrebându-se de ce mă apucasem de construit pe un pământ care urma să-i fie dat Domnului.

Mildrith se aşeză lângă mine. Era clar tulburată de cuvintele lui Harald, însă făcea un mare efort să se stăpânească.

– Îmi pare rău de soţia ta, îi spuse ea.

O expresie îndurerată apăru pentru scurt timp pe chipul lui Harald. Făcându-şi semnul crucii, el murmură:

– A fost bolnavă multă vreme. Dumnezeu i-a făcut un bine că a luat-o în ceruri.

Nu ştiusem că era văduv, dar nici nu-mi păsa.

– A fost o femeie bună, adăugă Mildrith.

– A fost, încuviinţă Harald.

– Mă rog pentru ea.

– Îţi mulţumesc.

– Şi mă rog şi pentru Odda cel Bătrân, continuă Mildrith.

– A scăpat cu viaţă, Domnul fie lăudat! Harald se închină din nou. Dar e slăbit şi are dureri. Îşi atinse creştetul ca să arate unde fusese rănit Odda cel Bătrân.

– Cine va fi judecătorul? am întrebat eu cu asprime, întrerupându-i pe cei doi.

– Episcopul, spuse Harald.

– Nu ealdormanul?

– Ealdormanul e la Cippanhamm.

Mildrith insistă să le ofere lui Harald şi oamenilor lui bere şi mâncare. Ea şi Harald discutară vreme îndelungată despre vecini şi rude, căci amândoi erau din Defnascir. Eu nu-i prea cunoşteam pe cei despre care vorbeau, însă mi-am ciulit urechile auzind că Odda cel Tânăr se însura cu o fată din Mercia.

– A fost surghiunită aici împreună cu familia ei, spuse Harald.

– E de neam nobil? a întrebat Mildrith.

– Foarte nobil.

– Le doresc multă fericire, zise Mildrith cu vădită sinceritate.

Fusese bine dispusă în ziua aceea, compania lui Harald făcându-i plăcere, dar după plecarea lui mă dojeni că fusesem necioplit.

– Harald e un om bun, un om cumsecade. Ţi-ar fi dat un sfat. Te-ar fi ajutat.

N-am băgat-o în seamă, însă peste două zile m-am dus la Exanceaster însoţit de Iseult şi de toţi oamenii mei. Cu tot cu Haesten, aveam optsprezece războinici pe care-i înarmasem şi cărora le dădusem scuturi, şi, în fruntea lor, am străbătut bâlciul care apare întotdeauna când se întruneşte Curtea. Erau acolo oameni care umblau pe catalige, jongleri, harpişti, povestitori şi cerşetori, precum şi ţarcuri cu oi, capre, vite, porci, gâşte, raţe şi găini. Erau brânzeturi fine, peşte afumat, burdufuri cu untură, vase cu miere, lăzi cu mere şi coşuri cu pere. Iseult, care nu mai fusese la Exanceaster, era uimită de mărimea oraşului şi de forfota care domnea acolo. Unii oameni îşi făceau semnul crucii la vederea ei, deoarece auziseră de regina întunericului care se afla la Oxton şi ştiau că era străină şi păgână.

La poarta episcopului se înghesuiau cerşetorii, de la o femeie oloagă cu un copil orb până la bărbaţi care îşi pierduseră braţele sau picioarele în războaie. Le-am aruncat nişte bănuţi, apoi, pentru că eram călare, m-am aplecat ca să intru pe sub arcadă în curtea catedralei, unde o duzină de nelegiuiţi în lanţuri îşi aşteptau soarta. Câţiva călugări tineri, neliniştiţi să se afle atât de aproape de tâlharii aceia, împleteau stupi, iar trei pâlcuri de oşteni se încălzeau în jurul focurilor. În timp ce toţi se uitau bănuitori la oamenii mei, un preot tânăr se apropie grăbit prin bălţoace fluturând din mâini.

– În acest loc nu pot fi aduse arme! îmi spuse el cu asprime.

– Dar ei au arme, am replicat eu arătând spre bărbaţii care se încălzeau la focuri.

– Ei sunt oamenii intendentului.

– Atunci, cu cât mai repede îmi închei afacerea, cu atât mai repede armele mele vor dispărea de-aici, am zis.

– Ce afacere?

– O afacere cu episcopul.

– Episcopul este la rugăciune, spuse preotul pe un ton dezaprobator, de parcă ar fi trebuit să ştiu asta. Şi nu poate primi pe oricine se arată la poarta lui. Poţi vorbi cu mine.

Am zâmbit și am ridicat puțin vocea:

– Acum doi ani, la Cippanhamm, episcopul tău era prieten cu Eanflæd. Ea are părul roșcat și își face meseria în taverna Corncrake. E prostituată.

Mâinile preotului începură din nou să fluture, în încercarea de a mă lămuri să-mi cobor glasul.

– Și eu am fost cu Eanflæd, am continuat, iar ea mi-a zis de episcop. A spus...

Călugării se opriseră din lucru ca să asculte, dar preotul mă întrerupse aproape țipând:

– S-ar putea ca Sfinția Sa să aibă câteva clipe libere.

– Atunci, spune-i că vreau să-l văd.

– Ești Uhtred de Oxton?

– Nu, am zis. Sunt lordul Uhtred de Bebbanburg.

– Am înțeles, domnule.

– Uneori mi se spune Uhtredærwe, am adăugat eu ironic.

Adică, Uhtred cel Rău.

– Am înțeles, domnule, repetă preotul, după care se îndepărtă grăbit.

Prelatul se numea Alewold și de fapt era episcop de Cridianton, dar acel oraș nu era la fel de sigur ca Exanceaster, așa că, de ani de zile, episcopii de Cridianton locuiau în orașul mai mare. După cum o dovedise Guthrum, nu era cea mai înțeleaptă decizie, căci danezii lui jefuiseră de curând catedrala și casa episcopului, care încă era sumar mobilată. L-am găsit pe Alewold șezând în spatele unei mese care aparținuse cândva unui măcelar, dacă era să mă iau după tăieturile de cuțit și petele de sânge vechi de pe lemn. Mă privea încruntat.

– N-ar fi trebuit să vii aici.

– De ce nu?

– Pentru că mâine apari în fața Curții.

– Mâine vei fi judecător, i-am spus. Astăzi ești episcop.

Încuviință din cap, pricepând unde băteam. Era un om în vârstă, cu fălcile căzute, și avea reputația de judecător sever. Fusese cu Alfred la Scireburnan când danezii prădaseră orașul Exanceaster, motiv pentru care încă trăia, și, la fel ca toți episcopii

din Wessex, era un susținător fervent al regelui. Fără îndoială știa de antipatia pe care o avea Alfred față de mine, ceea ce însemna că nu era cazul să mă aștept la clemență din partea lui în sala de judecată.

– Sunt ocupat, îmi zise Alewold arătând spre pergamentele de pe masa pătată.

La aceeași masă se mai aflau doi oameni ai Bisericii, iar alți șase preoți încruntați se adunaseră în spatele scaunului episcopului.

– Soția mea a moștenit o datorie față de Biserică, am spus.

Alewold se uită la Iseult, care mă însoțea. Era frumoasă, mândră și părea bogată. La gât și în păr avea piese din argint, iar pelerina îi era prinsă cu două broșe, una de jais și cealaltă de chihlimbar.

– Ea este soția ta? mă întrebă ironic episcopul.

– Vreau să achit datoria, i-am replicat, fără să-i bag în seamă vorbele.

Am pus un sac pe masă, iar tipsia de argint pe care-o luasem de la Ivar alunecă din el cu un clinchet. Brusc, în acea încăpere mică și prost luminată, cu doar trei opaițe și având doar o fereastruică cu zăbrele din lemn, păru să iasă soarele. Argintul masiv strălucea sub ochii uimiți ai lui Alewold.

Există preoți buni. Beocca este unul dintre ei, Willibald e altul, dar, în lunga mea viață, am descoperit că majoritatea fețelor bisericești predică despre meritele sărăciei, în vreme ce nu știu cum să se îmbogățească mai mult. Biserica atrage bani precum atrage o lumânare fluturii-de-noapte. Știam că Alewold era un om lacom, tânjind după înavuțire în aceeași măsură în care tânjea după plăcerile oferite de prostituata roșcată din Cippanhamm, așa că pur și simplu nu era în stare să-și ia ochii de la tipsia strălucitoare. Întinse mâna și mângâie marginea groasă de parcă nu-i venea a crede, apoi o trase spre el să cerceteze chipurile celor doisprezece apostoli.

– Un artofor[1], rosti el cu respect.

---

[1] Platou pe care se pune artosul, pâinea specială dusă la biserică în ajunul sărbătorilor religioase sau al altor evenimente, pentru a fi binecuvântată de preot, și care servește la împărtășanie (n.tr.)

– O tipsie, am spus eu nepăsător.

Unul dintre preoţi se aplecă peste umărul unui copist.

– Lucrătură irlandeză, observă el.

– Da, pare irlandeză, încuviinţă Alewold, după care se întoarse spre mine bănuitor. Îl înapoiezi Bisericii?

– Să-l înapoiez? am întrebat eu cu prefăcută candoare.

– E limpede că a fost furat, aşa că fă bine, Uhtred, şi dă-l înapoi.

– Am pus să fie făcut anume pentru tine, l-am asigurat.

Întoarse platoul cu fundul în sus, ceea ce necesită un oarecare efort, pentru că era greu, şi arătă spre zgârieturile făcute în argint.

– E vechi, zise el.

– Am dat poruncă să fie făcut în Irlanda, am spus eu cu trufie, şi fără îndoială că n-a fost mânuit cu grijă de oamenii care l-au adus peste mare.

Îşi dădea seama că-l minţeam, dar nu-mi păsa.

– Există şi în Wessex meşteri care lucrează argintul şi care ţi-ar fi putut face un artofor, se răsti unul dintre preoţi.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea, i-am zis episcopului, întinzându-mă să-i iau platoul din mâini. Dar, dacă preferi lucrătura celor din Wessex, atunci pot să...

– Dă-mi-l înapoi! se răsti Alewold, apoi, văzând că nu aveam de gând să mă supun, vocea îi deveni rugătoare. Este un obiect frumos.

Îl şi vedea în biserica lui, sau poate în casa lui, şi nu-şi putea desprinde ochii de la el. Dacă i-aş fi spus lui Mildreth de existenţa platoului, episcopul ar fi aflat şi ar fi avut răspunsul pregătit, dar aşa, luat prin surprindere, nu-şi putea stăpâni lăcomia. O slujnică aduse o carafă, însă el îi făcu semn să iasă. Am remarcat că era roşcată.

– Tu ai comandat platoul? mă întrebă Alewold neîncrezător.

– În Dyflin, i-am zis.

– Acolo te-ai dus cu corabia regelui? vru să ştie preotul care se răstise la mine.

– Am patrulat de-a lungul coastei, nimic mai mult.

– Valoarea platoului... începu Alewold.

– Este mult mai mare decât datoria moştenită de Mildrith, am spus eu.

Probabil că nu era adevărat, dar era pe-aproape, şi-mi dădeam seama că lui Alewold oricum nu-i păsa. Aveam să obţin ce-mi doream.

Datoria era achitată. Am stăruit ca acest lucru să fie confirmat în scris, în trei exemplare, şi i-am uimit cu faptul că ştiam să citesc, ceea ce m-a ajutat să descopăr că pe primul pergament nu se menţiona că Biserica nu mai avea nici un drept asupra viitoarelor recolte ale domeniului meu. După ce copistul făcu modificarea cuvenită, i-am lăsat episcopului un exemplar şi le-am păstrat pe celelalte două.

– Nu vei mai fi judecat pentru datorie, îmi spuse prelatul în timp ce-şi apăsa sigiliul pe ceara ultimului exemplar, dar mai rămâne chestiunea wergildului pentru Oswald.

– Mă bazez pe buna şi înţeleapta ta judecată. Am deschis punga pe care o aveam la brâu, am scos din ea o bucată de aur şi am pus-o pe platou, lăsându-l să vadă că mai aveam şi altele. Oswald a fost un hoţ, i-am zis.

– Familia lui va jura că nu era.

– Iar eu voi aduce oameni care să jure că era.

Procesele se bazau pe jurăminte, iar ambele părţi aduceau cât de mulţi mincinoşi puteau, aşa încât de obicei câştiga cea care avea mincinoşi mai buni. Dacă ambele părţi erau la fel de convingătoare, câştiga cea care-şi atrăgea simpatia publicului. Totuşi, era mai bine să te bucuri de simpatia judecătorului. Familia lui Oswald avea mulţi susţinători în Exanceaster şi în împrejurimi, însă aurul este de departe cel mai bun argument într-un tribunal.

Se dovedi că aveam dreptate. Spre surprinderea lui Mildrith, datoria fu ştearsă, iar familiei lui Oswald i se refuză un wergild de două sute de şilingi, pe motiv că, după cum ştia toată lumea, defunctul fusese un hoţ. Bizuindu-mă pe puterea de convingere a aurului, nici măcar nu m-am ostenit să mă duc la judecată. Sentinţa nu m-a făcut cu nimic mai popular. Pentru locuitorii

din valea Uiscului, eram un intrus din Northumbria, ba chiar mai rău, un păgân, însă nimeni nu îndrăznea să mă înfrunte pentru că nu ieşeam de pe moşie fără oamenii mei, iar oamenii mei nu se duceau nicăieri fără săbii.

Recolta era în hambare. Acela era momentul în care ne puteam aştepta la sosirea danezilor, căci puteau fi siguri că aveau să găsească hrană pentru armatele lor, însă nici Guthrum, nici Svein nu trecură graniţa. În schimb veni iarna, aşa că am tăiat animalele, am sărat carnea, am tăbăcit pieile şi am făcut piftie din picioare de vită. Eram atent la clopotele bisericii, care ar fi putut vesti în orice clipă atacul danezilor, dar nu băturã decât atunci când o cerea ritul bisericesc.

Mildrith se ruga fierbinte ca pacea să se menţină, pe când eu, fiind tânăr şi plictisit, mă rugam să se sfârşească. În timp ce ea se ruga la zeul creştin, am luat-o pe Iseult şi ne-am dus în pădure, unde am făcut un sacrificiu pentru Hoder, Odin şi Thor. Zeii mă ascultară şi, în întunericul de sub copacul lumii, unde cele trei ursitoare ne făuresc destinele, un fir roşu fu ţesut şi împletit în viaţa mea. Soarta este totul, am ştiut-o dintotdeauna. Aşa se face că, imediat după Yule[1], ursitoarele trimiseră la Oxton un mesager care mă înştiinţă că regele mă chema la Cippanhamm. Visul lui Iseult părea să se adeverească, era posibil ca Alfred să-mi încredinţeze puterea, căci urma să particip la întrunirea Witanului.

[1] Sărbătoarea solstiţiului de iarnă la popoarele germanice, asociată ulterior cu Crăciunul (n.red.)

Cinci

Mildrith era încântată. Tatăl ei nu fusese niciodată îndeajuns de bogat sau de important pentru a i se cere să facă parte din Witan, aşa încât se bucurase nespus să afle că regele îmi dorea prezenţa. Witanegemotul, după cum se numea întrunirea, se ţinea întotdeauna de sfântul Ştefan, a doua zi după Crăciun, însă eu fusesem chemat în a douăsprezecea zi de la Crăciun, ceea ce-i lăsa lui Mildrith destul timp ca să-mi spele nişte haine. Trebuiau fierte şi frecate, uscate şi periate; trei femei se spetiră muncind până când Mildrith se declară satisfăcută că n-aveam s-o fac de râs apărând la Cippanhamm ca un vagabond. Nu se aştepta s-o iau cu mine, dar avu grijă să le spună tuturor vecinilor că fusesem chemat să-l sfătuiesc pe rege.

– Să nu porţi asta, îmi spuse ea arătând spre amuleta înfăţişând ciocanul lui Thor.

– O port întotdeauna, i-am replicat.

– Atunci, ascunde-o. Şi nu mai fi atât de bătăios!

– Cum aşa?

– Ascultă ce spun alţii, mă sfătui ea. Fii modest. Şi nu uita să-l feliciţi pe Odda cel Tânăr.

– Pentru ce să-l felicit?

– Pentru că se însoară. Spune-i că mă rog pentru ei doi.

Era din nou fericită, fiind sigură că urma să recâştig aprecierea lui Alfred, din moment ce plătisem datoria către Biserică. N-o întristă nici măcar anunţul că aveam s-o iau pe Iseult

cu mine. Se enervă puţin când auzi vestea, apoi spuse că era normal ca Iseult să fie dusă la curtea lui Alfred:

– Dacă e regină, locul ei este la curtea lui Alfred. Acesta nu este un loc potrivit pentru ea.

Stărui să mergem împreună la biserica din Exanceaster, unde le împărţi săracilor bani de argint şi-i mulţumi lui Dumnezeu că intrasem din nou în graţiile lui Alfred. Îi mulţumi şi pentru sănătatea fiului nostru, Uhtred. Îl vedeam puţin, pentru că încă era foarte mic, şi eu niciodată n-am avut prea multă răbdare cu copilaşii, însă femeile din Oxton mă asigurau că urma să devină un băiat frumos şi puternic.

În călătoria de două zile i-am luat cu mine pe Haesten şi încă şase oameni pentru că, deşi oştenii intendentului patrulau pe drumuri, existau multe locuri sălbatice unde tâlharii stăteau la pândă. Eram îmbrăcaţi cu zale sau pieptare de piele şi aveam săbii, lănci, securi şi scuturi. Toţi eram călare. Iseult, purtând o capă din blană de vidră, îndemna hotărâtă iapa neagră pe care i-o cumpărasem anume; când treceam prin sate, oamenii se holbau la ea uimiţi, deoarece călărea ca un bărbat, cu părul negru prins în creştet cu un şnur de argint, aşa că îngenuncheau în faţa noastră şi ne cereau pomană. Nu-şi luase slujnica, deoarece, ştiind cât de aglomerate erau toate hanurile şi casele din Exanceaster în perioada în care se întrunea Witanul, o convinsesem că abia puteam găsi camere pentru noi, darămite pentru servitoare.

– Ce doreşte regele de la tine? mă întrebă ea în timp ce urcam prin valea Uiscului.

Apa de ploaie formase băltoace în făgaşele lungi de pe drum, iar frunzele de ilice şi boabele de sorb, porumbar, soc şi tisă luceau în pădure sub soarele iernii.

– N-ar trebui să-mi spui tu asta? i-am întors întrebarea.

Iseult zâmbi.

– Să vezi viitorul este ca şi cum ai merge pe un drum straniu. De obicei, nu poţi vedea prea departe, iar când poţi, doar întrezăreşti ceva. Oricum, fratele meu nu-mi transmite vise despre tot.

– Mildrith crede că regele m-a iertat.

– Chiar te-a iertat?

Am ridicat din umeri.

– Poate. Asta speram, nu pentru că mi-aş fi dorit iertarea lui Alfred, ci pentru că voiam să recapăt comanda flotei. Tânjeam să fiu cu Leofric. Voiam să simt iarăşi vântul în faţă şi stropii apei de mare pe obraji. Peste câteva clipe am adăugat: Totuşi, mă mir că regele nu vrea să fiu acolo pe toată perioada witanegemotului.

– Poate că mai întâi dezbat chestiuni religioase, sugeră ea.

– Într-adevăr, n-aş avea ce să caut la o asemenea discuţie.

– La început o să vorbească despre zeul lor, dar la sfârşit vor discuta despre danezi. Pentru asta te-a chemat regele, ştie că are nevoie de tine.

– Sau poate că m-a chemat doar la ospăţ, am zis.

– Care ospăţ?

– Petrecerea din a douăsprezecea noapte, am lămurit-o eu.

Asta mi se părea cea mai probabilă explicaţie: Alfred hotărâse să mă ierte şi, ca să-mi arate că mă aprecia din nou, mă invitase la petrecerea de iarnă.

În sinea mea, speram că aşa stăteau lucrurile, ceea ce era destul de ciudat. Cu câteva luni în urmă fusesem gata să-l omor pe Alfred, dar acum, deşi ura nu mi se potolise, îi căutam aprobarea. Aşa se manifestă ambiţia. Dacă nu putusem obţine mărirea alături de Ragnar, aveam să-mi fac o reputaţie alături de Alfred.

– Drumul tău, Uhtred, este ca o lamă strălucitoare printr-o mlaştină întunecată, îmi spuse Iseult. Îl văd clar.

– Şi ce-i cu femeia din aur? Neprimind răspuns, am insistat: Tu eşti?

– Soarele era acoperit când m-am născut eu, aşa că sunt o femeie din întuneric şi argint, nu din aur.

– Şi cine este ea?

– Cineva de departe, Uhtred, de foarte departe.

Nu vru să-mi zică mai multe. Poate că doar atât ştia sau poate era numai o presupunere.

Am ajuns la Cippanhamm la sfârşitul celei de-a unsprezecea zile de Yule. Când am intrat pe poarta vestică, având grijă să nu alunecăm pe gheaţa din făgaşe, soarele era o minge mare şi roşie aflată jos pe cer, chiar deasupra încâlcelii de crengi desfrunzite. Oraşul era plin de lume, dar ne-am dus la taverna Corncrake s-o căutăm pe roşcata Eanflæd, şi ea ne găsi adăpost într-un grajd de vite pe jumătate prăbuşit, unde se afla o haită de ogari aparţinând lui Huppa, ealdormanul de Thornsæta. Fata socotea că animalele puteau supravieţui o noapte sau două în curte.

– Huppa s-ar putea să nu fie de acord cu mine, dar n-are decât să putrezească în iad.

– Nu plăteşte? am întrebat-o.

Ea scuipă drept răspuns, apoi mă privi curioasă.

– Am auzit că şi Leofric se află aici.

– Chiar aşa? am exclamat eu în culmea bucuriei.

– Nu l-am văzut, dar cineva mi-a zis că-i aici. În palatul regal. L-o fi adus Burgweard.

Burgweard era noul comandant al flotei, cel care dorea ca vasele să navigheze două câte două, după cum umblaseră discipolii lui Hristos.

– Totuşi, lui Leofric i-ar prii să se afle oriunde altundeva, urmă Eanflæd.

– De ce?

– Pentru că n-a venit să mă vadă! pufni ea indignată. De aia! Era cu cinci sau şase ani mai mare decât mine, avea faţa rotundă, fruntea înaltă şi părul inelat. Era atât de apreciată, încât se bucura de multă libertate la tavernă, profitul acesteia datorându-se mai mult talentelor ei decât calităţii berii. Cine-i femeia? mă întrebă Eanflæd arătând cu capul spre Iseult.

– O regină.

– Presupun că i se poate spune şi aşa. Ce mai face nevastă-ta?

– E în Defnascir.

– Eşti la fel ca toţi ceilalţi, oftă ea. Dacă vă e frig la noapte, băgaţi ogarii înapoi, ca să vă ţină de cald. Mă duc la muncă.

Ne-a fost frig, dar eu am dormit destul de bine. În dimineața următoare, în a douăsprezecea zi de la Crăciun, mi-am lăsat cei șase oameni la Corncrake, i-am luat pe Iseult și pe Haesten și ne-am dus la palatul regelui, care se afla în sudul orașului, acolo unde râul cotea pe lângă ziduri. Este de așteptat ca un nobil să vină la witanegemot cu servitori, dar nu cu un danez și o britonă. Iseult voia să-l cunoască pe rege și să participe la ospăț, deși o avertizasem că ospețele lui Alfred erau sărăcăcioase. Înzăuat și având sabia la el, Haesten se afla acolo ca s-o protejeze; dacă lui Iseult nu i se îngăduia să intre în palat în timpul dezbaterilor, ar fi trebuit să aștepte până seara pentru a-l vedea pe Alfred.

Paznicul de la poartă ne ceru să predăm armele, lucru pe care l-am făcut fără nici o tragere de inimă, dar nimeni, cu excepția celor din garda regelui, nu avea voie să fie înarmat în prezența lui Alfred. După cum ne spuse paznicul, discuțiile zilei începuseră deja, așa că am trecut grăbiți pe lângă grajduri și pe lângă noua capelă regală, cu turlele sale gemene. Printre preoții adunați lângă ușa principală a palatului l-am recunoscut pe Beocca, bătrânul duhovnic al tatălui meu. I-am zâmbit în semn de salut, însă chipul lui era tras și palid când se apropie de noi.

– Ai întârziat, mă dojeni el.

– Nu te bucuri că mă vezi? l-am întrebat sarcastic.

Se uită la mine. În ciuda strabismului, a părului roșu și a mâinii stângi paralizate, Beocca ajunsese la un rang înalt. Era capelanul, confesorul și confidentul regelui, iar responsabilitățile îi gravaseră riduri adânci pe chip.

– M-am rugat ca această zi să nu vină niciodată, suspină el făcând semnul crucii. Cine e? mă întrebă, aruncându-i o privire lui Iseult.

– O regină britonă.

– Ce este?

– O regină. A venit cu mine. Vrea să-l vadă pe Alfred.

Nu știu dacă mă crezuse; nu părea să-i pese. Părea neatent și îngrijorat, dar, pentru că trăia într-o lume bizară a privilegiilor

regale şi a pietăţii obsesive, am presupus că nefericirea lui fusese cauzată de vreo dispută teologică măruntă. În copilăria mea fusese preot la Bebbanburg, iar după moartea tatei plecase din Northumberland, deoarece nu suporta să trăiască printre păgânii danezi. Îşi găsise refugiu la curtea lui Alfred, unde se împrietenise cu regele. Era însă şi prietenul meu, şi păstra cu sfinţenie pergamentele care atestau că Bebbanburg îmi aparţinea de drept. Totuşi, în acea a douăsprezecea zi de Yule nu era deloc fericit să mă vadă. Mă apucă de braţ şi mă trase către uşă.

– Trebuie să intrăm. Fie ca Dumnezeu, în marea lui milă, să te ocrotească!

– Să mă ocrotească?

– Dumnezeu este îndurător, spuse Beocca. Roagă-te să-şi reverse milostenia asupra ta.

Gărzile deschiseră uşa, lăsându-ne să intrăm în palat. Nimeni n-o opri pe Iseult, şi am văzut că erau acolo şi alte femei, care urmăreau discuţiile de pe margine.

Erau şi peste o sută de bărbaţi, deşi numai patruzeci sau cincizeci participau efectiv la witanegemot. Thegnii şi prelaţii de rang înalt şedeau pe scaune sau pe bănci puse în semicerc în faţa unei estrade pe care tronau Alfred, doi preoţi şi Ælswith, soţia lui, care era însărcinată. În spatele lor era un altar acoperit cu o ţesătură roşie, pe care se găseau două lumânări groase şi o cruce masivă de argint. De-a lungul pereţilor erau înşirate laviţe unde, în mod normal, oamenii dormeau sau mâncau feriţi de curenţii de aer puternici. În ziua aceea însă, erau ticsite de slujitorii thegnilor şi nobililor veniţi la Witan, precum şi de o mulţime de preoţi şi călugări, deoarece curtea lui Alfred era mai degrabă o mănăstire decât un palat regal. Beocca făcu semn ca Iseult şi Haesten să li se alăture acelor spectatori, apoi mă trase spre semicercul participanţilor privilegiaţi.

Nimeni nu-mi remarcă sosirea. Sala era întunecată, deoarece prea puţin din lumina soarelui de iarnă intra pe ferestrele mici, aflate la înălţime. Mangalurile puse din loc în loc nu dădeau suficientă căldură, izbutind doar să îngroaşe fumul adunat

sub tavanul înalt. În mijloc era o vatră mare, dar focul fusese stins ca să se facă loc pentru semicercul de scaune şi bănci. Un bărbat înalt, cu o mantie albastră, care vorbea despre necesitatea reparării podurilor şi despre faptul că thegnii locali nu-şi făceau datoria, sugeră ca regele să numească un oficial care să se ocupe de menţinerea siguranţei pe drumurile regatului. Un altul îl întrerupse pentru a se plânge că o astfel de numire ar fi afectat privilegiile ealdormanilor, ceea ce stârni un cor de voci, unele în favoarea propunerii, dar cele mai multe împotriva ei. Doi preoţi care şedeau la o măsuţă de lângă estrada lui Alfred încercau să noteze toate comentariile. L-am recunoscut pe Wulfhere, ealdormanul de Wiltunscir, care căsca plictisit la culme. Lângă el era Alewold, episcopul de Exanceaster, înfăşurat în blănuri. Nimeni nu mă observase încă. Beocca mă ţinuse în spate, parcă aşteptând un moment de pauză ca să-mi găsească un loc. Doi slujitori aduseră coşuri cu cărbuni pentru a-i pune în mangaluri, şi chiar atunci Ælswith mă văzu şi se aplecă spre Alfred, şoptindu-i ceva la ureche. Regele, care era foarte atent la discuţii, îşi ridică privirea în direcţia mea.

Dintr-odată se lăsă tăcerea. Se auzise un murmur când oamenii observaseră că atenţia regelui fusese distrasă de la discuţia despre poduri şi toţi întorseseră capetele ca să se uite la mine, dar imediat se făcuse linişte. Peste câteva clipe, un preot strănută, iar apoi, brusc, se auzi un foşnet ciudat când oamenii aflaţi lângă mine, cei care şedeau pe pietrele reci ale vetrei, se dădură la o parte. Nu-mi făceau loc să trec, ci se fereau din calea mea.

Ælswith zâmbea; în clipa aceea am înţeles că dădusem de necaz. Mâna mi se duse instinctiv spre stânga trupului, dar nu aveam sabia la brâu, aşa că n-am putut să-i ating plăselele ca să-mi poarte noroc.

– O să vorbim mai târziu despre poduri, spuse Alfred.

Se ridică în picioare. Purta o bandă din bronz în loc de coroană şi un veşmânt albastru tivit cu blană, care se asorta cu rochia soţiei lui.

– Ce se petrece? l-am întrebat pe Beocca.

– Tăcere!

Odda cel Tânăr fusese cel care strigase. Era îmbrăcat într-o falnică ţinută de război, cu zale strălucitoare acoperite de o mantie neagră, cizme înalte şi o cingătoare de piele roşie de care era prinsă teaca spadei, pentru că Odda, în calitate de comandant al trupelor regale, avea voie să intre înarmat în palatul regelui. M-am uitat în ochii lui şi am văzut triumf acolo, acelaşi triumf care se citea şi pe faţa trasă a lui Lady Ælswith. Mi-am dat seama că nu fusesem chemat ca să mă bucur de aprecierea regelui, ci ca să mă confrunt cu duşmanii mei.

Aveam dreptate. I se dădu un ordin unui preot din cârdul în sutane negre de lângă uşă. Era un tânăr cu o faţă boţită şi încruntată şi cu mişcări repezite, de parcă nu-i ajungea ziua ca să-şi termine treaba. Făcu o plecăciune în faţa regelui, apoi luă un pergament de pe masa la care şedeau cei doi preoţi şi veni în faţa adunării.

– Există o chestiune urgentă, de care, cu permisiunea Witanului, ne vom ocupa acum, spuse regele. Când murmurul de încuviinţare se stinse, Alfred continuă, înainte de a se aşeza la loc pe tron: Părintele Erkenwald va citi acuzaţiile.

Acuzaţii? Eram năucit ca un mistreţ încercuit de ogari şi suliţe; simţind că n-aş fi putut să mă clintesc de acolo, m-am holbat la părintele Erkenwald, care desfăcu pergamentul şi-şi drese glasul.

– Uhtred de Oxton, rosti el cu o voce înaltă şi clară, eşti acuzat de săvârşirea următoarelor nelegiuiri: ai luat o corabie regală fără permisiunea regelui şi ai dus această corabie în Cornwalum, unde ai pornit război contra britonilor, tot fără permisiunea regelui. Putem dovedi aceste fapte prin mărturie sub jurământ.

În sală se auzi un murmur slab pe care Alfred îl curmă ridicând o mână.

– De asemenea, continuă Erkenwald, eşti învinuit că te-ai aliat cu păgânul pe nume Svein, iar cu ajutorul lui, ai ucis creştini în Cornwalum, cu toate că aceşti oameni trăiau în pace cu regele nostru. Şi acest lucru poate fi dovedit prin mărturie sub jurământ. Făcu o pauză, iar de data asta nu se mai auzi nici un murmur. Mai eşti învinuit că... Erkenwald îşi coborâse vocea

de parcă nu-i venea a crede ce citea. Mai eşti învinuit că, unindu-te cu păgânul Svein, ai săvârşit un atac pe tărâmul regelui nostru binecuvântat, comiţând crime odioase şi distrugând biserica de la Cynuit. Izbucniră nu murmure, ci urlete de indignare, iar Alfred nu făcu nimic pentru a le pune capăt, aşa că Erkenwald trebui să-şi ridice glasul ca să termine citirea acuzaţiilor. Şi aceste fapte, răcni el, le vom dovedi prin mărturie sub jurământ.

Lăsă în jos pergamentul şi, aruncându-mi o privire plină de scârbă, se întoarse lângă estradă.

– Minte! am strigat eu.

– Vei avea ocazia să vorbeşti, îmi spuse un prelat cu înfăţişare aprigă, care şedea lângă Alfred.

Purta o sutană de călugăr, însă peste ea avea o pelerină scurtă, cu cruci brodate. Capul îi era acoperit cu păr alb, iar glasul îi era profund şi aspru.

– Cine-i individul? am întrebat în şoaptă.

– Preasfinţia sa Æthelred, îmi răspunse cu voce joasă Beocca, apoi, văzând că nu recunoşteam numele, adăugă: Arhiepiscopul de Contwaraburg, desigur.

Arhiepiscopul se aplecă spre Erkenwald ca să-i vorbească. Ælswith mă privea fix. Nu mă plăcuse niciodată, iar în clipa aceea se bucura la culme să asiste la distrugerea mea. Între timp, Alfred studia bârnele tavanului de parcă nu le mai văzuse până atunci, şi mi-am dat seama că nu intenţiona să participe la acel proces, fiindcă proces era. Avea de gând să-i lase pe alţii să-mi dovedească vinovăţia, dar, fără îndoială, el avea să pronunţe sentinţa. Se părea că nu eram singurul învinuit, fiindcă arhiepiscopul se încruntă.

– Celălalt prizonier e aici?

– E ţinut în grajduri, spuse Odda cel Tânăr.

– Ar trebui să se afle aici, rosti indignat arhiepiscopul. Orice om are dreptul să audă învinuirile care i se aduc.

– Cine este celălalt prizonier? am vrut eu să ştiu.

Era Leofric, care fu adus în sală cu lanţuri la mâini şi la picioare. Sosirea lui nu stârni comentarii, deoarece toţi îl considerau

servitorul meu. Nelegiuirile fuseseră săvârşite de mine; Leofric participase la ele fiind obligat, şi acum avea să plătească pentru asta, dar în general oamenii îl compătimeau. Era de-al lor, din Wessex, pe când eu eram un intrus din Northumbria. Îmi aruncă o privire tristă în timp ce paznicii îl aduceau lângă mine.

– Suntem în rahat până la gât, murmură el.

– Linişte! şopti Beocca.

– Ai încredere în mine, am zis eu.

– Să am încredere în tine? oftă Leofric plin de amărăciune.

În acel moment m-am uitat la Iseult, iar ea clătină foarte vag din cap, ceea mă făcu să cred că văzuse finalul acelei zile şi că era bun.

– Ai încredere în mine, am repetat.

– Prizonierii să tacă, ceru arhiepiscopul.

– Până la gât, rosti Leofric în şoaptă.

Arhiepiscopul i se adresă părintelui Erkenwald:

– I-ai adus pe martori?

– Da, Sfinţia Ta.

– Atunci, să-l auzim pe primul.

Erkenwald îi făcu semn unui preot care se afla în capătul sălii. Uşa care dădea spre un coridor se deschise, iar o siluetă subţire, acoperită cu o pelerină neagră, intră. Nu i-am văzut chipul, deoarece avea gluga pe cap. Înaintă grăbit spre estradă, unde se înclină adânc în faţa regelui şi apoi îngenunche în faţa arhiepiscopului, care întinse mâna pentru ca inelul său masiv, cu nestemate, să poată fi sărutat. Abia atunci, omul se ridică, îşi dădu jos gluga şi se răsuci spre mine.

Era Curul. Asser, călugărul galez. Mă privi fix în vreme ce un alt preot îi aduse o carte de rugăciuni pe care să-şi aşeze mâna subţire.

– Jur că spun numai adevărul, rosti el într-o engleză cu accent, fără să-şi desprindă ochii de pe faţa mea. Aşa să-mi ajute Dumnezeu sau să mă condamne la flăcările veşnice ale iadului dacă voi trece vreo faptă sub tăcere.

Se aplecă şi sărută cartea de rugăciuni cu tandreţea unui bărbat care-şi mângâie iubita.

– Ticălosul! am murmurat eu.

Asser era un martor bun. Vorbi clar, descriind cum venisem în Cornwalum cu o corabie care avea un cap de fiară la prora şi altul la pupa. Spuse că mă înţelesesem cu regele Peredur să-l ajut, pentru că acesta era atacat de un vecin care-l angajase pe păgânul Svein, iar eu îl trădasem pe Peredur aliindu-mă cu danezul.

– Împreună au săvârşit un măcel îngrozitor, şi am văzut cu ochii mei cum un preot a fost ucis, zise Asser în încheiere.

– Ai fugit ca un iepure fricos, am spus eu, aşa că n-ai văzut nimic.

Asser se întoarse către rege şi făcu o plecăciune.

– Am fugit, Înălţimea Ta. Sunt călugăr, nu războinic, iar când Uhtred a înroşit versantul dealului cu sânge creştin, am fugit. Nu sunt mândru de asta, Înălţimea Ta, şi i-am cerut sincer iertare lui Dumnezeu pentru laşitatea mea.

Alfred zâmbi, iar arhiepiscopul îşi flutură mâna, de parcă remuşcările lui Asser n-ar fi avut nici o însemnătate.

– Şi ce s-a întâmplat după ce ai părăsit locul unde se desfăşura măcelul? întrebă Erkenwald.

– Am privit de pe o culme şi l-am văzut pe Uhtred de Oxton părăsind acel loc împreună cu corabia păgână. Cele două vase s-au îndreptat spre vest.

– S-au îndreptat spre vest? insistă Erkenwald.

– Spre vest, confirmă Asser.

Erkenwald se uită la mine. În sală era linişte, toţi erau aplecaţi în faţă, dornici să audă fiecare cuvânt.

– Şi ce se află la vest? întrebă Erkenwald peste câteva clipe.

– N-aş putea spune, zise Asser. Dar, dacă nu s-au dus la capătul lumii, atunci presupun că au cârmit lângă Cornwalum pentru a intra în marea Sæfern.

– Asta-i tot ce ştii?

– Mai ştiu că am ajutat la îngroparea morţilor şi am rostit rugăciuni pentru sufletele lor şi am văzut cum fumegau ruinele bisericii incendiate, dar ce a făcut Uhtred după ce a părăsit locul măcelului nu ştiu. Ştiu doar că a pornit spre vest.

Alfred nu participa la proces, dar era limpede că-l plăcea pe Asser, deoarece, după ce galezul îşi isprăvi mărturia, îi făcu semn să se apropie de estradă şi-l răsplăti cu o monedă şi cu o conversaţie de câteva clipe. Membrii Witanului începură să discute între ei, uitându-se la mine cu acea curiozitate cu care-i privim pe osândiţi. Brusc foarte amabilă, Lady Ælswith îi zâmbi lui Asser.

– Ai ceva de spus? mă întrebă Erkenwald după plecarea călugărului.

– Voi aştepta până se termină toate minciunile, i-am replicat.

Desigur, realitatea era că Asser spusese adevărul, şi încă de o manieră simplă, clară şi convingătoare. Sfetnicii regelui fuseseră impresionaţi, iar al doilea martor al lui Erkenwald îi impresionă şi mai mult.

Era Steapa Snotor, războinicul care se afla mereu în apropierea lui Odda cel Tânăr. Avea spatele drept, umerii masivi şi o expresie sumbră pe chipul feroce. Se uită la mine, îi făcu o plecăciune regelui, apoi, aşezându-şi mâna uriaşă pe cartea de rugăciuni, îl lăsă pe Erkenwald să-l îndrume în privinţa jurământului. Jură să spună adevărul, altminteri urmând să aibă parte de focul iadului, după care se puse pe îndrugat minciuni. Minţea calm, cu o voce seacă, neutră. Zise că el îi comanda pe oştenii care păzeau biserica în construcţie de la Cynuit şi că două corăbii apăruseră în zori, şi că războinicii năvăliseră de pe ele, şi că el se luptase cu ei, ucigând şase duşmani, dar erau prea mulţi, mult prea mulţi, aşa încât fusese silit să se retragă, dar îi văzuse pe atacatori măcelărindu-i pe preoţi şi o auzise pe căpetenia păgână strigându-şi numele pentru a se făli.

– Numele său era Svein.

– Şi Svein a venit cu două corăbii?

Steapa făcu o pauză, se încruntă de parcă i-ar fi fost greu să numere până la doi, apoi încuviinţă din cap.

– Avea două corăbii.

– Era comandantul amândurora?

– Svein era comandantul uneia, rosti Steapa, după care îndreptă un deget spre mine. Iar el era comandantul celeilalte.

Zgomotul făcut de membrii Witanului era atât de amenințător, încât Alfred lovi cu palma în brațul scaunului, iar în cele din urmă se ridică pentru a face liniște. Steapa părea neimpresionat. Era solid ca un stejar, și, cu toate că nu-și istorisise povestea la fel de convingător ca fratele Asser, mărturia lui cântărea foarte greu. Vorbise pe un ton cu desăvârșire neutru, lipsit de emoție, direct, dar nimic din ce spusese nu era adevărat.

– Uhtred a condus a doua corabie, zise Erkenwald, dar a participat Uhtred la comiterea crimelor?

– Dacă a participat? pufni Steapa. El i-a condus pe războinici.

Oamenii din sală scoaseră icnete de furie. Erkenwald se întoarse spre rege.

– Înălțimea Ta, Uhtred trebuie să moară.

– Iar pământul și bunurile lui trebuie confiscate! strigă episcopul Alewold cu un asemenea entuziasm, încât niște stropi de salivă căzură cu un sfârâit peste cărbunii din cel mai apropiat mangal. Confiscate de către Biserică!

Oamenii din sală începură să tropăie în semn de aprobare. Ælswith încuviința cu convingere, dar arhiepiscopul bătu din palme, cerând să se facă tăcere.

– El nu a vorbit încă, spuse Erkenwald arătând spre mine. Să auzim versiunea ta, îmi ceru el pe un ton tăios.

– Implor milă! mă sfătui în șoaptă Beocca.

Dar, când ești în rahat până-n gât, nu poți face decât un singur lucru. Să ataci. Prin urmare, am recunoscut că fusesem la Cynuit, iar acea recunoaștere stârni murmure în sală.

– Însă n-am fost vara trecută, am continuat. Am fost primăvara, când l-am ucis pe Ubba Lothbrokson, iar în această sală există oameni care m-au văzut curmându-i zilele. Totuși, Odda cel Tânăr și-a asumat meritul. A luat steagul lui Ubba, pe care eu l-am obținut, și i l-a dus regelui, pretinzând că el îl omorâse pe Ubba. Iar acum, ca nu cumva să răspândesc adevărul, și anume că el este un laș și un mincinos, vrea să mă ucidă cu ajutorul altor minciuni. Am arătat spre Steapa. Minciunile lui!

Steapa scuipă ca să-și arate disprețul. Odda cel Tânăr era furios, dar nu spuse nimic, și unii remarcară asta. Când cineva

te face laş şi mincinos, practic te invită la luptă, dar Odda rămase nemişcat ca o statuie.

– Nu poţi dovedi nimic, zise Erkenwald.

– Pot dovedi că eu l-am ucis pe Ubba, i-am răspuns.

– Nu ne aflăm aici pentru a discuta astfel de lucruri, ci ca să stabilim dacă ai încălcat pacea regelui printr-un atac mişelesc la Cynuit.

– Atunci, chemaţi-i pe cei din echipajul meu, am cerut. Aduceţi-i aici, puneţi-i să jure şi întrebaţi-i ce-au făcut vara trecută.

Aşteptam, dar Erkenwald nu zise nimic. Se uita la rege, parcă solicitându-i ajutorul, însă ochii lui Alfred erau închişi în clipa aceea. Peste câteva clipe am adăugat:

– Sau vă grăbiţi atât de tare să mă ucideţi, încât nu puteţi aştepta până aflaţi adevărul?

– Avem mărturia sub jurământ a lui Steapa, spuse Erkenwald, de parcă acest lucru făcea inutilă orice altă mărturie.

Era tulburat.

– Şi puteţi avea mărturia mea sub jurământ, şi pe a lui Leofric şi a unui om din echipaj care se află aici. M-am răsucit şi i-am făcut semn lui Haesten, care păru înspăimântat de faptul că-l chemam, dar, îmboldit de Iseult, veni lângă mine. Pune-l să jure, i-am cerut lui Erkenwald.

Erkenwald nu ştia ce să facă, însă câţiva oameni din Witan strigară că aveam dreptul să aduc martori, iar nou-venitul trebuia ascultat, aşa că un preot îi aduse lui Haesten cartea de rugăciuni. Făcându-i semn că nu era cazul, mi-am scos amuleta lui Thor de sub cămaşă.

– Va jura pe asta.

– Nu e creştin? întrebă Erkenwald surprins.

– E danez, l-am lămurit eu.

– Cum putem avea încredere în cuvântul unui danez?

– Regele nostru are. Are încredere în cuvântul lui Guthrum că va menţine pacea, aşa că în cuvântul acestui danez de ce n-aţi avea încredere?

Vorbele mele stârniră câteva zâmbete. Mulți din Witan considerau că Alfred avea mult prea multă încredere în Guthrum, și am simțit cum balanța simpatiei celor din sală se înclina în favoarea mea. În acel moment, arhiepiscopul interveni spunând că jurământul unui păgân nu are nici o valoare.

– Absolut nici una, se răsti el. Să se retragă.

– Atunci, puneți-l pe Leofric să jure, iar apoi chemați-i pe membrii echipajului și ascultați mărturiile lor, am propus.

– Și toți veți zice aceeași minciună, mormăi Erkenwald. Dar nu ești acuzat numai pentru ceea ce s-a petrecut la Cynuit. Negi că ai navigat cu o corabie a regelui? Că te-ai dus în Cornwalum, iar acolo l-ai trădat pe Peredur și ai ucis creștini? Negi că fratele Asser a spus adevărul?

– Și dacă regina lui Peredur ar zice că Asser minte? Dacă v-ar spune că minte cu nerușinare? În timp ce toată lumea se holba la mine, m-am răsucit și i-am făcut semn lui Iseult, care se apropie, suplă și delicată, cu giuvaiere din argint la gât și la încheieturi. Ea este regina lui Peredur, am anunțat, și vă cer să-i ascultați mărturia sub jurământ, fiindcă astfel veți auzi cum plănuia soțul ei să se alieze cu danezii ca să atace Wessexul.

Asta era o născocire de la un cap la altul, firește, însă nu-mi trecuse nimic altceva prin minte. Oricum, știam că Iseult avea să confirme sub jurământ. De ce s-ar fi bătut Svein cu Peredur dacă britonii intenționau să-l sprijine, asta era o scăpare primejdioasă a invenției mele, dar nu prea conta, pentru că zăpăcisem în asemenea hal mersul judecății, încât nimeni nu mai știa sigur ce avea de făcut. Erkenwald rămăsese fără cuvinte. Bărbații se ridicară ca să se uite la Iseult, iar ea îi privi calmă, în vreme ce regele și arhiepiscopul se aplecară unul spre altul și începură să vorbească în șoaptă. Ținând o mână pe pântecele rotunjit de sarcină, Ælswith îi sfătuia cu voce joasă. Nici unul dintre ei nu dorea ca Iseult să depună mărturie, fiindcă se temeau de ce-ar fi putut spune. Alfred își dăduse probabil seama că acea judecată, în care deja se rostiseră o sumedenie de minciuni, nu putea decât să degenereze și mai mult.

– Ești tare, ștercule, murmură Leofric. Ești foarte tare!

Odda cel Tânăr se uită la rege, apoi la colegii lui din Witan. Înţelegând că eram pe cale să scap din capcana pe care mi-o întinsese, îl trase pe Steapa deoparte şi-i vorbi cu înflăcărare. Regele se încrunta, arhiepiscopul părea perplex, pe faţa pătată a lui Ælswith se citea furie, iar Erkenwald părea neajutorat. Steapa îi salvă.

– Nu mint! strigă el.

Părea nesigur în legătură cu ce avea de spus mai departe, însă captase atenţia întregii săli. Regele îi făcu semn, parcă invitându-l să continue, iar Odda cel Tânăr şopti ceva la urechea uriaşului.

– El zice că eu mint, tună Steapa arătând spre mine. Eu spun că nu mint, şi la fel zice şi sabia mea.

Se opri brusc, după ce rostise probabil cel mai lung discurs din viaţa lui, dar fusese de ajuns. Oamenii bătură cu picioarele în podea şi strigară că Steapa avea dreptate, deşi nu avea. Reuşise să transforme toată încâlceala de minciuni şi acuzaţii într-un conflict care avea să se rezolve prin luptă, iar asta le plăcea tuturor. Alfred ceru să se facă linişte şi mă privi.

– Ei bine? Steapa spune că sabia lui va susţine adevărul cuvintelor sale. A ta îţi va susţine afirmaţiile?

Aş fi putut să refuz. Aş fi putut să insist ca Iseult să fie lăsată să vorbească şi apoi Witanul să decidă care parte spunea adevărul şi să-i comunice regelui opinia sa, însă eram tânăr şi impetuos, iar invitaţia de a lupta elimina toate complicaţiile. Dacă înfruntarea se sfârşea cu victoria mea, toate învinuirile la adresa mea şi a lui Leofric ar fi fost şterse.

Nici măcar nu-mi trecea prin minte că puteam pierde. M-am răstit la Steapa:

– Sabia mea zice că spun adevărul şi că tu eşti un gunoi împuţit, un mincinos blestemat, un sperjur ordinar care merită să moară.

– Iarăşi am ajuns în rahat până-n gât, murmură Leofric.

Oamenii ovaţionară. Le plăceau luptele pe viaţă şi pe moarte, se distrau mult mai bine aşa decât ascultând-o pe harpista lui Alfred cântând psalmi. Regele şovăia; Ælswith îşi plimbă

privirea de la mine la Steapa și probabil hotărî că uriașul era un războinic mai bun, pentru că se aplecă în față, atinse cotul soțului ei și-i vorbi cu patimă. În cele din urmă, Alfred încuviință din cap.

– De acord! Părea obosit, ca și cum minciunile și insultele îl întristaseră. Vă veți lupta mâine. Cu săbii și scuturi, nimic altceva. Înălță o mână pentru a curma uralele. Lord Wulfhere?

– Da, sire! rosti Wulfhere ridicându-se anevoie în picioare.

– Te vei ocupa de organizarea luptei. Și fie ca Dumnezeu să dea câștig de cauză adevărului!

Alfred se ridică, își strânse veșmântul pe lângă trup și plecă.

Iar Steapa zâmbi pentru prima dată de când îl cunoșteam.

– Ești un prost afurisit! se stropși Leofric.

Fusese eliberat din lanțuri și i se îngăduise să-și petreacă seara cu mine. Și Haesten se afla acolo, la fel și Iseult și restul oamenilor mei. Eram la reședința regelui, într-un grajd de vite care duhnea a balegă, însă eu nu remarcam mirosul. Era a douăsprezecea noapte de Crăciun, așa că în palat se petrecea pe cinste, dar noi fuseserăm lăsați în frig, supravegheați de doi oșteni din garda regelui.

– Steapa e bun, mă avertiză Leofric.

– Și eu sunt bun.

– El e mai bun, stărui Leofric. Te va ucide.

– Nu-l va ucide, spuse calmă Iseult.

– La naiba, chiar e bun! insistă Leofric.

– E vina blestematului de călugăr, am zis eu cu amărăciune. S-a dus să i se vaite lui Alfred, nu-i așa?

Adevărul era că Asser fusese trimis de regele din Dyfed pentru a-i asigura pe saxonii din vest că nu intenționa să pornească un război împotriva lor, dar Asser profitase de ocazie pentru a relata povestea lui *Eftwyrd*, după care fusese ușor de tras concluzia că rămăsesem cu Svein când atacase Cynuitul. Alfred nu avea nici o dovadă că eram vinovați, însă Odda cel Tânăr, văzând un bun prilej de a mă distruge, îl convinsese pe Steapa să mintă.

– Acum, Steapa o să-ţi facă felul, indiferent ce spune ea, mormăi Leofric.

Iseult nu se osteni să-l contrazică. Luase o mână de paie murdare şi îmi curăţa zalele. Armura îmi fusese adusă de la taverna Corncrake, dar armele aveam să le primesc abia în dimineaţa următoare, ceea ce însemna că nu-mi rămânea timp să le ascut. Pentru că era slujitorul lui Odda cel Tânăr, Steapa făcea parte din garda regelui, aşa că avea toată noaptea să-şi pregătească sabia. Mi se adusese şi mâncare de la bucătăria regală, însă nu-mi era foame.

– Ia-o domol mâine dimineaţă, mă sfătui Leofric.

– Cum adică s-o iau domol?

– Ai obiceiul să te baţi cu furie, pe când Steapa e mereu calm.

– Tocmai de asta e bine să mă înfurii, am zis.

– Asta şi vrea. Îţi parează loviturile aşteptând să oboseşti, după care te ucide. Aşa luptă el.

Harald ne spuse acelaşi lucru. Harald era intendentul din Defnascir, văduvul care mă chemase la judecată în Exanceaster, dar luptase alături de mine la Cynuit, şi asta creează o legătură puternică între oameni. Veni pe întuneric, prin ploaie şi noroi, şi intră în grajdul luminat de un foc prea slab ca să dea căldură. Se opri în pragul uşii, privindu-mă cu reproş.

– Ai fost cu Svein la Cynuit? mă întrebă el.

– Nu! i-am răspuns fără preget.

– Nici nu credeam asta.

Harald intră în grajd şi se aşeză lângă foc fără să-i bage în seamă pe cei doi soldaţi din garda regelui, ceea ce mi se păru interesant. În mod clar, intendentul se bizuia pe faptul că oştenii n-aveau să-i pomenească lui Odda despre vizita lui, fapt care sugera că nu erau fericiţi în slujba tânărului ealdorman. Puse un vas cu bere pe podea şi-mi zise:

– Steapa stă la masa regelui.

– Asta înseamnă că mănâncă prost, i-am replicat.

Harald încuviinţă din cap, dar nu zâmbi.

– Nu e cine ştie ce ospăţ, recunoscu el. Privi focul preţ de câteva momente, apoi se uită la mine. Ce mai face Mildrith?

– Bine.

– E o fată tare drăguță. Harald contemplă o clipă frumusețea întunecată a lui Iseult, după care își îndreptă din nou ochii spre foc. În zori se va ține o slujbă, apoi tu și Steapa vă veți lupta.

– Unde?

– Pe un câmp de pe malul celălalt al râului, zise el împingând vasul cu bere spre mine. Steapa e stângaci.

Nu-mi aminteam să mă fi bătut vreodată cu un om care ținea sabia în mâna stângă, dar nici nu vedeam vreun dezavantaj în asta. Scuturile urmau să fie față în față, în loc ca arma unuia să întâlnească scutul celuilalt, însă asta avea să fie problema amândurora. Am ridicat din umeri.

– Spre deosebire de tine, el e obișnuit cu asta, îmi explică Harald. Iar cămașa lui de zale e până aici, adăugă el atingându-și gamba, și are o bandă de fier pe cizma stângă.

– Pentru că e piciorul lui vulnerabil?

– Și-l scoate în față, invitându-și adversarul să-l atace, apoi îi retează brațul în care ține sabia.

– Deci e un om greu de ucis, am spus eu pe un ton domol.

– Încă n-a făcut-o nimeni, zise Harald mohorât.

– Nu-ți place de el?

Nu-mi răspunse imediat, ci sorbi din bere înainte de a-i da dat vasul lui Leofric.

– Îmi place bătrânul, spuse într-un târziu, referindu-se la Odda cel Bătrân. E pătimaș, dar destul de cinstit. Fiul lui însă... Clătină cu tristețe din cap. Cred că fiul lui nu are experiență. Cât despre Steapa, nu-mi displace neapărat, dar e ca un câine de luptă. Știe doar să ucidă.

Am privit focul, căutând un semn din partea zeilor în flăcările firave, dar nu apăru nici unul, sau nu l-am văzut eu.

– Totuși, cred că-i îngrijorat, zise Leofric.

– Steapa? întrebă Harald. De ce ar fi îngrijorat?

– Uhtred l-a ucis pe Ubba.

Harald clătină din cap.

– Steapa nu gândește destul ca să fie îngrijorat. Tot ce știe e că mâine o să-l omoare pe Uhtred.

Mi-am amintit de lupta cu Ubba. Fusese un mare războinic, cu o reputaţie ieşită din comun, şi eu izbutisem să-l ucid, dar numai pentru că în toiul încleştării alunecase pe măruntaiele revărsate ale unui muribund, pierzându-şi echilibrul şi dându-mi astfel prilejul să-i tai tendoanele braţului. Am atins amuleta-ciocan şi m-am gândit că, la urma urmelor, zeii îmi dăduseră un semn.

– Are o bandă de fier în cizmă? am întrebat.

Harald încuviinţă.

– Nu-i pasă cât de tare-l ataci. Ştie că vii din stânga, aşa că-ţi parează majoritatea atacurilor cu sabia. Are o sabie mare, grea. Unele lovituri vor trece de apărarea lui, însă nu-i va păsa. Vor nimeri fierul de pe el. Zalele, coiful, cizma, nu contează, toate sunt solide, e ca şi cum ai lovi un stejar. După un timp, nu se poate să nu faci o greşeală. El o să aibă câteva vânătăi, iar tu o să fii mort.

Avea dreptate. Loviturile de sabie asupra unui războinic înzăuat provocau rareori mai mult decât o vânătaie, deoarece lama era oprită de zale şi de coif. Zalele nu puteau fi sparte de o sabie, motiv pentru care mulţi aveau securi în luptă, dar în acest caz regula era să nu ne batem decât cu săbii. Dintr-o fandare, vârful lamei putea trece printre zale, dar Steapa nu avea să se lase cu uşurinţă atacat din fandare.

– E rapid? am vrut să ştiu.

– Destul de rapid, spuse Harald ridicând din umeri. Nu la fel de rapid ca tine, dar nici lent nu este.

– Banii ce zic? întrebă Leofric, deşi sigur ştia răspunsul.

– Nimeni nu pariază nici măcar un penny pe Uhtred, oftă Harald.

– Tu ar trebui să pariezi, i-am zis.

El zâmbi, dar mi-am dat seama că nu avea să-mi urmeze sfatul.

– În orice caz, Steapa se va alege cu mulţi bani dacă te va ucide. Odda i-a promis o sută de şilingi.

– Uhtred nu valorează atât, chicoti Leofric, găsind puterea să glumească până şi în acele clipe sumbre.

– De ce își dorește atât de mult să mor? m-am întrebat cu voce tare.

Mildrith nu putea fi motivul, iar disputa în privința uciderii lui Ubba ținea deja de trecut; cu toate astea, Odda cel Tânăr conspira împotriva mea.

Harald tăcu vreme îndelungată. M-am gândit că se ruga, dar apoi își ridică privirea și spuse încet:

– Reprezinți o amenințare pentru el.

– Nu l-am văzut de luni de zile, am protestat, cum să fiu o amenințare pentru el?

Harald tăcu din nou, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Regele se îmbolnăvește adesea, și cine știe cât va mai trăi? Iar dacă, Doamne ferește, moare, Witanul nu-l va pune rege pe fiul lui. Va alege un nobil care și-a făcut o reputație pe câmpul de luptă. Un om care le poate face față danezilor.

– Odda?

Am râs gândindu-mă că Odda ar fi putut ajunge pe tron.

– Cine altcineva? Dar dacă tu ajungi în fața Witanului și declari sub jurământ adevărul despre bătălia în care a murit Ubba, s-ar putea să nu-l aleagă pe el. Prin urmare, reprezinți o amenințare pentru el.

– Așa că îl plătește pe Steapa să te taie bucăți, conchise Leofric posomorât.

Harald plecă. Era un om cumsecade, onest și muncitor, și își asumase un mare risc venind să mă vadă, iar eu nu-i arătasem pic de recunoștință. Era convins că aveam să mor în dimineața următoare, așa că făcuse tot posibilul ca să mă pregătească pentru luptă; previziunile lui Iseult spuneau altceva, dar tot n-am reușit să dorm bine. Eram îngrijorat și mi-era frig. Peste noapte, ploaia se transformă în lapoviță, iar vântul începu să bată și în grajd. Până în zori, lapovița și vântul se opriră, însă ceața învăluise clădirile, iar din acoperiș picura o apă rece ca gheața. În timp ce mâncam un mic dejun sărăcăcios, format din pâine umedă, părintele Beocca veni să mă înștiințeze că Alfred dorea să vorbească cu mine. I-am răspuns cu acreală:

– Adică vrea să se roage cu mine?

– Vrea să discute cu tine, insistă Beocca. Văzând că nu mă clinteam, bătu din piciorul beteag. Nu e o rugăminte, Uhtred. E o poruncă regală!

Mi-am pus zalele, nu pentru că ar fi fost vremea să mă pregătesc de luptă, ci în speranţa că aveau să-mi ţină cât de cât de cald în acea dimineaţă friguroasă. În ciuda eforturilor lui Iseult, zalele nu erau foarte curate. Majoritatea oamenilor aveau armuri scurte, dar eu preferam varianta daneză, lungă, pe care am legat-o cu un şnur la spate în timp ce Iseult scotea resturile de paie agăţate prin verigi.

– Trebuie să ne grăbim, spuse Beocca.

L-am urmat prin noroi, trecând de palat şi de biserica abia construită până am ajuns la o clădire mai mică, făcută din buşteni, care încă nu devenise cenuşie din pricina intemperiilor. Tatăl lui Alfred folosise casa din Cippanhamm drept cabană de vânătoare, dar Alfred o extindea. Biserica fusese înălţată prima, înainte de repararea şi extinderea palisadei, ceea ce dădea o măsură a priorităţilor lui. Chiar şi acum, când toată nobilimea din Wessex era adunată la doar o zi distanţă de danezi, acolo păreau să se afle mai multe feţe bisericeşti decât soldaţi, iar acesta era un alt indiciu despre modul cum socotea Alfred să-şi protejeze ţara.

– Regele este amabil, îmi şuieră Beocca atunci când am intrat pe o uşă, aşa că fii smerit!

Preotul bătu la altă uşă, nu aşteptă să i se răspundă, ci o deschise şi-mi făcu semn că puteam intra, după care închise uşa în spatele meu, lăsându-mă într-un semiîntuneric sumbru.

Două lumânări din ceară de albine erau aprinse pe un altar, iar la lumina lor am văzut doi bărbaţi îngenuncheaţi în faţa unei cruci simple din lemn. Cei doi erau cu spatele la mine, însă am recunoscut veşmântul albastru, tivit cu blană, al lui Alfred. Al doilea bărbat era călugăr. Amândoi se rugau în tăcere, aşa că nu puteam decât să aştept. Încăperea era mică, evident o capelă privată, singurul mobilier fiind altarul acoperit cu o ţesătură şi un taburet pentru îngenunchere pe care se afla o carte închisă.

– În numele Tatălui, zise Alfred curmând tăcerea.

– Şi al Fiului, rosti călugărul cu un accent pronunţat; am recunoscut pe dată vocea Curului.

– Şi al Sfântului Duh, amin! continuă Alfred.

– Amin! repetă Asser. Se ridicară, pe chipurile lor citindu-se bucuria creştinilor devotaţi care tocmai îşi rostiseră rugăciunile cu sârg, iar Alfred clipi de parcă era surprins să mă vadă, deşi probabil că-l auzise pe Beocca bătând şi uşa deschizându-se şi închizându-se.

– Sper că ai dormit bine, Uhtred.

– Şi eu sper că ai dormit bine, sire.

– Durerea m-a ţinut treaz, se plânse Alfred atingându-şi burta, apoi se duse la perete să deschidă două obloane de lemn, inundând capela cu o lumină slabă, ceţoasă.

Fereastra dădea spre o curte, unde am văzut că se strânseseră destul de mulţi oameni.

– Este ziua sfântului Cedd, îmi zise regele cutremurându-se de frig. Cum tăceam, mă întrebă: Ai auzit de sfântul Cedd? Ignoranţa mea îl făcu să zâmbească îngăduitor. Era din Anglia de est, nu-i aşa, frate?

– Într-adevăr, binecuvântatul Cedd era din Anglia de est, sire, confirmă Asser.

– A propovăduit la Lundene, dar şi-a sfârşit zilele la Lindisfarena. Probabil cunoşti acel loc, Uhtred.

– Îl cunosc, sire, am spus eu. Insula era la mică distanţă de Bebbanburg, şi nu cu mult timp în urmă călărisem împreună cu Ragnar spre mănăstirea de-acolo şi îi privisem pe călugări murind sub săbiile daneze. Îl cunosc bine, am adăugat.

– Este faimos Cedd în ţara ta natală?

– N-am auzit de el, sire.

– Îl consider un simbol, rosti Alfred, un om care s-a născut în Anglia de est, şi-a îndeplinit menirea în Mercia şi a murit în Northumbria. Îşi apropie mâinile lungi şi albe, împletindu-şi degetele. Saxonii din Anglia, Uhtred, s-au unit în faţa lui Dumnezeu.

– Şi s-au unit în rugăciune şi cu britonii, zise Asser pe un ton pios.

– Îl implor pe Dumnezeu cel Atotputernic să îngăduie o asemenea încheiere fericită, spuse regele zâmbindu-mi, dar eu deja mă lămurisem despre ce era vorba. Stătea acolo umil, fără coroană, fără vreun colier de preţ, fără brăţări, având doar o mică fibulă cu granat care îi prindea pelerina la gât, şi vorbea despre o încheiere fericită, însă de fapt şi-i imagina pe toţi saxonii uniţi sub un singur rege. Regele Wessexului. Pietatea lui Alfred ascundea o ambiţie monstruoasă. Trebuie să învăţăm de la sfinţi, continuă el. Vieţilor lor reprezintă o lumină călăuzitoare în întunericul care ne înconjoară, iar exemplul sfântului Cedd ne învaţă că trebuie să fim uniţi, aşa că-mi repugnă să vărs sânge saxon în ziua sfântului Cedd.

– Nu e nevoie să fie vărsat sânge, am spus eu.

– Mă bucur să aud asta, replică Alfred.

– Dacă sunt retrase acuzaţiile care mi-au fost aduse.

Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Se apropie de fereastră şi privi în curtea plină de ceaţă, unde, din câte vedeam, se dădea un mic spectacol anume pentru mine. Lui Steapa i se punea armura. Doi bărbaţi aşezau o cămaşă greoaie de zale pe umerii lui laţi, în vreme ce un al treilea aştepta ţinând în mâini un scut imens şi o sabie enormă.

– Am vorbit cu Steapa aseară, zise regele întorcându-se de la fereastră, iar el mi-a spus că era ceaţă când Svein a atacat la Cynuit. O ceaţă matinală, ca asta.

Arătă cu mâna spre valurile albe care intrau în capelă.

– N-am de unde să ştiu, sire, am zis eu.

– Aşa încât este posibil, continuă Alfred, ca Steapa să se fi înşelat când a crezut că te aflai acolo.

Aproape că am zâmbit. Regele ştia că Steapa minţise, dar nu avea să spună asta.

– De asemenea, părintele Willibald a stat de vorbă cu echipajul de pe *Eftwyrd*, şi nici unul dintre oameni nu a confirmat povestea lui Steapa.

Echipajul încă era la Hamtun, ceea ce însemna că regele ştiuse de la bun început că nu eram vinovat de măcelul de la Cynuit.

– Atunci, de ce am fost acuzat pe nedrept? am întrebat eu cu asprime.

– Ai fost acuzat, mă corectă Alfred, şi abia la judecată se vede dacă acuzaţiile au fost drepte sau nedrepte.

– Acuzaţiile pot fi retrase.

– Într-adevăr.

Afară, Steapa îşi legăna sabia, asigurându-se că armura îi venea bine pe trup. Sabia aceea era uriaşă, cu lama solidă ca un ciocan. Apoi regele închise oblonul pe jumătate, împiedicându-mă să-mi mai văd inamicul.

– Pot retrage acuzaţia legată de Cynuit, spuse el, dar nu cred că fratele Asser ne-a minţit.

– Am o regină care spune că minte, i-am zis.

– O regină a întunericului, şuieră Asser, o păgână. O vrăjitoare! Este o făptură a diavolului, sire, o vrăjitoare! *Maleficos non patieris vivere!*

– Vrăjitoarelor nu li se poate îngădui să trăiască, îmi traduse Alfred. Asta e porunca lui Dumnezeu, Uhtred, scrie în sfintele scripturi.

– Dacă o femeie rosteşte adevărul, replica ta este s-o ameninţi cu moartea? am mârâit.

Alfred tresări auzindu-mi cuvintele.

– Fratele Asser este un bun creştin şi spune adevărul, zise el cu vehemenţă. Ai pornit la război fără ca eu să-ţi fi dat vreun ordin. Mi-ai folosit corabia şi oamenii şi te-ai comportat mişeleşte! Tu eşti mincinosul, Uhtred, tu eşti cel necinstit! Reuşind să-şi stăpânească indignarea, urmă: Convingerea mea este că ţi-ai plătit datoria faţă de biserică cu lucruri furate de la alţi buni creştini.

– Nu-i adevărat! am zis eu cu asprime; în definitiv, plătisem datoria cu lucruri furate de la un danez.

– Făgăduieşte că vei plăti cinstit acea datorie, şi nimeni nu va trebui să moară în această binecuvântată zi a sfântului Cedd.

Mi se oferea viaţa. Alfred zâmbea aşteptându-mi răspunsul. Era sigur că aveam să-i accept propunerea, deoarece i se prea rezonabilă. Nu îndrăgea deloc războinicii, armele şi vărsarea

de sânge. Soarta decretase că trebuia să-și petreacă domnia luptând, însă asta nu era pe gustul lui. Dorea să facă din Wessex o țară civilizată, pioasă și pașnică, iar o înfruntare pe viață și pe moarte între doi veterani nemiloși era departe de concepțiile sale.

Numai că eu îl uram pe Alfred. Îl uram pentru că mă umilise la Exanceaster, când mă pusese să port sutana penitenței și să mă târăsc în genunchi. Și nici nu-l consideram regele meu, căci era din Saxonia de vest, pe când eu mă trăgeam din Northumbria. Atâta vreme cât domnea el, Wessexul avea mici șanse să supraviețuiască. Credea că Dumnezeu avea să-l protejeze de danezi, în timp ce eu credeam că trebuiau învinși prin forța săbiilor. În plus, aveam o idee despre cum să-l învinge pe Steapa, doar o idee, și nu voiam să mă împovărez iarăși cu o datorie pe care o plătisem deja, și eram tânăr, și eram prost, și eram arogant, și niciodată n-am fost capabil să rezist unui impuls stupid. Prin urmare, i-am răspuns fără să clipesc:

– Tot ce am spus este adevărat, și voi apăra acest adevăr cu sabia.

Alfred tresări auzindu-mi tonul.

– Vrei să zici că fratele Asser a mințit?

– Răsucește adevărul, așa cum o femeie răsucește gâtul unei găini.

Regele deschise din nou oblonul, arătându-mi-l pe Steapa în toată măreția costumului său de luptă.

– Chiar vrei să mori?

– Vreau să lupt pentru adevăr, sire, am spus eu cu încăpățânare.

– Atunci, ești un prost, izbucni Alfred, lăsându-și furia la iveală. Ești un mincinos, un prost și un păcătos. Trecu pe lângă mine, deschise ușa și-i strigă unui servitor să-i spună ealdormanului Wulfhere că lupta urma să aibă loc. Pleacă, îmi zise, și fie ca sufletul tău să primească răsplata pe care o merită.

Wulfhere primise sarcina de a organiza lupta, dar nu puteam începe, deoarece ealdormanul dispăruse. Fu căutat în oraș, în clădirile reședinței regale, însă nu se găsi nici urmă de el până

când un sclav de la grajduri spuse că Wulfhere şi oamenii lui plecaseră călare din Cippanhamm, înainte de ivirea zorilor. Nimeni nu ştia de ce, dar unii bănuiau că Wulfhere nu dorea să fie implicat într-o judecată care să se încheie printr-o vărsare de sânge. Nu mă convingea această explicaţie, deoarece bărbatul nu mi se păruse niciodată din cale-afară de scrupulos. Ealdormanului Huppa de Thornsæta i se ceru să-l înlocuiască, şi aproape că se făcuse miezul zilei când mi-am recăpătat săbiile, după care am fost escortaţi pe pajiştea aflată dincolo de podul de la poarta estică a oraşului. O mulţime uriaşă se adunase pe celălalt mal al râului. Erau invalizi, cerşetori, jongleri, femei care vindeau plăcinte, zeci de preoţi, copii entuziasmaţi şi, desigur, războinicii nobililor din Wessex, veniţi cu toţii în Cippanhamm pentru întrunirea Witanului. Toată lumea era nerăbdătoare să-l vadă pe Steapa Snotor etalându-şi renumita pricepere.

– Eşti un prost afurisit, bombăni Leofric.

– Pentru că am insistat să lupt?

– Ai fi putut scăpa de luptă.

– Iar oamenii ar fi zis că sunt un laş.

Ceea ce era corect, pentru că un bărbat nu poate să refuze o luptă şi să rămână bărbat. Putem face multe în viaţa asta dacă suntem capabili. Facem copii şi avere, şi adunăm tot mai mult pământ, şi construim case, şi strângem armate, şi dăm mari ospeţe, însă un singur lucru ne supravieţuieşte. Reputaţia. Aşa că nu puteam renunţa la luptă.

Alfred nu veni să asiste. În schimb, plecă spre vest, însoţit de Ælswith şi de cei doi copii ai lor şi escortat de un grup de soldaţi şi de numeroşi preoţi şi curteni. Îl conducea pe fratele Asser în prima parte a călătoriei acestuia spre Dyfed, un gest menit să arate că regele prefera compania unei feţe bisericeşti britone spectacolului oferit de doi dintre războinicii săi, care aveau să se lupte ca nişte duşi încrâncenaţi. Nimeni altcineva din Wessex n-ar fi acceptat să piardă acea bătălie. Toţi o aşteptau cu nerăbdare, însă Huppa ţinea ca regulile să fie respectate strict, aşa că porunci ca mulţimea să se retragă de pe terenul

umed de lângă râu pentru a ne lăsa loc să ne desfăşurăm. În cele din urmă, oamenii se îngrămădiră pe porţiunea înălţată a malului, de unde se vedea foarte bine pajiştea de lângă râu, iar Huppa se duse la Steapa ca să-l întrebe dacă era gata.

Era gata. Zalele lui străluceau în soarele slab. La fel şi coiful. Scutul uriaş, cu armătură şi margini din fier, cântărind probabil cât un sac cu grăunţe, era o armă în sine dacă izbutea să mă lovească cu el, însă arma lui principală era sabia, mai lungă şi mai grea decât oricare alta din câte văzusem.

Urmat de două gărzi, Huppa veni la mine. Picioarele lui plescăiau în iarbă, făcându-mă să mă gândesc că pământul acela se putea dovedi înşelător.

– Uhtred de Oxton, eşti gata?

– Numele meu este Uhtred de Bebbanburg.

– Eşti gata? repetă el, ignorându-mi corecţia.

– Nu, i-am răspuns.

Un murmur se iscă dinspre oamenii aflaţi în apropiere, apoi se răspândi în mulţime, transformându-se în huiduială. Mă credeau un laş, credinţă întărită când mi-am lăsat scutul şi sabia jos şi i-am cerut lui Leofric să mă ajute să-mi dezbrac cămaşa de zale. Aflat lângă războinicul lui, Odda cel Tânăr râdea.

– Ce faci? mă întrebă Leofric.

– Sper că ai pariat pe mine, i-am zis.

– Fireşte că n-am făcut-o.

– Refuzi să lupţi? vru Huppa să ştie.

– Nu! i-am replicat scurt, iar după ce am rămas fără zale, am luat înapoi Răsuflarea-Şarpelui de la Leofric.

Doar Răsuflarea-Şarpelui. Nici coiful, nici scutul, doar buna mea sabie. Nu mai aveam nici o povară. Terenul era dificil, Steapa avea armura pe el, însă eu eram uşor şi eram rapid, şi eram gata să mă lupt.

– Sunt gata, i-am spus lui Huppa.

El se duse în centrul pajiştii, ridică un braţ, apoi îl coborî, iar mulţimea ovaţionă.

Mi-am sărutat ciocanul de la gât, mi-am încredinţat sufletul marelui zeu Thor şi am pornit spre Steapa.

*

Steapa se apropie hotărât de mine, cu scutul ridicat, ţinând întinsă sabia în mâna stângă. Nu se vedea nici urmă de îngrijorare în ochii lui de profesionist al curmării de vieţi. M-am întrebat câţi oameni ucisese, în vreme ce el probabil se gândea că urma să mă omoare cu uşurinţă pentru că nu aveam nici un fel de protecţie, nici măcar un scut. Ne-am îndreptat unul spre celălalt până când, ajungând la vreo zece paşi de el, am luat-o la fugă. Am alergat spre el, m-am prefăcut că o iau la dreapta, către sabia lui, apoi am cotit brusc la stânga, trecând pe lângă el. Mi-am dat seama că-şi aţintise sabia uriaşă spre mine în timp ce se răsucea, însă am ajuns în spatele lui, m-am lăsat în genunchi şi m-am aplecat, iar când am auzit lama tăind aerul peste capul meu, m-am ridicat brusc, în fandare.

Sabia mea îi străpunse zalele, făcându-l să sângereze sub umărul stâng, dar el se dovedi mai rapid decât mă aşteptasem, retrăgându-şi deja sabia şi răsucindu-se ca să scape de Răsuflarea-Şarpelui.

M-am retras cu agilitate doi paşi şi am luat-o din nou spre stânga, iar el m-a atacat sperând să mă zdrobească cu greutatea scutului. Atunci am fugit înapoi spre stânga, îndepărtându-i sabia cu Răsuflarea-Şarpelui, şi ciocnirea lamelor se auzi precum clopotul apocalipsei. Am fandat din nou, de data aceasta ţintindu-i pieptul, însă el se retrase iute. L-am tot atacat din dreapta, braţul vibrându-mi din pricina forţei cu care se ciocneau săbiile. Mă mişcam rapid, obligându-l să se răsucească; la un moment dat m-am prefăcut că fandez, păcălindu-l să înainteze, şi am revenit în stânga. Pământul era mocirlos. Mă temeam să nu alunec, dar viteza era arma mea. Trebuia să-l fac să se răsucească întruna, să lovească în gol şi să profit de toate ocaziile pentru a-l lovi cu vârful Răsuflării-Şarpelui. M-am gândit că, dacă-l făceam să sângereze, avea să obosească, însă el mi-a ghicit tactica şi a început să dea atacuri scurte pentru a-mi dejuca planul, fiecare atac fiind însoţit de şuieratul acelei săbii uriaşe. Voia să mă silească să parez, sperând că va reuşi să frângă Răsuflarea-Şarpelui. Mă temeam că acest lucru era posibil.

Mă forță să mă retrag, încercând să mă înghesuie în malul pe care stăteau spectatorii, pentru a mă putea hăcui în fața lor. L-am lăsat să mă împingă într-acolo, apoi m-am aplecat spre dreapta, direcție în care îmi alunecase piciorul stâng, și am căzut în genunchi. Mulțimea, aflată deja foarte aproape în spatele meu, icni, și o femeie țipă, fiindcă uriașa sabie a lui Steapa se repezi ca o secure spre gâtul meu, numai că eu nu alunecasem, ci doar mă prefăcusem. M-am împins în piciorul drept, am ieșit de sub sabia lui și l-am ocolit prin dreapta, iar el și-a repezit scutul și a reușit să mă lovească în umăr cu marginea întărită. Am știut că urma să am o vânătaie acolo, însă aveam o șansă de o fracțiune de secundă, așa că am lovit cu Răsuflarea-Șarpelui, iar vârful său îi străpunse din nou zalele și i se înfipse în spinare, printre coaste. El urlă răsucindu-se și smulgându-mi sabia din zalele lui, dar eu deja mă retrăgeam.

M-am oprit la zece pași distanță. Și el se opri, uitându-se la mine. Pe fața lui lată apăruse o ușoară surprindere. Își puse în față piciorul stâng – după cum mă avertizase Harald –, sperând să-l atac, căci banda de fier ascunsă în cizmă avea să-l protejeze în vreme ce el avea să mă lovească, să mă toace, să mă omoare. Zâmbind, am aruncat Răsuflarea-Șarpelui din mâna dreaptă în mâna stângă și am lăsat sabia acolo, ceea ce a reprezentat un nou motiv de uimire pentru el. Unii oamenii puteau lupta cu oricare dintre mâini – oare eram unul dintre ei? Își retrase piciorul.

– De ce ți se spune Steapa Snotor? l-am întrebat. Că deștept nu ești. Ai mintea unui ou stricat.

Încercam să-l înfurii, sperând că avea să-și piardă concentrarea, dar insulta mea nu-l atinse. În loc să se repeadă mânios la mine, se apropie încet, privindu-mi sabia, pe care o țineam în mâna stângă, în timp ce oamenii de pe deal îl îndemnau să mă ucidă. Am alergat brusc către el, virând pe neașteptate la dreapta, și el mă atacă puțin prea târziu, crezând că o luam la stânga. Am legănat Răsuflarea-Șarpelui spre spate, apoi i-am lovit brațul înarmat. Am putut să simt tăișul frecându-se de zalele lui, dar nereușind să pătrundă printre ele. În clipa următoare, m-am îndepărtat de el și mi-am trecut sabia din nou în

mâna dreaptă. M-am răsucit, l-am atacat şi m-am ferit în ultima clipă, astfel că lama lui trecu la mare distanţă de corpul meu.

Nu-şi revenea din uimire. Era ca un taur atacat de un câine, problema lui fiind să mă aducă într-o poziţie în care să se poată folosi de avantajul pe care i-l dădeau forţa şi greutatea evident mai mari. Asemenea câinelui, treaba mea era să-l ademenesc, să-l hărţuiesc şi să-l muşc până îşi pierdea puterile. El crezuse că aveam să vin înzăuat şi cu un scut şi că urma să ne batem câteva momente, până când îmi pierdeam vlaga, după care avea să mă ucidă cu lovituri puternice şi să mă taie bucăţi, dar deocamdată sabia lui nu mă atinsese. Pe de altă parte, nici eu nu-i slăbisem forţele. Cele două tăieturi pe care i le făcusem sângerau, dar nu erau adânci. Aşa că mă atacă din nou, sperând să mă mâne spre râu. O femeie ţipă de pe mal, probabil ca să-l încurajeze; pe măsură ce strigătul devenea mai puternic, mi-am grăbit retragerea, făcându-l pe Steapa să se năpustească greoi spre mine. În acel moment mă strecurasem deja prin dreapta lui şi-l atacam din nou, obligându-l să se răsucească. Se opri brusc şi privi dincolo de mine, apoi coborî şi scutul, şi arma. Tot ce aveam de făcut era să fandez. Scopul lui era să mă ucidă. Îi puteam înfige Răsuflarea-Şarpelui în piept ori în gât sau îl puteam lovi în burtă, dar n-am făcut nimic din toate astea. Steapa nu era prost când venea vorba de luptă, aşa încât, presupunând că voia să mă păcălească, n-am muşcat momeala. M-am gândit că, dacă fandam, avea să mă zdrobească între scutul şi sabia lui. Dorea să-l cred lipsit de apărare ca să ajung în raza de acţiune a armelor lui, însă eu m-am oprit şi mi-am desfăcut braţele, invitându-l să mă atace, la fel cum şi el mă poftea să-l atac.

Totuşi, el mă ignoră, continuând să privească peste umărul meu. Ţipătul femeii se transformase în urlet, se auzeau şi strigăte de bărbaţi, iar Ļeofric îmi răcnea ceva ce nu puteam pricepe. Spectatorii nu se mai uitau la noi, ci fugeau cuprinşi de panică.

Aşa că m-am întors cu spatele la Steapa şi am privit spre oraşul aflat pe dealul de la cotul râului.

Şi am văzut că Cippanhamm ardea. Fumul înnegrea cerul iernatic, iar orizontul era acoperit de oameni, bărbaţi călări, bărbaţi cu săbii şi securi, şi scuturi, şi lănci, şi steaguri, iar alţi călăreţi intraseră pe poarta estică şi se năpusteau bubuind pe pod.

Fiindcă rugăciunile lui Alfred dăduseră greş, iar danezii veniseră în Wessex.

Șase

Steapa își veni în fire înaintea mea și dădu fuga la stăpânul lui, Odda cel Tânăr, care striga să-i fie aduși caii. Danezii coborau de pe pod și se răspândeau pe pajiște, galopând cu săbiile scoase și lăncile coborâte. Fumul care se ridica din orașul incendiat intra în norii joși și plumburii. Câteva dintre clădirile regelui ardeau. Am privit un cal fără călăreț și cu scările fluturând ce galopa prin iarbă, apoi Leofric mă înșfăcă de cot și mă trase spre nord, pe lângă râu. Majoritatea oamenilor fugiseră spre sud, iar danezii porniseră pe urmele lor, așa încât se părea că era mai sigur să ne îndreptăm către nord. În timp ce-mi îmbrăcam cămașa de zale, lăsându-i lui Iseult Acul-Viespii, am auzit urlete de groază, căci danezii intraseră în masa de oameni panicați. Lumea se răspândi care-ncotro. Călăreți care încercau să scape treceau în goană pe lângă noi, copitele cailor aruncând la fiecare pas bucăți de pământ umed amestecat cu iarbă. L-am văzut pe Odda cel Tânăr îndepărtându-se împreună cu alți trei bărbați. Unul dintre ei era Harald, intendentul ținutului, dar Steapa nu se zărea nicăieri; pentru o clipă, m-am temut că uriașul mă căuta. Am uitat de el când un grup de danezi coti spre nord, în urmărirea lui Odda.

– Unde sunt caii noștri? am strigat la Leofric, care mă privi uimit. Atunci mi-am adus aminte că nu venise la Cippanhamm împreună cu mine.

Probabil că animalele încă erau în curtea din spatele tavernei Corncrake, ceea ce însemna că le pierdusem. Am găsit

o salcie căzută într-un pâlc de arini desfrunziţi de pe malul râului şi ne-am oprit să ne tragem sufletul ascunşi după trunchiul ei. Am strâns legăturile cămăşii de zale, mi-am prins săbiile la brâu şi am luat coiful şi scutul de la Leofric.

– Unde-i Haesten? l-am întrebat.

– A fugit. La fel şi restul oamenilor noştri.

Se alăturaseră mulţimii panicate şi fugiseră spre sud.

Leofric arătă către miazănoapte şi spuse:

– Avem necazuri.

Un grup de danezi se apropia călare pe malul pe care ne aflam noi, dar încă era destul de departe. Întrucât cei care-l urmăreau pe Odda dispăruseră, Leofric ne conduse prin luncă spre o încâlceală de tufe cu ghimpi, arini, urzici şi iederă. În mijloc se afla o colibă din nuiele care, cu toate că era pe jumătate prăbuşită, reprezenta o ascunzătoare mai bună decât trunchiul salciei, aşa că toţi trei am intrat în urzici şi ne-am ghemuit în spatele lemnelor putrede.

Un clopot răsuna în oraş. Era dangătul lent care anunţa o înmormântare. Se opri brusc, începu din nou, apoi se opri de tot. Se auzi un corn. Doisprezece călăreţi trecură în galop pe lângă ascunzătoarea noastră, toţi având pelerine şi scuturi negre, însemnele războinicilor lui Guthrum.

Guthrum. Guthrum Cel Fără de Noroc. Se intitulase regele Angliei de est, dar îşi dorea să fie regele Wessexului, iar aceea era a treia lui încercare de a cuceri ţara. Era foarte posibil ca de data asta să aibă noroc. În vreme ce Alfred sărbătorea a douăsprezecea noapte de Yule şi Witanul se întrunea ca să discute despre întreţinerea podurilor şi pedepsirea răufăcătorilor, Guthrum pornea atacul. Armata danezilor era în Wessex, oraşul Cippanhamm căzuse, iar marii oameni ai regatului lui Alfred fuseseră luaţi prin surprindere şi fugiseră sau fuseseră ucişi. Când se auzi iarăşi cornul, cei doisprezece călăreţi în negru făcură cale întoarsă şi porniră în direcţia sunetului.

– Ar fi trebuit să ne dăm seama că danezii vor veni, am spus eu furios.

– Tu mereu ai zis că vor veni, observă Leofric.

– Alfred n-a avut iscoade la Gleawecestre?

– A avut preoţi, oftă Leofric, şi a avut încredere în pacea încheiată cu Guthrum.

Mi-am atins amuleta-ciocan. O luasem de la un băiat din Eoferwic. Eu însumi eram un copil pe-atunci, abia capturat de danezi. Adversarul meu se luptase cu mine într-un vârtej de pumni şi picioare, iar eu îl doborâsem pe malul râului şi îi luasem amuleta. O am şi acum. O ating adesea, amintindu-i lui Thor că trăiesc, dar în ziua aceea am atins-o gândindu-mă la Ragnar. Ostaticii probabil că erau morţi; oare acela să fi fost motivul pentru care Wulfhere plecase în zori? Dar de unde să fi ştiut el de venirea danezilor? Dacă Wulfhere ştiuse, atunci şi Alfred ştiuse, iar trupele vest-saxone ar fi trebuit să fie pregătite. Nimic din toate astea nu avea sens, exceptând faptul că Guthrum încălcase din nou un armistiţiu, iar ultima dată când făcuse asta, dovedise că era dispus să-şi sacrifice oamenii lăsaţi ostatici tocmai pentru a preveni un astfel de atac. Situaţia părea să se repete, aşa încât Ragnar probabil că era mort, iar lumea mea se micşora.

Erau atât de mulţi morţi! Lunca dintre ascunzătoarea noastră şi râu era plină de cadavre, şi măcelul continua. Unii saxoni fugiseră spre oraş, descoperiseră că podul era păzit şi încercau să scape spre nord, însă danezii îi urmăreau şi-i omorau fără milă. Trei bărbaţi încercară să reziste aşezându-se spate în spate, cu săbiile pregătite, însă un danez scoase un urlet puternic şi se năpusti cu calul în ei, lancea lui trecând prin zalele unuia şi străpungându-i pieptul, în vreme ce ceilalţi doi fură azvârliţi în laterale de trupul bidiviului. Imediat, alţi danezi îi înconjurară cu săbiile şi securile ridicate şi dădură pinteni cailor. O fată ţipa şi alerga înnebunită în cercuri până când un danez cu părul fluturând în vânt se aplecă din şa şi-i trase rochia peste cap, orbind-o şi lăsând-o pe jumătate goală. Ea se împletici în iarba umedă, spre veselia danezilor, apoi unul o lovi peste fundul gol cu latul sabiei, iar altul o târî spre sud, ţipetele ei fiind estompate de rochia pe care nu reuşea să şi-o coboare. Dându-mi

seama că Iseult tremura, i-am cuprins umerii cu braţul acoperit de zale.

M-aş fi putut alătura danezilor de pe pajişte. Vorbeam limba lor, iar cu părul meu lung şi cu brăţările de pe mâini, arătam ca un danez. Însă Haesten era undeva în Cippanhamm şi era posibil să mă fi trădat, iar Guthrum nu mă îndrăgea din cale-afară. În plus, chiar dacă eu aş fi scăpat cu viaţă, lui Leofric şi lui Iseult nu le-ar fi fost bine. Danezii aceia erau extrem de violenţi, îmbătaţi de succesul obţinut uşor, şi dacă zece dintre ei o doreau pe Iseult, ar fi luat-o indiferent dacă m-ar fi crezut sau nu danez. Vânau în grupuri, aşa că cel mai bine era să rămânem ascunşi până trecea nebunia. Dincolo de râu, pe coama dealului scund pe care fusese construit oraşul Cippanhamm, cea mai mare dintre bisericile sale ardea. Din acoperişul de paie, flăcări mari şi vălătuci de fum plini de scântei se înălţau spre cer.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce făceai acolo? mă întrebă Leofric.

– Ce făceam unde? am replicat eu nedumerit.

– Ţopăiai în jurul lui Steapa ca un ied! Ar fi rezistat aşa toată ziua!

– L-am rănit de două ori.

– L-ai rănit? Sfinte Hristoase, se răneşte singur mai rău atunci când îşi rade barba!

– Nu mai contează, nu-i aşa? am oftat.

Bănuiam că Steapa era mort deja. Sau poate că scăpase. Nu ştiam. Nici unul dintre noi nu ştia ce se petrecea, ci doar că danezii veniseră. Ce se întâmplase cu Mildrith? Cu fiul meu? Se aflau departe; speram să aibă timp să se refugieze din calea năvălitorilor, dar nu mă îndoiam că aceştia aveau să pătrundă adânc în Wessex, şi eu nu puteam face nimic pentru a proteja Oxtonul. Nu aveam cai, nu aveam oameni şi nu aveam nici o şansă de a ajunge pe coasta sudică înaintea soldaţilor călări ai lui Guthrum.

Am văzut un danez trecând cu o fată pusă de-a curmezişul şeii.

– Ce s-a întâmplat cu daneza pe care ai luat-o acasă? l-am întrebat pe Leofric. Cea pe care am capturat-o din apele Ţării Galilor.

– E la Hamtun, şi, având în vedere că eu nu sunt acolo, probabil că-i în patul altcuiva.

– Probabil? Cu siguranţă!

– Atunci, ticălosul n-are decât s-o păstreze, mormăi Leofric. Plânge prea mult.

– Şi Mildrith plânge mult, am spus eu. După câteva clipe am adăugat: Eanflæd era supărată pe tine.

– Eanflæd? Supărată pe mine? De ce?

– Pentru că nu te-ai dus s-o vezi.

– Cum aş fi putut? Eram legat în lanţuri. Totuşi, părea satisfăcut că roşcata întrebase de el. Eanflæd nu plânge, nu-i aşa?

– Eu n-am văzut-o niciodată plângând.

– E o fată bună. Cred că i-ar plăcea la Hamtun.

Dacă Hamtun mai exista. Oare venise o flotă daneză din Lundene? Oare Svein ataca venind de pe marea Sæfern? Nu ştiam nimic, cu excepţia faptului că în Wessex se instalase haosul. Începuse din nou să plouă, o ploaie măruntă de iarnă, rece şi înţepătoare. Iseult se ghemui şi mai mult, iar eu am acoperit-o cu scutul. Majoritatea oamenilor care se adunaseră să privească lupta de lângă râu fugiseră spre sud, ceea ce însemna că erau mai puţini danezi lângă ascunzătoarea noastră. Cei aflaţi în partea de miazănoapte a luncii se apucaseră deja să-şi adune prada despuind cadavrele de arme, de cingători, de zale, de haine, de orice lucru de preţ. Câţiva bărbaţi saxoni care supravieţuiseră erau luaţi de-acolo împreună cu copiii şi femeile mai tinere pentru a fi vânduţi ca sclavi. Bătrânii erau ucişi. Un rănit se târa în mâini şi în genunchi, iar vreo zece danezi îl chinuiau ca nişte pisici care se jucau cu o vrabie beteagă, împungându-l cu săbiile şi cu lăncile ca să-l facă să sângereze şi să moară lent. Haesten era unul dintre călăi.

– Mi-a plăcut mereu Haesten, am spus cu tristeţe.

– E danez, pufni Leofric dispreţuitor.

– Totuşi, îmi plăcea de el.

– L-ai ajutat să rămână în viaţă, iar acum s-a întors la ai lui.

M-am uitat cum Haesten îl lovea pe bărbatul rănit. Acesta ţipa în agonie, implorând să fie ucis, însă tinerii continuară să-l taie, râzând în hohote. În acel moment apărură primii corbi. M-am întrebat adesea dacă ei simt mirosul sângelui, pentru că este posibil să nu vezi pe cer nici măcar unul o zi întreagă, dar când un om moare, apar de nicăieri, purtaţi de strălucitoarele lor aripi negre. Poate că Odin îi trimite, deoarece corbii sunt păsările lui. Aterizau bătând din aripi ca să-şi înceapă ospăţul cu ochii şi cu buzele morţilor, primul fel de mâncare la toate festinurile corbilor. Câinii şi vulpile aveau să urmeze în curând.

– Sfârşitul Wessexului, murmură Leofric posomorât.

– Sfârşitul Angliei, am rostit eu.

– Noi ce facem? întrebă Iseult.

N-am ştiut ce să-i răspund. Ragnar probabil că era mort, ceea ce însemna că nu mă puteam refugia printre danezi, iar Alfred probabil că era mort şi el, sau fugise. Singura datorie pe care o mai aveam era faţă de fiul meu. Era doar un copilaş, dar era fiul meu şi-mi purta numele. Bebbanburg avea să fie al lui dacă îl puteam recăpăta; altfel, îi revenea lui sarcina să-l recupereze, astfel ca numele Uhtred de Bebbanburg să se perpetueze până în ultima clipă de haos a sfârşitului lumii.

– Trebuie să ne ducem la Hamtun şi să găsim echipajul, spuse Leofric.

Fără îndoială, danezii erau deja acolo, sau foarte aproape pe drum. Ştiau unde se afla forţa Wessexului, unde îşi aveau reşedinţele marii lorzi, unde erau strânşi soldaţii, iar Guthrum avea să trimită oameni care să incendieze, să ucidă şi să distrugă armata ultimului regat al saxonilor.

– Avem nevoie de mâncare, am zis eu, de mâncare şi de căldură.

– Dacă aprindem un foc aici, suntem morţi, replică Leofric.

Aşa că am aşteptat. Ploaia măruntă se transformă în lapoviţă. Victima lor murind în cele din urmă, Haesten şi noii lui tovarăşi plecară, lăsând pe pajişte numai cadavrele şi corbii.

Iseult, care era la fel de slabă ca Alfred, începuse să tremure incontrolabil, aşa că, după-amiază târziu, mi-am scos coiful şi mi-am dezlegat părul, lăsându-l liber.

– Ce faci? vru Leofric să ştie.

– Pentru moment, suntem danezi, i-am spus. Ai grijă să-ţi ţii gura.

Am pornit spre oraş. Aş fi preferat să aşteptăm până la căderea întunericului, dar Iseult mai avea puţin şi murea de frig. Nu puteam decât să sper că danezii se calmaseră deja. Oi fi arătat eu ca un danez, dar tot era primejdios. Haesten putea să mă vadă, iar dacă le spunea celorlalţi cum atacasem vasul danez pe coasta Dyfedului, nu mă puteam aştepta decât la o moarte lentă. Înaintam neliniştiţi pe lângă cadavrele însângerate de pe malul râului. Corbii protestau când ne apropiam, zburând indignaţi în sălciile desfrunzite, apoi îşi reluau ospăţul după trecerea noastră. Lângă pod erau îngrămădite alte cadavre, iar tinerii capturaţi pentru a fi vânduţi ca sclavi fuseseră puşi să sape un mormânt comun. Danezii care-i păzeau erau beţi şi nici unul nu ne interpelă când am traversat podul de lemn şi am intrat pe poarta boltită de care încă erau atârnate ramuri de ilice şi iederă, puse acolo cu ocazia sărbătorii Crăciunului.

Incendiile erau pe cale să se stingă, fie în bătaia ploii, fie datorită danezilor care jefuiau casele şi bisericile. Am mers pe aleile dosnice, trecând pe lângă o fierărie, pe lângă prăvălia unui negustor de piei şi pe lângă atelierul unui olar. Cizmele noastre scrâşniră pe cioburile de ceramică. Un tânăr danez vomita la intrarea pe alee, ceea ce-mi spuse că Guthrum se afla în reşedinţa regală şi că acolo avea să fie o petrecere în noaptea aceea. Tânărul îşi îndreptă trupul făcând eforturi ca să respire, dar era suficient de treaz ca să-mi ofere o pungă cu bani în schimbul lui Iseult. Din case se auzeau femei ţipând sau plângând; asta îl înfurie pe Leofric, însă i-am poruncit să păstreze tăcerea. Doar noi doi nu puteam elibera Cippanhammul, iar dacă lucrurile ar fi stat invers şi armata saxonilor din vest ar fi cucerit un oraş danez, s-ar fi auzit aceleaşi sunete.

– Alfred n-ar îngădui aşa ceva, protestă Leofric.

– Dar voi aţi face-o oricum. Aţi făcut şi voi aşa ceva, i-am amintit.

Voiam informaţii, însă nici unul dintre danezii întâlniţi pe străzi nu putu să mă lămurească. Veniseră din Gleawecestre, plecând cu mult înaintea zorilor, capturaseră Cippanhammul şi doreau să se bucure de tot ce avea de oferit oraşul. Marea biserică arsese, însă oamenii scotoceau prin tăciunii care fumegau, căutând argint. Neavând unde să ne ducem, am urcat dealul spre taverna Corncrake, unde beam de obicei, şi am descoperit că Eanflæd, prostituata roşcată, era ţinută pe o masă de doi tineri danezi, în vreme ce alţi trei, nici unul neavând mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani, o siluiau pe rând. Alţii, cam o duzină, beau liniştiţi, abia băgând în seamă violul.

– Dacă o vreţi, va trebui să aşteptaţi, ne preveni unul dintre tineri.

– Eu o vreau acum, am zis.

– N-ai decât să te bagi într-o latrină, replică el. Era beat, avea barba zburlită şi ochi insolenţi. N-ai decât să te bagi într-o latrină, repetă el, evident încântat de insultă, apoi arătă spre Iseult. Iar eu o să mă ocup de ea în timp ce tu te îneci.

I-am tras un pumn, spărgându-i nasul şi umplându-i faţa cu sânge, iar când icni, l-am lovit cu putere între picioare, astfel că se prăbuşi scâncind. Am izbit în burtă alt danez, în vreme ce Leofric îşi descărcă frustrarea acumulată întreaga zi atacându-l pe altul cu sălbăticie. Cei doi bărbaţi care o ţinuseră pe Eanflæd se repeziră la noi, însă unul începu să urle când fata îl înşfăcă de păr şi-şi înfipse unghiile ascuţite în ochii lui. Leofric îşi călcă pe gât adversarul, ajuns pe duşumea, în timp ce eu l-am lovit pe băiatul meu în cap până s-a prelins pe lângă perete, după care i-am tras un pumn altuia în coaste şi m-am grăbit să-l salvez pe cel chinuit de Eanflæd rupându-i maxilarul. În cele din urmă m-am întors la individul care ameninţase că o violează pe Iseult, i-am smuls cercelul de argint din ureche, i-am scos singura brăţară pe care o avea şi i-am luat punga în care zornăiau monede. Am aruncat argintul în poala

lui Eanflæd, apoi l-am lovit între picioare pe bărbatul care gemea, l-am mai lovit o dată, după care l-am azvârlit în stradă.

– Bagă-te tu într-o latrină, i-am spus, înainte de a trânti uşa.

Ceilalţi danezi, care îşi văzuseră de băutură în celălalt capăt al tavernei şi urmăriseră amuzaţi lupta, aplaudară ironic.

– Nenorociţii! bombăni Eanflæd, referindu-se la bărbaţii pe care-i alungasem. Mă doare ca naiba. Ce căutaţi aici?

– Ei cred că suntem danezi, i-am explicat.

– Avem nevoie de mâncare, adăugă Leofric.

– Au mâncat aproape tot, zise Eanflæd arătând cu capul spre danezii care stăteau la mese, dar s-ar putea să mai fi rămas ceva în spate. Legându-şi corsetul, ne înştiinţă: Edwulf e mort.

Edwulf fusese proprietarul tavernei.

– Şi mulţam pentru ajutor, molâilor! strigă ea spre danezi, care nu înţeleseră nici o vorbă.

Porni spre încăperea din spate, dar unul dintre bărbaţi ridică o mână ca s-o oprească.

– Unde te duci? o întrebă el în daneză.

– Doar trece pe lângă tine, am strigat eu.

– Vreau bere, zise el. Dar tu cine eşti?

– Sunt cel care îţi va tăia gâtul dacă o împiedici să ne aducă mâncare.

– Linişte! rosti un bărbat mai în vârstă, apoi se încruntă la mine. Nu cumva te cunosc?

– Am fost cu Guthrum la Readingum şi la Werham, i-am spus.

– Probabil că de-acolo te ştiu. S-a descurcat mai bine de data asta, nu?

– S-a descurcat mai bine, am fost eu de acord.

Bărbatul arătă spre Iseult.

– E a ta?

– Nu-i de vânzare.

– Doar întrebam, prietene, doar întrebam.

Eanflæd ne aduse nişte pâine veche, carne de porc rece, mere zbârcite şi o brânză tare ca piatra, în care colcăiau viermi roşii. Bărbatul mai în vârstă veni cu un vas cu bere la masa noastră, evident în semn de pace, apoi se aşeză la taclale,

îngăduindu-ne să aflăm mai multe despre ce se întâmpla. Guthrum atacase Cippanhammul cu aproape trei mii de oameni. Guthrum însuşi se afla acum în palatul lui Alfred, iar jumătate din oamenii lui aveau să rămână în Cippanhamm, unde se înfiinţa o garnizoană, în vreme ce restul urmau să plece fie spre sud, fie spre vest, în dimineaţa următoare.

– Ca să-i punem pe ticăloşi pe fugă de-a binelea, nu? chicoti omul, apoi se încruntă la Leofric. Nu vorbeşte prea mult.

– E mut, am zis eu.

– Am cunoscut un bărbat care avea o nevastă mută. Era foarte fericit. Se uită cu invidie la brăţările mele. În slujba cui eşti?

– Svein Cal Alb.

– Svein? El n-a fost la Readingum. Şi nici la Werham.

– Era în Dyflin. În bătăliile astea am fost cu Ragnar cel Bătrân.

– Ah, Ragnar! Sărmanul ticălos!

– Presupun că fiul lui a murit, nu? am întrebat eu.

– Cum altfel? oftă bărbatul. Bieţii ostatici! Se gândi câteva clipe, apoi se încruntă din nou. Ce caută Svein aici? Credeam că vine cu corabia lui.

– Aşa este, am zis. Noi am venit să vorbim cu Guthrum.

– Svein a trimis un mut să vorbească cu Guthrum?

– Pe mine m-a trimis să vorbesc, i-am explicat. Pe el, am spus arătând cu degetul mare spre Leofric, care se uita urât la danez, l-a trimis ca să-i ucidă pe cei care pun prea multe întrebări.

– Bine, bine!

Bărbatul ridică o mână pentru a mă potoli.

Am dormit în podul grajdului, înveliţi în fân, şi am plecat înainte de ivirea zorilor, moment în care cincizeci de saxoni ar fi putut recuceri oraşul, căci danezii erau beţi turtă. Leofric fură o sabie, o secure şi un scut de la un bărbat care sforăia în tavernă, apoi am ieşit nestingheriţi pe poarta vestică a oraşului. Pe un câmp din apropiere am găsit peste o sută de cai păziţi de doi oameni care dormeau într-o colibă de paie; am fi putut să-i luăm pe toţi, însă nu aveam nici şei, nici frâie, aşa că,

nemulţumiţi, a trebuit să ne continuăm drumul pe jos. Eanflæd se hotărâse să vină cu noi, aşa că eram patru. O înfofolise pe Iseult în două pelerine mari, dar britona tot tremura.

Am mers spre vest şi sud pe un drum care şerpuia printre dealuri scunde. Ne îndreptam spre Baðum, de unde o puteam lua spre miazăzi, către Defnascir şi fiul meu, dar era limpede că danezii ne-o luaseră înainte. Probabil că unii veniseră călare pe acolo cu o zi înainte, pentru că, în primul sat în care am ajuns, nu am auzit cocoşi cântând, de fapt n-am auzit nici un sunet, iar ceea ce luasem drept ceaţă matinală se dovedea a fi fumul care se ridica din colibele incendiate. Un fum şi mai gros se vedea în depărtare, sugerând că danezii probabil ajunseseră la Baðum, oraş pe care îl cunoşteau foarte bine fiindcă acolo negociaseră un armistiţiu. Apoi, în după-amiaza aceea, un grup de danezi călări apăru pe drum în spatele nostru, obligându-ne s-o luăm spre vest, către dealuri, în căutarea unei ascunzători.

Am mers o săptămână întreagă. Ne-am adăpostit în bordeie. Unele erau părăsite, în altele se aflau oameni speriaţi, şi în fiecare zi am văzut fumul incendiilor iscate de danezii care pustiau Wessexul. Într-o zi am găsit o vacă legată în grajdul său, casa de alături fiind pustie. Vaca avea un viţel şi mugea de foame, aşa că în seara aceea ne-am ospătat cu carne proaspătă. A doua zi n-am putut pleca mai departe pentru că era groaznic de frig, ploaia cădea pieziş în bătaia vântului şi copacii se zvârcoleau parcă în agonie. În clădirea unde ne adăpostiserăm curgea apă, fumul era înecăcios, iar Iseult şedea nemişcată, privind cu ochi mari şi goi flăcările pâlpâitoare.

– Vrei să te întorci în Cornwalum? am întrebat-o.

Păru surprinsă să-mi audă vocea. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi aduna gândurile, apoi ridică din umeri.

– Ce m-ar aştepta acolo?

– Acolo e acasă, spuse Eanflæd.

– Uhtred înseamnă acasă pentru mine.

– Uhtred e însurat, îi aminti roşcata cu asprime, însă Iseult n-o băgă în seamă.

– Uhtred va conduce oameni, zise ea legănându-se înainte şi înapoi. Sute de oameni. O mare armată. Iar eu vreau să văd asta.

– O să te ducă pe tine în păcat, asta-i tot ce-o să facă, bombăni Eanflæd. Du-te acasă, fato, şi roagă-te fierbinte să nu vină danezii.

Am luat-o spre sud, înaintând câte puţin în fiecare din acele zile scurte şi geroase, însă danezii păreau a fi pretutindeni. Chiar şi când mergeam pe câmpuri, departe de orice drum, tot vedeam câte o patrulă de-a lor în zare. Ca să-i evităm, a trebuit să cotim către vest, ţinându-ne departe de drumul roman ce pornea din Baðum şi ajungea în cele din urmă la Exanceaster, principala cale din acea parte a Wessexului, pe care, fără îndoială, năvălitorii o păzeau cu străşnicie. Ne apropiam de marea Sæfern, dar nici acolo nu puteam fi în siguranţă, ştiind că Svein venise din Ţara Galilor.

Presupuneam că Wessexul fusese cucerit în cele din urmă. Am întâlnit câţiva oameni care fugiseră din satele lor şi se ascundeau în păduri, dar nimeni nu avea informaţii, ci doar zvonuri. Nimeni nu văzuse soldaţi saxoni, nimeni nu ştia nimic de Alfred, nu văzuseră decât danezi şi fumul omniprezent. Din când în când, ajungeam într-un sat pustiit sau dădeam peste o biserică arsă. Acolo unde vedeam corbi rotindu-se pe cer, găseam cadavre putrezind. Ne rătăciserăm şi orice speranţă de a ajunge în Oxton fusese de mult pierdută, dar mă gândeam că Mildrith fugise pe dealurile vestice, aşa cum făceau întotdeauna oamenii din valea Uiscului când veneau danezii. Speram că era în viaţă, speram că fiul meu era în viaţă, însă viitorul care-l aştepta era la fel de sumbru ca lungile nopţi ale iernii.

– Poate că ar trebui să ne împăcăm cu gândul înfrângerii, i-am spus lui Leofric într-o seară. Ne aflam în coliba unui păstor, ghemuiţi lângă un foc ce umplea cu fum micul adăpost cu acoperiş jos, făcut din paie. Prăjiserăm nişte coaste de berbec pe care le desprinseserăm dintr-un leş pe jumătate mâncat. Eram murdari, uzi şi ne era frig. Poate că ar trebui să ne ducem la danezi, am adăugat, şi să le jurăm supunere.

– Ca să ne ia în robie? mormăi abătut Leofric.

– Nu, vom fi în continuare războinici.

– Să luptăm pentru un danez? Scormoni focul, stârnind un nou val de fum. Nu se poate să fi cucerit tot Wessexul, protestă el.

– De ce nu?

– E prea mare. E imposibil să nu fi rămas nişte oameni care să se bată cu ei. Trebuie doar să-i găsim.

M-am gândit la discuţiile care se purtaseră la Lundene de mult, pe când eram copil. Căpeteniile daneze susţineau că metoda cea mai bună de a cuceri Wessexul era atacarea zonei din vest, care era cea mai importantă, distrugând astfel forţa regatului. Alţii doreau să înceapă prin cotropirea vechiului regat al Kentului, cea mai slabă parte a Wessexului şi locul unde se afla marea biserică de la Contwaraburg, însă ideea cea mai îndrăzneaţă avusese câştig de cauză, aşa că atacaseră în vest. Prima oară dăduseră greş, dar de data asta Guthrum învinsese. Oare cât de departe ajunsese? Kentul mai era saxon? Dar Defnascirul?

– Şi ce-o să se întâmple cu Mildrith dacă li te alături danezilor? mă întrebă Leofric.

– Probabil că s-a ascuns, am zis eu fără chef.

Se lăsă tăcerea, dar am văzut că Eanflæd se enervase. Speram că-şi va ţine gura, însă nu şi-o ţinu.

– Nu-ţi pasă? mă provocă ea.

– Ba îmi pasă.

Eanflæd pufni dispreţuitoare.

– A început să te plictisească, nu-i aşa?

– Fireşte că-i pasă de ea, zise Leofric împăciuitor.

– E soaţa lui, ripostă roşcata fără să-şi ia ochii de la mine. Bărbaţii se satură de neveste, continuă ea.

Iseult asculta, plimbându-şi ochii ei mari de la mine la Eanflæd.

– Ce ştii tu despre neveste? am întrebat-o.

– Am fost măritată, spuse Eanflæd.

– Serios? făcu Leofric surprins.

– Am fost măritată timp de trei ani cu un om din garda lui Wulfhere. Mi-a dăruit doi copii, apoi a fost ucis în bătălia în care a murit şi regele Æthelred.

– Ai doi copii? se miră Iseult.

– Au murit, zise Eanflæd cu asprime. Asta fac copiii. Mor.

– Ai fost fericită cu el? vru Leofric să ştie. Cu soţul tău.

– Vreo trei zile. În următorii trei ani, am aflat că bărbaţii sunt nişte ticăloşi.

– Toţi?

– Majoritatea. Îi zâmbi lui Leofric, apoi îi atinse genunchiul. Tu nu eşti.

– Dar eu? am iscodit-o.

– Tu? Mă privi câteva clipe. N-aş avea încredere în tine nici până unde îmi ajunge scuipatul, spuse ea cu un asemenea venin în voce, încât Leofric se foi stânjenit.

Vine un moment în viaţă când ne vedem aşa cum ne văd ceilalţi. Presupun că face parte din procesul maturizării şi nu este întotdeauna plăcut. După o clipă, Eanflæd regretă că vorbise cu atâta asprime şi încercă s-o dreagă.

– Nu te cunosc. Ştiu doar că eşti prietenul lui Leofric.

– Uhtred este generos, interveni Iseult loială.

– De obicei, bărbaţii sunt generoşi când îşi doresc ceva, replică Eanflæd.

– Eu vreau Bebbanburgul, am spus.

– Indiferent ce-o fi, ai face orice ca să-l obţii. Orice!

Se lăsă tăcerea. Am văzut un fulg de zăpadă apărând în uşa doar pe jumătate acoperită. Pluti spre foc şi se topi.

– Alfred e un om bun, zise Leofric în cele din urmă.

– Încearcă să fie bun, îl corectă Eanflæd.

– Doar încearcă? am întrebat eu sarcastic.

– E ca tine. Ar ucide ca să obţină ce vrea, dar există o deosebire. El are conştiinţă.

– Adică se teme de preoţi.

– Se teme de Dumnezeu. Şi toţi ar trebui să ne temem. Pentru că, într-o zi, va trebui să-i dăm socoteală.

– Eu nu, am zis.

Eanflæd pufni cu dispreţ, dar Leofric schimbă subiectul remarcând că ningea. După o vreme, ne-am culcat. Scâncind, Iseult se agăţă de mine în somn, iar trupul îi zvâcni în timp ce eu stăteam treaz, pe jumătate visând, gândindu-mă la spusele ei că voi conduce o mare armată. Părea de necrezut, probabil

că puterile îi dispăruseră odată cu fecioria, mi-am zis, apoi mă luă somnul. M-am trezit într-o lume albă. Crengile erau pline de zăpadă care deja se topea, picurând în zorii înceţoşaţi. Când am ieşit, am văzut chiar lângă uşă o mică pitulice moartă şi m-am temut că era un semn rău.

Ieşi şi Leofric din colibă, clipind orbit de strălucirea zorilor.

– N-o băga în seamă pe Eanflæd, mă sfătui el.

– N-o bag.

– Lumea ei s-a sfârşit.

– Atunci, trebuie s-o refacem.

– Asta înseamnă că n-o să treci în tabăra danezilor?

– Sunt saxon, i-am spus.

Leofric zâmbi pe jumătate. Îşi desfăcu pantalonii şi se uşură.

– Dacă prietenul tău Ragnar ar trăi, ai mai fi saxon? mă întrebă el privind aburul care se ridica din urina caldă.

– E mort, nu-i aşa? am rostit eu posomorât. A fost sacrificat de ambiţia lui Guthrum.

– Aşa că acum eşti saxon?

– Sunt saxon.

Aş fi vrut să fiu atât de sigur pe cât sunaseră vorbele mele, dar nu ştiam ce-mi rezerva viitorul. Cum aş fi putut şti? Poate că era adevărat ce spusese Iseult, poate că Alfred avea să-mi ofere putere şi urma să conduc o mare armată şi să am o femeie de aur, însă începeam să mă îndoiesc de previziunile ei.

Era posibil ca Alfred să fie mort deja, iar regatul lui să fie sortit pieirii, dar tot ce ştiam în clipa aceea era că pământul se întindea spre sud până la o culme acoperită cu zăpadă, unde se sfârşea într-o strălucire ciudată şi pustie. Linia orizontului arăta precum marginea lumii, dincolo de care urma un abis de lumină perlată.

– Mergem în continuare spre sud, am hotărât.

N-aveam de ales decât să înaintăm spre acea strălucire. Am urmat o potecă de oi până pe culme, şi acolo am văzut că versantul celălalt al dealului cobora abrupt către vastele mlaştini de la malul mării. Ajunseserăm la mlaştina cea mare, iar strălucirea

pe care o văzusem era reflexia luminii iernatice în bălţi şi pâraiele cu meandre.

– Şi acum ce facem? mă întrebă Leofric.

Cum nu ştiam ce să-i răspund, ne-am aşezat sub o tisă înclinată de vânt şi am privit imensitatea întinderii de apă, iarbă şi stuf. Era vasta mlaştină care începea de pe ţărmul mării Sæfern, iar dacă doream să ajung la Defnascir, trebuia fie s-o ocolesc, fie să încerc s-o traversez. Dacă o ocoleam, am fi ajuns pe drumul roman, unde se aflau danezii, iar dacă încercam s-o traversăm, aveam de înfruntat alte primejdii. Auzisem sute de poveşti despre oameni care se rătăciseră şi pieriseră în încâlceala plină de apă. Se spunea că erau fantome acolo, spirite care apăreau noaptea sub formă de lumini vagi, şi că erau poteci care se sfârşeau cu nisipuri mişcătoare sau cu iazuri în care te înecai, dar erau şi sate, locuri unde oamenii prindeau peşte şi ţipari. Oamenii mlaştinii erau protejaţi de spirite şi de năvala bruscă a fluxului mării, care putea acoperi un drum într-o clipită. În momentul acela, când zăpada se topea de pe stuf, mlaştina arăta ca o întindere de pământ îmbibat cu apă, bălţile şi pâraiele dând pe dinafară din pricina ploilor iernii, dar la vremea fluxului semăna cu o mare interioară presărată cu insuliţe. Una dintre acele insuliţe se vedea la mică distanţă, cu nişte colibe unde am fi putut găsi mâncare şi căldură, dacă reuşeam să ajungem la ele. Până la urmă, puteam traversa toată mlaştina găsind o cale de la o insulă la alta, dar avea să dureze mult mai mult de o zi şi trebuia să ne găsim un refugiu ori de câte ori venea fluxul.

Pe când priveam lungile şi îngheţatele întinderi de apă, aproape negre sub norii plumburii care veneau dinspre mare, m-am simţit deprimat pentru că nu ştiam încotro ne îndreptam, nici de ce şi nici ce ne rezerva viitorul.

Se făcu tot mai frig, apoi o zăpadă uşoară începu să cadă din norii întunecaţi. Doar câţiva fulgi, dar erau de ajuns ca să mă convingă că trebuia să ne găsim grabnic un adăpost. Din cel mai apropiat sătuc al mlaştinii se ridica fum, ceea ce dovedea că era locuit. Probabil că în colibelor acelor oameni se găsea mâncare şi puţină căldură.

– Trebuie să ajungem la insula aceea, am spus arătând cu degetul.

Ceilalți se uitau însă spre vest, unde un stol de porumbei își luase brusc zborul din copacii de la baza versantului. Păsările se înălțară și începură să zboare în cercuri.

– E cineva acolo, zise Leofric.

Am așteptat cu toții. Porumbeii se așezară în copacii aflați mai sus pe deal.

– Să fie un mistreț? am sugerat eu.

– Porumbeii nu și-ar fi luat zborul din cauza unui mistreț, replică Leofric. Porumbeii nu se sperie de mistreți, după cum nu se sperie nici de cerbi. Sunt oameni acolo.

Vorbele despre cerbi și mistreți mă făcură să mă întreb ce se întâmplase cu ogarii mei. Oare Mildrith îi părăsise? Nici măcar nu-i dezvăluisem unde ascunsesem restul prăzii pe care o luasem de pe coasta Țării Galilor. Săpasem o groapă în colțul noii mele case, lângă stâlpul de susținere din piatră, și vârâsem acolo aurul și argintul, însă nu era cea mai deșteaptă ascunzătoare. Dacă danezii ajunseseră la Oxton, era de așteptat să sape la marginile podelei, mai ales dacă înfigeau o suliță din loc în loc și descopereau că pământul fusese răscolit. Un cârd de gâște zbură pe deasupra noastră. Ninsoarea devenea tot mai deasă, împiedicându-ne să vedem departe în mlaștină.

– Preoți! rosti Leofric.

Șase oameni îmbrăcați în sutane negre apăruseră dintre copaci. Mergeau pe marginea mlaștinii, evident căutând o potecă, dar nu se zărea nici una care să ducă la micul sat de pe insuliță, așa că preoții se apropiară de noi, ocolind poalele dealului. Unul avea un baston lung; în ciuda distanței, am zărit ceva strălucitor în vârful lui și am bănuit că era o cârjă de episcop, terminată cu o cruce din argint. Alți trei cărau anevoie niște saci.

– Crezi că e mâncare în sacii ăia? întrebă Leofric plin de speranță.

– Sunt preoți, am rostit eu cu brutalitate. Cară argint după ei.

– Sau cărți, sugeră Eanflæd. Preoților le plac cărțile.

– S-ar putea să fie mâncare, spuse Leofric, dar nu foarte convins.

Apăru şi un grup format din trei femei şi doi copii. Una dintre femei purta o mantie bogată din blană argintie, iar alta avea în braţe un copil mic. Preoţii se opriră să le aştepte, apoi porniră cu toţii spre est, până ajunseră sub noi. Acolo descoperiră o cărăruie care şerpuia prin mlaştină. Cinci preoţi le conduseră pe femei pe solul mustind de apă, în vreme ce al şaselea, evident mai tânăr decât ceilalţi, se întoarse grăbit spre vest.

– Unde se duce? întrebă Leofric.

Un alt cârd de gâşte zbură pe deasupra noastră, foarte jos, îndreptându-se spre bălţile de formă alungită. „Plase", m-am gândit. Probabil că sătenii de-acolo aveau plase cu care am fi putut să prindem peşte şi păsări sălbatice. Puteam mânca bine timp de câteva zile. Ţipari, raţe, peşte, gâşte.

– Nu ajung nicăieri pe-acolo, zise Leofric dispreţuitor, arătând cu capul spre preoţii care înaintaseră cam o sută de paşi în mlaştină.

Poteca era înşelătoare. Părea că duce spre sat, dar se termina într-un pâlc de stuf, unde preoţii se opriră. Nu doreau să se întoarcă, nu puteau să înainteze, aşa că rămaseră locului, rătăciţi, înfrigurați şi disperaţi. Păreau să discute în contradictoriu.

– Trebuie să-i ajutăm, zise Eanflæd, apoi, văzând că nu spuneam nimic, îmi atrase atenţia că una dintre femei avea în braţe un copil. Trebuie să-i ajutăm! stărui ea.

Tocmai eram pe cale să-i răspund că ultimul lucru de care aveam nevoie erau nişte guri în plus de hrănit, dar cuvintele aspre pe care mi le zisese cu câteva seri în urmă mă convinseseră că trebuia să-i arăt că nu eram atât de prefăcut cum mă credea, aşa că m-am ridicat, mi-am luat scutul şi am început să cobor dealul. Ceilalţi mă urmară, însă înainte de a ajunge la jumătatea versantului am auzit ţipete dinspre vest. Preotul care plecase într-acolo era acum însoţit de patru oşteni, şi toţi se răsuciră când nişte călăreţi apărură din pădure. Erau şase bărbaţi, în spatele cărora se iviră apoi alţi opt, după aceea alţi zece. Mi-am dat seama că o întreagă coloană de soldaţi călare

ieşea dintre copacii desfrunziţi. Cu scuturi şi pelerine negre, erau neîndoielnic oamenii lui Guthrum. Unul dintre preoţii împotmoliţi în mlaştină se repezi înapoi pe cărare, iar eu am constatat că avea o sabie şi că intenţiona să-şi ajute tovarăşii.

Era o dovadă de vitejie din partea unui preot singur, însă nu avea nici un rost. Cei patru oşteni şi preotul fuseseră înconjuraţi. Danezii se năpustiră asupra lor lovindu-i, după care doi călăreţi, văzându-l pe preotul cu sabia în mână, se repeziră spre el.

– Ăia doi sunt ai noştri! i-am spus lui Leofric.

Era o prostie ce făceam. Cei patru bărbaţi şi preotul erau condamnaţi dacă nu interveneam, însă eram doar doi şi, chiar dacă-i ucideam pe călăreţi, tot nu aveam şanse. Totuşi, dispreţul lui Eanflæd mă rănise, mă săturasem să mă furişez pe câmpuri în plină iarnă şi eram furios, aşa că am pornit în goană spre baza dealului, fără să-mi pese de zgomotul pe care-l făceau paşii mei pe vegetaţia sfărâmicioasă. Preotul singuratic ajunsese cu spatele la mlaştină, iar călăreţii tocmai îl atacau când eu şi Leofric am ieşit dintre copaci şi ne-am repezit la ei din stânga.

Am lovit cu scutul crupa celui mai apropiat cal. Bidiviul necheză, se iscă o vâltoare de pământ umed, iarbă, zăpadă şi copite, iar cal şi călăreţ căzură pe o parte. Impactul mă trânti şi pe mine, dar m-am ridicat primul. Văzându-l pe călăreţ încurcat în scări, cu un picior prins sub calul care se zbătea, l-am lovit zdravăn cu Răsuflarea-Şarpelui. I-am tăiat gâtul, l-am izbit cu piciorul în faţă, l-am tăiat din nou, am alunecat în sângele lui, apoi l-am lăsat şi m-am dus să-l ajut pe Leofric, care se bătea cu al doilea inamic, încă aflat pe cal. Danezul lovi scutul lui Leofric, apoi trebui să-şi întoarcă bidiviul pentru a ajunge cu faţa la mine, moment în care securea lui Leofric izbi animalul în frunte; acesta se dădu îndărăt, îngăduindu-mi să-i înfig călăreţului Răsuflarea-Şarpelui în şira spinării. Isprăviserăm cu doi. Aflat la câţiva paşi distanţă, preotul cu sabia în mână nu se clintise. Pur şi simplu se holba la noi.

– Du-te înapoi în mlaştină! i-am strigat. Pleacă! Pleacă!

Iseult şi Eanflæd, care ajunseseră lângă noi, îl înşfăcară şi-l traseră pe potecă. Deşi nu ducea nicăieri, era mai bine să-i înfruntăm pe ceilalţi danezi acolo decât pe pământul tare de la poalele dealului.

Iar danezii cu mantii negre veneau întruna. Văzând că doi dintre oamenii lor fuseseră omorâţi, doreau să se răzbune.

– Haide! am mârâit eu la Leofric şi, luând de căpăstru calul rănit, am luat-o la fugă pe mica potecă şerpuită.

– Un cal nu ţi-e de nici un ajutor aici, observă el.

Am tras calul nervos spre micul petic de pământ pe care se adunaseră refugiaţii. Danezii deja ajunseseră pe potecă şi veneau după noi. Descălecaseră. Nu puteau înainta decât câte doi, iar pe alocuri, un singur om încăpea pe cărare. Într-un astfel de loc, m-am oprit, i-am dat Răsuflarea-Şarpelui lui Leofric şi i-am cerut securea. Calul mă privea cu un ochi mare şi căprui.

– Pentru Odin! am strigat.

L-am izbit cu securea în gât, iar aceasta îi trecu prin coamă şi piele. O femeie ţipă în spatele meu când sângele ţâşni strălucitor, cu putere, înălţându-se spre cerul plumburiu. Nechezând, calul încercă să se dea înapoi, însă l-am lovit din nou. În cele din urmă, se prăbuşi dând din copite, stârnind o jerbă de sânge şi apă. Zăpada deveni roşie când l-am lovit a treia oară, transformându-l într-un obstacol în calea danezilor, care trebuiau să se bată peste cadavrul lui. Mi-am luat înapoi Răsuflarea-Şarpelui.

– O să-i ucidem unul câte unul, i-am spus lui Leofric.

– Cât timp?

Arătă cu capul spre vest, unde am văzut alţi danezi care se apropiau, un întreg echipaj de corabie format din călăreţi care înaintau pe marginea mlaştinii. Să fi fost cincizeci de oameni? Poate mai mulţi, dar oricum nu puteau veni pe potecă decât câte unul sau doi, şi trebuiau să se bată peste trupul calului, înfruntând Răsuflarea-Şarpelui şi securea lui Leofric. Şi-o pierduse pe a lui când fusese adus la Cippanhamm, dar părea să-i placă arma furată. Îşi făcu semnul crucii, atinse lama securii, apoi îşi ridică scutul, căci danezii se apropiaseră.

Mai întâi veniră doi tineri. Erau sălbatici şi înflăcăraţi, dornici să-şi facă o reputaţie, dar primul fu oprit de securea lui Leofric, care-i izbi scutul, după care eu l-am lovit cu Răsuflarea-Şarpelui pe sub scut, tăindu-i glezna. Se prăbuşi înjurând, făcându-l pe tovarăşul lui să se împiedice, moment în care Leofric îşi eliberă securea cu lamă lată şi lovi din nou, făcându-l să cadă peste leşul calului. Răsuflarea-Şarpelui îl tăie sub bărbie, deasupra pieptarului, iar sângele ţâşni în şuvoaie. Astfel, baricada noastră se mări cu două trupuri. Am început să-i batjocoresc pe ceilalţi danezi, numindu-i „viermi de cadavre" şi spunându-le că ştiam doi copii care erau în stare să se lupte mai bine decât ei. Un altul veni urlând de furie şi dădu să sară peste cal. Scutul lui Leofric îl izbi, iar Răsuflarea-Şarpelui se ciocni cu un zgomot surd de sabia lui, pe care i-o frânse. Doi oameni încercară să ocolească trupul calului, înaintând anevoie prin apa până la genunchi, însă eu am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în burta primului, prin protecţia din piele, apoi, lăsându-l să moară, m-am răsucit spre dreapta, unde al doilea se străduia să iasă din apă. Vârful sabiei mele îi crestă faţa, iar sângele ţâşni prin ninsoarea deasă. Am făcut o nouă fandare şi, cum el nu putea să se mişte în mocirlă, i-am retezat beregata. Am scos un răcnet de bucurie pentru că se instalase calmul bătăliei, aceeaşi încremenire binecuvântată pe care o trăisem şi la Cynuit. Plăcerea pe care i-o stârneşte unui războinic nu se poate compara decât cu aceea pe care o simte cu o femeie.

Dintr-odată, ritmul vieţii încetineşte. Inamicul se mişcă de parcă ar înota prin noroi, dar eu sunt rapid ca un pescăruş. Există furie, dar o furie controlată, şi există bucurie, bucuria pe care o ridică în slăvi poeţii, şi există certitudinea că moartea nu urmează să lovească în acea zi. În minte îmi răsuna un cântec cu note funebre, înalte şi stridente, imnul morţii. Nu-mi doream decât să vină şi alţi danezi în bătaia Răsuflării-Şarpelui, şi am avut impresia că sabia căpătase o viaţă proprie în momentele acelea. Gândul era urmat simultan de acţiune. Un danez veni peste cadavrul calului, m-am gândit să-i tai glezna, dar mi-am

dat seama că îşi va coborî scutul, aşa că va avea trupul descoperit, iar înainte ca gândul să devină coerent, Răsuflarea-Şarpelui îi scosese un ochi. Coborâse şi se ridicase, deja aţintită spre dreapta, ca să întâmpine un alt inamic ce încerca să ocolească leşul, dar eu l-am lăsat să treacă de capul însângerat al calului, apoi l-am trântit cu dispreţ în apă, am pus piciorul pe capul lui şi i l-am ţinut sub apă până s-a înecat. Am strigat la danezi că eu eram paznicul de la intrarea în Valhalla, că fuseseră înţărcaţi cu lapte de laşi şi că abia aşteptam să vină şi să se înfigă în sabia mea. I-am poftit să se apropie, însă şase oameni de-ai lor zăceau morţi în jurul calului, iar ceilalţi începuseră să se codească.

M-am urcat pe stârvul calului şi mi-am desfăcut braţele. Am ridicat scutul sus în mâna stângă, iar sabia, în dreapta; zalele îmi erau împroşcate cu sânge, zăpada cădea pe coiful cu un lup în creştet, şi nu simţeam decât bucuria de a ucide.

– Eu l-am omorât pe Ubba Lothbrokson! am răcnit. Eu l-am ucis! Aşa că veniţi, ca să ajungeţi lângă el! Veniţi să simţiţi gustul morţii de care a avut parte! Sabia mea vă vrea!

– Bărci! exclamă atunci Leofric.

Nu l-am auzit. Cel pe care crezusem că-l înecasem încă trăia şi ieşise brusc cu spatele din mlaştină, sufocându-se şi vomitând apă, aşa că am sărit de pe cal şi i-am apăsat din nou capul cu piciorul.

– Lasă-l să trăiască! strigă cineva din spatele meu. Vreau un prizonier!

Bărbatul încercă să-mi îndepărteze piciorul, dar Răsuflarea-Şarpelui îl doborî. Dădu iarăşi să se ridice, însă i-am retezat şira spinării dintr-o lovitură, încheind socotelile.

– Am spus că vreau un prizonier, protestă vocea din spatele meu.

– Veniţi să muriţi! am strigat eu la danezi.

– Bărci! rosti Leofric din nou, iar eu m-am uitat în spate şi am văzut trei luntri venind prin mlaştină.

Erau bărci lungi, cu fundul plat, puse în mişcare de bărbaţi ce mânuiau câte o vâslă. Acostară de cealaltă parte a insuliţei

unde se strânseseră refugiaţii, iar aceştia se grăbiră să se urce în ele. Dându-şi seama că eu şi Leofric trebuia să ne retragem dacă voiam să ajungem în siguranţa oferită de lotci, danezii se pregătiră să atace, iar eu le-am zâmbit, invitându-i s-o facă.

– A mai rămas o singură barcă, spuse Leofric. Pentru noi. Va trebui să fugi mâncând pământul.

– Rămân aici! am strigat eu, dar în daneză. Mă distrez foarte bine.

Apoi, pe cărare se produse o oarecare agitaţie, iar un bărbat veni în faţa danezilor, ceilalţi dându-se la o parte pentru a-i face loc. Era îmbrăcat în zale şi avea un coif argintiu cu o aripă de corb în creştet. Zărindu-i osul aurit din păr, mi-am dat seama că era Guthrum însuşi. Osul era una dintre coastele mamei lui, iar el îl purta în păr din dragoste pentru amintirea ei. Se uită posomorât la mine, apoi îşi coborî privirea spre oamenii pe care-i ucisesem.

– O să te vânez ca pe un câine, Uhtred Ragnarson, şi-o să te ucid ca pe un câine.

– Numele meu este Uhtred Uhtredson!

– Trebuie să fugim, îmi şopti Leofric.

Ninsoarea se învârtejea deasupra mlaştinii, deja atât de deasă, încât abia dacă mai puteam vedea culmea de unde zărisem porumbeii descriind cercuri.

– Eşti mort, Uhtred! mârâi Guthrum.

– N-am cunoscut-o pe mama ta, am strigat, dar mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc.

Pe faţa lui apăru expresia respectuoasă care se ivea ori de câte ori mama lui era pomenită. Părând să regrete că-mi vorbise cu atâta asprime, făcu un gest împăciuitor.

– A fost o mare femeie, rosti el.

I-am zâmbit. Privind în urmă, în clipa aceea aş fi putut schimba foarte uşor taberele, iar Guthrum m-ar fi primit cu braţele deschise dacă i-aş fi făcut maică-sii un compliment, dar eram un tânăr bătăios, stăpânit de euforia luptei.

– I-aş fi scuipat mutra urâtă, i-am spus danezului. Mă piş pe sufletul maică-tii şi îţi zic că fiarele din Niflheim[1] ţopăie pe oasele ei putrede.

Guthrum urlă de furie şi cu toţii se repeziră înainte, încercând cu disperare să ajungă la mine şi să mă pedepsească pentru cumplita insultă, dar eu şi Leofric am luat-o la goană ca nişte mistreţi vânaţi, fugind prin stuf şi prin apă, după care ne-am aruncat în ultima luntre. Primele două plecaseră, însă a treia ne aştepta; în clipa în care ne-am trântit pe fundul său ud, bărbatul cu vâsla o împinse cu putere, iar barca ţâşni prin apa întunecată.

Danezii încercară să vină după ea, dar luntrea se îndepărta surprinzător de repede, prelingându-se prin ninsoare. Guthrum răcni mânios şi aruncă o lance, însă omul mlaştinii vâsli din nou, astfel că sulița se înfipse inofensivă în noroi.

– O să te găsesc! urlă Guthrum.

– Ar trebui să-mi pese? am strigat eu. Oameni tăi nu ştiu decât să moară! Am ridicat Răsuflarea-Şarpelui şi am sărutat lama năclăită de sânge. Iar maică-ta a fost târfa piticilor!

– Ar fi trebuit să-l laşi în viaţă pe omul acela, fiindcă doream să-i pun nişte întrebări, rosti cineva din spatele meu. În afară de mine şi de Leofric, în luntre se afla un singur pasager, şi anume preotul cu sabia, care şedea la prora şi mă privea încruntat. Nu era nevoie să-l omori pe omul acela, zise el cu asprime, însă privirea mea furioasă îl făcu să se tragă îndărăt.

„La naiba cu toţi preoţii!", am gândit eu. Îi salvasem viaţa ticălosului, iar el nu contenea cu reproşurile. Apoi, am văzut că nu era preot.

Era Alfred.

*

[1] În mitologia nordică, Niflheim sau Ţara Negurii este unul dintre cele nouă tărâmuri ale universului (Yggdrasil), un ţinut al gheţii, al frigului, aflat la nord de spaţiul gol Ginnungagap. Uneori, e chiar tărâmul morţii, guvernat de Hel. (n.tr.)

Luntrea înainta prin mlaştină, uneori prin apă, alteori foşnind prin iarbă sau stuf. Cel care vâslea era un om cocoşat, măsliniu, cu o barbă mare, haine din piele de vidră şi o gură fără dinţi. Danezii lui Guthrum rămăseseră mult în urma noastră, cărându-şi morţii pe pământ solid.

– Trebuie să aflu ce planuri au, îmi explică Alfred. Prizonierul ne-ar fi putut spune.

Mi se adresa cu mai mult respect. Privind în urmă, îmi dau seama că-l speriasem, fiindcă partea din faţă a cămăşii de zale, obrazul şi coiful îmi erau pline de sânge.

– Plănuiesc să distrugă Wessexul, i-am răspuns. N-ai nevoie de un prizonier ca să afli asta.

– Sire, adăugă el.

L-am privit fix.

– Sunt rege! insistă Alfred. Trebuie să-mi arăţi respectul cuvenit.

– Regele cărui regat? am vrut să ştiu.

– Nu sunteţi rănit, sire, nu? interveni Leofric.

– Nu, slavă Domnului! Nu. Îşi privi sabia. Slavă Domnului! Am văzut că nu purta o sutană preoţească, ci o mantie neagră pe care şi-o strânsese pe trup. Chipul lui prelung era foarte palid. Mulţumesc, Leofric, spuse el, apoi se uită la mine şi păru că se cutremură.

Ne apropiam de celelalte două bărci şi am văzut că Ælswith, înfăşurată într-o blană de vulpe argintie, era în una dintre ele, alături de Iseult şi Eanflæd, pe când preoţii se înghesuiseră în cealaltă. Episcopul Alewold de Exanceaster era şi el acolo.

– Ce s-a întâmplat, sire? întrebă Leofric.

Alfred suspină şi, tremurând de frig, începu să povestească.

Plecase călare din Cippanhamm, împreună cu familia, garda de corp şi câteva feţe bisericeşti, pentru a-l însoţi pe călugărul Asser în prima parte a călătoriei acestuia.

– Am participat la o slujbă de mulţumire care s-a ţinut la biserica din Soppan Byrg. Este o biserică nouă şi foarte frumoasă, îi spuse el lui Leofric. Am cântat psalmi, am rostit rugăciuni,

iar apoi fratele Asser a plecat mai departe. Alfred îşi făcu semnul crucii. Mă rog lui Dumnezeu să fie în siguranţă.

– Sper că nemernicul ăla mincinos e mort, am mârâit eu.

Alfred nu mă băgă în seamă. După slujba de la biserică se duseseră cu toţii la o mănăstire din apropiere, ca să mănânce, moment în care veniseră danezii. Grupul regelui fugise să se adăpostească în pădurea din apropiere, în vreme ce mănăstirea era incendiată. Încercaseră să ajungă în inima Wessexului, dar, la fel ca noi, trebuiseră să se abată permanent din cauza danezilor care patrulau. Într-o seară, pe când se aflau într-o colibă de pe moşie, fuseseră surprinşi de trupele daneze, care uciseseră câţiva soldaţi şi le luaseră toţi caii, iar de atunci merseseră pe jos, rătăcind ca noi, până când ajunseseră la mlaştină.

– Dumnezeu ştie ce se va întâmpla acum, suspină Alfred.

– Vom lupta, am spus eu. Privirea lui întrebătoare mă făcu să ridic din umeri şi să repet: Vom lupta!

Alfred se uită spre mlaştină.

– Găseşte o corabie, zise el, dar atât de încet, încât abia dacă l-am auzit. Găseşte o corabie şi du-te în Francia.

Îşi strânse şi mai tare mantia în jurul trupului slab. Ninsoarea se înteţise, dar zăpada se topea de îndată ce cădea pe apa întunecată. Danezii dispăruseră, pierzându-se în omătul din spatele nostru.

– Ăla era Guthrum? mă întrebă Alfred.

– Era Guthrum. Ştia că tu făceai parte din grupul pe care-l urmărea?

– Cred că da.

– Ce altceva l-ar fi atras pe Guthrum aici? Te vrea mort. Sau prizonier.

Totuşi, deocamdată eram în siguranţă. Sătucul de pe insulă era format din câteva bordeie umede, acoperite cu stuf, şi câteva hambare înălţate pe stâlpi. Toate aveau culoarea noroiului, pe drum era noroi, caprele şi oamenii erau plini de noroi, dar acea aşezare, aşa sărăcăcioasă cum era, ne putea oferi hrană, adăpost şi puţină căldură. Sătenii îi văzuseră pe refugiaţi şi, după ce se sfătuiseră, hotărâseră să intervină. Bănuiam că mai

degrabă doreau să ne jefuiască decât să ne salveze viețile, dar eu și Leofric aveam o înfățișare înspăimântătoare, și, după ce înțeleseră că-l aveau ca oaspete pe regele lor, oamenii se străduiră să facă tot ce puteau pentru el și familia lui. Într-un dialect pe care abia dacă l-am putut înțelege, unul dintre ei dori să afle numele regelui. Nu auzise niciodată de Alfred. De danezi știa, dar spuse că vasele lor nu ajunseseră nicicând în satul acela sau în alte așezări din mlaștină. Ne zise că sătenii se hrăneau cu căprioare, capre, pește, țipari și păsări sălbatice și că aveau destulă mâncare, dar cu lemnele de foc și cărbunele stăteau prost.

Ælswith era însărcinată cu al treilea copil, primii doi fiind în grija doicilor. Edward, moștenitorul lui Alfred, avea trei ani și era bolnav. Tușea, iar Ælswith își făcea griji pentru el, însă episcopul Alewold insista că era doar o răceală de iarnă. Æthelflaed, sora lui Edward, era mai mare decât el, avea șase ani și bucle blonde strălucitoare, un zâmbet încântător și ochi inteligenți. Alfred o adora; în primele zile petrecute în mlaștină, ea a fost singura lui rază de lumină și de speranță. Într-o seară, pe când ședeam lângă un foc muribund, iar Æthelflaed adormise cu capul ei auriu în poala tatălui său, el mă întrebă de fiul meu.

– Nu știu unde este, am spus.

Eram numai noi doi, toți ceilalți dormeau. Eu stăteam lângă ușă și priveam spre mlaștina înghețată, care se întindea neagră și argintie sub luna care se vedea pe jumătate.

– Nu vrei să te duci să-l cauți?

– Chiar vrei să fac asta? Observându-i nedumerirea, i-am explicat: Oamenii ăștia îți oferă adăpost, însă n-ar șovăi să vă taie gâtul. Dar nu vor face asta cât sunt eu aici.

Fu pe cale să protesteze, apoi înțelese că probabil așa era. Mângâie părul fiicei lui. Edward tuși în coliba în care se afla cu mama lui. Starea i se înrăutățise, și noi toți bănuiam că suferea de tuse măgărească, în fața căreia copiii mici n-aveau nici o șansă de supraviețuire. Sunetul îl făcu pe Alfred să tresară.

– Te-ai bătut cu Steapa? vru el să știe.

– Ne-am luptat, am spus eu sec, dar au venit danezii, așa că n-am isprăvit. Am apucat să-l rănesc, el nu m-a rănit pe mine.

– L-ai rănit?

– Întreabă-l pe Leofric. A fost acolo.

Rămase tăcut vreme îndelungată, apoi spuse încet:

– Încă sunt rege.

„Al unei mlaştini", am gândit eu, fără să deschid gura.

– Şi se obişnuieşte ca unui rege să i se zică „sire", continuă el.

I-am privit chipul slab, palid, luminat de focul pe cale să se stingă. Părea foarte solemn, dar şi înspăimântat, ca şi cum ar fi făcut un efort uriaş ca să se agaţe de resturile demnităţii lui. Lui Alfred nu-i lipsise niciodată curajul, însă nu era războinic şi nici nu prea-i plăcea compania războinicilor. După părerea lui, eu eram o brută – primejdioasă, neinteresantă, dar brusc indispensabilă. Îşi dădu seama că nu aveam să-i spun „sire", dar nu insistă.

– Ce remarci la acest loc? mă întrebă.

– E umed, am zis.

– Şi mai cum?

Am căutat capcana din întrebare, dar n-am găsit nici una.

– Se poate ajunge aici numai cu barca, şi danezii n-au aşa ceva. Dar când vor face rost de nişte luntri, eu şi Leofric n-o să-i putem ţine la distanţă.

– Nu are nici o biserică, spuse el.

– Nu-mi dădusem seama de ce-mi place, am replicat.

Alfred nu păru să-mi audă vorbele răutăcioase.

– Ştim atât de puţine despre regatul nostru! Credeam că peste tot sunt biserici. Închise ochii pentru câteva clipe, apoi mă privi cu tristeţe. Ce-ar trebui să fac?

Îi spusesem să lupte, dar nu vedeam la el dorinţa de a lupta, ci doar disperare.

– Te-ai putea duce în sud, am spus eu gândind că asta dorea să audă, traversează marea şi du-te în sud.

– Ca să fiu un alt rege saxon exilat? oftă el cu amărăciune.

– Ne ascundem aici, iar când danezii nu sunt atenţi, ne ducem pe coasta sudică şi căutăm o corabie.

– Cum ne ascundem? Ei ştiu că suntem aici. Şi sunt în ambele părţi ale mlaştinii.

Un localnic ne spusese că flota daneză acostase la Cynuit, care se afla la marginea de apus a mlaştinii. Presupuneam că acea flotă era condusă de Svein, care cu siguranţă se întreba cum să pună mâna pe Alfred. Bănuiam că regele şi familia lui nu aveau nici o şansă. Dacă Æthelflaed era norocoasă, avea să fie crescută de o familie daneză, aşa cum fusesem şi eu, dar cel mai probabil toţi aveau să fie ucişi, astfel încât nici un saxon să nu mai poată pretinde vreodată coroana Wessexului.

– Iar danezii sigur păzesc coasta sudică, urmă Alfred.

– Fireşte.

Privi spre mlaştina ale cărei ape erau vălurite de vântul nopţii, făcând să tremure reflexia prelungă a lunii.

– Nu se poate ca danezii să fi pus stăpânire pe tot Wessexul, spuse el, apoi tresări, fiindcă Edward începuse să tuşească din nou.

– Probabil că nu, am fost eu de acord.

– Dacă am reuşi să găsim oameni... murmură el, fără să-şi ducă gândul mai departe.

– Ce să facem cu oamenii?

– Să atacăm flota, zise Alfred arătând spre vest. Să scăpăm de Svein, dacă Svein e la Cynuit, apoi să cucerim dealurile de la Defnascir. Dacă obţinem o victorie, vor veni şi alţi oameni. Vom deveni tot mai puternici, iar într-o bună zi îl vom putea înfrunta pe Guthrum.

Vorbise pe un ton plictisit, ca şi cum nici el nu credea asta, dar mi-am dat seama că ideea lui avea o noimă. În Wessex erau oameni, oameni care nu erau conduşi de nimeni, dar care aşteptau o căpetenie, care doreau să lupte. Poate că reuşeam să apărăm mlaştina, apoi să-l învingem pe Svein, după care să cucerim Defnascir şi tot aşa, bucată cu bucată, să recuperăm Wessexul. Era însă doar un vis. Danezii învinseseră. Noi eram nişte fugari.

Alfred mângâia părul auriu al fiicei sale.

– Danezii ne vor vâna, nu-i aşa?

– Da.

– Ne poţi apăra?

– Doar eu şi Leofric?

– Eşti războinic, nu-i aşa? Oamenii mi-au spus că de fapt tu l-ai învins pe Ubba.

– Ştiai că eu l-am ucis pe Ubba?

– Ne poţi apăra?

Nu aveam să gând să mă las distras.

– Ştiai că eu ţi-am obţinut victoria de la Cynuit? am insistat.

– Da, îmi răspunse el simplu.

– Şi m-ai răsplătit punându-mă să mă târăsc până la altar? Să mă umilesc?

Furia mă făcuse să ridic glasul, iar Æthelflaed deschise ochii şi se uită la mine.

– Am comis nişte greşeli, spuse Alfred, însă după ce toate astea se vor isprăvi, iar Dumnezeu va reda Wessexul saxonilor, voi face şi eu acelaşi lucru. Voi îmbrăca sutana penitenţei şi mă voi supune lui Dumnezeu.

Îmi venea să-l omor pe ticălosul ăla pios, însă Æthelflaed mă privea cu ochii ei mari. Nu se mişcase, aşa că tatăl ei nu ştia că era trează, dar eu ştiam; prin urmare, în loc să dau frâu liber mâniei, mi-am stăpânit-o.

– Vei descoperi că penitenţa ajută, am spus într-un târziu.

Chipul i se lumină auzind asta.

– Te-a ajutat? mă întrebă el.

– M-a înfuriat şi m-a făcut să urăsc. Iar furia e bună. Şi ura e bună.

– Nu vorbeşti serios, mă dojeni Alfred.

Am scos Răsuflarea-Şarpelui pe jumătate din teacă, iar ochii micuţei Æthelflaed se lărgiră.

– Asta ucide! am rostit eu şi am lăsat sabia să alunece la loc în teaca ei căptuşită cu lână. Însă furia şi ura sunt cele care-i dau forţa de a ucide, iar tu ai nevoie de toată ura şi de toată furia pe care ţi le poţi stârni dacă vrei să supravieţuim.

– Dar poţi s-o faci? Ne poţi apăra aici? Destul timp cât să-i ţinem pe danezi departe până ne hotărâm ce să facem?

– Da.

Mă îndoiam sincer că eram în stare, dar aveam o mândrie de războinic, aşa că i-am dat un răspuns de războinic. Æthelflaed nu-şi luase ochii de la mine. Avea doar şase ani, însă jur că înţelegea tot ce vorbeam.

– Atunci, te însărcinez cu asta, spuse Alfred. Aici şi acum, te numesc apărătorul familiei mele. Accepţi această responsabilitate?

Eram o brută trufaşă. Încă mai sunt. Desigur, mă provoca anume, dar eu nu ştiam asta.

– Fireşte că accept! am zis.

– Da, ce? mă îndemnă Alfred.

Am ezitat, dar el mă flatase dându-mi o responsabilitate de războinic, aşa că i-am oferit ce dorea, ce fusesem hotărât să nu-i ofer.

– Da, sire, am rostit.

Întinse mâna. Mi-am dat seama că voia mai mult. Nici prin cap nu-mi trecuse să-i îndeplinesc vreodată această dorinţă, dar îi zisesem „sire", aşa că am îngenuncheat în faţa lui şi, peste trupul lui Æthelflaed, i-am luat mâna în ale mele.

– Spune! îmi ceru el, aşezând crucifixul care-i atârna la gât între mâinile noastre.

– Jur să fiu omul tău până când familia ta va fi în siguranţă, am spus uitându-mă în ochii lui şterşi.

Ezită. Îi jurasem, dar precizând că nu aveam să fiu omul lui pentru totdeauna. Cu toate astea, îmi acceptă condiţia. M-ar fi sărutat pe ambii obraji, însă ar fi deranjat-o pe Æthelflaed, aşa că îmi ridică mâna dreaptă, îmi atinse încheieturile degetelor cu buzele, apoi sărută crucifixul.

– Mulţumesc!

Desigur, Alfred era terminat, dar, cu trufia şi nechibzuinţa tinereţii, îi jurasem că aveam să lupt pentru el.

Şi cred că am făcut asta pentru că o copilă de şase ani mă privea fix. Şi avea părul de aur.

Șapte

Regatul Wessex se redusese la o mlaștină, iar timp de câteva zile constă doar dintr-un rege, un episcop, patru preoți, doi soldați, soția însărcinată a regelui, două doici, o prostituată, doi copii, din care unul era bolnav, și Iseult.

Trei din cei patru preoți părăsiră primii mlaștina. Alfred suferea de febră și de durerile pântecului care îl chinuiau adesea și părea incapabil să ia o decizie, așa că i-am adunat pe cei trei preoți tineri, le-am spus că erau guri inutile, pe care nu ne permiteam să le hrănim, și i-am trimis să afle ce se petrecea în ținut.

– Găsiți niște soldați și spuneți-le că regele le poruncește să vină aici, le-am zis.

Doi dintre ei mă implorară să nu le dau acea misiune, afirmând că erau doar niște erudiți incapabili să supraviețuiască iernii sau unei confruntări cu danezii, sau să îndure vreun disconfort, sau să facă vreo muncă adevărată. Alewold, episcopul de Exanceaster, îi susținu spunând că rugăciunile lor cumulate erau necesare pentru sănătatea și siguranța regelui. I-am amintit episcopului că Eanflæd se afla acolo.

– Eanflæd?

Se uită nedumerit la mine, de parcă nu auzise niciodată acel nume.

– Prostituata din Cippanhamm, l-am lămurit, însă el mă privea mirat în continuare. Cippanhamm, orașul unde voi doi v-ați tras-o, în taverna Corncrake, iar ea zice...

– Preoții vor pleca, spuse el în grabă.

– Sigur că vor pleca, dar vor lăsa argintul aici.

– Argintul?

Preoții căraseră tezaurul lui Alewold, care includea marele artofor pe care i-l dădusem ca să lichidez datoria lui Mildrith. Pentru mine, acel tezaur era o altă armă. L-am scos din saci și l-am arătat oamenilor mlaștinii, spunându-le că vor primi argint pentru mâncarea și lemnele pe care ni le aduceau, pentru bărcile pe care ni le procurau și pentru veștile pe care le obțineau despre danezii aflați în partea cealaltă a mlaștinii. Vederea argintului îi făcu să accepte cu bucurie, însă episcopul Alewold dădu imediat fuga la Alfred și i se plânse că furasem bunurile Bisericii. Regele se simțea prea rău ca să-i pese, dar Ælswith, soția lui, interveni în conflict. Era merciană, Alfred însurându-se cu ea pentru a întări legăturile dintre Wessex și Mercia, deși asta nu ne era de folos în clipa aceea, întrucât danezii stăpâneau Mercia. Erau o sumedenie de mercieni care ar fi luptat pentru un rege saxon, dar nici unul nu și-ar fi riscat viața pentru un rege exilat într-o mlaștină creată de maree.

– Dă-i înapoi artoforul! îmi porunci Ælswith. Era neîngrijită, părul îi atârna în lațe slinoase, burta îi era umflată, iar hainele, murdare. Dă-i-l înapoi acum! În clipa asta!

M-am uitat la Iseult.

– Să i-l dau?

– Nu! rosti britona.

– Ea n-are nici un cuvânt de spus aici! țipă Ælswith.

– Ea e regină, iar tu nu ești.

Acesta era unul dintre motivele supărării lui Ælswith: saxonii din vest nu o considerau pe soția regelui regină. Dorea să fie regina Ælswith, însă trebuia să se mulțumească cu mai puțin. Încercă să-mi smulgă artoforul, dar eu l-am trântit pe jos, și, când ea se aplecă să-l ridice, l-am izbit cu securea lui Leofric. Lama mușcă din marele platou, retezând crucifixul din argint, iar Ælswith țipă speriată și se trase îndărăt. A trebuit să-l izbesc de câteva ori, dar până la urmă l-am spart în

fragmente de argint pe care le-am aruncat peste monedele pe care le luasem de la preoţi.

– Vă oferim argint pentru ajutorul vostru! le-am spus oamenilor mlaştinii.

Ælswith scuipă spre mine, apoi se întoarse la fiul ei, care nu mai avea mult de trăit. Alewold susţinuse că era doar o răceală de iarnă, însă era mai rău, mult mai rău. În fiecare noapte îl auzeam tuşind, un sunet cumplit de gol şi de chinuitor din partea unui copil atât de mic; stăteam treji cu toţii, aşteptând îngroziţi următoarea criză, tresărind când auzeam următorul sunet disperat, hârşâit, apoi, când tusea înceta, ne temeam că n-o vom mai auzi din nou. Fiecare tăcere era precum venirea morţii, însă băiatul reuşea cumva să se agaţe de viaţă în acele zile reci şi umede petrecute în mlaştină. Episcopul Alewold şi femeile încercară toate leacurile pe care le ştiau. O carte de rugăciuni îi fu aşezată pe piept, iar episcopul se rugă. Ierburi, găinaţ de pui şi cenuşă fierseră până deveniră o pastă care-i fu întinsă pe piept, iar episcopul se rugă. Alfred nu mergea nicăieri fără preţioasele lui relicve, şi pieptul copilului fu frecat cu inelul pentru degetul de la picior al Mariei Magdalena, după care episcopul se rugă, însă Edward era tot mai slăbit. O femeie din mlaştină care avea reputaţia de a fi tămăduitoare încercă să-i alunge tusea făcându-l să transpire; cum nu izbuti, încercă să i-o alunge prin frig. Când şi această soluţie dădu greş, îi legă de piept un peşte viu şi porunci tusei şi febrei să intre în el. Bineînţeles, peştele muri, dar băiatul continuă să tuşească, în timp ce episcopul se ruga din răsputeri. Alfred, la fel de slab ca fiul lui, era disperat. Ştia că danezii îl căutau, dar, atâta vreme cât copilul era bolnav, nu îndrăznea să plece şi nici măcar să plănuiască lungul drum până pe coasta sudică, unde ar fi putut să găsească o corabie care să-i ducă pe el şi familia lui în exil.

Se resemnase deja în faţa acelei sorţi. Îndrăznise să spere că şi-ar putea recăpăta regatul, însă realitatea dură îl adusese cu picioarele pe pământ. Danezii cuceriseră Wessexul, Alfred era un rege fără regat, iar fiul lui murea.

– Este o pedeapsă, murmură el.

În seara de după plecarea celor trei preoți, Alfred își despovără sufletul în fața mea și a episcopului Alewold. Eram afară, priveam luna argintând ceața mlaștinii, iar pe chipul regelui se prelingeau lacrimi. De fapt, nu ni se adresase cu adevărat nouă, ci vorbise cu sine.

– Dumnezeu nu ia un fiu pentru a-i pedepsi tatăl, spuse Alewold.

– Dumnezeu și-a sacrificat propriul fiu și i-a cerut lui Avraam să-l omoare pe Isaac.

– Dar i-a cruțat viața lui Isaac, îi aminti episcopul.

– Însă pe a lui Edward nu o cruță, oftă Alfred, apoi tresări, pentru că o nouă criză de tuse cumplită izbucnise în colibă.

Își lăsă capul în mâini, acoperindu-și ochii.

– Pentru ce să te pedepsească?

Întrebarea mea lipsită de delicatețe îl făcu pe episcop să țâțâie dezaprobator.

– Pentru Æthelwold, zise Alfred mohorât.

Æthelwold era nepotul lui, fiul bețiv și plin de resentimente al fostului rege.

– Æthelwold n-ar fi putut să fie rege, bombăni Alewold. E un prost!

– Dacă îl numesc rege acum, urmă Alfred ignorând cuvintele episcopului, poate că Dumnezeu îl va cruța pe Edward.

Tusea încetă, fiind înlocuită de un plânset cu suspine, răgușit, jalnic. Alfred își acoperi urechile cu mâinile.

– Las-o pe Iseult să se ocupe de el, i-am zis.

– E o păgână! se revoltă Alewold. O adulteră! Mi-am dat seama că Alfred era tentat de sugestia mea, dar episcopul avea argumente convingătoare. Dacă Dumnezeu nu-l va vindeca pe Edward, adăugă el, crezi că-i va îngădui unei vrăjitoare să reușească?

– Nu e vrăjitoare!

– Mâine, zise Alewold fără să mă bage în seamă, este ziua sfintei Agnia. Este o zi sfântă, sire, o zi a miracolelor! Ne vom ruga sfintei Agnia, iar ea cu siguranță va pogorî puterea lui Dumnezeu asupra băiatului. Își ridică mâinile spre cerul întunecat.

Mâine, sire, vom implora puterea îngerilor şi ajutorul divin pentru fiul tău, iar binecuvântata Agnia va alunga boala diavolească din micul Edward.

Alfred nu spuse nimic. Privea bălţile din mlaştină, pe marginea cărora se formase o pojghiţă de gheaţă ce strălucea în lumina slabă a lunii.

– Cunosc miracole săvârşite de sfânta Agnia, stărui episcopul. La Exanceaster era un copil care nu putea merge, dar sfânta i-a dat putere, şi acum aleargă plin de voioşie!

– Adevărat? se minună regele.

– Am văzut cu ochii mei. Am fost martor la acel miracol.

Alfred se mai linişti puţin.

– Atunci, rămâne pe mâine.

Eu n-am stat să văd puterea lui Dumnezeu pogorând. În schimb, am luat o luntre şi m-am dus spre o insulă numită Æthelingæg, care se afla la marginea sudică a mlaştinii. Începeam să mă descurc prin acel labirint. Leofric rămânea cu regele şi familia lui, ca să-i protejeze, iar eu exploram împrejurimile, descoperind tot felul de căi prin vastitatea plină de apă. Cărările, numite „beamweguri", erau făcute din buturugi pe care picioarele lipăiau când mergeai, şi se întindeau pe mile întregi. Erau şi râuri care şerpuiau prin câmpia joasă; cel mai mare dintre ele, Pedredan, curgea în apropiere de Æthelingæg, insulă acoperită în cea mai mare parte cu arini printre care trăiau căprioare şi capre sălbatice. În locul cel mai înalt se afla un sat, al cărui staroste îşi construise o casă destul de mare. Nu era un palat regal, nu era nici măcar cât casa pe care o înălţasem la Oxton, dar un om putea sta în picioare sub tavan şi era suficient de spaţioasă pentru ca în ea să încapă o mică armată.

Douăsprezece beamweguri porneau de pe insula Æthelingæg, însă nici unul nu ducea direct pe uscat. Lui Guthrum i-ar fi fost dificil să atace insula pentru că ar fi trebuit să străbată cumva mlaştina, dar Svein, despre care deja ştiam că era comandantul trupelor daneze de la Cynuit, aflat la gura râului Pedredan, putea ajunge uşor, urcând cu corăbiile pe râu şi cotind spre sud pe râul Thon, care curgea chiar pe lângă Æthelingæg.

M-am dus cu luntrea pe mijlocul râului Thon şi am descoperit că, după cum mă temusem, era suficient de adânc pentru corăbiile daneze cu capete de fiare.

M-am întors în locul unde Thon se vărsa în Pedredan. Pe malul celălalt al râului mai mare se afla un deal abrupt şi înalt, care semăna cu o gigantică movilă funerară ridicată în mlaştina din jur. Era un loc perfect pentru un fort, iar dacă se construia şi un pod peste Pedredan, nici o corabie daneză n-ar fi putut urca pe râu.

În sat am descoperit că starostele era un bătrân cărunt şi încăpăţânat, pe nume Haswold, care nu era dispus să ne ajute. I-am promis o cantitate mare de argint pentru a pune să se facă un pod peste Pedredan, însă Haswold declară că războiul dintre Wessex şi danezi nu era treaba lui.

– E o nebunie acolo, zise el arătând vag spre dealurile din est. Mereu e nebunie acolo, dar aici, în mlaştină, noi ne vedem de ale noastre. Nimeni nu ne deranjează, noi nu deranjăm pe nimeni. Duhnea a peşte şi a fum. Era îmbrăcat în blănuri de vidră pătate cu ulei de peşte, iar în barbă avea solzi de peşte. Ochii îi erau mici şi vicleni pe o faţă bătrână şi vicleană. Avea şase soţii, cea mai tânără fiind o copilă care ar fi putut să-i fie nepoată, şi se apucă s-o pipăie în faţa mea, de parcă asta i-ar fi dovedit bărbăţia. Eu sunt fericit, adăugă el privindu-mă chiorâş, aşa că de ce mi-ar păsa de fericirea ta?

– Fiindcă danezii ar putea pune capăt fericirii tale.

– Danezii? Hohotul de râs i s-a transformă în tuse. După ce scuipă, îmi zise rânjind: Dacă vin danezii, ne ducem departe în mlaştină şi-i aşteptăm să plece.

Am simţit nevoia să-l ucid, dar din asta n-ar fi ieşit nimic bun. Erau peste cincizeci de oameni acolo, aşa că n-aş fi rezistat nici măcar un minut; cel mai mult mă temeam de un bărbat înalt cu umeri largi, încovoiat, cu o expresie mirată pe faţă. Ce mă speria la el era faptul că avea un arc de vânătoare lung. Nu unul dintre cele scurte, cum aveau mulţi oameni ai mlaştinii, ci un ucigaş de cerbi, cât un stat de om, o săgeată trasă de el fiind capabilă să străpungă o cămaşă de zale. Probabil că Haswold îmi simţise teama de arc, pentru că-l chemă lângă

el pe bărbat. Omul apăru nedumerit de acea solicitare, dar se supuse. Haswold îşi vârî mâna noduroasă sub hainele fetei, apoi se uită la mine râzând în timp ce o pipăia.

– Dacă vin danezii, repetă el, ne ducem departe în mlaştină, şi-i aşteptăm să plece. Îşi băgă mâna mai adânc sub rochia din piele de capră a fetei şi începu să-i frământe sânii. Danezii nu pot veni după noi, iar dacă o fac, Eofer îi ucide. Eofer era arcaşul şi, auzindu-şi numele, păru surprins, apoi îngrijorat. Eofer este omul meu, se făli Haswold, şi înfige săgeţi unde îi spun eu să le înfigă.

Eofer încuviinţă din cap.

– Regele tău vrea să construieşti un pod, am zis, un pod şi un fort.

– Regele meu? Haswold chicoti. Nu cunosc nici un rege. Dacă aici există vreun rege, acela-s eu. M-am uitat la săteni şi n-am văzut decât feţe posomorâte. Nimeni nu împărtăşea amuzamentul starostelui. M-am gândit că nu erau fericiţi sub domnia lui, iar el, ghicind asta, se înfurie brusc şi o alungă pe fată. Pleacă! se răsti la mine. Pleacă de-aici!

M-am întors la mica insulă unde se adăpostea familia lui Alfred. Era seară deja, iar rugăciunile episcopului la sfânta Agnia dăduseră greş. Din ce-mi spuse Eanflæd, Alewold îl convinsese pe Alfred să renunţe la una dintre cele mai preţioase relicve ale sale, o pană a porumbelului pe care Noe îl eliberase de pe arcă. Alewold tăiase pana în două, îi dăduse o parte regelui, iar cealaltă fusese arsă într-o tigaie curată, până când se transformase în cenuşă, care fusese amestecată cu apă sfinţită, Ælswith silindu-şi apoi fiul s-o bea. Băiatul fusese învelit în piele de miel, pentru că mielul era simbolul sfintei Agnia, care fusese o copilă-martiră din Roma.

Nici pana, nici pielea de miel nu dăduseră rezultate. Din câte zicea Eanflæd, băiatul se simţea şi mai rău. Alewold se ruga lângă el.

– Îi face slujba Sfântului Maslu, murmură Eanflæd cu ochii în lacrimi. Iseult nu poate să-l ajute?

– Episcopul n-o să-i îngăduie.

– N-o să-i îngăduie? răbufni ea. Nu el este cel care moare!

Aşa că Iseult fu chemată, iar Alfred ieşi din colibă, urmat de Alewold. Edward tuşea din nou, sunetul auzindu-se cumplit în liniştea serii. Alfred vru să ştie dacă britona îi putea vindeca fiul.

Iseult nu răspunse imediat. În schimb, se răsuci şi privi peste mlaştină către locul unde luna se înălţa din ceţuri.

– Luna se măreşte, spuse ea.

– Cunoşti vreun leac? o întrebă Alfred plin de speranţă.

– Luna în creştere e bună, zise Iseult întorcându-se spre el. Dar va exista un preţ.

– Orice doreşti!

– Nu vreau să mă plăteşti, replică ea iritată că fusese înţeleasă greşit. Dar întotdeauna există un preţ. Pentru ca un om să trăiască, altul trebuie să moară.

– Asta-i o erezie! interveni Alewold.

Mă îndoiesc că Alfred înţelesese ultimele patru cuvinte ale lui Iseult; poate că pur şi simplu nu-i păsa ce însemnau, preferând doar să se agaţe de firava speranţă că ea îl putea ajuta.

– Îl poţi vindeca pe fiul meu? vru el să ştie.

După o clipă de tăcere, britona încuviinţă din cap.

– Există o cale.

– Ce cale?

– Calea mea.

– Erezie! ţipă Alewold din nou.

– Părinte! rosti Eanflæd pe un ton ameninţător, iar episcopul tăcu ruşinat.

– Acum? o întrebă Alfred pe Iseult.

– Mâine noapte. Durează. Sunt lucruri de făcut. Dacă mai trăieşte până mâine la căderea nopţii, îl pot ajuta. Trebuie să mi-l aduceţi când răsare luna.

– Nu în noaptea asta? zise Alfred rugător.

– Mâine! replică Iseult cu fermitate.

– Mâine este sfântul Vincenţiu, spuse Alfred, de parcă asta putea fi de vreun ajutor.

Băiatul supraviețui cumva acelei nopți, iar în ziua următoare, de sfântul Vincențiu, m-am dus cu Iseult pe țărmul estic, de unde am adunat licheni, brusturi, rostopască și vâsc. Nu m-a lăsat să folosesc nimic metalic pentru a desprinde lichenii și a tăia ierburile, iar înainte de a o face, a trebuit să ocolim de trei ori plantele respective, care, iarnă fiind, erau tare pipernicite. De asemenea, mă puse să tai crengi pline de ghimpi, dar pentru astea mi-a îngăduit să folosesc un cuțit, ghimpii nefiind probabil la fel de importanți ca lichenii și ierburile. În acest timp am tot privit spre orizont, uitându-mă după danezi; deși obișnuiau să patruleze la marginea mlaștinii, în ziua aceea nu apăru nici unul. Era frig, iar vântul care bătea în rafale se încurca în hainele noastre. Dură mult până am găsit plantele de care avea nevoie Iseult, dar în cele din urmă sacul ei se umplu. Am târât crengile cu ghimpi pe insulă și le-am dus în colibă, unde ea îmi ceru să sap două gropi în podea.

– Trebuie să fie adânci cât un stat de copil, iar distanța dintre ele, cât lungimea antebrațului tău.

Nu voi să-mi dezvăluie pentru ce erau gropile. Era abătută, în pragul lacrimilor. Agăță rostopasca și brusturii de o bârnă din tavan, apoi pisă lichenii și vâscul, transformând plantele într-o pastă pe care o umezi cu salivă și urină, după care se apucă să psalmodieze pe limba ei deasupra vasului de lemn puțin adânc. Toate astea durară mult timp; din când în când, se așeza epuizată în întunericul din spatele vetrei și se legăna înainte și înapoi.

– Nu știu dacă o pot face, murmură ea la un moment dat.

– Poți încerca, am spus eu simțindu-mă neajutorat.

– Dar dacă dau greș, mă vor urî și mai mult decât până acum.

– Nimeni nu te urăște.

– Mă consideră o păcătoasă și o păgână, și mă urăsc.

– Atunci, vindecă-l pe copil, și te vor iubi.

N-am putut săpa gropi atât de adânci cum voia ea, pentru că solul devenea tot mai mocirlos, și în scurtă vreme începură să se umple cu apă sălcie.

– Fă-le mai late, îmi ceru Iseult, atât de late cât un copil să poată sta ghemuit în ele.

După aceea mă puse să le unesc săpând un pasaj în peretele de pământ ud dintre ele. A trebuit să sap cu mare grijă pentru ca între cele două gropi să rămână o boltă de pământ deasupra tunelului.

– Nu e bine. Iseult nu se referea la săpăturile mele, ci la farmecele pe care intenționa să le facă. Cineva o să moară, Uhtred. Undeva, un copil va muri pentru ca acesta să trăiască.

– De unde știi?

– Pentru că fratele meu a murit când m-am născut eu. Am puterile astea, dar dacă le folosesc, el va veni din lumea întunericului și mi le va lua.

La căderea nopții, băiatul continuă să tușească, dar mai slab, ca și cum n-ar mai fi fost suficientă viață în micul trup. Alewold încă se ruga. Iseult se lăsă pe vine în pragul colibei noastre, privind ploaia, iar când Alfred se apropie, îi făcu semn să plece.

– Moare, gemu regele neajutorat.

– Încă nu, spuse Iseult, încă nu.

Respirația lui Edward deveni anevoioasă. Ne gândeam că fiecare răsuflare avea să fie ultima, dar Iseult tot nu se clintea. Apoi, în sfârșit, apăru o spărtură în norii de ploaie și lumina palidă a lunii se revărsă timidă peste mlaștină. În acel moment, îmi ceru să-l aduc pe băiat.

Ælswith nu voi să-l lase. Dorea ca Edward să se vindece, dar, când i-am zis că Iseult insista să-și facă farmecele în singurătate, Ælswith începu să se tânguie că băiatul nu trebuia să moară departe de mama lui. Plânsul ei îl necăji pe Edward, care începu să tușească din nou. Eanflæd îl mângâie pe frunte.

– Poate Iseult să-l vindece? mă întrebă ea.

– Da, am zis, fără să știu dacă așa era.

Eanflæd o apucă pe Ælswith de umeri.

– Lăsați-l pe băiat să se ducă, doamnă, lăsați-l să se ducă.

– Va muri!

– Lăsaţi-l să se ducă, repetă Eanflæd, iar Ælswith se prăbuşi în braţele prostituatei.

L-am ridicat în braţe pe fiul lui Alfred, şi am descoperit că era la fel de uşor ca pana care nu-l vindecase. Era fierbinte, dar tremura, aşa că l-am învelit într-o haină de lână şi l-am dus la Iseult.

– Nu poţi rămâne aici, îmi zise ea. Lasă-l cu mine.

Am aşteptat împreună cu Leofric, în întuneric. Iseult insistase să n-o supraveghem, dar eu mi-am pus coiful în faţa uşii şi, după ce m-am ghemuit sub streaşină, am putut vedea reflectându-se în el ce se petrecea înăuntru. Ploaia domoală încetase, şi luna strălucea tot mai puternic.

Băiatul începu din nou să tuşească. Iseult îl dezbrăcă la pielea goală şi îi frecă pieptul cu pasta din ierburi, apoi începu o incantaţie pe limba ei, o litanie care mi s-a părut nesfârşită, ritmată, tristă şi atât de monotonă, încât aproape că mă adormi. La un moment dat, Edward ţipă, şi ţipătul i se transformă în tuse. Mama lui strigă din coliba ei că voia să-i fie adus înapoi, dar Alfred o calmă, apoi veni lângă noi. I-am făcut semn să se aşeze pentru a nu împiedica lumina lunii să intre pe uşa lui Iseult.

Am privit coiful şi, în lumina reflectată a focului, am văzut cum Iseult, şi ea goală, îl împinse pe băiat în una dintre gropi, după care, fără a înceta să psalmodieze, îl trase prin tunelul din pământ. Când sfârşi incantaţia, începu să icnească, apoi ţipă, după care icni din nou. Alfred îşi făcu semnul crucii. Peste câteva clipe, Iseult scoase brusc un strigăt puternic, un ţipăt de uşurare, ca şi cum o mare durere se sfârşise, şi am văzut-o trăgându-l pe băiatul gol din a doua gaură. Îl întinse pe patul ei, îndesă crengile cu ghimpi în tunel, apoi se lungi alături de Edward şi se înveli cu mantia mea mare.

Se făcu linişte. Am aşteptat şi am tot aşteptat, dar liniştea nu era tulburată de nimic. Tăcerea se prelungi până când am înţeles că Iseult dormea şi că băiatul dormea şi el, dacă nu era mort. Atunci mi-am luat coiful şi m-am dus în coliba lui Leofric.

– Să-l iau? mă întrebă Alfred neliniştit.

– Nu.

– Mama lui... începu el.

– Trebuie să aştepte până dimineaţă, sire.

– Ce să-i spun?

– Că fiul ei nu mai tuşeşte, sire.

Ælswith ţipă că Edward era mort, însă Eanflæd şi Alfred o potoliră. Cum liniştea se prelungea, până la urmă am adormit cu toţii.

M-am trezit în zori. Ploua ca şi cum lumea era pe cale să se sfârşească, o ploaie torenţială cenuşie, vaste perdele de apă venite dinspre marea Sæfern, o ploaie care răpăia pe pământ şi curgea şuvoaie de pe acoperişul de stuf, creând pârâiaşe pe mica insulă. M-am dus la coliba lui Leofric şi am văzut că Ælswith privea din uşa ei. Părea disperată ca o mamă pe cale să afle că i-a murit copilul, dar din coliba lui Iseult nu se auzea nimic. În timp ce Ælswith vărsa lacrimile cumplite ale unei mame îndoliate, se auzi un sunet ciudat. În prima clipă n-am ştiut ce era, din cauza răpăitului ploii, dar apoi mi-am dat seama că erau râsete, râsetele unui copil. Edward, încă gol ca un ou şi plin de noroi ca urmare a renaşterii sale prin tunelul din pământ, ieşi în fugă din coliba lui Iseult şi se duse la mama lui.

– Dumnezeule mare! rosti Leofric.

Am găsit-o pe Iseult plângând şi n-am reuşit s-o liniştesc.

– Am nevoie de tine, i-am spus aspru.

Îşi ridică privirea nedumerită.

– Ai nevoie de mine?

– Pentru construirea unui pod.

Se încruntă.

– Crezi că un pod poate fi construit cu vrăji?

– De data asta, magia va fi a mea. Vreau să fii sănătoasă. Am nevoie de o regină.

Ea încuviinţă din cap. Iar Edward, începând din ziua aceea, înflori.

Sosiră primii oameni, trimişi de preoţii cărora le cerusem să-i caute. Veneau câte unul sau câte doi, luptându-se cu frigul,

cu ploaia şi cu mlaştina, aducând poveşti despre raidurile danezilor. Odată cu îmbunătăţirea vremii începură să apară în grupuri de câte şase sau şapte, aşa încât insula ajunse să fie foarte aglomerată. I-am trimis să patruleze, dar n-am cerut nimănui să se ducă prea departe spre vest pentru că nu doream să-l provoc pe Svein, ai cărui oameni îşi aveau tabăra pe ţărmul mării. El nu ne atacase încă, ceea ce era o prostie din partea lui, fiindcă ar fi putut să-şi aducă vasele pe râu şi apoi să înainteze cumva prin mlaştină, dar ştiam că avea să ne atace atunci când va fi pregătit, aşa că trebuia să pregătesc apărarea. Şi pentru asta aveam nevoie de Æthelingæg.

Alfred se însănătoşea. Încă era bolnav, dar considera că Dumnezeu îi făcuse o favoare vindecându-i fiul, netrecându-i prin cap că înzdrăvenirea acestuia se datora magiei păgâne. Până şi Ælswith devenise generoasă; când i-am cerut cu împrumut blana de vulpe argintie şi cele câteva bijuterii pe care le avea, mi le-a dat fără să comenteze. Mantia era murdară, dar Eanflæd izbuti s-o cureţe şi s-o pieptene.

Erau deja peste douăzeci de oameni pe insulă, probabil destui pentru a lua Æthelingæg de la starostele cel ursuz, dar Alfred nu voia să ucidem localnici, zicând că erau supuşii lui şi că, dacă danezii ne atacau, ar fi putut totuşi să lupte de partea noastră. Prin urmare, trebuia să ne folosim de viclenie ca să ocupăm insula şi satul de pe ea. La o săptămână după renaşterea lui Edward, am pornit cu Leofric şi cu Iseult spre sud, către aşezarea lui Haswold. Iseult purta mantia de blană, avea un lănţişor de argint în păr şi o mare broşă cu granat la piept. Îi pieptănasem părul până începuse să strălucească, iar în acea lumină a dimineţii de iarnă arăta ca o prinţesă venită din ceruri.

Îmbrăcaţi în zale şi cu coifuri pe cap, eu şi Leofric n-am făcut altceva decât să ne plimbăm pe Æthelingæg. După o vreme apăru un om trimis de Haswold, care ne spuse că acesta dorea să vorbească cu noi. Cred că Haswold se aştepta să ne ducem în casa lui împuţită, însă eu am cerut să vină el la noi. Desigur, ar fi putut să ne omoare într-o clipită, pentru că eram

doar trei, iar el avea destui oameni, inclusiv pe Eofer, arcaşul, dar starostele înţelesese în sfârşit că în lumea de dincolo de mlaştină se întâmplau lucruri groaznice şi că acele evenimente puteau răzbate până în fortăreaţa lui. Când ajunse la poarta nordică a aşezării, care era de fapt un ţarc pentru oi lângă nişte capcane în care putrezeau peşti, se uită la Iseult de parcă nu mai văzuse niciodată o femeie, după cum mă aşteptasem. Ochii lui mici şi vicleni se îndreptară spre mine, apoi din nou către ea.

– Cine este? mă întrebă.

– Îmi ţine tovărăşie, am zis eu nepăsător.

M-am răsucit să mă uit spre dealul abrupt de pe celălalt mal al râului, unde doream să fie construit fortul.

– E nevasta ta? se interesă Haswold.

– Îmi ţine tovărăşie, am repetat. Am zece ca ea.

– Îţi dau bani buni la schimb, îmi propuse starostele.

În spatele lui se afla o ceată de oameni, însă numai Eofer era înarmat cu ceva mai periculos decât o suliţă pentru ţipari. Am întors-o pe Iseult cu faţa spre el, m-am postat în spatele ei, mi-am trecut mâinile peste umerii ei şi i-am desfăcut broşa cu granat. Ea se cutremură puţin, dar i-am şoptit că era în siguranţă. După ce acul broşei ieşi din pielea groasă, am dat mantia din blană la o parte, arătându-i lui Haswold goliciunea britonei. El saliva în barba plină cu solzi de peşte, degetele chircindu-i-se în blănurile de vidră murdare. Am acoperit-o pe Iseult cu mantia, iar ea îşi prinse broşa.

– Cât îmi dai pe ea?

– Aş putea s-o iau pur şi simplu, zise Haswold arătând cu capul spre oamenii lui.

Am zâmbit auzindu-i cuvintele.

– Ai putea, însă mulţi dintre ai tăi vor muri înaintea noastră, iar spiritele noastre se vor întoarce pentru a vă ucide femeile şi a-i face pe copiii voştri să ţipe. N-ai aflat că avem o vrăjitoare printre noi? Crezi că armele voastre pot lupta cu magia?

Nici unul dintre ei nu se clinti.

– Am argint, spuse Haswold.

– N-am nevoie de argint. Ceea ce vreau este un pod şi un fort. M-am răsucit şi am arătat peste râu. Cum se numeşte dealul acela?

Ridică din umeri.

– Dealul. Aşa i se spune, dealul.

– Trebuie să devină un fort, cu pereţi din buşteni, cu o poartă din bârne şi cu un turn din care oamenii să poată vedea până departe pe râu. Apoi, vreau un pod care să ducă la fort, un pod destul de zdravăn încât să oprească trecerea corăbiilor.

– Vrei să opreşti corăbiile? Haswold se scărpină în nădragi şi clătină din cap. Nu se poate construi un pod.

– De ce?

– Apa e prea adâncă.

Ceea ce probabil că era adevărat. În clipa aceea, la reflux, râul Pedredan curgea mohorât printre bancuri de noroi abrupte şi adânci.

– Dar pot bloca râul, continuă starostele fără să-şi ia ochii de la Iseult.

– Blochează râul şi construieşte un fort, i-am cerut.

– Dă-mi-o, şi le vei avea pe amândouă, îmi promise Haswold.

– Dacă-mi îndeplineşti dorinţa, le poţi avea şi pe ea, şi pe surorile ei, şi pe verişoarele ei. Pe toate zece.

Haswold ar fi secat toată mlaştina şi ar fi construit un nou Ierusalim pentru şansa de a o avea pe Iseult, căci nu gândea decât cu mădularul. Niciodată n-am văzut o treabă făcută atât de repede, în numai câteva zile. Mai întâi bloca râul, construind o barieră plutitoare din buşteni şi copaci căzuţi, plus crengile lor încâlcite, toate legate cu funii din piele de capră. Echipajul unei corăbii ar fi putut, până la urmă, să dezmembreze acel obstacol, dar nu în condiţiile în care era atacat cu suliţe şi săgeţi din fortul de pe deal, care avea o palisadă din lemn, un şanţ plin cu apă şi un turn înalt şi îngust făcut din buşteni de arin legaţi cu funii din piele. Construcţia era rudimentară, dar zidul era destul de zdravăn. Mă temeam chiar că micul fort avea să fie gata înainte să se adune suficienţi saxoni ca să instalez o garnizoană acolo, însă cei trei preoţi îşi făceau treaba,

aducând încontinuu oşteni. Pe unii i-am trimis la Æthelingæg, cerându-le să ajute la isprăvirea fortului.

Când treaba fu aproape gata, am dus-o pe Iseult din nou pe Æthelingæg, îmbrăcată ca înainte, doar că purta o tunică din piele de căprioară pe sub blana preţioasă. Ne-am oprit în mijlocul satului şi i-am spus lui Haswold că putea s-o ia. Starostele mă privi îngrijorat, apoi se uită la tânăra britonă.

– E a mea?

– E toată a ta, am zis, dându-mă la o parte.

– Dar surorile ei? întrebă el lacom. Şi verişoarele?

– Le voi aduce mâine.

Îi făcu semn lui Iseult să vină în coliba lui.

– Haide, frumoaso.

– În ţara ei este obiceiul ca un bărbat s-o conducă pe femeie către patul lui, am explicat.

Haswold se uită drăgăstos la Iseult, al cărei chip măsliniu se înălţa deasupra bogatei mantii argintii. Când m-am retras şi mai mult, abandonând-o, el se repezi s-o apuce, însă ea îşi scoase mâinile de sub blana groasă şi-i înfipse Acul-Viespii în burtă. Haswold strigă de oroare şi de surprindere, şi am văzut-o pe Iseult ezitând înainte de a ridica tăişul în pântecul lui, şocată de efortul necesar pentru a spinteca un om şi de gândul că tocmai săvârşea o crimă. Peste câteva clipe strânse din dinţi şi smuci arma cu putere, despicându-l ca pe un crap. Starostele scoase un ţipăt straniu, mai degrabă un schelălăit, în timp ce se împleticea îndărăt din faţa ochilor ei răzbunători, cu maţele revărsându-i-se. M-am repezit lângă Iseult, cu Răsuflarea-Şarpelui afară din teacă. Ea gâfâia tremurând. Dorise s-o facă, dar mă îndoiam că ar fi vrut să repete acea experienţă.

– Vi s-a cerut să luptaţi pentru regele vostru, m-am răstit la sătenii care priveau uluiţi.

Haswold se zvârcolea pe jos, şi am văzut cum sângele îi îmbiba hainele din blană de vidră. Scoase un nou schelălăit în timp ce bâjbâia cu o mână murdară printre maţele căzute.

– Pentru regele vostru! am repetat. Când vi se spune că luptaţi pentru regele vostru, nu e o rugăminte, ci obligaţia voastră!

Fiecare bărbat de-aici este oştean, duşmanii voştri sunt danezii, iar dacă nu luptaţi cu ei, atunci veţi lupta cu mine!

Iseult rămăsese lângă Haswold, care zvâcnea ca un peşte muribund. Am îndepărtat-o şi am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în gâtul lui.

– Ia-i capul, îmi spuse ea.

– De ce să-i iau capul?

– Pot face vrăji puternice cu el.

Am agăţat capul lui Haswold pe zidul fortului, cu faţa spre danezi, iar cu timpul, alte opt capete i se alăturară. Le aparţineau principalilor susţinători ai starostelui, care fuseseră ucişi de sătenii bucuroşi să scape de ei. Eofer, arcaşul, nu se număra printre aceştia. Era un om nătâng, incapabil să lege două vorbe; putea doar să mormăie, iar din când în când, scotea zgomote stridente. S-ar fi lăsat condus chiar şi de un copil, dar, când i se cerea să-şi folosească arcul, dovedea o forţă teribilă şi o precizie uimitoare. Era vânătorul satului Æthelingæg, şi se spunea că putea să doboare un mistreţ adult de la o sută de paşi. Numele lui chiar asta însemna, „mistreţ".

L-am lăsat pe Leofric să comande garnizoana de la Æthelingæg şi m-am întors cu Iseult la refugiul lui Alfred. Cum tăcea, am crezut-o cufundată în nefericirea ei, dar, la un moment dat, izbucni în râs.

– Uite! zise ea arătând spre sângele mortului care pătase blana lui Ælswith.

Încă ţinea la cingătoare Acul-Viespii. Asta era sabia mea scurtă, o sabie saxonă, o armă de temut într-o luptă de aproape, când nu ai loc să foloseşti o sabie lungă sau o secure. Îi trecu lama prin apă, apoi o şterse de sânge cu poalele mantiei lui Ælswith.

– Să omori un om este mai greu decât am crezut, spuse ea.

– E nevoie de forţă.

– Dar acum am sufletul lui.

– Acesta este motivul pentru care ai făcut-o?

– Ca să dai viaţă, trebuie s-o iei de undeva.

Acestea fiind zise, îmi dădu înapoi Acul-Viespii.

Alfred se bărbierea. Își lăsase barba să crească nu ca să se deghizeze, ci pentru că fusese prea deprimat ca să-i pese de înfățișarea lui, dar acum stătea gol până la brâu lângă o albie de lemn plină cu apă fierbinte. Pieptul îi era jalnic de slab, burta îi era lipită de șira spinării, dar se spălase, își pieptănase părul și își dădea barba jos cu un brici străvechi, pe care îl împrumutase de la un localnic. Fiica lui, Æthelflaed, îi ținea o bucată de argint pe post de oglindă.

– Mă simt mai bine, îmi spuse el pe un ton solemn.

– Mă bucur, sire, la fel și eu.

– Asta înseamnă că ai omorât pe cineva?

– Ea a făcut-o, am zis arătând cu capul spre Iseult.

Alfred o privi întrebător.

– Soția mea, spuse el cufundând briciul în apă, întreba dacă Iseult este cu adevărat regină.

– A fost, dar asta nu înseamnă mare lucru în Cornwalum. A fost regina unui morman de bălegar.

– Și e păgână?

– Păi, era un regat păgân. Nu ți-a spus fratele Asser?

– A zis că nu erau buni creștini.

– Credeam că Dumnezeu este cel care hotărăște asta.

– Bine, Uhtred, bine! Flutură briciul spre mine, apoi se aplecă spre oglinda de argint ca să se radă deasupra buzei de sus. Poate prevedea viitorul?

– Poate.

Se bărbieri în tăcere preț de câteva clipe. Æthelflaed o fixa pe Iseult cu privirea.

– Spune-mi, a zis dacă voi mai fi regele Wessexului? mă întrebă Alfred în cele din urmă.

– Vei fi, zise Iseult pe un ton neutru, luându-mă prin surprindere.

Alfred o scrută cu atenție.

– Soția mea spune că acum, având în vedere că Edward se simte mai bine, putem căuta o corabie. Am putea găsi una cu care să ne ducem în Francia sau poate la Roma. La Roma există o comunitate saxonă. Trecându-și briciul peste maxilar, adăugă: Ne-ar primi bine acolo.

– Danezii vor fi înfrânţi, rosti Iseult pe acelaşi ton neutru, dar ferm.

Alfred îşi masă obrajii.

– Exemplul lui Boethius îmi spune că are dreptate.

– Boethius e unul dintre războinicii tăi? l-am întrebat.

– Boethius a fost un roman, Uhtred, zise regele pe un ton plin de reproş faţă de neştiinţa mea, a fost un creştin şi un filosof, şi un om care avea cunoştinţe bogate luate din cărţi. Cu adevărat bogate! Făcu o pauză gândindu-se la povestea lui Boethius, apoi reluă: Când păgânul Alaric a invadat Roma, iar civilizaţia şi religia adevărată păreau sortite pieirii, Boethius s-a ridicat singur împotriva păcătoşilor. A avut de suferit, dar a învins, şi noi îi putem urma pilda. Fireşte că putem. Îndreptă briciul spre mine. Nu trebuie să uităm niciodată exemplul lui Boethius, Uhtred, niciodată.

– N-o să-l uit, sire, dar crezi că învăţătura cărţilor te va ajuta să scapi de-aici?

– Cred că, după plecarea danezilor, îmi voi lăsa barba să crească aşa cum trebuie. Mulţumesc, scumpa mea, îi spuse el lui Æthelflaed. Du-i oglinda înapoi lui Eanflæd, te rog.

Æthelflaed o luă la fugă, iar Alfred mă privi cu un oarecare amuzament.

– Te miră că soţia mea şi Eanflæd s-au împrietenit?

– Mă bucur de asta, sire.

– Şi eu.

– Dar ştie soţia ta ce meserie are Eanflæd?

– Nu tocmai. Crede că Eanflæd era bucătăreasă la o tavernă. Ceea ce este destul de adevărat. Deci, avem un fort la Æthelingæg?

– Avem. Leofric este comandant acolo şi are patruzeci şi trei de oameni.

– Iar aici avem douăzeci şi opt. Tribul madianiţilor[1]! chicoti el. În condiţiile astea, ne mutăm acolo.

---

[1] Populaţie antică nomadă din regiunea Madian, la sud-est de Palestina, descinzând, potrivit Vechiului Testament, din Madian, al patrulea fiu al lui Avraam (n.tr.)

– Poate peste o săptămână sau două.

– De ce să aşteptăm atât?

Am ridicat din umeri.

– Acel loc se află mai departe în mlaştină. Când vom avea mai mulţi oameni, când vom fi siguri că putem apăra insula Æthelingæg, atunci va fi vremea să ne mutăm.

Îşi puse o cămaşă jerpelită.

– Noul tău fort nu-i poate opri pe danezi?

– Îi va încetini, sire. Dar tot ar putea pătrunde în mlaştină.

Totuşi, le-ar fi fost greu, fiindcă Leofric săpa şanţuri pentru apărarea părţii vestice a insulei.

– Vrei să spui că insula Æthelingæg este mai vulnerabilă decât asta?

– Da, sire.

– Tocmai de aceea trebuie să mă duc acolo. Nu se poate ca oamenii să spună că regele s-a ascuns într-un loc inaccesibil, nu-i aşa? Alfred îmi zâmbi. Trebuie să spună că regele nu se teme de danezi. Că a aşteptat acolo până când inamicii au ajuns foarte aproape de el, că s-a pus în primejdie.

– Dar familia lui?

– Şi familia lui, rosti el cu fermitate. Se gândi câteva clipe. Dacă atacă în forţă, pot cuceri toată mlaştina, nu-i aşa?

– Da, sire.

– Deci nu există un loc mai sigur decât altul. Dar câţi oameni are Svein?

– Nu ştiu, sire.

– Nu ştii?

Era un reproş, delicat ce-i drept, dar tot reproş.

– Nu m-am apropiat de ei, sire, fiindcă până acum am fost prea slabi ca să-i înfruntăm, iar atât timp cât ne lasă în pace, şi noi îi vom lăsa în pace. N-are rost să stârneşti un cuib de albine sălbatice dacă nu eşti hotărât să obţii mierea.

Încuviinţă din cap, acceptând argumentul.

– Totuşi, trebuie să ştim câte albine sunt, nu-i aşa? Prin urmare, mâine ne vom duce să aruncăm o privire. Noi doi, Uhtred.

– Nu, sire, am ripostat. Mă voi duce singur. Tu nu trebuie să rişti.

– Ba exact asta trebuie să fac, iar oamenii trebuie să ştie că o fac pentru că sunt regele lor. De ce şi-ar dori un rege care nu împarte primejdia cu ei? Aşteptă să-i dau un răspuns, însă nu-mi venea nici unul, aşa că spuse: Bine, hai să ne rostim rugăciunile, apoi să mâncăm.

Tocană de peşte. Mereu era tocană de peşte.

A doua zi am pornit în căutarea inamicului.

Eram şase. Vâslaşul luntrii, eu şi Iseult, doi oşteni şi Alfred, pe care încercasem zadarnic să-l conving să rămână pe insulă.

– Dacă e să rămână cineva, aceea ar trebui să fie Iseult.

– Ea va merge cu noi, am zis.

– Evident.

Ne-am urcat cu toţii într-o luntre mare şi am pornit spre vest. Alfred privea păsările, miile de păsări. Erau lişiţe, găinuşe-de-baltă, cufundaci, raţe şi bâtlani, iar către apus, pe fundalul cerului mohorât, se zărea un stol de pescăruşi.

Localnicul ne duse cu repeziciune pe nişte canale numai de el ştiute. În unele momente părea că intră direct în câte o insuliţă acoperită cu stuf sau iarbă, dar barca aluneca printr-o deschizătură şi ajungea din nou în întinderea de apă. Fluxul în creştere făcea apa să se vălurească prin canalele înguste, aducând peşti în năvoade şi în coşuri. Sub stolul de pescăruşi, departe spre vest, am reuşit să zăresc catargele flotei lui Svein, care fusese trasă pe ţărm. Le văzu şi Alfred.

– De ce nu i se alătură lui Guthrum?

– Pentru că Svein nu vrea să primească ordine de la Guthrum, i-am explicat.

– De unde ştii?

– El mi-a zis.

Alfred făcu o pauză, probabil gândindu-se la modul în care fusesem judecat în faţa Witanului. Mă privi cu tristeţe.

– Ce fel de om este?

– Cumplit.

– Atunci, de ce nu ne-a atacat încă?

Şi eu mă întrebasem acelaşi lucru. Svein ratase ocazia perfectă de a invada mlaştina şi a-l ucide pe Alfred. De ce nici măcar nu încercase?

– Pentru că în alte părţi există prăzi mai uşor de obţinut, am sugerat într-un târziu, şi fiindcă nu vrea să asculte de Guthrum. Ei doi sunt rivali. Dacă Svein acceptă să primească ordine de la Guthrum, îl recunoaşte drept regele lui.

Alfred se uită la catargele îndepărtate, care arătau ca nişte mici zgârieturi pe cer. Eu am arătat spre un deal abrupt care se înalţa din ape spre apus, şi omul mlaştinii cârmi în direcţia aceea. Ajunşi la mal, am urcat printre arini cu trunchiul gros sub privirile oamenilor posomorâţi, îmbrăcaţi în blănuri de vidră murdare, care stăteau lângă nişte colibe dărăpănate. Barcagiul nu ştia ca acel loc să aibă vreun nume, ci doar că i se spunea „Brant", ceea ce însemna „abrupt", şi aşa şi era. Abrupt şi înalt, oferind o vedere bună spre sud, către locul unde râul Pedredan se ondula ca un şarpe uriaş în inima mlaştinii. Iar la gura râului, unde nisipul şi mâlul se cufundau în marea Sæfern, am zărit corăbiile daneze.

Erau trase pe celălalt mal al Pedredanului, în acelaşi loc unde Ubba îşi lăsase corăbiile înainte de a-şi întâlni moartea pe câmpul de luptă. De acolo, Svein putea vâsli cu uşurinţă până la Æthelingæg, fiindcă râul era lat şi adânc, şi n-ar fi întâlnit nici o piedică până la digul de lângă fortul unde-l aştepta Leofric. Doream ca Leofric şi oamenii din garnizoana lui să fie avertizaţi dacă danezii atacau, iar de pe acel deal înalt, tabăra lui Svein se vedea bine. În acelaşi timp, era suficient de departe pentru ca instalarea unui avanpost să nu provoace un atac din partea inamicului.

– Ar trebui să înfiinţăm aici un post de strajă, i-am spus lui Alfred. Ar putea să aprindă focul şi să-i prevină pe cei de pe Æthelingæg cu două-trei ore înainte de un atac al danezilor.

El încuviinţă din cap fără să facă vreun comentariu. Privea corăbiile duşmane, însă distanţa era mult prea mare ca să le

poată număra. Era palid; dându-mi seama că urcuşul îl istovise, l-am condus la poalele dealului, către colibele din care ieşea fum.

– Ar trebui să te odihneşti aici, sire. Eu mă duc să număr corăbiile.

Nu mă contrazise, probabil pentru că durerile de pântece îl chinuiau din nou. Am găsit o colibă locuită de o văduvă şi de cei patru copii ai ei, i-am dat un ban de argint şi i-am zis că regele avea nevoie de adăpost şi de căldură pe durata acelei zile. Nu cred că pricepuse cine era oaspetele, dar cunoştea valoarea unui şiling, aşa că Alfred intră în casa ei şi se aşează lângă foc.

– Dă-i o supă, i-am spus văduvei pe nume Elwide, şi lasă-l să doarmă.

Ea se încruntă.

– Oamenii nu dorm când e atâta treabă de făcut! Sunt ţipari de curăţat, peşti de afumat, plase de reparat, capcane de împletit.

– Pot să muncească ei, i-am zis arătând spre cei doi oşteni.

I-am lăsat pe toţi la mila lui Elwide, în vreme ce eu şi Iseult am pornit cu luntrea spre sud. Barcagiul rămase să ajute la curăţarea şi afumarea ţiparilor, fiindcă gura râului Pedredan era la doar vreo patru mile distanţă, iar Brant reprezenta un reper foarte vizibil.

Am traversat un râu mai mic, apoi am vâslit printr-o lungă baltă presărată cu tufe de păruşcă, de unde se zărea dealul de pe celălalt mal al Pedredanului unde fuseserăm asediaţi de Ubba. I-am spus lui Iseult povestea luptei, în timp ce duceam luntrea prin apa puţin adâncă. Dându-mi seama că refluxul se producea rapid, am legat barca de un par putred, după care am pornit înspre Pedredan pe o porţiune de mâl întărit, presărat cu levănţică-de-mare. Lăsasem luntrea cam departe de râu, aşa că am avut mult de mers prin vântul rece, dar, după ce am urcat pe malul abrupt al râului, am reuşit să vedem perfect tabăra inamică. Şi danezii ne puteau vedea. Nu purtam zale, însă aveam săbiile la mine; când mă zăriră, oştenii se apropiară pe celălalt mal şi începură să strige ocări peste apa învolburată. Fără să-i bag în seamă, am numărat douăzeci şi patru de corăbii cu capete de fiare trase pe fâşia de pământ unde-l învinseserăm

pe Ubba cu un an în urmă. Şi corăbiile arse ale lui Ubba se aflau acolo, cu carenele lor negre pe jumătate îngropate în nisip lângă oamenii care ţopăiau şi strigau insulte.

– Câţi bărbaţi vezi? am întrebat-o pe Iseult.

Printre ruinele mănăstirii unde Svein îi ucisese pe călugări se aflau câţiva danezi, dar cei mai mulţi erau lângă corăbii.

– Doar bărbaţi?

– Lasă femeile şi copiii, i-am spus.

Se vedeau grupuri de femei, mai ales în satul aflat în amonte. Cum nu ştia să spună pe limba mea numerele mai mari, Iseult îmi comunică estimarea ei ridicându-şi şi coborându-şi degetele de şase ori.

– Sunt şaizeci? am zis. Aha, cel mult şaptezeci. Şi sunt douăzeci şi patru de corăbii.

Ea se încruntă, neînţelegând ce voiam să spun. Am continuat socotelile:

– Douăzeci şi patru de corăbii înseamnă o armată de câţi oameni? Opt sute? Nouă sute de oşteni? Deci, cei şaizeci sau şaptezeci de bărbaţi sunt paznicii corăbiilor. Dar ceilalţi unde sunt? m-am întrebat eu privind cum cinci danezi trăgeau o barcă spre gura râului. Plănuiau să-l traverseze şi să ne prindă, dar nu intenţionam să zăbovesc acolo atât de mult. Ceilalţi, mi-am răspuns singur la întrebare, au plecat spre miazăzi. Şi-au lăsat femeile aici şi s-au dus la prădat. Incendiază, ucid, se îmbogăţesc. Distrug Defnascirul.

– Vin! rosti Iseult când îi văzu pe cei cinci bărbaţi urcând în barcă.

– Vrei să-i ucid?

– Poţi? mă întrebă ea privindu-mă plină de speranţă.

– Nu, aşa că hai să plecăm.

Am pornit îndărăt, traversând lunga întindere de mâl şi nisip. Fluxul revenea, şi apa acoperea pământul cu o rapiditate surprinzătoare, clipocind şi unduindu-se în timp ce umplea micile albii. M-am răsucit şi am văzut că cei cinci danezi abandonaseră urmărirea şi se întorseseră pe malul vestic, unde focurile de tabără păreau firave pe fundalul înserării.

– Se vede barca, spuse Iseult.

– Acolo, am zis eu fără a fi sigur că aveam dreptate, deoarece lumina era tot mai slabă, iar luntrea noastră era legată în faţa unui pâlc de trestii.

Ajunseserăm să sărim dintr-un loc uscat în altul în timp ce apa continua să crească, porţiunile uscate devenind tot mai rare. Până la urmă, am luat-o de-a dreptul prin apă, zgribulindu-ne sub palele de vânt care împingeau fluxul spre interiorul ţinutului.

Mareele sunt înalte în marea Sæfern. Poţi să construieşti o colibă în perioada refluxului, dar aceasta va dispărea sub ape la venirea fluxului. La reflux apar insule ale căror maluri se înalţă la zece metri deasupra apei, însă la punctul maxim al fluxului nici măcar nu se mai văd. În clipa aceea, marea creştea repede, apa era rece, iar Iseult începuse să se împleticească, aşa că am ridicat-o şi am purtat-o în braţe ca pe un copil. Aveam impresia că străbăteam o nesfârşită mare îngheţată, dar apoi, poate pentru că Hoder, zeul orb al nopţii, se îndurase de mine, am văzut luntrea legănându-se lângă priponul său.

Am culcat-o pe Iseult cu grijă şi am urcat şi eu peste bordul jos. Am tăiat funia, apoi, îngheţat, ud şi speriat, m-am prăbuşit în barcă şi am lăsat-o să fie dusă de flux.

– Trebuie să ajungem la un foc, îmi spuse Iseult.

Îmi doream să-l fi luat cu noi pe barcagiu, pentru că trebuia să găsesc o cale de întoarcere prin frigul acela pătrunzător şi pe lumina tot mai slabă a zilei. Iseult se ghemui lângă mine şi privi în zare, către dealul care se înălţa verde şi abrupt în faţa pământului aflat la răsărit.

– Eanflæd mi-a zis că acel deal este Avalon, spuse ea cu respect.

– Avalon?

– Locul unde e îngropat Arthur.

– Din câte am avut impresia, tu credeai că doarme.

– Da, doarme, zise ea cu convingere. Doarme în mormânt, împreună cu războinicii lui. Cu ochii la dealul îndepărtat, care părea să strălucească în bătaia ultimelor raze rătăcite ale soarelui

ce-şi arunca săgeţile dinspre vest, din spatele norilor, şopti: Arthur! A fost cel mai mare rege care a existat vreodată. Avea o sabie magică.

Pe când îmi povestea cum Arthur îşi scosese sabia dintr-o piatră şi cum îşi condusese în luptă marii războinici, m-am gândit că inamicii lui fuseserăm noi, anglo-saxonii. Acum, Avalonul se afla în Anglia; nu puteam să nu mă întreb dacă, peste câţiva ani, aflaţi sub stăpânire daneză, saxonii aveau să-şi mai amintească de regii din trecut şi să afirme că fuseseră măreţi. La apusul soarelui, Iseult începu să cânte încetişor pe limba ei. Îmi spuse că acel cântec era despre Arthur şi despre felul în care el înălţase o scară până la lună pentru a culege stelele şi a face din ele o pelerină pentru regina lui, Guinevere. Vocea ei ne purtă peste apa crepusculară în vreme ce barca noastră aluneca printre trestii. În spate, focurile aprinse de paznicii corăbiilor daneze se pierdeau în întunericul care cuprindea totul, iar undeva departe, un câine urla. Dintr-odată, stropi de ploaie începură să cadă în apa aproape neagră. Iseult încetă să cânte când Brant apăru la orizont.

– Va fi o mare bătălie, murmură ea. Cuvintele ei mă luară prin surprindere; credeam că încă se gândea la Arthur şi îşi imagina că regele adormit avea să se ridice brusc de pe patul lui de ţărână, într-o izbucnire de pământ şi oţel. O bătălie care se va da lângă un deal, continuă Iseult, un deal abrupt, şi va fi un cal alb, iar pe versantul dealului va curge sânge şi danezii vor fugi de saesoni.

Saesonii eram noi, saxonii.

– Ai visat tu asta? am întrebat-o.

– Da, am visat.

– Deci, aşa va fi?

– Asta-i soarta, rosti ea, şi chiar atunci prora bărcii ajunse pe ţărmul insulei, alunecând pe nisip.

Era beznă, dar pe plajă erau focuri la care se afuma peştele, aşa că ne-am folosit de lumina lor, ca să găsim drumul spre casa lui Elwide, făcută din lemn de arin şi acoperită cu stuf. Alfred şedea în mijloc, lângă vatră, şi privea absent flăcările.

Elwide, cei doi soldaţi şi barcagiul jupuiau ţipari într-o parte a colibei, unde trei dintre copiii văduvei făceau capcane din ramuri de salcie împletite, iar al patrulea eviscera o ştiucă mare.

M-am aşezat lângă foc, sperând să-mi dezmorţesc picioarele îngheţate. Alfred clipi, parcă surprins să mă vadă.

– Ce fac danezii? vru el să ştie.

– Au plecat de pe ţărm, s-au dus la prădat. Au lăsat vreo şaizeci sau şaptezeci de oameni de pază la corăbii.

M-am tras mai aproape de foc, întrebându-mă dacă avea să-mi mai fie vreodată cald.

– Avem mâncare aici, zise Alfred vag.

– Bine, pentru că suntem lihniţi.

– Nu, vreau să spun că e mâncare în mlaştină. E suficientă mâncare pentru a hrăni o armată. Am putea să-i atacăm, Uhtred, să adunăm oameni şi să-i atacăm. Dar asta nu-i îndeajuns. M-am gândit. M-am gândit toată ziua. Alfred arăta mai bine, mai puţin suferind. Probabil că avusese nevoie de un răgaz ca să chibzuiască şi-l găsise în acea colibă urât mirositoare. Nu voi fugi! declară el cu fermitate. Nu mă duc în Francia.

– Bine, am zis, deşi mi-era frig şi nu prea îl ascultam.

– O să rămânem aici, strângem o armată şi ne luăm Wessexul înapoi.

– Bine, am repetat.

Simţeam miros de ars. În jurul vetrei erau pietre plate pe care Elwide pusese la copt nişte lipii din ovăz, însă marginile dinspre foc începuseră să se înnegrească. Am mutat una, dar Alfred se încruntă şi-mi făcu semn să mă opresc, de teamă să nu-l distrag.

– Problema este că nu-mi permit să port un mic război.

Nu-mi dădeam seama ce alt război ar fi putut să poarte, însă am păstrat tăcerea. Peste câteva clipe grăi iarăşi:

– Cu cât danezii rămân mai mult aici, cu atât mai mult îşi impun stăpânirea. Oamenii vor începe să i se supună lui Guthrum. Nu pot tolera asta.

– Nu, sire.

– Aşa că trebuie să-i înfrângem, spuse el cu hotărâre. Nu să-i batem, Uhtred, ci să-i înfrângem!

M-am gândit la visul lui Iseult, dar n-am zis nimic, apoi m-am gândit la cât de des făcuse Alfred pace cu danezii, în loc să se lupte cu ei. Din nou, n-am zis nimic.

– La primăvară o să vină şi alţi danezi, şi se vor răspândi prin tot Wessexul, iar până la sfârşitul verii nu va mai fi nici un Wessex. Aşa că trebuie să facem două lucruri. De fapt, nu vorbea cu mine, ci mai degrabă gândea cu voce tare. În primul rând, zise el ridicându-şi un deget lung, trebuie să-i împiedicăm să-şi disperseze armata. Trebuie să se lupte cu noi aici. Trebuie să rămână laolaltă, să nu mai poată trimite prin ţară trupe care să pună stăpânire pe pământurile oamenilor.

Aici avea dreptate. Din câte auzisem, danezii făceau incursiuni în tot Wessexul, atacând rapid, jefuind tot ce puteau înainte ca alţii să le-o ia înainte, dar în câteva săptămâni aveau să înceapă a-şi căuta locuri unde să se stabilească. Alfred spera să împiedice acest lucru făcându-i să se concentreze asupra mlaştinii.

– Iar cât ei sunt ocupaţi cu noi, trebuie adunat fyrdul.

L-am privit fix. Presupusesem că avea să rămână în mlaştină până când fie eram învinşi, fie reuşeam să strângem o armată suficient de mare încât să recucerim un comitat, apoi încă unul şi tot aşa, dar viziunea lui era mult mai măreaţă. Voia să adune armata Wessexului chiar sub nasul danezilor şi să-şi ia regatul înapoi cu totul. Era ca un joc de zaruri, şi el decisese să rişte tot ce avea, aşa puţin cât era, pe o singură aruncare.

– Îi vom provoca la o mare bătălie, spuse el cu hotărâre, iar cu ajutorul lui Dumnezeu, îi vom distruge.

Brusc, se auzi un ţipăt. Parcă smuls dintr-o reverie, Alfred îşi ridică privirea, dar prea târziu; Elwide era deja lângă el, certându-l că lăsase lipiile să se ardă.

– Ţi-am spus să le păzeşti! strigă ea şi, furioasă, îl lovi pe rege cu un ţipar jupuit.

Lovitura avu destulă forţă pentru a-l face pe Alfred să cadă într-o parte. Cei doi oşteni săriră de la locurile lor, cu mâinile

pe săbii, dar le-am făcut semn să nu intervină, în timp ce Elwide se grăbea să ia lipiile arse de pe pietre.

– Ţi-am spus să le păzeşti! ţipă ea din nou.

Alfred rămase acolo unde căzuse, şi mi s-a părut că plângea, dar apoi mi-am dat seama că râdea.

Râdea în hohote, cu lacrimi, fericit cum nu-l mai văzusem niciodată. Fiindcă avea un plan pentru a-şi recupera regatul.

În garnizoana de la Æthelingæg se aflau deja şaptezeci şi trei de oameni. Alfred se mută acolo împreună cu familia şi-i trimise pe şase dintre oamenii lui Leofric la Brant, înarmaţi cu securi şi având ordine să construiască un turn de veghe. Era în plină formă, calm şi încrezător, panica şi disperarea din primele zile de ianuarie fiind alungate de convingerea iraţională că avea să-şi recapete regatul până la sosirea verii. Se bucură nespus să-l vadă pe părintele Beocca; acesta coborî şchiopătând dintr-o barcă, apoi îngenunche la picioarele regelui.

– Trăieşti, sire! strigă fericit Beocca apucându-l pe Alfred de glezne. Dumnezeu fie lăudat, trăieşti!

Cu lacrimi în ochi, Alfred îl ridică şi-l îmbrăţişă. A doua zi, duminică, Beocca ţinu o slujbă pe care n-am putut să n-o aud pentru că avea loc în aer liber, sub un cer senin şi rece, iar insula Æthelingæg era prea mică pentru vocea preotului. Beocca povesti cum David, regele Israelului, fiind silit să fugă de duşmani, îşi găsise refugiu în peştera Adullam, iar Dumnezeu îl ajutase să se întoarcă în Israel şi să-şi învingă inamicii.

– Acesta este Adullamul nostru! rosti Beocca arătând cu mâna teafără spre acoperişurile din stuf de pe Æthelingæg, iar el este David al nostru! Şi Dumnezeu ne va ajuta să învingem!

– Mare păcat, părinte, că n-ai fost la fel de bătăios acum două luni, i-am spus mai târziu.

– Mă bucur că eşti în graţiile regelui, zise el mândru.

– A descoperit valoarea ticăloşilor ucigaşi ca mine. În scurt timp o să-şi dea seama că nu poate avea încredere în sfaturile unor ticăloşi smiorcăiţi ca tine, care-i zic că danezii pot fi învinşi prin rugăciuni.

Pufni auzind insulta, apoi se uită dezaprobator la Iseult.

– Ai veşti despre soţia ta?

– Nici una.

Beocca avea nişte veşti, dar nu despre Mildrith. El fugise spre sud din calea invadatorilor danezi, ajungând la Dornwaraceaster, în Thornsæta, unde se adăpostise la nişte călugări. Danezii veniseră, însă călugării fuseseră avertizaţi de apropierea lor, aşa că se ascunseseră într-un fort străvechi de lângă oraş. Danezii jefuiseră Dornwaraceasterul, luând argint, bani şi femei, apoi o luaseră spre est. La scurt timp după aceea, Huppa, ealdormanul de Thornsæta, intrase în oraş cu cincizeci de războinici şi-i pusese pe călugări şi pe locuitori să repare zidurile fortului roman.

– Oamenii de acolo sunt în siguranţă deocamdată, încheie Beocca, însă n-au destulă mâncare dacă danezii se întorc să-i asedieze.

La un moment dat, Beocca aflase că Alfred era în mlaştina cea mare şi pornise singur la drum, dar în ultima zi a călătoriei întâlnise şase soldaţi care şi ei veneau la Alfred, aşa că sosiseră împreună. Nu ştia nimic despre Wulfhere, însă auzise că Odda cel Tânăr se afla undeva spre izvoarele Uiscului, într-un fort construit de oamenii din vechime.

– Danezii fac incursiuni pretutindeni, zise el posomorât, dar, Dumnezeu fie binecuvântat, n-am văzut nici unul pe drum.

– Dornwaraceaster e un oraş mare? l-am întrebat.

– Destul de mare. Avea trei biserici frumoase. Trei!

– Piaţă avea?

– Da, era un loc prosper înainte de venirea danezilor.

– Şi totuşi danezii n-au rămas acolo?

– Şi nici la Gifle, un alt oraş mare, spuse Beocca.

Guthrum îl luase prin surprindere pe Alfred, îi învinsese trupele de la Cippanhamm şi-l obligase să se ascundă, dar pentru a stăpâni Wessexul trebuia să cucerească toate oraşele care aveau ziduri de apărare. Dacă Beocca umblase trei zile prin ţară fără să vadă vreun danez, asta sugera că Guthrum nu avea suficienţi oameni ca să-şi păstreze toate cuceririle. Ar fi

putut aduce oameni din Mercia sau Anglia de est, dar atunci locuitorii de-acolo s-ar fi putut ridica împotriva stăpânitorilor danezi care n-ar mai fi avut destui războinici, aşa că Guthrum probabil spera să primească în ajutor nişte corăbii din Danemarca. Până atunci, avea garnizoane în Baðum, Readingum, Mærlebeorg şi Andefera, şi probabil şi în alte locuri. Alfred bănuia – şi pe bună dreptate, după cum avea să se dovedească – că partea de est a Wessexului se afla în mâinile danezilor, dar multe zone din ţară încă nu fuseseră ocupate. Oamenii lui Guthrum făceau incursiuni în acele teritorii, însă nu erau destul de mulţi ca să înfiinţeze garnizoane în oraşe precum Wintanceaster, Gifle sau Dornwaraceaster. Ştiind că la începutul verii aveau să vină alte corăbii cu danezi, Alfred trebuia să atace până atunci, motiv pentru care, a doua zi după sosirea lui Beocca, convocă un consiliu.

Pe insula Æthelingæg erau deja destui oameni pentru ca formalismul curţii regale să fie reluat. Nu-l mai găseam pe Alfred şezând seara în faţa colibei, ci trebuia să cer să fiu primit în audienţă. În lunea în care se întruni consiliul, dădu ordin ca una dintre casele mari să fie transformată în biserică, familia care locuia acolo să fie evacuată, iar câţiva dintre soldaţii nou-veniţi să facă o cruce mare pe care s-o pună deasupra uşii şi să taie noi ferestre în pereţi. Consiliul se reuni în casa care-i aparţinuse lui Haswold, iar Alfred aşteptă şi-şi făcu intrarea abia după ce ne-am adunat cu toţii. Ne-am ridicat şi am rămas în picioare până când el se aşeză pe unul din cele două scaune de pe estrada abia construită. Ælswith luă loc lângă el, burta ei mare fiind acoperită de mantia din blană argintie încă pătată cu sângele lui Haswold.

Nu ni se îngădui să ne aşezăm până când episcopul de Exanceaster nu rosti o rugăciune, iar asta dură ceva vreme. În cele din urmă, regele ne făcu semn să luăm loc. Erau şase preoţi care stăteau în semicerc şi şase războinici: eu, Leofric şi patru soldaţi care făcuseră parte din garda lui Alfred. Unul dintre ei era un voinic cu barbă căruntă, pe nume Egwine, care-mi spuse că, întrucât comandase o sută de oameni pe dealul Æsc, i se

cuvenea să conducă trupele adunate în mlaştină. Ştiam că discutase despre asta cu regele şi cu Beocca, aflat cu ocazia acelei adunări lângă estradă, la o masă şubredă, străduindu-se să noteze tot ce se spunea în consiliu. Beocca avea dificultăţi fiindcă cerneala era veche şi decolorată, pana se tot despica, iar pergamentele erau fâşii rupte de la marginea paginilor unei cărţi de rugăciuni, însă lui Alfred îi plăcea ca discuţiile să fie consemnate.

Regele îi mulţumi episcopului pentru rugăciune, apoi anunţă, logic de altfel, că nu puteam spera să-l biruim pe Guthrum până nu-l învingeam pe Svein. Svein reprezenta ameninţarea imediată fiindcă, deşi majoritatea oamenilor săi plecaseră spre sud ca să atace Defnascirul, avea destule corăbii cu care să intre în mlaştină.

– Are douăzeci şi patru de corăbii, spuse Alfred ridicând o sprânceană spre mine.

– Douăzeci şi patru sunt, am confirmat.

– Deci, cu toţii sunt aproape o mie de oameni.

Alfred tăcu, lăsându-i pe oameni să cuprindă cu mintea acel număr. Beocca se încruntă fiindcă pana i se despicase din nou şi stropise cu cerneală mica fâşie de pergament.

– Dar cu câteva zile în urmă, continuă regele, numai şaptezeci de oameni păzeau corăbiile de la gura râului Pedredan.

– Aproximativ şaptezeci, am intervenit. Poate că erau mai mulţi, dar nu i-am văzut.

– Totuşi erau mai puţini de o sută, nu?

– Bănuiesc că da, sire.

– Aşa că trebuie să-i nimicim înainte ca restul să se întoarcă la corăbii, zise Alfred.

Urmă o altă tăcere. Cu toţii ştiam cât de slabe erau forţele noastre. În fiecare zi soseau câţiva oameni, precum cei şase care veniseră cu Beocca, dar se adunau încet, fie pentru că vestea despre locul unde se afla regele se răspândea lent, fie pentru că vremea era neprielnică, iar oamenilor nu le plăcea să călătorească prin frig şi umezeală. Printre nou-veniţi nu se afla nici măcar un thegn. Thegnii erau nobili, oameni care aveau

proprietăți, care puteau aduce servitori bine înarmați, iar fiecare comitat avea thegnii săi, de rang mai mic decât intendenții și ealdormanii, care erau și ei thegni. Thegnii reprezentau puterea Wessexului, însă nici unul nu venise pe insula Æthelingæg. După cum am aflat, unii fugiseră peste graniță, iar alții încercau să-și apere domeniile. Eram sigur că Alfred s-ar fi simțit mai bine având alături vreo zece thegni, dar trebuia să se mulțumească cu mine și cu Leofric.

– Câți oameni avem acum? vru regele să știe.

– Peste o sută, rosti Egwine cu însuflețire.

– Din care doar șaizeci sau șaptezeci sunt apți să lupte, am adăugat eu.

Se răspândise o molimă, iar oamenii vomau, tremurau și abia puteau să-și controleze pântecăraia. Băgasem de seamă că, ori de câte ori se aduna o armată, apăreau și astfel de boli.

– Sunt de ajuns? întrebă Alfred.

– De ajuns pentru ce, sire?

Egwine gândea mai încet.

– De ajuns ca să ne descotorosim de Svein, firește, pufni Alfred, iar tăcerea se lăsă din nou, pentru că întrebarea fusese absurdă.

În cele din urmă, Egwine își îndreptă umerii.

– Mai mult decât de ajuns, sire!

Ælswith îi zâmbi.

– Și cum propui s-o facem? îl întrebă regele.

– Să luăm toți oamenii pe care-i avem, sire, toți oamenii capabili să lupte, și să-i atacăm. Să-i atacăm pe danezi!

Beocca nu mai scria. Își dădea seama când auzea o tâmpenie și n-avea de gând să-și irosească puțina cerneală cu idei proaste.

Alfred se uită la mine.

– Ar fi posibil?

– O să prindă de veste că venim și-o să ne aștepte pregătiți.

– Am putea s-o luăm pe uscat, propuse Egwine, și să-i atacăm dinspre deal.

Alfred mă privi din nou.

– Dacă facem asta, insula Æthelingæg va rămâne neprotejată, iar drumul va dura cel puțin trei zile, la sfârșitul cărora oamenii noștri vor fi flămânzi, obosiți și înghețați. Danezii ne vor vedea coborând dealul și astfel vor avea timp să-și pună zalele și să-și ia armele. În cel mai bun caz, și de-o parte, și de alta vor fi tot atâția oameni. În cel mai rău?

Am ridicat din umeri. După trei sau patru zile, era posibil ca restul oamenilor lui Svein să se întoarcă, iar cei șaptezeci sau optzeci de saxoni se puteau pomeni în fața unei armate în toată puterea cuvântului.

– Tu ce-ai face? mă întrebă Alfred.

– Le-aș distruge corăbiile.

– Continuă.

– Fără corăbii, am zis eu, nu pot urca pe râu. Fără corăbii, sunt obligați să rămână pe uscat.

Alfred încuviință din cap. Beocca începuse din nou să scrie.

– Și cum ai distruge corăbiile?

Nu știam. Puteam să punem șaptezeci de oameni de-ai noștri să lupte cu cei șaptezeci de danezi, însă la sfârșitul bătăliei, chiar dacă am fi învins, ar fi fost mare lucru să rămânem cu douăzeci de soldați. Desigur, cei douăzeci puteau să incendieze corăbiile, dar mă îndoiam că aveam să supraviețuim atât de mult. La Cynuit se aflau multe daneze, iar dacă se isca o luptă, implicarea lor ar fi fost hotărâtoare.

– Cu torțe, interveni Egwine entuziasmat. Cărăm torțele în luntri și le aruncăm de pe râu.

– Corăbiile sunt păzite, am spus eu obosit, și străjile vor arunca în noi cu sulițe, securi și săgeți. Poate vom incendia o corabie, dar nu mai multe.

– Ne ducem noaptea, stărui Egwine.

– E aproape lună plină, așa c-o să ne vadă de departe. Iar dacă luna e acoperită de nori, n-o să le vedem noi corăbiile.

– Și atunci, cum facem? oftă Alfred.

– Dumnezeu va trimite focul din cer, anunță episcopul Alewold, dar nimeni nu-i răspunse.

Regele se ridică, iar noi am făcut acelaşi lucru. Apoi arătă spre mine şi spuse:

– Tu vei distruge flota lui Svein, şi vreau să aflu până diseară ce plan ai. Dacă nu reuşeşti, atunci tu, zise el arătând spre Egwine, te vei duce în Defnascir, la ealdormanul Odda, şi-i vei spune să-şi trimită trupele la gura râului şi să se ocupe de treaba asta în locul nostru.

– Aşa voi face, sire, zise Egwine.

– În seara asta! adăugă Alfred încruntându-se în direcţia mea, apoi ieşi.

Mă înfuriase. O făcuse anume. M-am dus cu Leofric în fortul nou construit şi am scrutat locul unde norii se îngrămădeau deasupra mării Sæfern.

– Cum să incendiem douăzeci şi patru de corăbii? am întrebat.

– Dumnezeu va trimite focul din cer, firește, replică Leofric.

– Aş prefera să trimită o mie de războinici.

– Alfred n-o să-l cheme pe Odda. A spus-o doar ca să te enerveze.

– Dar are dreptate, nu-i aşa? am zis eu înciudat. Trebuie să scăpăm de Svein.

– Cum?

M-am uitat la digul pe care Haswold îl făcuse din copaci căzuţi. În loc să curgă la vale, apa se îndrepta spre amonte pentru că era vremea fluxului, aşa că mici valuri porneau spre vest dintre crengile împletite.

– Am auzit o poveste când eram copil. Am făcut o pauză încercând să-mi aduc aminte ce-mi istorisise Beocca. Zeul creştin a despărţit apele unei mări, nu-i aşa?

– Moise a făcut-o, zise Leofric.

– Iar când duşmanii s-au luat după el, s-au înecat.

– Foarte inteligent.

– Aşa vom face şi noi, l-am înştiinţat.

– Cum?

În loc să-i spun, am chemat câţiva localnici şi am vorbit cu ei. Până la căderea serii, planul meu fu gata; cum fusese inspirat din scripturi, Alfred se grăbi să-l aprobe. Pregătirile mai durară

o zi, căci trebuia să adunăm suficiente bărci pentru a transporta patruzeci de oameni. De asemenea, aveam nevoie de Eofer, arcaşul cel nătâng. Nu se arătă deloc încântat, părea îngrozit şi bolborosea neinteligibil, dar apoi o fetiţă de vreo zece sau unsprezece ani îl luă de mână şi-l lămuri că trebuia să meargă cu noi la vânătoare.

– Are încredere în tine? am întrebat-o pe copilă.

– E unchiul meu.

Eofer, din nou calm, o ţinea în continuare de mână.

– Eofer face mereu ce-i zici?

Ea încuviinţă din cap cu un aer serios. I-am spus că trebuia să vină cu noi pentru a-l linişti pe unchiul ei.

Am plecat înainte de ivirea zorilor. Erau cu mine douăzeci de localnici pricepuţi la mânuirea luntrilor, douăzeci de războinici, un arcaş nătâng, o copilă şi Iseult. Desigur, Alfred n-ar fi vrut ca britona să ne însoţească, însă, văzând că nu-i băgam în seamă opoziţia, nu insistă. Ne privi plecând, apoi se duse la biserica din Æthelingæg, care avea deasupra uşii o cruce nouă, făcută din lemn de arin.

Luna plină se afla jos, deasupra orizontului. Era fantomatică şi lumina tot mai slab pe măsură ce soarele se înălţa. În timp ce bărcile noastre coborau pe râu, i-am adresat în gând o rugăciune lui Hoder, căci Luna este femeia lui, şi de la ea aşteptam sprijin pentru a obţine victoria. O meritam: prima dată de când Guthrum ne invadase în zorii unei zile de iarnă, saxonii îi răspundeau la atac.

Opt

Înainte ca Pedredan să se reverse în mare, face un amplu ocol prin mlaştină, descriind aproape trei sferturi de cerc. Acolo unde începea curba se afla o altă mică aşezare – doar şase colibe construite pe stâlpi înfipţi într-o mică insuliţă. Satul se numea Palfleot, ceea ce înseamnă „locul cu ţepuşe", fiindcă oamenii care locuiseră cândva acolo vânaseră ţipari cu ţepuşe şi prinseseră peşti în capcane puse în pâraiele din apropiere, însă danezii îi alungaseră şi le incendiaseră cocioabele, aşa că în Palfleot nu mai erau decât stâlpi carbonizaţi şi nămol înnegrit. Am acostat acolo, tremurând de frig în lumina zorilor. Apa se retrăgea la reflux, lăsând la vedere bancuri de nisip şi mâl asemenea celor pe care eu şi Iseult merseserăm anevoie cu ceva timp în urmă. Vântul bătea dinspre apus, rece şi proaspăt, vestind ploaia, deşi deocamdată lumina soarelui cădea pieziş, alungând umbrele lungi ale tufelor şi stufului din mlaştină. Două lebede îşi luară zborul spre sud; ştiam că era un mesaj de la zei, însă nu l-am putut interpreta.

Luntrile au plecat, lăsându-ne acolo. Au pornit spre nord-est, pe întortocheatele canale cunoscute doar de oamenii mlaştinii. Am rămas o vreme în Palfleot, prefăcându-ne că munceam cu mare însufleţire pentru ca danezii, aflaţi departe peste bucla râului, să ne vadă bine. Am doborât stâlpii înnegriţi în timp ce Iseult, care avea o vedere extraordinară, supraveghea orizontul la apus, acolo unde catargele corăbiilor daneze zgâriau norii.

– Pe un catarg e un om, mă înştiinţă ea.

Văzându-l la rândul meu pe bărbatul care se agăţa de vârful stâlpului, am ştiut că fuseserăm zăriţi.

Apa se retrăgea tot mai mult, descoperind mari suprafeţe de nămol şi nisip, aşa că am pornit să traversăm porţiunea închisă de bucla râului.

Pe măsură ce ne apropiam, zăream tot mai mulţi danezi pe catargele corăbiilor. Ne supravegheau, dar încă nu-şi făceau griji, pentru că ne despărţea apa râului şi erau mai numeroşi decât cei câţiva soldaţi ai mei. Probabil că războinicul care-i comanda le ordonase totuşi să se înarmeze. Era firesc să vrea să fie pregătit pentru orice eventualitate, dar speram să fie un om deştept. Îi întindeam o capcană, şi pentru ca aceasta să funcţioneze, el trebuia să facă ce doream eu. Iniţial, dacă era deştept, nu avea să facă nimic. Ştia că nu reprezentam o ameninţare reală, mai ales că ne aflam pe cealaltă parte a râului Pedredan, aşa că se mulţumi să ne urmărească apropiindu-ne de malul opus celui pe care îşi avea corăbiile, după care am coborât alunecând pe povârnişul lăsat la vedere de apele în retragere. Râul curgea învolburat în faţa noastră, cenuşiu şi rece.

Aproape o sută de danezi ne priveau de pe corăbiile trase la mal, strigând insulte la adresa noastră. Unii râdeau pe motiv că bătuserăm degeaba atâta drum, însă nu cunoşteau talentul lui Eofer. Am chemat-o lângă mine pe nepoata marelui arcaş.

– Vreau ca unchiul Eofer să-i omoare pe câţiva dintre oamenii aceia, i-am explicat fetiţei.

– Să-i omoare? întrebă ea privindu-mă cu ochi mari.

– Sunt oameni răi, care vor să vă ucidă, i-am explicat.

Încuviinţă din cap cu solemnitate, apoi îl luă de mână pe uriaş şi-l conduse la malul apei, unde el se cufundă până la glezne în noroi. Era o distanţă mare până pe malul celălalt, şi mă întrebam pesimist dacă nu cumva era prea departe chiar şi pentru arcul lui imens, dar Eofer îi puse o coardă, apoi înaintă prin apă până când găsi o fâşie de pământ înălţată, care îi permitea să se ducă şi mai departe spre mijlocul râului. Când ajunse unde voia, scoase o săgeată din tolbă, o puse în arc, trase coarda

îndărăt şi o eliberă cu un mârâit feroce. Am privit săgeata ţâşnind din arc şi avântându-se spre malul opus, unde plonjă într-un grup de danezi aflaţi în jurul cârmei unei corăbii. Se auzi un ţipăt de furie la apariţia săgeţii. Nu lovi pe nimeni din grup, dar următoarea săgeată a lui Eofer se înfipse în umărul unui bărbat, aşa că danezii se grăbiră să coboare din punctul de observaţie de la pupa. Eofer, care dădea în neştire din capul lăţos şi scotea icnete animalice, se răsuci ca să ţintească o altă corabie. Avea o forţă extraordinară. Distanţa era mult prea mare pentru a trage cu precizie, însă pericolul reprezentat de lungile săgeţi cu penaj alb îi făcu pe danezi să se retragă, aşa că venise rândul nostru să-i batjocorim. Un danez luă un arc şi încercă să ne ochească, dar săgeata lui căzu în râu, la vreo douăzeci de yarzi de noi. I-am batjocorit şi mai tare, am râs de ei şi am ţopăit de colo-colo în vreme ce săgeţile lui Eofer se înfigeau în lemnul corăbiilor. Un singur om fusese rănit, dar îi siliserăm să se retragă, ceea ce era umilitor pentru ei. L-am lăsat pe Eofer să irosească douăzeci de săgeţi, apoi am intrat în râu şi i-am pus mâna pe arc. M-am postat în faţa lui, pentru ca danezii să nu vadă ce făceam.

– Spune-i să nu-şi facă griji, i-am zis fetiţei, iar ea îl linişti pe Eofer, care se încrunta la mine şi încerca să-şi desprindă arcul dintre degetele mele.

Am scos un cuţit, ceea ce-l alarmă şi mai mult. Mârâi, apoi îmi smulse arcul din mână.

– Spune-i că-i în regulă, i-am cerut fetiţei, iar ea îşi potoli unchiul, care mă lăsă să tai pe jumătate coarda din cânepă împletită. M-am dat la o parte din faţa lui şi am arătat spre un grup de danezi. Ucide-i!

Eofer nu vru să tragă. Bâjbâi pe sub căciula lui unsuroasă şi scoase o altă coardă, însă eu am clătinat din cap, iar fetiţa îl convinse că trebuia să lase coarda pe jumătate tăiată. Se supuse fără chef. După cum mă aşteptam, chiar înainte ca arcul să se încordeze la maximum, coarda plesni, săgeata se repezi învârtindu-se nebuneşte spre cer, apoi căzu în râu. Apele o duseră cu iuţeală spre amonte, şi am ştiut atunci că fluxul revenise.

– Gata, plecăm! am strigat la oamenii mei.

Era rândul danezilor să ne batjocorească. Credeau că ne retragem pentru că unica noastră coardă se rupsese, aşa că ne strigară insulte în timp ce urcam anevoie malul noroios. Văzând cum doi oameni o porniseră în goană pe plajă, am sperat că duceau ordinele pe care le doream.

Aşa era. Scăpaţi de ameninţarea cumplitului arc al lui Eofer, danezii intenţionau să lanseze la apă două dintre corăbiile lor mai mici. Îi stârniserăm, râseserăm de ei, aşa că voiau să ne omoare.

Toţi războinicii sunt mândri. Mândria, furia şi ambiţia sunt imboldul pentru crearea unei reputaţii, iar danezii voiau să ne arate că nu-i puteam stârni fără a fi pedepsiţi pentru temeritatea noastră. Voiau să ne dea o lecţie, şi nu doar atât. Înainte de a pleca din Æthelingæg, insistasem ca oamenii mei să primească toate cămăşile de zale disponibile. Egwine, care rămăsese alături de rege, ezitase să ne dea preţioasa lui armură, însă Alfred îi poruncise s-o facă, aşa că şaisprezece dintre oamenii mei erau înzăuaţi. Arătau superb, ca nişte războinici de elită, iar danezii şi-ar fi sporit faima dacă învingeau o asemenea trupă şi-i capturau armurile. Pieptarul de piele oferă o oarecare protecţie, dar zalele sunt mult mai bune şi mult mai scumpe. În aceste condiţii, posibilitatea de a obţine şaisprezece armuri reprezenta o momeală irezistibilă pentru danezi.

Aşa că se repeziră s-o înşface.

Înaintam încet, lăsând impresia că ne luptam cu pământul moale în timp ce ne întorceam la Palfleot. Şi danezii aveau dificultăţi, străduindu-se din răsputeri să împingă cele două corăbii prin mâlul gros de pe mal, dar în cele din urmă acestea ajunseră în apă. Apoi, ajutaţi de fluxul în creştere, inamicii făcură ce sperasem că vor face.

Nu traversară râul. Dacă l-ar fi traversat, n-ar fi reuşit decât să ajungă pe malul estic al Pedredanului, iar noi am fi fost la jumătate de milă în faţă şi greu de ajuns din urmă, aşa încât căpetenia lor alese manevra pe care-o socotea deşteaptă şi încercă să ne taie calea. Ne văzuseră acostând la Palfleot

şi presupuneau că bărcile ne aşteptau acolo, aşa că vâsliră pe râu în sus, ca să ajungă la bărcile noastre şi să le distrugă.

Doar că luntrile noastre nu erau la Palfleot. Plecaseră spre nord-est, unde ne aşteptau în stufăriş, dar încă nu venise timpul să ne folosim de ele. În schimb, pe când danezii acostau la Palfleot, ne-am oprit pe nisip şi ne-am uitat la ei, făcându-i să creadă că eram prinşi în capcană. Ne aflam cu toţii pe aceeaşi parte a râului, echipajele celor două corăbii însumau de două ori mai mulţi oameni decât aveam noi, aşa că, în timp ce se apropiau dinspre stâlpii arşi ai satului Palfleot, danezii erau mai mult decât convinşi că urmau să ne ucidă în mlaştină.

Făceau exact ce doream eu să facă.

Atunci am început să ne retragem. Pe alocuri mergeam la pas, pe alocuri fugeam ca să mărim distanţa dintre noi şi încrezătorii danezi. Am numărat şaptezeci şi şase de războinici, pe când noi eram doar treizeci, pentru că o parte dintre oamenii mei se aflau în bărcile ascunse. Danezii socoteau că eram ca şi morţi, aşa că înaintau cu iuţeală prin nisip şi pâraie, silindu-ne să grăbim pasul tot mai mult şi mai mult pentru a menţine distanţa faţă de ei. La un moment dat, vântul rece dinspre apus aduse un nor de ploaie; eu am privit tot înainte, printre stropii mărunţi, până când am văzut licărirea unei fâşii argintii la marginea mlaştinii şi am ştiut că fluxul începea să aducă rapid apele peste întinderile golaşe.

Ne retrăgeam în continuare, şi danezii ne urmăreau, dar începuseră să obosească. Câţiva strigară la noi, provocându-ne să ne oprim şi să ne batem cu ei, însă alţii nu mai aveau suflu ca să ţipe, ci doar o dorinţă sălbatică de a ne prinde şi a ne ucide. Atunci am luat-o spre est, către o zonă întinsă acoperită cu tufe de cătină şi stuf, unde ne-am aruncat epuizaţi în luntrile noastre care aşteptau pe un canal.

Bărcile cu fundul plat străbătură un pârâu ce se vărsa în Bru, apoi înaintară rapid spre sud, împotriva curentului, ducându-ne în viteză prin dreptul danezilor, care nu puteau decât să ne privească de la un sfert de milă distanţă. Cu cât ne îndepărtam de ei, cu atât mai izolaţi păreau pe acea întindere pustie

unde ploaia cădea neabătut, iar apa adusă de flux clocotea în albiile pâraielor şi începea să pătrundă adânc în mlaştină, mai ales că mareea era mai puternică pe lună plină. Dându-şi brusc seama de primejdie, danezii se întoarseră spre Palfleot.

Palfleot se afla însă departe. Noi ieşiserăm deja din canal şi ne îndreptam spre un pârâu care se vărsa în Pedredan, iar pe apele acestuia am ajuns până în locul unde stâlpii înnegriţi se sprijineau de cerul care plângea. Acolo îşi lăsaseră danezii cele două corăbii, păzite de numai patru oameni, care, când ne văzură debarcând cu strigăte sălbatice şi săbiile scoase, fugiră cât îi ţineau picioarele. Ceilalţi danezi încă erau în mlaştină, doar că nu mai era mlaştină, ci o întindere acoperită de apa adusă de flux, prin care abia dacă puteau să se mişte.

Iar eu aveam două corăbii. Am urcat luntrile la bordul lor şi i-am trimis pe barcagii la vâsle, eu şi Leofric preluând fiecare câte o cârmă. Am pornit împotriva fluxului puternic spre Cynuit, unde corăbiile daneze rămăseseră păzite doar de câţiva bărbaţi şi o mulţime de femei şi copii, care priveau vasele noastre fără să ştie că-i aparţineau duşmanului. Probabil că s-or fi întrebat de ce atât de puţine vâsle muşcau apa, dar cum ar fi putut să-şi imagineze că patruzeci de saxoni aveau să învingă aproape optzeci de danezi? Aşa că nimeni nu se opuse când am tras corăbiile pe ţărm, iar eu mi-am debarcat războinicii.

– Puteţi să vă luptaţi cu noi, am strigat către cei câţiva soldaţi rămaşi de pază, sau puteţi rămâne în viaţă.

Eram îmbrăcat cu cămaşa de zale şi aveam pe cap noul meu coif. Eram o căpetenie războinică. Lovindu-mi scutul cu Răsuflarea-Şarpelui, am pornit spre ei.

– Luptaţi-vă dacă vreţi! Veniţi să vă bateţi cu noi!

Nu veniră. Erau prea puţini, aşa că se retraseră spre sud şi se uitară cum le incendiam corăbiile. A durat aproape toată ziua până am fost siguri că au ars cu totul, dar până la urmă au ars, iar acele focuri au fost un semnal pentru vestul Wessexului că Svein fusese învins. Nu era la Cynuit în ziua aceea, ci undeva în sud; în vreme ce corăbiile ardeau, am scrutat dealurile împădurite, temându-mă că avea să apară cu câteva sute de războinici,

însă era prea departe, iar danezii de la Cynuit nu putură face nimic ca să ne oprească. Am distrus douăzeci şi trei de corăbii, inclusiv *Calul Alb*, păstrând-o pe a douăzeci şi patra, una din cele două pe care le capturaserăm, ca să plecăm cu ea la lăsarea serii. Ne-am ales cu o pradă bună din tabăra danezilor – mâncare, parâme, piei, arme şi scuturi.

Un grup de danezi rămăsese izolat pe insuliţa cătunului Palfleot. Ceilalţi muriseră în apa care crescuse. Supravieţuitorii ne priviră trecând pe lângă ei, dar nu făcură nimic pentru a ne provoca, aşa că i-am lăsat în pace şi am vâslit către Æthelingæg. În urma noastră, sub cerul care se întuneca, apa acoperea mlaştina unde pescăruşi albi ţipau deasupra oamenilor înecaţi. În lumina amurgului, două lebede zburau spre nord, aripile lor fâlfâind hotărâte pe fundalul cerului.

Fumul corăbiilor incendiate se înălţă spre nori timp de trei zile. A doua zi, Egwine luă corabia capturată şi porni în aval împreună cu patruzeci de oameni. Debarcară la Palfleot şi-i uciseră pe toţi danezii care scăpaseră cu viaţă, în afară de şase, pe care-i luară prizonieri. Cinci dintre ei fură dezbrăcaţi de armuri şi legaţi de stâlpi în timpul refluxului, aşa că se înecară lent atunci când apele crescură din nou. Egwine pierdu trei oameni în acea luptă, dar se întoarse cu zale, scuturi, coifuri, arme, brăţări şi un prizonier care nu ştia nimic cu excepţia faptului că Svein pornise călare spre Exanceaster. Prizonierul muri în a treia zi, când Alfred ceru să se ţină o slujbă de mulţumire lui Dumnezeu pentru victoria noastră. Deocamdată, eram în siguranţă. Svein nu ne putea ataca pentru că îşi pierduse corăbiile, Guthrum nu avea cum să ajungă în mlaştină, iar Alfred era mulţumit de mine.

– Regele este mulţumit de tine, îmi spuse Beocca.

Cu două săptămâni în urmă, regele mi-ar fi zis singur asta. Ar fi stat cu mine pe malul apei şi am fi vorbit, însă deja se formase o curte regală, alcătuită în cea mai mare parte din preoţi.

– Ar fi şi cazul să fie încântat, am zis.

Făceam instrucție atunci când Beocca venise la mine. Exersam în fiecare zi, folosind bețe în loc de săbii. Unii mormăiau că nu le plăcea să se joace de-a lupta, iar cu aceia mă băteam chiar eu. După ce ajungeau în noroi, le spuneam că trebuiau să se joace mai mult și să se plângă mai puțin.

– E mulțumit de tine, continuă Beocca în timp ce mergeam pe poteca de lângă râu, dar crede că ești prea precaut.

– Eu? Precaut?

– Fiindcă nu te-ai dus la Palfleot să termini treaba.

– Treaba era terminată. Svein nu ne putea ataca fără corăbii.

– Dar nu toți danezii se înecaseră.

– Muriseră destui. Ai idee câte au îndurat? Ce spaimă le-a stârnit fluxul care venea cu repeziciune? M-am gândit la ce trăisem eu în mlaștină, când apa rece creștea inexorabil, iar teama îmi încleșta inima. Nu mai aveau corăbii, am adăugat. De ce să legi niște oameni și să-i lași să moară?

– Pentru că sunt păgâni, spuse Beocca, și sunt urâți de Dumnezeu și de oameni, și sunt danezi.

– Cu doar câteva săptămâni în urmă, credeai c-o să se creștineze și că din săbiile lor vor fi făcute pluguri pentru aratul câmpurilor.

Beocca ridică din umeri.

– Ce va face Svein acum?

– Va ocoli mlaștina și i se va alătura lui Guthrum, i-am răspuns.

– Iar Guthrum e la Cippanhamm.

Era destul de sigur de asta. Oamenii care nu conteneau să sosească în mlaștină aduceau vești. Unele erau simple zvonuri, dar mulți auziseră că Guthrum consolidase zidurile orașului Cippanhamm și că își petrecea iarna acolo. Danezii încă făceau incursiuni de amploare în diverse zone ale Wessexului, dar evitau orașele mari din sudul țării, unde saxonii din vest înființaseră garnizoane. O astfel de garnizoană era la Dornwaraceaster, alta era la Wintanceaster, iar Beocca era de părere că Alfred trebuia să se ducă în unul din aceste orașe, însă regele nu era de acord, gândindu-se că Guthrum l-ar fi asediat imediat.

Ar fi ajuns să fie captiv într-un oraş, pe când mlaştina era prea mare pentru a fi asediată, iar Guthrum nu avea nici o şansă să ajungă până în mijlocul ei.

– Ai un unchi în Mercia, nu-i aşa? mă întrebă preotul schimbând brusc subiectul.

– Æthelred. Este fratele mamei şi e ealdorman.

Beocca îmi percepu răceala din glas.

– Nu prea-ţi place de el, nu?

– Abia dacă-l cunosc.

Petrecusem câteva săptămâni acolo, suficient de mult ca să mă cert cu fiul lui, pe care-l chema tot Æthelred.

– Este prieten cu danezii?

Am clătinat din cap.

– Ei îl lasă-n pace, el îi lasă-n pace.

– Regele a trimis mesageri în Mercia, spuse Beocca.

M-am strâmbat.

– Dacă vrea ca ei să se ridice împotriva danezilor, află că n-o vor face. Ar fi ucişi pe dată.

– Vrea ca ei să aducă oameni în sud la venirea primăverii. M-am întrebat cum ar fi putut câţiva războinici mercieni să treacă de danezi pentru a ajunge la noi, însă n-am spus nimic. Beocca urmă: Ne aşteptăm ca primăvara să ne aducă salvarea, dar până atunci regele vrea să se ducă cineva la Cippanhamm.

– Un preot? am zis. Ca să stea de vorbă cu Guthrum?

– Un soldat, replică Beocca, pentru a estima numărul lor.

– Să mă trimită pe mine, m-am oferit eu.

Beocca încuviinţă din cap, apoi continuă să meargă şchiopătând pe malul râului, spre locul unde capcanele pentru peşte împletite din nuiele de trestie fuseseră lăsate la vedere de reflux.

– Este atât de diferit de Northumbria, spuse el melancolic.

Am zâmbit.

– Ţi-e dor de Bebbanburg?

– Mi-ar plăcea să-mi sfârşesc zilele la Lindisfarena. Mi-ar plăcea să-mi rostesc ultima rugăciune pe acea insulă. Se răsuci să privească spre dealurile vestice. Regele ar vrea să se ducă el

însuși la Cippanhamm, zise el, de parcă abia atunci își adusese aminte.

Mi s-a părut că nu înțelesesem bine, apoi mi-am dat seama că nu era cazul.

– Asta-i o nebunie, am protestat.

– Asta înseamnă regalitatea.

– Regalitatea?

– Witanul îl alege pe rege, spuse Beocca ferm, iar regele trebuie să aibă încrederea poporului. Dacă Alfred se duce la Cippanhamm, printre dușmani, poporul va ști că merită să fie rege.

– Iar dacă va fi capturat, poporul va ști că e un rege mort.

– Așa că trebuie să-l protejezi, încheie el.

Nu i-am răspuns. Era o mare nebunie, însă Alfred era hotărât să arate că merita să fie rege. La urma urmelor, uzurpase tronul nepotului său, iar în acei primi ani de domnie era foarte preocupat de asta.

– Va pleca un grup restrâns, zise Beocca. Tu, câțiva războinici, un preot și regele.

– Preotul ce rost are?

– Să se roage, desigur.

Am pufnit.

– Tu vei fi preotul?

Beocca arătă spre piciorul beteag.

– Nu eu. Un preot tânăr.

– Mai bine merge Iseult, am propus.

– Nu.

– De ce nu? Datorită ei, regele este sănătos.

Într-adevăr, regele se simțea mai bine decât se simțise de ani de zile, iar asta, datorită leacurilor preparate de Iseult. Rostopasca și brusturele culese de ea îi potoliseră durerile de șezut, iar alte plante îi vindecaseră pântecul. Alfred pășea cu încredere, avea ochii strălucitori și părea în putere.

– Iseult rămâne aici, zise Beocca.

– Dacă vrei ca regele să trăiască, va veni cu noi.

– Rămâne aici, insistă preotul, tocmai pentru că vrem ca regele să trăiască.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să înţeleg ce voia să spună, iar când mi-am dat seama de semnificaţia cuvintelor lui, m-am răsucit spre el cu o asemenea furie, încât se împletici doi paşi îndărăt. Nu i-am dat nici o replică, deoarece nu eram sigur că mi-aş fi putut stăpâni violenţa. Beocca încerca să pară sever, dar am văzut limpede că era înfricoşat.

– Trăim vremuri grele, se tângui el, şi regele nu se poate încrede decât în oamenii care-l slujesc pe Dumnezeu. În oamenii care sunt legaţi de el prin dragostea faţă de Hristos.

Am lovit cu piciorul o capcană de ţipari, care zbură învârtindu-se şi ajunse în râu.

– O vreme, aproape că mi-a plăcut de Alfred. Acum, şi-a recăpătat preoţii, iar voi îi turnaţi otravă în suflet.

– Regele... începu Beocca.

M-am răsucit spre el, reducându-l la tăcere.

– Cine l-a salvat pe ticălos? Cine a incendiat corăbiile lui Svein? Pentru numele nefericitului vostru zeu, cine l-a ucis pe Ubba? Şi voi tot n-aveţi încredere în mine?

Beocca încerca să mă calmeze dând împăciuitor din mâini.

– Mă tem că eşti păgân, iar femeia ta cu siguranţă este păgână.

– Faptul că femeia mea l-a vindecat pe Edward nu înseamnă nimic? m-am răstit eu.

– Ar putea însemna că a făcut lucrarea diavolului.

Eram atât de şocat, încât n-am putut spune nimic.

– Diavolul îşi face lucrarea pe pământ, urmă Beocca plin de convingere, şi i-ar prinde tare bine dacă Wessexul ar dispărea. Diavolul vrea ca regele să moară. Vrea ca păgânii lui să se înmulţească în toată Anglia. Există un război mai important, Uhtred. Nu cel dintre saxoni şi danezi, ci acela dintre Dumnezeu şi diavol, dintre bine şi rău! Iar noi participăm la el!

– Am omorât mai mulţi danezi decât poţi tu să-ţi închipui, i-am amintit.

– Dar să presupunem că femeia ta a fost trimisă de diavol, zise el pe un ton rugător. Că diavolul i-a îngăduit să-l vindece

pe Edward pentru ca regele să aibă încredere în ea. Iar apoi, când regele se va duce să-i spioneze pe danezi, ea îl va trăda.

– Crezi că ea l-ar trăda? am mârâit. Sau vrei să zici că eu l-aş putea trăda?

– Toată lumea ştie că-i iubeşti pe danezi, îmi replică Beocca, o dovadă în plus fiind faptul că i-ai cruţat pe cei de la Palfleot.

– Deci, tu crezi că nu se poate avea încredere în mine?

– Eu am încredere în tine, spuse preotul fără să pară prea convins. Nu ştiu dacă şi ceilalţi au, adăugă el făcând cu mâna beteagă un gest care semnifica neputinţa. Dar dacă rămâne aici... Ridică din umeri fără a-şi isprăvi gândul.

– Adică să rămână aici ca ostatică, am spus eu.

– Mai degrabă, ca o chezăşie.

– Dar i-am jurat credinţă regelui!

– Ţi-ai mai încălcat jurămintele, se ştie că eşti mincinos; deşi ai o soţie şi un copil, trăieşti cu o târfă păgână. Pe deasupra, îi iubeşti pe danezi la fel cum te iubeşti pe tine. Chiar crezi că eşti vrednic de încredere? Rostise toate astea cu o grabă plină de amărăciune. Uhtred, continuă el, te cunosc de când te târai pe podelele de la Bebbanburg. Eu te-am botezat, eu ţi-am dat lecţii, eu te-am pedepsit, eu te-am văzut crescând, eu te cunosc mai bine decât oricine altcineva, dar n-am încredere în tine. Privindu-mă cu asprime, se răsti: Uhtred, dacă regele nu se întoarce, târfa ta va fi dată la câini. Îmi transmisese mesajul, dar, părând să regrete maniera în care o făcuse, clătină din cap. Regele n-ar trebui să meargă. Ai dreptate. Este o nebunie. Este o prostie! Este... Se opri o clipă, căutând cuvântul potrivit, şi în cele din urmă găsi calificativul cel mai sever din vocabularul lui. Este pură nechibzuinţă! Totuşi, insistă să meargă, iar tu trebuie să te duci cu el pentru că eşti singurul care poate fi luat drept danez. Dar adu-l înapoi, Uhtred, adu-l înapoi pentru că le este drag lui Dumnezeu şi tuturor saxonilor.

„Mie nu mi-e drag", am gândit eu, „nu mi-e drag deloc!" În noaptea aceea, gândindu-mă la cuvintele lui Beocca, am fost tentat să fug din mlaştină, să plec împreună cu Iseult, să-mi găsesc un stăpân, să pun Răsuflarea-Şarpelui în slujba lui, însă

Ragnar fusese luat ostatic, aşa că nu aveam nici un prieten printre duşmani, iar dacă fugeam, mi-aş fi încălcat jurământul faţă de Alfred şi oamenii ar fi spus că în Uhtred de Bebbanburg nu se putea avea deloc încredere. Din toate aceste motive, am hotărât să rămân. Am încercat să-l conving pe Alfred să nu se ducă la Cippanhamm, însă regele nici nu voia să audă.

– Dacă rămân aici, zise el, oamenii vor spune că mă ascund de danezi. Alţii îi înfruntă, iar eu să mă ascund? Nu! Oamenii trebuie să mă vadă, să afle că trăiesc şi că lupt.

Măcar o dată, eu şi Ælswith am fost de acord. Ne-am străduit amândoi să-l convingem să rămână la Æthelingæg, dar Alfred era de neclintit. Avea o stare de spirit ciudată, era în culmea fericirii, sincer convins că Dumnezeu era de partea lui; pe deasupra, vindecarea bolii îi dăduse energie şi încredere.

Luă şase însoţitori. Preotul, un tânăr pe nume Adelbert, avea la el o mică harpă învelită în piele. Părea ridicol să iei o harpă când te duceai la duşman, însă Adelbert era faimos pentru muzica lui, iar Alfred spusese vesel că noi toţi trebuia să-l slăvim prin cântec pe Dumnezeu când aveam să fim printre danezi. Ceilalţi patru erau războinici experimentaţi, care făcuseră parte din garda regală. Numele lor erau Osferth, Wulfrith şi Beorth, ultimul fiind Egwine, care îi jurase lui Ælswith că avea să-l aducă pe rege acasă, ceea ce o făcuse pe aceasta să se uite urât la mine. Recunoştinţa pe care mi-o arătase pentru că Iseult îl lecuise pe Edward dispăruse ca urmare a influenţei preoţilor.

Ne-am îmbrăcat pentru război, cu zale şi coifuri, în vreme ce Alfred stărui să poarte o mantie albastră tivită cu blană, care îl făcea să iasă în evidenţă, dar el dorea ca oamenii să vadă un rege. Aleseserăm cei mai buni cai, câte unul pentru fiecare dintre noi şi trei de rezervă. Am traversat râul, după care am luat-o pe podeţe de buşteni până am ajuns pe pământ solid, în apropierea insulei despre care Iseult spusese că adăpostea mormântul lui Arthur. O lăsasem pe Iseult cu Eanflæd, care împărţea o colibă cu Leofric.

Era deja februarie. După ce incendiaserăm flota lui Svein fusese o perioadă de vreme frumoasă, iar eu socotisem că ar fi trebuit să plecăm atunci, însă Alfred insistase să aşteptăm până în a opta zi din februarie, când era sfântul Cuthman, un sfânt saxon din Anglia de est, gândind că aceea era o zi propice. Poate că nu se înşelase, pentru că se dovedi a fi o zi ploioasă şi amarnic de friguroasă, iar danezii evitau să-şi părăsească adăposturile pe vreme urâtă, după cum aveam să descoperim. Am plecat în zori, iar la mijlocul dimineţii eram deja pe culmea dealului de lângă mlaştină, care era pe jumătate ascunsă de o ceaţă îngroşată de fumul focurilor aprinse pentru gătit în satele din jur.

– Ştii cine a fost sfântul Cuthman? mă întrebă vesel Alfred în timp ce călăream spre nord, pe creastă, având mlaştina în stânga.

– Nu, sire.

– A fost un pustnic. Mama lui era oloagă, aşa că i-a făcut o roabă.

– O roabă? Ce poate face cu o roabă un om care nu poate merge?

– Nu, nu, nu! El o plimba cu roaba! Aşa că ea îi putea fi alături când el predica. O ducea peste tot.

– Probabil că ei îi plăcea asta.

– Nu există nici o scriere despre viaţa lui, din câte ştiu eu, zise Alfred, dar sigur ar trebui să facem noi una. N-ar putea fi un sfânt al mamelor?

– Sau al roabelor, sire.

Spre prânz am dat de prima dovadă a prezenţei danezilor. Într-o vale de lângă mlaştină am zărit o casă mare, cu pereţi văruiţi şi cu un acoperiş solid din stuf. Din gaura aflată în acoperiş ieşea fum, iar într-o livadă de meri împrejmuită cu un gard păşteau nişte cai. Nici un danez n-ar fi lăsat în picioare un astfel de loc, ceea ce sugera că transformaseră gospodăria în garnizoană, iar caii le aparţineau.

– De acolo supraveghează mlaştina, spuse Alfred.

– Probabil.

Îmi era frig. Purtam o pelerină de lână groasă, dar tot îmi era frig.

– Ar trebui să trimitem oameni acolo, pentru a-i învăţa să nu mai fure mere, zise regele.

Am înnoptat într-un cătun. Danezii trecuseră pe-acolo, iar oamenii erau înspăimântaţi. La început, când am trecut călare pe uliţa desfundată dintre case, se ascunseră crezând că eram danezi, dar când ne auziră vocile, ieşiră şi se uitară la noi de parcă tocmai picaserăm din lună. Preotul lor fusese ucis de păgâni, aşa că Alfred stărui ca Adelbert să ţină o slujbă printre ruinele bisericii incendiate. Alfred însuşi cântă, acompaniat de acordurile micii harfe a preotului.

– Am învăţat să cânt pe vremea când eram copil, îmi zise. Mama mea vitregă a insistat, dar nu mă pricep foarte bine.

– Nu te pricepi, am încuviinţat eu, spre marea lui neplăcere.

– N-am niciodată suficient timp ca să exersez, se plânse el.

Ne-am adăpostit în casa unui ţăran. Gândindu-se că danezii luaseră toate recoltele din locurile pe unde trecuseră, Alfred încărcase caii de rezervă cu peşte şi ţipari afumaţi şi cu lipii, aşa că noi am asigurat cam toată mâncarea din acea seară. La sfârşit, gazdele îngenuncheară în faţa mea, iar femeia îmi atinse şovăielnic poalele cămăşii de zale.

– Copiii mei, şopti ea, am doi. Fata are şapte ani, iar băiatul e puţin mai mare. Sunt copii buni.

– Ce-i cu ei? interveni Alfred.

– I-au luat păgânii, stăpâne, spuse femeia printre lacrimi. Tu poţi să-i găseşti, stăpâne, urmă ea trăgând de zalele mele, poţi să-i găseşti şi să mi-i aduci înapoi? Poţi să mi-i aduci pe micuţii mei? Te rog!

I-am promis că voi încerca, dar era o promisiune deşartă, deoarece copiii probabil că fuseseră de mult vânduţi ca sclavi şi fie lucrau pe vreun domeniu danez, fie, dacă erau frumuşei, fuseseră trimişi peste hotare, unde necredincioşii plăteau bine pentru odrasle de creştini.

Am aflat că danezii veniseră acolo la scurt timp după a douăsprezecea noapte de Crăciun. Uciseseră, capturaseră, prădaseră

şi porniseră călare spre sud. După câteva zile se întorseseră, îndreptându-se spre nord împreună cu un grup de prizonieri şi cu o herghelie de cai încărcaţi cu bunurile provenite din jafuri. De atunci, sătenii nu mai văzuseră danezi, cu excepţia celor câţiva de lângă mlaştină. Femeia ne spuse că aceia nu le făcuseră necazuri, poate pentru că erau foarte puţini şi nu îndrăzneau să-i provoace pe localnici. Am auzit aceeaşi poveste şi în alte sate. Danezii veniseră, jefuiseră şi porniseră spre nord.

În a treia zi am văzut în sfârşit o trupă a duşmanului pe drumul roman care duce de la Baðum spre est, peste dealuri. Erau aproape şaizeci şi călăreau la galop prin faţa norilor negri, în lumina palidă a înserării.

– Se întorc la Cippanhamm, zise Alfred.

Caii lor de povară erau încărcaţi cu fân pentru hrănirea cailor de luptă, ceea ce mi-a amintit de iarna petrecută la Readingum când danezii invadaseră prima oară Wessexul. Cât de greu fusese ca oamenii şi caii să rămână în viaţă pe frigul acela! Culeseserăm firava iarbă rămasă pe câmp şi scoseserăm paie din acoperiş pentru a hrăni caii, însă aceştia tot scheletici şi slăbiţi erau. Se spune adesea că tot ce trebuie făcut ca să câştigi un război e să strângi o armată şi să-ţi ataci inamicul, dar niciodată nu este atât de uşor. Oamenii şi caii trebuie hrăniţi, iar foamea poate înfrânge o armată mult mai repede decât sulițele. I-am privit pe danezi îndreptându-se spre nord, apoi ne-am dus să ne adăpostim într-un hambar pe jumătate distrus.

Peste noapte începu să ningă, o ninsoare neobosită, tăcută şi deasă, aşa că, până în zori, lumea devenise albă sub cerul albastru. Am sugerat să aşteptăm până se oprea ninsoarea înainte de a pleca mai departe, dar Egwine, care era din acea parte a ţării, spuse că eram la numai două sau trei ore sud de Cippanhamm. Alfred era nerăbdător.

– Mergem acum, stărui el. Ne ducem acolo, aruncăm o privire şi plecăm.

Aşa că am pornit spre nord, călărind într-o lume nouă şi curată. Copitele cailor noştri scârţâiau în omătul proaspăt aşternut. Zăpada acoperea toate rămurelele şi crengile, iar gheaţa

strălucea la suprafaţa şanţurilor şi iazurilor. Am văzut urmele unei vulpi traversând câmpul şi m-am gândit că primăvara avea să aducă o invazie de animale sălbatice, pentru că nu avusese cine să le vâneze. Mieii aveau să fie ucişi cu cruzime, iar oile aveau să behăie îndurerate.

Am ajuns să vedem Cippanhammul înaintea prânzului, dar fumul gros produs de sutele de vetre se zărise pe cer toată dimineaţa. Ne-am oprit la sud de oraş, în locul unde drumul ieşea dintr-un pâlc de stejari. Danezii probabil că ne văzuseră, însă nimeni nu ieşi pe poartă ca să se lămurească cine eram. Era prea frig pentru ca oamenii să se deranjeze. Câţiva străjeri apărură pe ziduri, dar nici unul nu rămase prea mult, preferând să se retragă la căldură între scurtele incursiuni pe meterezele din lemn. Meterezele străluceau de scuturi rotunde, vopsite în albastru, alb şi roşu-sângeriu, precum şi în negru, semn că oamenii lui Guthrum se aflau acolo.

– Ar trebui să numărăm scuturile, spuse Alfred.

– Nu ne va fi de folos, i-am replicat. Fiecare are câte două sau trei scuturi şi le atârnă pe ziduri pentru a părea că sunt mai mulţi oameni.

Cum regele tremura, am insistat să căutăm un adăpost. Ne-am întors în pădure şi am urmat o cărare ce ducea spre râu, iar după ce am mers o milă în amonte, am dat de o moară. Piatra de măcinat dispăruse, însă clădirea era întreagă şi bine construită, cu pereţi din piatră şi un acoperiş întărit cu pământ, susţinut de căpriori solizi. În încăperea în care locuise familia morarului era o vatră, dar nu l-am lăsat pe Egwine să aprindă focul pentru ca fumul să nu-i atragă pe danezii curioşi din oraş.

– Aşteaptă până se lasă întunericul, i-am zis.

– O să îngheţăm până atunci, mormăi el.

– Atunci, n-ar fi trebuit să veniţi, m-am răstit eu.

– Trebuie să ne apropiem mai mult de oraş, interveni Alfred.

– Voi nu vă apropiaţi, o voi face singur, le-am spus.

Cum văzusem nişte cai adăpostiţi lângă zidul vestic, plănuiam să iau cel mai bun cal al nostru şi să mă apropii de marginea

vestică a oraşului ca să număr animalele aflate acolo. Astfel, aş fi aflat câţi danezi erau, deoarece era de aşteptat ca aproape fiecare om să aibă un cal. Alfred vru să vină şi el, dar am clătinat din cap. Nu avea nici un rost să meargă mai mulţi oameni şi era logic ca acela care se ducea să vorbească daneza, aşa că, promiţându-i că aveam să mă întorc la moară până la căderea nopţii, am pornit călare spre nord. Întrucât Cippanhamm era construit pe un deal aproape complet înconjurat de un râu, nu puteam să-l ocolesc. Mergând cât mai aproape de ziduri, m-am uitat peste râu, dar n-am văzut cai pe malul celălalt, ceea ce sugera că danezii îşi ţineau toţi caii în vestul oraşului. M-am îndreptat într-acolo prin pădurea înzăpezită; cu toate că danezii mă văzuseră probabil, nu se osteniră să facă tot acel drum greu ca să urmărească un singur om, aşa că am reuşit să ajung în dreptul locului unde tremurau caii lor. Mi-am petrecut restul zilei numărându-i. Cei mai mulţi se aflau pe câmpul de lângă clădirile regale şi erau câteva sute. După-amiază târziu, estimasem deja că erau o mie două sute. Era de aşteptat ca bidiviii cei mai buni să fie în oraş, însă socoteala mea era suficient de bună. Avea să-i permită lui Alfred să-şi facă o idee despre cât de mare era armata lui Guthrum. Să fi fost vreo două mii de oameni? Iar prin alte părţi ale Wessexului, în oraşele ocupate de danezi, probabil că mai erau vreo mie. Asta însemna o armată puternică, dar nu destul de puternică pentru a cuceri tot regatul. Era clar că trebuiau să aştepte primăvara ca să primească întăriri din Danemarca şi din cele trei regate englezeşti cucerite. La lăsarea serii m-am întors la moară. În timp ce descălecam, am văzut trei ciori zburând peste râu. M-am gândit să-l pun pe unul dintre oamenii lui Alfred să-mi ţesale calul, căci tot ce-mi doream era să ajung la căldură, şi dorinţa avea să-mi fie îndeplinită: regele îşi asumase riscul să aprindă focul, de vreme ce fumul se revărsa prin gaura din acoperiş.

Stăteau cu toţii ghemuiţi lângă vatră, iar eu m-am dus lângă ei şi mi-am întins mâinile spre flăcări.

– Sunt vreo două mii de oameni, i-am înştiinţat.

Nimeni nu spuse nimic.

– N-aţi auzit ce-am zis? i-am întrebat, întorcându-mă să-i privesc.

În jurul vetrei erau cinci feţe. Doar cinci.

– Unde-i regele?

– A plecat, zise Adelbert posomorât.

– S-a dus în oraş, adăugă preotul.

Purta mantia albastră a lui Alfred, aşa încât am presupus că regele luase veşmântul lui simplu.

L-am privit fix.

– Şi l-aţi lăsat să plece?

– A insistat, murmură Egwine.

– Cum l-am fi putut opri? zise Adelbert pe un ton rugător. El e regele!

– Îl pocneaţi pe ticălos, desigur, m-am răstit eu. Îl ţineaţi locului până îi trecea nebunia. Când a plecat?

– Imediat după tine, spuse nefericit preotul. Şi mi-a luat harfa, adăugă el.

– Şi a zis când se întoarce?

– Până la căderea nopţii.

– E noapte deja, am mormăit, ridicându-mă să sting focul. Chiar vreţi ca danezii să vină ca să vadă ce-i cu fumul? Mă îndoiam că danezii ar fi venit, dar doream ca proştii ăia afurisiţi să sufere. Tu, am zis, arătând spre unul dintre cei patru soldaţi. Du-te şi ţesală-mi calul. Şi hrăneşte-l.

M-am dus la uşă. Primele stele licăreau pe cer, iar zăpada strălucea sub secera lunii.

– Unde pleci? mă întrebă Adelbert venind după mine.

– Să-l găsesc pe rege, fireşte.

Dacă mai trăia. Iar dacă nu mai trăia, şi Iseult era moartă.

Am bătut la poarta vestică a Cippanhammului, iar o voce supărată vru să ştie cine eram.

– De ce nu eşti pe metereze? l-am întrebat eu în replică.

Drugul fu ridicat, iar poarta se deschise puţin. Un chip se iţi, apoi dispăru când eu am împins poarta cu putere, izbindu-l cu ea pe paznicul bănuitor.

– Calul meu s-a accidentat, aşa că a trebuit să vin pe jos până aici.

Omul îşi recăpătă echilibrul şi închise poarta.

– Cine eşti? mă întrebă el din nou.

– Un mesager trimis de Svein.

– Svein! Ridică drugul şi-l puse la locul lui. L-a prins în sfârşit pe Alfred?

– O să-i dau vestea asta lui Guthrum înainte de a-ţi spune ţie.

– Fusese doar o întrebare, zise el spăsit.

– Unde-i Guthrum?

N-aveam nici cea mai vagă intenţie de a mă apropia de căpetenia daneză; având în vedere că-i insultasem mama moartă, tot ce puteam spera de la el era o moarte rapidă, dar cel mai probabil aş fi avut parte de una foarte lentă.

– Este în palatul lui Alfred, spuse paznicul arătând spre sud. În partea aia a oraşului, aşa că mai ai ceva de mers.

Nu-i trecuse prin minte că un mesager al lui Svein n-ar fi călărit de unul singur prin Wessex, ci ar fi avut o escortă de vreo cincizeci sau şaizeci de oameni, dar era prea îngheţat ca să gândească. În plus, cu părul meu lung şi cu brăţările groase de pe braţe, arătam ca un danez. Se retrase în postul de gardă, unde camarazii lui erau adunaţi în jurul unei vetre, iar eu am pornit prin oraşul pe care nu-l mai recunoşteam. Multe case nu mai erau, fiind incendiate în furia atacului iniţial al danezilor, iar din marea biserică de lângă piaţa de pe culmea dealului nu mai rămăseseră decât nişte bârne înnegrite acoperite de zăpada albă. Eram singurul om ce străbătea noroiul îngheţat de pe străzi, deoarece frigul îi ţinea pe danezi în casele care mai rămăseseră în picioare. Am auzit cântece şi râsete. Lumina se prelingea prin obloane sau strălucea prin găurile pentru fum din acoperişurile joase. Îmi era frig şi eram furios. În oraş se aflau oameni care mă puteau recunoaşte şi oameni care îl puteau recunoaşte pe Alfred, iar prostia lui ne pusese pe amândoi în primejdie. Oare era atât de nebun, încât să se fi dus la palatul lui? Probabil îşi imaginase că acolo se afla Guthrum şi

sigur n-ar fi riscat să fie recunoscut de căpetenia daneză, ceea ce sugera că se afla în oraş, nu la curtea regală.

Mă îndreptam spre fosta tavernă a lui Eanflæd când am auzit urlete dinspre partea estică a oraşului. M-am dus într-acolo, ajungând la mănăstirea de maici aflată chiar lângă zidul de la râu. Nu mai intrasem niciodată în mănăstire, însă poarta era deschisă, iar curtea era luminată de două focuri mari, care ofereau o oarecare căldură celor aflaţi în jurul lor. Erau cel puţin o sută de oameni, care scoteau ţipete de încurajare sau strigau insulte către doi bărbaţi ce se luptau în noroiul dintre focuri. Se băteau cu săbii şi scuturi, iar la fiecare ciocnire a metalelor sau a metalului cu lemnul izbucneau urlete răguşite. M-am uitat în treacăt la combatanţi, apoi am privit chipurile din mulţime. Îl căutam pe Haesten şi pe oricine altcineva care m-ar fi putut recunoaşte, dar n-am zărit pe nimeni, deşi mi-era greu să disting feţele în umbrele pâlpâitoare. Nu se vedea nici urmă de călugăriţe, aşa încât am presupus că fie fugiseră, fie erau moarte, fie fuseseră luate de invadatori pentru a se distra cu ele.

M-am strecurat pe lângă peretele curţii. Purtam coiful, iar viziera îmi oferea o deghizare adecvată, însă câţiva oameni îmi aruncară priviri curioase, deoarece era neobişnuit să vezi un bărbat purtând coif altundeva decât pe câmpul de luptă. Până la urmă, nevăzând nici o figură cunoscută, mi-am dat jos coiful şi l-am atârnat la cingătoare. Biserica mănăstirii fusese transformată în sală de ospeţe, dar înăuntru erau numai câţiva beţivi cărora nu le păsa de zgomotul de-afară. Am furat o jumătate de pâine de la unul dintre ei şi am ieşit să privesc lupta.

Unul dintre combatanţi era Steapa Snotor. Îmbrăcat cu o haină de piele, fără armură, se lupta cu un scut mic şi o sabie lungă, dar în jurul taliei avea un lanţ care se întindea până în partea nordică a curţii, unde doi oameni îl ţineau şi, ori de câte ori adversarul lui Steapa ajungea să fie în pericol, îl trăgeau pe uriaşul saxon, dezechilibrându-l. Era pus să se bată la fel cum fusese pus şi Haesten când îl descoperisem. Fără îndoială, cei care îl prinseseră pe Steapa scoteau bani buni de la proştii care doreau să-şi măsoare forţele cu un războinic de mare valoare.

Adversarul lui din acel moment era un danez slab, care rânjea şi care dansa în jurul uriaşului, încercând să-şi strecoare sabia pe sub scutul acestuia, aşa cum făcusem şi eu când mă bătusem cu Steapa. Zdrahonul se apăra cu tenacitate, parând fiecare lovitură, iar când lanţul i-o îngăduia, contraataca rapid. Ori de câte ori danezul sărea înapoi, mulţimea îl batjocorea. O dată, când oamenii traseră de lanţ prea tare, se repezi spre ei, dar fu întâmpinat de trei suliţe lungi. În urletele mulţimii, se răsuci ca să pareze următorul atac, apoi merse îndărăt, aproape de vârful suliţelor. Bărbatul slab îl urmă rapid, crezând că Steapa era în dezavantaj, însă uriaşul reveni brusc, izbi cu scutul sabia adversarului, îşi repezi mâna stângă cu pumnul încleştat pe mânerul sabiei ridicate şi-l lovi pe celălalt în cap. Când danezul se prăbuşi, Steapa îşi coborî sabia, însă lanţul îl trase înapoi, dezechilibrându-l, iar suliţele îl ameninţară cu moartea dacă-şi isprăvea treaba. Mulţimea îl ovaţionă. Învinsese.

Steapa se aşeză lângă foc, pe chipul lui aspru necitindu-se nimic. Unul dintre oamenii care ţineau lanţul începu să strige, invitând alt adversar.

– Zece bani de argint dacă-l răniţi! Cincizeci dacă-l ucideţi!

Steapa, care probabil nu înţelegea nici un cuvânt, privea mulţimea cu un aer sfidător. Curând, o brută pe jumătate beată îşi croi drum în faţă. Se încheiară rămăşagurile, iar Steapa a fost pus să se ridice. Era ca o luptă între câini şi un taur, doar că Steapa avea parte de un singur adversar o dată. Fără îndoială, ar fi trebuit să pună trei sau patru oameni să se lupte cu el pentru a-l doborî, doar că danezii care-l luaseră prizonier nu doreau ca el să moară atâta vreme cât încă mai existau proşti dispuşi să plătească pentru a se bate cu el.

M-am strecurat pe la marginea curţii, căutând în continuare chipuri cunoscute.

– Dai şase penny? rosti o voce în spatele meu.

M-am întors şi am văzut un bărbat rânjind de lângă o uşă, una dintre cele vreo zece uşi similare tăiate la distanţe egale în peretele văruit.

– Pentru ce să dau şase penny? m-am mirat eu.

– E ieftin, zise el şi dădu la o parte un mic oblon de pe uşă, invitându-mă să privesc înăuntru.

I-am urmat îndemnul. O lumânare de seu lumina mica încăpere care probabil că fusese chilia unei călugăriţe. Pe patul modest era o femeie goală, pe jumătate acoperită de un bărbat cu pantalonii în vine.

– Nu mai durează mult, spuse omul.

Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat de oblon.

– A fost călugăriţă aici, adăugă el. Tânără şi drăguţă. Chiar frumoasă. De obicei, guiţă ca o scroafă.

– Nu! m-am răstit.

– Patru penny? Nu se va opune. Acum, nu se mai opune.

Am plecat mai departe convins că-mi pierdeam timpul. Oare Alfred fusese aici şi plecase deja? „Mai degrabă", am gândit eu furios, „prostul s-a dus la palatul lui." Îmi trecu prin minte să merg acolo, dar gândul la răzbunarea lui Guthrum îmi tăie elanul. O nouă luptă începuse. Danezul se lăsa pe vine încercând să-i reteze lui Steapa picioarele, dar Steapa îi devia loviturile cu uşurinţă. În timp ce treceam prin spatele oamenilor care ţineau lanţul am văzut o altă încăpere, o cameră mare, în care călugăriţele probabil că obişnuiau să ia masa. O licărire aurie în lumina focului pe cale să se stingă mă atrase înăuntru.

Auriul nu era o reflexie metalică, ci venea de la rama unei mici harfe care fusese călcată în picioare cu atâta forţă, încât se rupsese. M-am uitat prin semiîntunericul din jur şi, văzând un om care zăcea grămadă în capătul sălii, m-am dus la el. Era Alfred. Abia dacă mai era conştient, dar trăia şi, din câte mi-am dat seama, nu era rănit, dar era clar şocat, aşa că l-am tras până la perete şi l-am sprijinit de el. Nu mai avea mantia, iar cizmele îi dispăruseră şi ele. Lăsându-l acolo, m-am întors la biserică, unde am găsit un beţiv cu care m-am împrietenit. L-am ajutat să se ridice, i-am pus braţul pe umerii mei şi l-am convins că îl duc la culcare, apoi l-am scos pe uşa din spate şi l-am dus la latrina din curtea din spate a mănăstirii, unde l-am lovit de două ori în burtă şi de trei ori în faţă. Fără să mai zăbovesc, i-am dus lui Alfred mantia cu glugă şi cizmele omului.

Regele își recăpătase cunoștința. Se uită la mine fără să dea vreun semn de surprindere, apoi își frecă bărbia zgâriată.

– Nu le-a plăcut cum am cântat, spuse el.

– Asta pentru că danezilor le place muzica bună, i-am zis. Pune-ți astea. Am aruncat cizmele lângă el, l-am acoperit cu pelerina și i-am pus gluga pe cap pentru a-i ascunde chipul. Chiar vrei să mori? l-am întrebat, în culmea mâniei.

– Vreau să aflu informații despre dușmanii mei.

– Le-am aflat eu pentru tine. Sunt vreo două mii.

– Așa am estimat și eu, rânji el. Dar ce-i pe mantia asta?

– Vomă daneză, l-am lămurit.

Se cutremură.

– Trei danezi m-au atacat, îmi spuse, de parcă nu i-ar fi venit să creadă. M-au lovit cu pumnii și cu picioarele.

– Ți-am spus că danezilor le place muzica bună, am mormăit eu ajutându-l să se ridice. Ai noroc că nu te-au ucis.

– Au crezut că sunt danez, îmi explică el, apoi a scuipat niște sânge care i se prelingea din buza de jos.

– Erau beți? Nici măcar nu arăți ca un danez.

– M-am prefăcut că sunt un cântăreț mut. Părea mândru de viclenia lui, însă lipsa oricărui răspuns din partea mea îl făcu să suspine. Erau foarte beți, dar trebuia să aflu care este starea lor de spirit, Uhtred. Sunt încrezători? Se pregătesc să atace? Făcu o pauză pentru a-și șterge sângele proaspăt de pe buze. Nu puteam afla asta decât dacă veneam eu însumi. L-ai văzut pe Steapa?

– Da.

– Vreau să-l luăm cu noi.

– Sire, ești neghiob? m-am burzuluit eu. E în lanțuri. Șase oameni îl păzesc.

– Daniel a fost în bârlogul leului, dar a scăpat. Sfântul Pavel a fost la închisoare, dar Dumnezeu l-a eliberat.

– Atunci, lasă-l pe Dumnezeu să se ocupe de Steapa. Tu te întorci cu mine. Acum!

Se încovoie ca să-și potolească un junghi din stomac.

– M-au lovit în burtă, zise el în timp ce-şi îndrepta trupul. M-am gândit că în dimineaţa următoare avea să se trezească şi cu un ochi vânăt. Tresări când nişte ovaţii puternice izbucniră în curte, însemnând că Steapa fie îşi ucisese, fie îşi doborâse adversarul. Vreau să-mi văd palatul, rosti Alfred cu încăpăţânare.

– De ce?

– Sunt genul de om căruia îi pasă de casa lui. Poţi să vii cu mine sau să rămâi aici.

– Guthrum se află acolo. Vrei să fii recunoscut? Vrei să mori?

– Guthrum e înăuntru, pe când eu vreau doar să mă uit de afară.

Nu s-ar fi lăsat convins să renunţe, aşa că l-am condus prin curte către stradă, întrebându-mă dacă nu era mai bine să-l iau pe sus şi să-l duc de-acolo. La cât era de îndărătnic, probabil că s-ar fi zbătut şi ar fi strigat până când danezii ar fi venit să afle motivul gălăgiei.

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu călugăriţele, spuse el după ce am plecat de la mănăstire.

– Una dintre ele este vândută pentru câţiva penny oricui vrea să se culce cu ea, i-am zis.

– O, Dumnezeule mare!

Îşi făcu semnul crucii şi se întoarse din drum. Dându-mi seama că se gândea s-o salveze pe femeie, l-am tras înapoi.

– Asta-i o nebunie! am protestat.

– Este o nebunie necesară, zise el calm, apoi se opri pentru a-mi ţine o predică. Ce crede Wessexul? Crede că sunt înfrânt, crede că danezii au câştigat, se pregăteşte pentru venirea primăverii şi, odată cu ea, a unui număr şi mai mare de danezi. Wessexul trebuie să afle că lucrurile stau altfel. Trebuie să afle că regele trăieşte, că umblă printre duşmani şi că-i face de ocară.

– Că cineva i-a zdrobit nasul şi i-a învineţit un ochi, am completat eu.

– N-o să spui asta nimănui, după cum n-o să spui că femeia aia afurisită m-a lovit cu un ţipar. Uhtred, trebuie să le dăm oamenilor speranţe, iar la primăvară, din acele speranţe o să se

nască victoria. Aminteşte-ţi de Boethius, Uhtred, aminteşte-ţi de Boethius! Nu renunţa niciodată la speranţă.

Era sincer. Credea că Dumnezeu îl proteja, că putea să umble fără teamă printre duşmani; într-o oarecare măsură avea dreptate, pentru că danezii aveau din belşug bere, vin de mesteacăn şi mied, iar majoritatea erau mult prea beţi ca să le pese de un bărbat rănit care avea în mână o harpă.

Nimeni nu ne împiedică să intrăm în curtea palatului. Totuşi, văzându-i pe cei şase soldaţi cu pelerine negre care făceau de gardă, nu i-am permis lui Alfred să se apropie de ei.

– Le e de ajuns să se uite la faţa ta însângerată ca să le vină cheful să termine ce-au început tovarăşii lor, i-am spus.

– Atunci, lasă-mă cel puţin să mă duc la biserică.

– Vrei să te rogi? l-am întrebat eu sarcastic.

– Da, replică el simplu.

Am încercat să-l opresc.

– Dacă mori aici, şi Iseult va muri.

– Nu eu am hotărât asta.

– Tu eşti regele, nu-i aşa?

– Episcopul s-a gândit că vei trece de partea danezilor, iar ceilalţi au fost de acord cu el.

– Nu mai am prieteni printre danezi. Au fost ostaticii tăi şi au murit.

– Atunci, mă voi ruga pentru sufletele lor păgâne, spuse el, apoi îmi îndepărtă mâna cu care-l ţineam şi porni spre uşa bisericii, unde, în semn de respect, îşi dădu instinctiv gluga jos.

I-am tras-o repede înapoi pe cap, ascunzându-i vânătăile. Fără să se opună la gestul meu protector, deschise uşa şi-şi făcut semnul crucii.

Biserica era folosită ca adăpost de unii dintre oamenii lui Guthrum. Pe jos erau saltele de paie, maldăre de zale, grămezi de arme şi un grup de bărbaţi şi femei strânşi în jurul vetrei recent făcute în naos. Jucau zaruri, iar sosirea noastră nu le trezi atenţia decât prin aerul rece pe care-l aduseserăm înăuntru. Cineva ne strigă să închidem uşa.

– Hai să plecăm, i-am spus lui Alfred. Nu te poţi ruga aici.

Nu-mi răspunse. Privea cu veneraţie către locul unde fusese altarul şi unde în clipa aceea erau legaţi şase cai.

– Plecăm! am insistat.

Chiar în clipa aceea, o voce îmi strigă numele. L-am văzut pe unul dintre jucătorii de zaruri ridicându-se şi holbându-se la mine. Un câine se repezi din umbre şi începu să ţopăie în jurul meu, încercând să mă lingă pe faţă, şi mi-am dat seama că acel câine era Nihtgenga, iar omul care mă recunoscuse era Ragnar. Contele Ragnar, prietenul meu.

Pe care-l crezusem mort.

Nouă

Ragnar mă îmbrăţişă. Ochii ne erau plini de lacrimi, iar preţ de câteva clipe nici unul dintre noi nu putu vorbi, deşi eu mi-am păstrat cumpătul suficient cât să mă uit în spate pentru a mă asigura că Alfred era în siguranţă. Se retrăsese lângă uşă, ascuns în umbra unui balot, cu gluga pelerinei trasă peste faţă.

– Am crezut că ai murit! i-am spus lui Ragnar.

– Am sperat c-o să vii, zise el în acelaşi timp.

O vreme, am vorbit amândoi fără ca vreunul dintre noi să asculte, după care Brida veni din partea din spate a bisericii. Eram uimit să văd o femeie, în loc de o fată, însă ea râse şi mă sărută prietenește, rostindu-mi numele cu voce mângâietoare.

– Uhtred!

Fuseserăm iubiţi cândva, pe vremea când abia ieşeam din copilărie. Ea era saxonă, însă alesese tabăra daneză pentru a fi cu Ragnar. Celelalte femei de-acolo erau împodobite cu argint, granate, jais, chihlimbar şi aur, dar Brida nu avea nici o bijuterie cu excepţia unui pieptăn din fildeş care-i ţinea strâns în creştet bogatul păr negru.

– Uhtred! murmură ea din nou.

– Cum de eşti în viaţă? l-am întrebat eu pe Ragnar.

Fusese ostatic, iar vieţile ostaticilor trebuiau să fie curmate în clipa în care Guthrum trecea graniţa.

– Lui Wulfhere i-a plăcut de noi, zise Ragnar. Mă cuprinse cu braţul pe după umeri şi mă trase spre vatra din centrul încăperii. El este Uhtred, îi anunţă pe jucătorii de zaruri, un saxon,

ceea ce-l face un ticălos, firește, dar, în același timp, e prietenul și fratele meu. Bere, adăugă el arătând spre urcioare, vin! Wulfhere ne-a lăsat în viață.

– Iar voi l-ați lăsat pe el în viață?

– Bineînțeles! E aici. Chefuiește cu Guthrum.

– Wulfhere este aici? E prizonier?

– Ne este aliat! spuse Ragnar punându-mi o cană în mână și trăgându-mă lângă foc. E de-al nostru acum. Îmi zâmbi, iar eu am râs de-a binelea, fericit că-l găsisem în viață. Era un bărbat mare, cu părul auriu și un chip sincer, plin de voioșie și bunătate, semănându-i leit tatălui său. Wulfhere obișnuia să stea de vorbă cu Brida, continuă Ragnar, iar prin intermediul ei, cu mine. Ne-am plăcut unul pe altul. E greu să omori pe cineva de care-ți place.

– L-ai convins să schimbe taberele?

– N-a fost nevoie să mă străduiesc prea tare. Și-a dat seama că aveam să câștigăm, și trecând de partea noastră a putut să-și păstreze pământurile. Ai de gând să bei berea aia sau doar te uiți la ea?

M-am prefăcut că beau, lăsând niște bere să mi se prelingă în barbă. Mi-am amintit cum Wulfhere îmi zisese că, atunci când danezii aveau să vină, cu toții trebuia să facem tot ce era posibil ca să supraviețuim. Dar Wulfhere? Vărul lui Alfred și ealdorman de Wiltunscir? Schimbase taberele? Oare câți dintre thegni îi urmaseră exemplul și ajunseseră în slujba danezilor?

– Cine-i el? întrebă Brida uitându-se la Alfred.

Se afla în penumbră, dar era ceva ciudat în felul în care stătea acolo singur și tăcut.

– Un servitor, i-am zis.

– Poate veni lângă foc.

– Nu poate, am replicat eu cu asprime. L-am pedepsit.

– Ce-ai făcut? strigă Brida spre el în engleză.

Își înălță fruntea și se uită la ea, dar gluga îi umbrea în continuare fața.

– Vorbește, ticălosule, și te voi biciui până la os, l-am amenințat, moment în care i-am zărit ochii în umbra glugii. M-a

insultat, am spus mai departe în daneză, şi l-am pedepsit să tacă. Altminteri, pentru fiecare cuvânt rostit, primeşte zece lovituri de bici.

Cuvintele mele părură să-i satisfacă. Uitând de ciudatul servitor cu faţa ascunsă de glugă, Ragnar îmi povesti cum îl convinsese pe Wulfhere să-i trimită un mesager lui Guthrum pentru a-i promite că avea să-i cruţe pe ostatici, iar Guthrum îl anunţase pe Wulfhere când plănuia să pornească la luptă pentru ca ealdormanul să-i poată feri pe ostatici de răzbunarea lui Alfred. M-am gândit că acela fusese motivul plecării atât de matinale a lui Wulfhere în dimineaţa atacului.

– Tu îl numeşti aliat, am zis. Asta înseamnă că e doar prieten? Sau va lupta pentru Guthrum?

– A jurat să lupte pentru noi, mă lămuri Ragnar. Sau cel puţin a jurat să lupte pentru regele saxon.

– Pentru regele saxon? am întrebat eu confuz. Pentru Alfred?

– Nu pentru Alfred. Pentru adevăratul rege. Pentru băietan, fiul celuilalt.

Ragnar se referea la Æthelwold, care era urmaşul fratelui lui Alfred, regele Æthelred. Desigur, l-ar fi dorit pe acesta în fruntea ţării. De fiecare dată când cucereau un regat saxon, numeau un rege saxon, ceea ce dădea stăpânirii lor un aer de legalitate, deşi saxonul nu rezista niciodată prea mult. Guthrum, care deja se intitulase rege al Angliei de est, dorea să fie şi regele Wessexului, dar punându-l pe Æthelwold pe tron îi putea atrage pe alţi saxoni, care s-ar fi convins că luptă pentru adevăratul moştenitor. Când luptele luau sfârşit şi stăpânirea daneză se întărea, Æthelwold avea să fie ucis discret.

– Dar va lupta Wulfhere pentru voi? am insistat eu.

– Fireşte că va lupta! Dacă vrea să-şi păstreze pământurile, spuse Ragnar, apoi se strâmbă. Dar care luptă? Că doar stăm aici ca oile şi nu facem nimic.

– E iarnă.

– Cea mai bună perioadă ca să te lupţi. Nu e altceva de făcut.

Vru să afle unde fusesem după Yule, iar eu i-am zis că mă dusesem departe, în Defnascir. El presupuse că dorisem să mă

asigur că familia mea era teafără; de asemenea, îşi închipuia că venisem la Cippanhamm ca să mă alătur danezilor.

– Nu i-ai jurat credinţă lui Alfred, nu-i aşa?

– Cine ştie unde-i Alfred? am evitat eu să-i răspund.

– I-ai jurat credinţă, zise el cu reproş.

– I-am jurat credinţă, însă doar pentru un an, iar acel an s-a încheiat de mult.

Asta nu era o minciună. Totuşi am omis să-i spun că-i jurasem din nou credinţă lui Alfred.

– Atunci, poţi să mi te alături? mă întrebă el nerăbdător. Îmi juri credinţă?

Am încercat să iau totul în glumă, deşi situaţia începea să mă îngrijoreze.

– Vrei să-ţi jur credinţă ca să stau aici ca o oaie, fără să fac nimic?

– Mai facem nişte incursiuni din când în când, se justifică Ragnar, şi oamenii păzesc mlaştina. Acolo se află Alfred. În mlaştină. Dar Svein o să-l scoată de-acolo.

Deci, Guthrum şi oamenii lui nu aflaseră că flota lui Svein era scrum pe ţărmul mării.

– Şi voi de ce staţi aici?

– Pentru că Guthrum nu vrea să-şi împartă forţele, mă lămuri Ragnar.

Îmi venea să zâmbesc, amintindu-mi că bunicul lui Ragnar îl sfătuise pe Guthrum să nu-şi mai împartă niciodată forţele. Guthrum făcuse asta pe dealul de la Æsc, îngăduindu-le saxonilor din vest să obţină prima victorie împotriva danezilor. Săvârşise aceeaşi greşeală când abandonase Werhamul pentru a ataca Exanceasterul, iar acea parte a armatei care plecase pe mare fusese practic distrusă de furtună.

– I-am zis că ar trebui să împărţim armata în douăsprezece companii, urmă Ragnar. Ca să cucerim alte douăsprezece oraşe şi să ne instalăm garnizoane acolo. I-am mai zis că ar trebui să capturăm toate oraşele mari din sudul Wessexului, dar n-a vrut să mă asculte.

– Guthrum deja stăpânește nordul și estul, am spus în apărarea căpeteniei.

– Ar trebui să ocupăm toată țara! În loc de asta, așteptăm venirea primăverii în speranța că ni se vor alătura și alții. Și ni se vor alătura. Pentru că aici există pământ, pământ bun. Mai bun decât pământul din nord.

Părea să fi uitat de jurământul meu. În schimb, vorbi despre ce se petrecuse în Northumbria, povestindu-mi că dușmanii noștri Kjartan și Sven o duceau cât se poate de bine la Dunholm, dar că tatăl și fiul nu îndrăzneau să părăsească fortăreața de teama răzbunării lui Ragnar. O luaseră captivă pe sora lui, care era în continuare acolo, din câte știa prietenul meu. Juraserăm amândoi să-i ucidem, nu așteptam decât prilejul potrivit. Nu avea vești despre Bebbanburg, cu excepția faptului că trădătorul meu unchi nu se dădea dus din fortăreață.

– După ce cucerim tot Wessexul, mergem în nord, îmi promise Ragnar. Vom merge amândoi. Vom merge la Dunholm în fruntea unei cete de războinici.

– Așa să fie! am spus, ridicându-mi stacana de bere.

N-am băut mult sau, dacă am făcut-o, n-a avut mare efect. Șezând acolo, mă gândeam că, din câteva cuvinte, puteam să-l termin pe Alfred pentru totdeauna. Puteam să-l trădez, să mă uit cum era târât în fața lui Guthrum, iar apoi să-l privesc murind. Dacă i-l dădeam pe Alfred, Guthrum mi-ar fi iertat până și faptul că o insultasem pe maică-sa, și astfel puteam distruge Wessexul pentru că, fără Alfred, nu exista nici un om în jurul căruia să se adune fyrdul. Puteam să rămân cu prietenul meu Ragnar, puteam să câștig și mai multe brățări, îmi puteam face un renume care să fie amintit ori de câte ori oamenii nordului ar fi navigat cu lungile lor corăbii, iar pentru a obține toate astea era suficientă o singură propoziție.

În acea noapte petrecută în biserica regală din Cippanhamm, am fost foarte tentat s-o fac. Există atâta bucurie în haos! Dacă bagi toate relele lumii în spatele unei uși și le spui oamenilor să n-o deschidă absolut niciodată, orice-ar fi, ei o vor deschide, pentru că distrugerea oferă o bucurie pură.

La un moment dat, când Ragnar, hohotind de râs, mă lovi în umăr atât de tare, încât mă duru, am simţit cuvintele formându-mi-se pe limbă. „Acela este Alfred", aş fi spus arătând spre rege, iar întreaga mea lume s-ar fi schimbat şi Anglia ar fi dispărut. Totuşi, când primul cuvânt îmi ajunse pe buze, mi l-am reţinut. Brida mă privea cu ochii ei vicleni şi calmi, şi imaginea asta îmi aduse aminte de Iseult. M-am gândit că, peste un an sau doi, Iseult avea să arate ca Brida. Aveau aceeaşi frumuseţe rigidă, aceeaşi piele întunecată şi acelaşi foc care le ardea cu vâlvătăi în suflet. M-am gândit că, dacă rosteam acele cuvinte, Iseult avea să moară, şi n-aş fi putut suporta asta. Şi m-am gândit la Æthelflaed, fiica lui Alfred, care urma să fie făcută sclavă, şi mi-am imaginat că, ori de câte ori saxonii supravieţuitori aveau să se adune în jurul focurilor din surghiun, numele meu avea să fie blestemat. Aş fi fost pentru totdeauna Uhtredærwe, omul care a distrus un popor.

– Ce-ai vrut să spui? mă întrebă Brida.

– Că niciodată n-am mai avut o iarnă atât de grea în Wessex.

Se uită la mine, şi mi-am dat seama că nu mă credea. Apoi zâmbi.

– Spune-mi, Uhtred, mi se adresă ea în engleză, dacă ai crezut că Ragnar e mort, de ce ai venit aici?

– Pentru că n-am ştiut unde altundeva să mă duc.

– Aşa că ai venit aici? La Guthrum? Pe care l-ai insultat?

Deci aflaseră. Nu mă aşteptasem la asta, aşa că am simţit un fior de spaimă. N-am răspuns nimic.

– Guthrum te vrea mort, urmă Brida în daneză.

– N-a vorbit serios, interveni Ragnar.

– Ba a vorbit serios, insistă ea.

– Ei bine, nu-l voi lăsa să-l ucidă pe Uhtred, spuse Ragnar. Acum, eşti aici!

Mă bătu din nou pe spate şi se uită ameninţător la oamenii lui, parcă provocându-i să-mi trădeze prezenţa lui Guthrum. Nici unul nu se clinti, însă aproape toţi erau beţi, iar câţiva adormiseră deja.

– Acum, eşti aici, repetă Brida, dar cu puţin timp în urmă te băteai pentru Alfred şi-l insultai pe Guthrum.

– Eram în drum spre Defnascir, am spus, de parcă asta ar fi explicat totul.

– Sărmanul Uhtred! oftă Brida mângâind blana neagră cu alb de pe ceafa lui Nihtgenga. Şi eu care am crezut că vei fi un erou al saxonilor...

– Un erou? De ce?

– Eşti cel care l-a ucis pe Ubba.

– Alfred nu vrea eroi, ci doar sfinţi, i-am replicat eu suficient de tare ca vorbele să răzbată până în colţul regelui.

– Povesteşte-ne cum a fost cu Ubba! îmi ceru Ragnar, aşa că a trebuit să descriu lupta.

Danezii, care sunt avizi după asemenea istorii, voiau să ştie toate detaliile.

Am spus povestea aşa cum trebuia, făcându-l pe Ubba să pară un mare erou care aproape că distrusese armata saxonilor din vest. Le-am zis că luptase ca un zeu, insistând asupra felului în care spărsese zidul scuturilor noastre cu marea lui secure. Le-am descris corăbiile în flăcări, fumul lor plutind peste câmpul de bătălie ca un nor de pe lumea cealaltă, şi le-am spus că mă pomenisem faţă în faţă cu Ubba în atacul lui victorios. Desigur, asta nu era adevărat, danezii o ştiau prea bine. Nu mă pomenisem pur şi simplu faţă în faţă cu Ubba, ci îl căutasem, dar, când spui o poveste, trebuie să te arăţi modest. Ascultătorii, cunoscând obiceiul, murmurară aprobator.

– Nu mi-a fost niciodată atât de frică, am spus. Le-am povestit cum ne-am luptat, Răsuflarea-Şarpelui împotriva securii lui, şi cum mi-a transformat scutul în surcele de foc, iar apoi le-am destăinuit cu sinceritate că Ubba alunecase pe măruntaiele unui mort. Danezii de lângă foc suspinară dezamăgiţi. I-am tăiat tendoanele braţului, am rostit eu lovind cu mâna stângă în încheietura cotului drept, pentru a le arăta unde-l tăiasem, apoi l-am doborât.

– A murit aşa cum se cuvine? întrebă neliniştit un bărbat.

– Ca un erou. I-am asigurat că îi pusesem securea înapoi în mână, înainte să moară, ca să se poată duce în Valhalla. A murit aşa cum se cuvine, am spus în încheiere.

– A fost un războinic, bolborosi Ragnar.

Se îmbătase deja. Nu era foarte beat, dar destul cât să-l fi ajuns oboseala. Focul era pe cale să se stingă, semiîntunericul din capătul bisericii unde şedea Alfred devenind tot mai dens. Se depănară alte poveşti, apoi focul se stinse, iar cele câteva lumânări fură stinse şi ele. Oamenii dormeau, însă am aşteptat până când Ragnar se întinse pe spate şi începu să sforăie. Am mai stat o vreme, asigurându-mă că toţi erau cufundaţi într-un somn adânc, şi în cele din urmă m-am dus la Alfred.

– Plecăm! i-am spus în şoaptă.

Nu se opuse.

Nimeni nu păru să ne bage în seamă când am ieşit în noapte, închizând încet uşa în urma noastră.

– Cu cine ai vorbit? mă întrebă Alfred.

– Cu contele Ragnar.

Se opri, nevenindu-i să creadă.

– Nu era ostatic?

– Wulfhere i-a lăsat să trăiască.

– I-a lăsat să trăiască? făcu el surprins.

– Iar Wulfhere este acum de partea lui Guthrum, i-am dat eu vestea cea rea. E aici, în palat. A acceptat să lupte pentru Guthrum.

– Aici? Vestea îl zgudui pe Alfred. Wulfhere era vărul lui, se însurase cu nepoata lui, făcea parte din familie. E aici?

– Este de partea lui Guthrum, am rostit eu cu asprime.

Se holba la mine fără să spună nimic.

– Nu! Mai degrabă mimase cuvântul decât să-l rostească cu voce tare. Dar Æthelwold? întrebă el.

– Este prizonier.

– Prizonier? se răsti el cu asprime, şi pe bună dreptate: Æthelwold nu avea nici o valoare ca prizonier pentru danezi, asta dacă nu acceptase să fie regele lor marionetă pe tronul Wessexului.

– Prizonier, i-am confirmat. Desigur, era o minciună, dar îmi plăcea de Æthelwold şi-i datoram o favoare. Este prizonier, am spus încă o dată, şi nu putem face nimic în privinţa asta, aşa că hai să plecăm de-aici.

Era însă prea târziu, căci uşa bisericii se deschise, iar Brida ieşi cu Nihtgenga. Văzându-ne, îi spuse câinelui să rămână lângă ea şi se apropie de noi. La fel ca mine, nici ea nu era beată, dar probabil că îi era foarte frig deoarece nu purta pelerină peste rochia simplă, din lână albastră. Cu toate că noaptea era îngheţată, nu tremura.

– Pleci? mă întrebă în engleză. Nu rămâi cu noi?

– Am o soţie şi un copil.

Ea zâmbi.

– Ale căror nume nu le-ai menţionat deloc în decursul serii, Uhtred. Ce s-a întâmplat? Cum nu i-am răspuns, se uită lung la mine, în privirea ei desluşindu-se ceva foarte neliniştitor. Care femeie îţi este acum alături?

– Una care seamănă cu tine, am recunoscut eu.

Râse.

– Şi vrea ca tu să lupţi pentru Alfred?

– Poate vedea viitorul, am zis, evitând să-i răspund la întrebare. Îl visează.

Brida mă privea fix. Nihtgenga scheună încetişor, iar ea îşi puse mâna pe capul câinelui ca să-l potolească.

– Şi l-a văzut pe Alfred scăpând cu viaţă?

– Nu doar scăpând cu viaţă. L-a văzut învingând.

Alfred se foi alături de mine. Speram că avea destulă minte ca să-şi ţină capul aplecat.

– Învingând?

– A văzut un deal verde plin de leşuri, un cal alb şi Wessexul renăscând.

– Femeia ta are vise ciudate, dar tu încă nu mi-ai răspuns la prima întrebare, Uhtred. Dacă ai crezut că Ragnar era mort, de ce ai venit aici?

Nu-mi trecea prin cap nici un răspuns, aşa că n-am zis nimic.

– Pe cine te aşteptai să găseşti aici? insistă ea.

– Pe tine, am spus eu cu însufleţire.

Clătină din cap ştiind că mînţisem.

– De ce-ai venit?

Tot n-am ştiut ce să-i răspund, iar Brida zâmbi cu tristeţe.

– Dacă eram în locul lui Alfred, aş fi trimis la Cippanhamm un om care vorbeşte daneza, iar acel om s-ar fi întors în mlaştină şi mi-ar fi povestit tot ce-a văzut.

– Dacă tu asta crezi, de ce nu le spui şi lor? am întrebat-o, arătând cu capul spre oamenii cu mantii negre ai lui Guthrum care păzeau uşa palatului.

– Fiindcă Guthrum este un neghiob care nu-şi stăpâneşte firea, zise ea cu înverşunare. De ce să-l ajut pe Guthrum? Mai ales că, după ce Guthrum va da greş, Ragnar va prelua comanda.

– De ce nu a preluat-o deja?

– Fiindcă-i la fel ca tatăl lui. Este un om de onoare. I-a dat lui Guthrum cuvântul său şi nu şi-l va încălca. Iar în noaptea asta, a dorit ca tu să-i juri credinţă, însă tu n-ai făcut-o.

– Nu vreau ca Bebbanburgul să fie un dar din partea danezilor, i-am răspuns.

Se gândi la cuvintele mele şi înţelese ce voiam să spun.

– Dar crezi că saxonii din vest îţi vor da Bebbanburgul? Este în capătul celălalt al Britaniei, Uhtred, iar ultimul rege saxon putrezeşte într-o mlaştină.

– Asta mi-l va da înapoi, am rostit eu dându-mi mantia la o parte şi punând mâna pe Răsuflarea-Şarpelui.

– Tu şi Ragnar puteţi stăpâni nordul, insistă ea.

– Poate că o vom face. Spune-i lui Ragnar că, după ce toate astea se vor sfârşi, după ce apele se limpezesc, mă voi duce în nord împreună cu el. Mă voi bate cu Kjartan. Dar o voi face atunci când voi crede eu de cuviinţă.

– Sper că vei supravieţui ca să-ţi ţii promisiunea, zise ea întinzându-se să mă sărute pe obraz.

Apoi, fără un alt cuvânt, se întoarse şi porni spre biserică.

Alfred suspină uşurat.

– Cine-i Kjartan?

– Un duşman, i-am răspuns eu sec.

Am încercat să-l iau de-acolo, dar el mă opri. O privea pe Brida, care se apropia de biserică.

– Asta e fata care a fost cu tine la Wintanceaster?

– Da.

Se referea la perioada când venisem în Wessex, iar Brida fusese cu mine.

– Şi Iseult chiar poate vedea viitorul?

– Până acum, n-a greşit niciodată.

El îşi făcu semnul crucii, apoi mă lăsă să-l conduc înapoi prin oraş. Era mai multă linişte decât înainte, dar Alfred nu vru să ieşim pe poarta vestică, ci stărui să ne întoarcem la mănăstire, unde, ca să ne încălzim, ne-am aşezat pentru câteva clipe lângă unul dintre focurile pe cale să se stingă. Cum oamenii se culcaseră în biserica mănăstirii, curtea era pustie şi tăcută. Peste câteva clipe, regele luă o bucată de lemn care ardea pe jumătate şi, folosind-o ca torţă, se apropie de şirul de uşi care dădeau spre chiliile călugăriţelor. Observând că una dintre ele fusese blocată cu două scoabe şi un lanţ scurt şi gros, se opri în faţa ei.

– Scoate-ţi sabia, îmi ceru Alfred.

După ce am scos Răsuflarea-Şarpelui, el desfăcu lanţul din scoabe, împinse uşa şi intră precaut, îndepărtându-şi gluga de pe faţă. Ridică sus torţa, iar la lumina ei l-am văzut pe uriaşul ghemuit pe podea.

– Steapa! şuieră Alfred.

Steapa, care doar se prefăcuse că dormea, ţâşni de jos cu viteza unui lup şi se repezi la Alfred. M-am grăbit să îndrept sabia spre pieptul lui, dar el, văzând faţa zgâriată a regelui, încremeni, fără să-i mai pese de ameninţare.

– Sire?

– Tu vii cu noi, spuse Alfred.

– Sire!

Steapa căzu în genunchi în faţa regelui său.

– Este frig aici, zise Alfred, şi într-adevăr, în chilie era la fel de ger ca afară. Îţi poţi băga sabia în teacă, Uhtred.

Steapa se uită la mine şi păru vag surprins să constate că eram cel cu care se bătuse când veniseră danezii.

– Voi doi veţi fi prieteni, rosti Alfred cu fermitate, iar uriaşul încuviinţă din cap. Mai trebuie să luăm pe cineva, aşa că n-avem timp să zăbovim.

– Pe cine? am întrebat eu.

– Mi-ai zis de o călugăriţă.

Am căutat chilia călugăriţei, iar ea încă era acolo, zdrobită la perete de un danez care sforăia. La lumina torţei, am văzut un chip mic şi speriat, cu un păr auriu-deschis, pe jumătate ascuns de barba neagră a danezului. Era trează şi, văzându-ne, scoase un icnet de surprindere. Danezul clipi în lumina torţei, apoi mârâi la noi în timp ce încerca să dea la o parte mantiile folosite ca pături. În acel moment, Steapa îi trase un pumn care-ar fi doborât şi un bou, astfel că ţeasta bărbatului se smuci spre spate. Alfred trase mantiile la o parte, însă, cum tânăra călugăriţă încerca să-şi ascundă goliciunea, se grăbi stânjenit să le pună la loc. În ceea ce mă privea, nu eram stânjenit, ci impresionat de frumuseţea ei. Oare de ce şi-ar irosi o femeie darurile de dragul religiei? n-am putut să nu mă întreb.

– Ştii cine sunt? i se adresă Alfred.

Ea clătină din cap.

– Sunt regele tău, rosti el cu blândeţe, iar tu, soră, vei veni cu noi.

Hainele ei dispăruseră de mult, aşa că am înfăşurat-o în mantiile groase. Danezul era mort deja, cu gâtul tăiat de Acul-Viespii. La gâtul lui am găsit o pungă cu monede legată cu un şnur de piele.

– Banii aceia vor reveni Bisericii, zise Alfred.

– Eu i-am găsit şi eu l-am ucis, am ripostat.

– Sunt bani obţinuţi din păcat, spuse el răbdător, iar păcatul trebuie răscumpărat. Zâmbindu-i călugăriţei, regele o întrebă: Mai sunt şi alte surori aici?

– Numai eu, murmură ea.

– Acum eşti în siguranţă, soră. Îndreptându-şi trupul, Alfred ne zise: Putem pleca.

Steapa o luă în braţe pe călugăriţa al cărei nume era Hild. Ea se agăţă de el scâncind fie de frig, fie, mult mai probabil, amintindu-şi chinurile pe care le îndurase.

În noaptea aceea am fi putut să recucerim Cippanhammul cu doar o sută de oameni. Era atât de frig, încât pe metereze nu se aflau gărzi. Santinelele de la poartă erau în casa de lângă zid, ghemuite lângă foc, şi singura reacţie la ridicarea drugului a fost strigătul nervos al cuiva care dorea să ştie cine suntem.

– Oamenii lui Guthrum, am strigat eu, iar ei nu ne-au mai deranjat.

Peste jumătate de oră am ajuns la moară, unde se aflau fratele Adelbert, Egwine şi cei trei soldaţi.

– Ar trebui să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne-a adus teferi înapoi, îi zise Alfred clericului, care se înspăimântase văzând sângele şi vânătăile de pe faţa regelui. Spune o rugăciune, frate.

Adelbert se rugă, însă eu n-am ascultat. M-am ghemuit lângă foc gândindu-mă că nu mă voi mai încălzi niciodată, şi în câteva clipe am adormit.

A doua zi ninse fără oprire. Am aprins focul fără a ne face griji că danezii vor vedea fumul, fiindcă nici un danez n-ar fi înfruntat gerul amarnic şi zăpada tot mai înaltă ca să vadă ce era cu acel firicel de fum care se ridica pe fundalul cerului cenuşiu.

Alfred era adâncit în gânduri. Vorbi puţin în ziua aceea, dar la un moment dat mă întrebă posomorât dacă chiar putea fi adevărat ce aflasem despre Wulfhere.

– Noi nu l-am văzut cu Guthrum, zise el pe un ton rugător, sperând cu disperare că ealdormanul nu-l trădase.

– Ostaticii au supravieţuit, i-am atras atenţia.

– Dumnezeule mare! exclamă regele convins de acel argument, apoi îşi sprijini capul de perete. Mi-e rudă! gemu el după o vreme, apoi tăcu din nou.

Am hrănit caii cu ultima porţie din fânul pe care-l aduseserăm cu noi, după care, neavând altceva de făcut, mi-am ascuţit

săbiile. Hild plângea. Alfred încercă s-o liniştească, dar se purta stângaci şi nu reuşea să-şi găsească cuvintele. Până la urmă, în mod ciudat, Steapa fu cel care o potoli, vorbindu-i blând cu vocea lui de bas. Când am decis că Răsuflarea-Şarpelui şi Acul-Viespii nu puteau fi mai ascuţite de atât, am privit zăpada ce continua să se aştearnă peste lumea tăcută şi am căzut şi eu pe gânduri, la fel ca Alfred.

Mă gândeam la faptul că Ragnar îmi ceruse să-i jur credinţă. Mă gândeam la faptul că dorea să se alieze cu mine.

Lumea s-a născut din haos şi o să se sfârşească în haos. Zeii au creat lumea şi tot ei o s-o distrugă luptându-se între ei, dar între haosul naşterii lumii şi haosul morţii lumii există o ordine. Ordinea este creată de jurăminte, iar jurămintele ne leagă precum curelele hamului.

Eram legat de Alfred prin jurământ. E drept, înainte să-i jur credinţă, dorisem să mă aliez cu Ragnar, însă acum mă simţeam ofensat că danezul îmi ceruse asta. Motivul era mândria care creştea în mine şi care mă schimba. Eu eram Uhtred de Bebbanburg, cel care-l ucisese pe Ubba, şi, cu toate că eram dispus să-i jur credinţă unui rege, nu-mi convenea să-i jur credinţă unui egal, căci ar fi însemnat să mă supun acelui om. Ragnar ar fi spus că-i eram prieten, că avea să mă trateze ca pe un frate, dar presupunerea lui că i-aş fi putut jura credinţă dovedea că mă privea ca pe un inferior. Eu eram un lord de Northumbria, însă el era danez, iar pentru un danez, toţi saxonii sunt inferiori. Dacă i-aş fi îndeplinit cererea, ar fi fost generos cu mine, dar s-ar fi aşteptat la recunoştinţă din partea mea. În plus, n-aş fi putut avea Bebbanburgul decât dacă el mi-ar fi îngăduit. Nu mă gândisem niciodată la toate aceste aspecte, dar brusc, în acea zi geroasă, am înţeles că, printre danezi, eu nu aveam decât importanţa pe care o aveau prietenii mei, iar fără aceştia eram doar un alt războinic fără ţară şi fără stăpân. Pe de altă parte, printre saxoni eram un saxon ca şi ei, şi n-aveam nevoie de generozitatea nimănui.

– Pari gânditor, Uhtred, zise Alfred curmându-mi reveria.

– Mă gândeam, sire, că avem nevoie de mâncare caldă.

Am mai pus lemne pe foc, apoi am ieşit şi m-am dus la râu, unde am spart pojghiţa de gheaţă şi am umplut un vas cu apă. Steapa mă urmase, dar nu ca să vorbească, ci ca să urineze.

– La witanegemot ai minţit despre ce s-a întâmplat la Cynuit, i-am spus.

El îşi legă funia care-i ţinea nădragii şi se întoarse spre mine mârâind:

– Dacă n-ar fi venit danezii, te-aş fi ucis.

Probabil avea dreptate.

– Unde erai când a murit Ubba, la Cynuit? l-am întrebat.

– Acolo eram.

– Nu te-am văzut. Am fost pe tot câmpul de luptă, dar nu te-am văzut.

– Crezi că n-am fost acolo? se răsti el furios.

– Ai fost cu Odda cel Tânăr? Când Steapa încuviinţă din cap, am continuat: Erai cu el pentru că tatăl lui ţi-l dăduse în grijă?

Încuviinţă din nou.

– Dar Odda cel Tânăr s-a ţinut oricum departe de primejdie. Nu-i aşa?

Nu-mi răspunse, dar tăcerea lui îmi dovedi că aveam dreptate. Ursuz, porni înapoi spre moară, însă l-am apucat de braţ ca să-l opresc. Gestul meu îl surprinse. Steapa era atât de mare, de puternic şi de temut, încât nu era obişnuit ca vreun om să folosească forţa împotriva lui. Am observat că începea să se înfurie.

– Ai fost doica lui Odda, am mârâit eu. Marele Steapa Snotor a fost doică. Alţi bărbaţi i-ar fi înfruntat pe danezi şi s-ar fi bătut cu ei, dar tu te-ai mulţumit să-l ţii pe Odda de mână.

Mă privi fix, şi în ochii lui nu se citea nimic altceva decât sălbăticie, furie şi violenţă. Dorea să mă ucidă, mai ales că-i folosisem porecla, dar în clipa aceea am mai înţeles ceva despre Steapa Snotor. Era cu adevărat prost. M-ar fi ucis dacă i s-ar fi poruncit asta, însă, neavând cine să-i dea ordine, nu ştia ce să facă, aşa că i-am dat oala cu apă.

– Du-o înăuntru, i-am spus. Întrucât şovăia, m-am răstit: Nu sta acolo ca un bou! Du-o! Şi ai grijă să nu verşi apa.

Uriaşul luă oala fără să scoată o vorbă.

– Trebuie pusă pe foc, i-am zis, iar data viitoare când ne vom bate cu danezii, vei sta alături de mine.

– Alături de tine?

– Pentru că suntem războinici, iar treaba noastră este să-i ucidem pe duşmani, nu să-i dădăcim pe laşi.

Am adunat lemne de foc, apoi am intrat în moară. Alfred privea în gol, iar Steapa şedea lângă Hild, care părea să-l consoleze, în loc să fie consolată de el. Am fărâmiţat în apă turte de ovăz şi peşte afumat şi am amestecat totul cu un băţ. Era o fiertură care arăta urât şi avea un gust îngrozitor, dar era fierbinte.

În noaptea aceea, ninsoarea conteni, iar în dimineaţa următoare am plecat spre casă.

Alfred n-avusese de ce să se ducă la Cippanhamm. Tot ce descoperise acolo ar fi putut afla trimiţând spioni, dar insistase să se ducă el însuşi şi se întorsese mai îngrijorat decât plecase. Aflase unele lucruri bune, şi anume că Guthrum nu avea destui oameni pentru a pune stăpânire pe tot Wessexul, aşa că aştepta întăriri, dar aflase şi că Guthrum încerca să atragă de partea sa nobilimea din Wessex. Dacă Wulfhere le jurase credinţă danezilor, cine altcineva o mai făcuse?

– Oare fyrdul din Wiltunscir va lupta pentru Wulfhere? ne întrebă el.

Fireşte că avea să lupte pentru Wulfhere. Majoritatea oamenilor din Wiltunscir erau loiali stăpânului lor, iar dacă stăpânul le ordona să urmeze steagul lui la război, aceştia aveau să se supună. Era posibil ca locuitorii din acele părţi ale comitatului care nu fuseseră ocupate de danezi să vină alături de Alfred, însă ceilalţi aveau să facă ce făceau întotdeauna, să-şi urmeze stăpânul. Iar alţi ealdormeni, văzând că Wulfhere nu-şi pierduse pământurile, aveau să-şi dea seama că viitorul lor şi siguranţa familiilor depindeau de danezi. Danezii asta făceau întotdeauna. Armatele lor erau prea mici şi prea dezorganizate

ca să poată cuceri un mare regat, așa că recrutau nobili din regatul respectiv, îi flatau, ba chiar îi făceau regi; apoi însă, când erau siguri pe cuceririle lor, se întorceau împotriva acelor saxoni și-i ucideau.

Odată revenit la Æthelingæg, Alfred se apucă să facă ce știa cel mai bine: să scrie scrisori. Le scrise tuturor nobililor, iar mesagerii fură trimiși în toate colțurile Wessexului, la ealdormeni, thegni și episcopi, ca să ducă pergamentele. În ele scria: „Trăiesc, după Paște voi lua Wessexul înapoi de la păgâni, iar voi mă veți ajuta". În următoarele zile am așteptat răspunsurile.

– Trebuie să mă înveți să citesc, îmi zise Iseult.

– De ce?

– Este o magie.

– Ce magie? Vrei să citești psalmi?

– Cuvintele sunt precum răsuflarea, le spui, apoi dispar. Dar scrisul le ține captive. Poți scrie povești, poeme.

– Hild o să te învețe, i-am promis, și, într-adevăr, călugărița o învață scriind literele în noroi.

Uneori, privindu-le, mă gândeam că ar fi putut să fie luate drept surori, doar că una avea părul negru ca pana corbului, iar cealaltă avea părul ca aurul deschis la culoare.

Și astfel, Iseult învață literele, iar eu am exersat cu oamenii lupta cu săbii și scuturi până fură prea obosiți ca să mă înjure. De asemenea, am construit o fortăreață nouă. Am refăcut unul dintre beamwegurile care duceau spre sud, către dealurile de la marginea mlaștinii, iar în locul unde poteca din bârne întâlnea uscatul am înălțat un fort zdravăn, din pământ și trunchiuri de copaci. Deși danezii ne priveau de pe culmi, nici unul nu încercă să ne oprească din lucru, așa că am terminat fortul înainte ca Guthrum să înțeleagă ce făceam acolo. Spre sfârșitul lunii februarie, o sută de danezi veniră să-l atace, dar, văzând palisada din ghimpi ce proteja șanțul de apărare, peretele solid din bârne din spatele șanțului și numeroasele sulițe îndreptate spre cer, se întoarseră și plecară.

A doua zi am luat șaizeci de oameni și ne-am dus la gospodăria unde văzusem caii danezilor. Plecaseră, iar casa și acareturile

fuseseră incendiate. Am călărit mai departe, însă n-am zărit nici urmă de duşman. Am întâlnit miei nou-născuţi ucişi de vulpi, dar nici un danez. Din ziua aceea am început să mergem tot mai departe în Wessex, ducând mesajul că regele trăia şi lupta. În unele zile întâlneam cete de danezi, dar ne băteam cu ei numai dacă-i depăşeam numeric, pentru că nu ne permiteam să pierdem oameni.

Ælswith născu o fată pe care ea şi Alfred o botezară Æthelgifu. Ælswith dorea să plece din mlaştină. Ştia că Huppa de Thornsæta apăra Dornwaraceasterul, pentru că ealdormanul răspunsese la scrisoarea lui Alfred, spunând că oraşul era sigur şi că, de îndată ce Alfred dorea asta, fyrdul din Thornsæta avea să-i vină în ajutor. Oraşul Dornwaraceaster nu era la fel de mare precum Cippanhamm, însă avea ziduri de apărare din vremea romanilor, şi Ælswith se săturase să trăiască în mlaştină, se săturase de umezeala permanentă şi de ceaţa rece. Spunea că bebeluşul ei nou-născut avea să moară de frig şi că boala lui Edward avea să revină, iar episcopul Alewold o susţinea, căci visa la o casă mare în Dornwaraceaster, la focuri care să-l încălzească şi la un confort demn de un înalt prelat, însă Alfred refuză. Dacă se muta la Dornwaraceaster, danezii aveau să abandoneze imediat Cippanhammul ca să-l asedieze acolo, iar foametea avea să ameninţe curând garnizoana, pe când în mlaştină exista mâncare. La Dornwaraceaster, Alfred ar fi ajuns prizonierul danezilor, în timp ce în mlaştină era liber. Continuă să scrie scrisori, spunând întregului Wessex că trăia, că armata lui devenea tot mai puternică şi că, după Paşte, dar înainte de Rusalii, avea să-i atace pe păgâni.

Plouă mult la sfârşitul acelei ierni. O ploaie necontenită. Îmi amintesc că stăteam pe parapetul plin de noroi al noului fort şi priveam ploaia care cădea întruna. Cămăşile de zale ruginiră, ţesăturile putreziră, iar mâncarea mucegăi. Cizmele noastre se rupseră, şi nu aveam pe nimeni care să ştie a face unele noi. Mergeam alunecând şi împroşcând cu apă prin noroiul unsuros, hainele noaste nu erau niciodată uscate, iar norii de ploaie nu încetau să apară dinspre vest. Prin acoperişurile

de stuf se prelingea apă, colibele fuseseră inundate, întreaga lume era sumbră. Mâncam destul de bine, însă, pe măsură ce tot mai mulți oameni veneau la Æthelingæg, hrana se împuținа. Totuși, nimeni nu flămânzea și nimeni nu se plânse, cu excepția episcopului Alewold, care se strâmba ori de câte ori vedea din nou tocană de pește. Nu mai existau căprioare în mlaștină, toate fuseseră prinse și mâncate, dar măcar aveam pește, țipari și păsări sălbatice, în vreme ce pe uscat, în regiunile jefuite de danezi, oamenii răbdau de foame. Exersam lupta folosind bețe și scrutam dealurile în așteptarea mesagerilor. Burgweard, comandantul flotei, scrise din Hamtun că în oraș era o garnizoană saxonă, dar că în largul coastei erau corăbii daneze.

– Presupun că nu se bate cu ei, se încruntă Leofric când auzi vestea.

– Nu zice asta, i-am răspuns.

– Nu vrea să-și murdărească frumoasele lui corăbii, bombăni Leofric.

– Măcar el încă mai are corăbii.

Din îndepărtatul Kent veni o scrisoare trimisă de un preot, care spunea că vikingii din Lundene ocupaseră Contwaraburgul, alții se instalaseră pe insula Sceapig, iar ealdormanul făcuse pace cu invadatorii. Din Suth Seaxa sosiră vești despre alte raiduri daneze, dar și o asigurare din partea ealdormanului Arnulf că fyrdul lui avea să se adune la primăvară. Îi trimisese lui Alfred o carte de rugăciuni în semn de loialitate, iar Alfred o cără după el zile întregi, până când ploaia i se impregnă în pagini și șterse cerneala. Wiglaf, ealdorman de Sumorsæte, veni la începutul lunii martie, cu șaptezeci de oameni. Susținea că se ascunsese pe dealurile de la sud de Baðum, iar Alfred ignoră zvonurile potrivit cărora Wiglaf purtase negocieri cu Guthrum. Tot ce conta era că ealdormanul venise la Æthelingæg, așa că Alfred îi încredință comanda trupelor care făceau incursiuni pe uscat pentru a-i urmări pe danezi și a-i ataca atunci când plecau după pradă. Nu toate veștile erau la fel de încurajatoare. Wilfrith de Hamptonscir fugise peste mare și se dusese în Francia, la fel cum făcuseră și alți ealdormeni și thegni.

Odda cel Tânăr, ealdorman de Defnascir, încă era în Wessex. Trimise un preot cu o scrisoare ce spunea că ealdormanul apăra Exanceasterul. „Domnul fie lăudat, în oraş nu se află păgâni", scria el.

– Atunci, unde sunt? îl întrebă Alfred pe preot.

Ştiam că Svein, în ciuda faptului că-şi pierduse corăbiile, nu i se alăturase lui Guthrum, ceea ce sugera că încă se ascundea în Defnascir. Preotul, un tânăr care părea îngrozit de rege, ridică din umeri, şovăi, apoi îngăimă că Svein se afla în apropiere de Exanceaster.

– Ce înseamnă „în apropiere"? vru regele să ştie.

– Lângă oraş, bolborosi preotul.

– Asediază oraşul?

– Nu, sire.

Alfred citi scrisoarea a doua oară. Avea mare încredere în cuvântul scris, iar în clipa aceea căuta un indiciu care să-i fi scăpat la prima citire.

– Nu sunt în Exanceaster, conchise el, dar scrisoarea nu spune unde sunt. Şi nici câţi sunt. Şi nici ce fac.

– Sunt în apropiere, sire, zise preotul neajutorat. Cred că spre vest.

– Vest?

– Cred că sunt spre vest.

– Ce-i la vest? mă întrebă Alfred.

– Un podiş mlăştinos, i-am spus.

Regele aruncă dezgustat scrisoarea.

– Poate că ar trebui să te duci la Defnascir şi să afli ce fac păgânii.

– Aşa voi face, sire.

– Cu ocazia asta, vei putea să-ţi cauţi soţia şi copilul, adăugă el.

Cuvintele lui conţineau o înţepătură. În timpul ploilor de iarnă, preoţii îi turnaseră otravă în urechi, iar el fusese cât se poate de dispus să le asculte mesajul, şi anume că saxonii îi puteau învinge pe danezi doar dacă Dumnezeu dorea asta. Fără îndoială, adăugaseră că nu puteam obţine milostivirea

Domnului dacă nu eram virtuoşi. Iseult era păgână, la fel cum eram şi eu. Pe deasupra, trăiam împreună, deşi nu eram căsătoriţi, iar eu aveam o soţie, aşa că prin mlaştină începură să circule zvonurile că Iseult era cea care-l împiedica pe Alfred să obţină victoria. Nimeni nu spunea asta făţiş, nu încă, dar Iseult simţea ce se petrecea. Hild o protejă în acele zile, fiindcă Hild era călugăriţă, era creştină şi era o victimă a danezilor, dar mulţi gândeau că Iseult o corupea. M-am prefăcut că nu aud şoaptele până când nu veni fiica lui Alfred să-mi vorbească despre ele. Æthelflæd avea aproape şapte ani şi era copilul favorit al tatălui ei. Ælswith ţinea mai mult la Edward, iar în acele umede zile de iarnă, îşi făcea griji cu privire la sănătatea băiatului şi a nou-născutei, ceea ce-i oferea lui Æthelflæd o oarecare libertate. În cea mai mare parte a timpului stătea cu tatăl ei, dar se şi plimba pe insula Æthelingæg, fiind răsfăţată de soldaţi şi de săteni. Era ca o rază de soare în acele zile mohorâte. Avea părul auriu, un chip dulce, ochi albaştri şi nu se temea de nimic. Într-o zi am găsit-o în fortul sudic, uitându-se la doisprezece danezi care veniseră să ne privească. I-am spus să se întoarcă la Æthelingæg, iar ea se prefăcu că mă ascultă, însă, o oră mai târziu, după ce danezii plecaseră, am găsit-o ascunsă sub unul dintre adăposturile acoperite cu stuf din spatele zidului.

– Am sperat c-o să vină danezii, îmi spuse ea.

– Ca să te ia cu ei?

– Ca să pot vedea cum îi omorâţi.

Era una dintre rarele zile fără ploaie, astfel că dealurile verzi erau scăldate de soare. M-am aşezat pe zid, am scos Răsuflarea-Şarpelui din teaca sa căptuşită cu lână şi m-am apucat să-i ascut cele două tăişuri cu o tocilă. Æthelflaed insistă s-o las să folosească tocila. Peste câteva clipe, îşi puse sabia în poală şi, încruntată de concentrare, începu să treacă piatra peste lamă.

– Câţi danezi ai omorât? vru ea să ştie.

– Destui.

– Mama spune că tu nu-l iubeşti pe Iisus.

– Toţi îl iubim pe Iisus, am răspuns evaziv.

– Dacă îl iubeai pe Iisus, puteai să omori mai mulţi danezi, îmi spuse ea cu seriozitate. Ce-i asta?

Găsise crestătura adâncă din tăişul lamei.

– A lovit o altă sabie, i-am explicat.

Se întâmplase la Cippanhamm, în timpul luptei cu Steapa, când spada lui uriaşă muşcase adânc din Răsuflarea-Şarpelui.

– O îndrept eu, spuse fetiţa, şi începu să frece tocila cu toată vigoarea, încercând să niveleze tăişul armei. Mama zice că Iseult este un *aglæcwif*.

Se poticni rostind cuvântul, apoi râse triumfătoare când reuşi. N-am spus nimic. Un *aglæcwif* era un demon, un monstru.

– Şi episcopul zice asta, adăugă Æthelflaed cu sinceritate. Mie nu-mi place episcopul.

– Nu-ţi place?

– Îi curg balele. Vru să-mi demonstreze, şi stropii de salivă ajunseră pe Răsuflarea-Şarpelui. În timp ce o ştergea, mă întrebă: Este Iseult un *aglæcwif*?

– Fireşte că nu! L-a însănătoşit pe Edward.

– Iisus a făcut asta, şi tot Iisus mi-a trimis o surioară.

Se încruntă văzând că eforturile ei nu diminuaseră deloc crestătura din lamă.

– Iseult este o femeie bună, i-am spus.

– Învaţă să citească. Eu ştiu să citesc.

– Ştii?

– Aproape. Dacă ştie să citească, poate deveni creştină. Mie mi-ar plăcea să fiu un *aglæcwif*.

– De ce ţi-ar plăcea? am întrebat-o surprins.

Drept răspuns, se încruntă la mine şi şi-a strânse degeţelele făcându-le să arate ca nişte gheare. Apoi izbucni în râs.

– Ăia sunt danezi?

Văzuse nişte călăreţi venind dinspre sud.

– E Wiglaf, i-am zis.

– E drăguţ.

Am trimis-o pe insula Æthelingæg călare pe bidiviul lui Wiglaf. Gândindu-mă la cuvintele ei, m-am întrebat pentru a mia oară de ce mă aflam printre creştini, care mă considerau

o ocară vie la adresa zeului lor. Îi numeau pe zeii mei *dwolgodi*, adică zei falşi, ceea ce mă făcea Uhtredærwe, fiindcă trăiam cu un *aglæcwif* şi veneram *dwolgodi*. Cu toate astea, nu mă sfiam să-mi arăt credinţa, purtând mereu amuleta-ciocan, iar în seara aceea, Alfred, ca întotdeauna, clipi când o văzu. Mă chemase în casa lui, unde l-am găsit aplecat peste o tablă de *tafl*[1]. Juca împotriva lui Beocca, care avea armata mai mare. Pare un joc simplu, un jucător având un rege şi douăsprezece alte piese, iar celălalt, un număr dublu de piese, dar nici un rege, piesele trebuind mutate pe pătrăţelele tablei până când unul dintre jucători nu mai are nici una. Eu n-aveam răbdare să-l joc, însă lui Alfred îi plăcea mult. Când am sosit, regele părea pe punctul de a pierde, aşa că se simţi uşurat să mă vadă.

– Vreau să te duci la Defnascir, îmi spuse el.

– Desigur, sire.

– Mă tem că regele îţi este ameninţat, sire, zise Beocca mulţumit.

– Lasă asta, pufni Alfred. Te duci la Defnascir, continuă el întorcându-se spre mine, dar Iseult trebuie să rămână aici.

M-am înfuriat când am auzit asta.

– Ca să fie din nou ostatică?

– Am nevoie de leacurile ei.

– Chiar dacă sunt făcute de un *aglæcwif*?

Regele mă sfredeli cu privirea.

– Ea este o tămăduitoare, ceea ce înseamnă că este o unealtă a lui Dumnezeu, iar cu ajutorul lui Dumnezeu, va descoperi credinţa adevărată. În plus, trebuie să te deplasezi repede, aşa că n-ai nevoie de tovărăşia unei femei. Te duci la Defnascir şi-l cauţi pe Svein, iar când îl găseşti, îl pui pe Odda cel Tânăr să adune fyrdul şi să-l alunge pe danez din comitat. După ce Odda va reuşi asta, îi ordoni să vină aici cu trupele sale. Este comandantul gărzii mele, e firesc să se afle alături de mine.

---

[1] Numit Tafl, Hnefatafl, Jocul vikingilor sau Masa regilor, jocul simulează o incursiune a vikingilor asupra unui regat, „armatele" având dimensiuni diferite. (n.tr.)

– Vrei ca eu să-i dau ordine lui Odda? am întrebat eu pe jumătate surprins, pe jumătate ironic.

– Da, asta vreau, şi îţi poruncesc să faci pace cu el.

– Prea bine, sire.

Alfred desluşi sarcasmul din vocea mea.

– Toţi suntem saxoni, Uhtred, iar acum, mai mult decât niciodată, este vremea să ne vindecăm rănile.

Dându-şi seama că înfrângerea la tafl nu avea să îmbunătăţească starea de spirit a regelui, Beocca începuse să strângă piesele de pe tablă.

– O casă dezbinată va fi distrusă, murmură el. Sfântul Matei a spus asta.

– Să-l lăudăm pe Domnul pentru acest adevăr, rosti Alfred, şi să scăpăm de Svein!

Exista şi un alt adevăr. Alfred dorea să-l atace pe Guthrum după Paşte, dar nu putea face asta dacă armata lui Svein îi stătea în coastă.

– Găseşte-l pe Svein, îmi ceru Alfred. Steapa te va însoţi.

– Steapa?

– Cunoaşte acea parte a ţării, iar eu i-am spus să-ţi dea ascultare.

– Este cel mai bine să mergeţi voi doi, adăugă Beocca. Aminteşte-ţi că Iosua a trimis doi spioni la Ierihon.

– Mă dai pe mâna duşmanului, am zis eu cu amărăciune, cu toate că, dacă stăteam să mă gândesc, era logic să fiu trimis ca spion.

Danezii din Defnascir probabil că le căutau pe iscoadele lui Alfred, dar eu vorbeam limba lor şi semănam cu ei, aşa că eram cel mai potrivit dintre toţi oamenii regelui. Cât despre Steapa, el era din Defnascir, cunoştea regiunea şi era omul lui Odda, deci era firesc să fie ales pentru a-i duce un mesaj ealdormanului.

Prin urmare, într-o dimineaţă ploioasă, am plecat amândoi din Æthelingæg înspre miazăzi.

Steapa nu mă plăcea pe mine, eu nu-l plăceam pe el, motiv pentru care nu aveam ce să ne spunem, iar când eu sugeram

pe unde s-o apucăm, el nu mă contrazicea niciodată. Ne ţineam aproape de drumul principal, construit de romani, însă mergeam cu grijă, pentru că astfel de drumuri erau folosite de danezi când se duceau după nutreţ pentru cai sau la jefuit. Tot pe-acolo trebuia s-o ia şi Svein dacă se ducea la Guthrum, dar n-am văzut nici un danez. Nici saxoni n-am văzut. Toate satele şi gospodăriile pe care le-am întâlnit fuseseră prădate şi incendiate, dându-ne impresia că străbăteam un tărâm al morţii.

A doua zi, Steapa coti spre vest şi începu să urce cu hotărâre un deal fără să-mi dea nici o explicaţie. L-am urmat, pentru că el cunoştea ţinutul. Presupuneam că potecile acelea aveau să ne ducă în pustietăţile înalte din Dærentmora. Călărea înverşunat, cu o expresie mohorâtă pe chipul aspru, iar când i-am strigat că ar trebui să aibă mai multă grijă, fiindcă era posibil ca în văi să fie danezi veniţi după nutreţ, mă ignoră. La un moment dat, coborî aproape în galop spre o asemenea vale, până când am ajuns să vedem o gospodărie. De fapt, ruinele unei gospodării, căci nu mai rămăsese decât un morman de lemne arse pe o pajişte de un verde intens, mărginită de copaci înalţi care vădeau primele semne ale primăverii. La poalele copacilor era o abundenţă de flori, dar în locurile unde fuseseră clădirile se zăreau doar tăciuni şi noroi acoperit de cenuşă. Steapa, abandonându-şi calul, porni într-acolo. Îşi pierduse marea sabie când danezii îl capturaseră la Cippanhamm, dar avea o uriaşă secure de luptă, cu a cărei lamă lată începu să scormonească prin mormanele de resturi negre.

I-am prins calul, am legat ambele animale de trunchiul ars al unui frasin care se înălţase cândva lângă curtea gospodăriei şi m-am uitat la Steapa. Nu am spus nimic, deoarece simţeam că un singur cuvânt i-ar fi declanşat toată furia. Se lăsă pe vine lângă scheletul unui câine, privi timp de câteva minute oasele înnegrite de foc, apoi întinse mâna şi mângâie craniul. Pe chipul lui apărură lacrimi, sau poate că era ploaia care cădea domol din norii joşi.

Nişte oameni locuiseră acolo cândva. O casă mai mare se aflase în capătul sudic al aşezării, şi m-am dus să cercetez

rămăşiţele carbonizate, descoperind locurile de lângă stâlpii de susţinere unde danezii săpaseră în căutarea monedelor ascunse. Am văzut că Steapa se uita la mine. Stătea lângă unul dintre mormanele mai mici de buşteni arşi şi am bănuit că acolo crescuse, într-o colibă de slugi. Nu mă dorea lângă el, iar eu n-am făcut nici un gest să mă apropii, deşi trebuia să-i dau de înţeles cumva că era vremea să mergem mai departe. În schimb, el începu să sape, tăind pământul ud şi roşu cu uriaşa lui secure şi îndepărtându-l cu mâinile goale până când obţinu un mormânt puţin adânc pentru câine. Doar scheletul mai rămăsese de el. Pe oase mai erau petice de blană, însă carnea fusese mâncată, iar coastele erau împrăştiate, ceea ce însemna că totul se petrecuse cu câteva săptămâni în urmă. Steapa adună oasele şi le puse cu grijă în mormânt.

Atunci apărură localnicii. Poţi să călăreşti pe tărâmul morţii şi să nu vezi pe nimeni, dar ei te văd. Sătenii se ascund când vine inamicul, se duc adânc în pădure şi aşteaptă acolo. De data asta, trei oameni ieşiră dintre copaci.

– Steapa! am strigat eu.

Se întoarse spre mine furios că-l întrerupsesem, apoi văzu că arătam spre vest. Scoase un muget recunoscându-i, iar cei trei bărbaţi, care aveau suliţe în mâini, alergară spre el. Îşi lăsară armele să cadă şi-l îmbrăţişară pe uriaş, după care începură să vorbească toţi odată. Când, în cele din urmă, se potoliră, l-am tras pe unul deoparte şi l-am iscodit. Mi-a spus că danezii veniseră la scurt timp după Yule. Apăruseră pe neaşteptate, înainte să fi aflat cineva că păgânii erau în Defnascir. Ei scăpaseră pentru că tocmai tăiau un copac pe deal şi auziseră vacarmul măcelului. De atunci, trăiau în pădure, temându-se de danezii care bântuiau Defnascirul în căutare de hrană. Nu văzuseră nici un saxon.

Când află că morţii fuseseră îngropaţi pe un izlaz aflat la sud, Steapa se duse acolo şi îngenunche în iarba udă.

– Mama lui a murit, îmi spuse bărbatul. Vorbea engleza cu un accent straniu şi trebuia să-i cer întruna să repete ce zisese,

dar aceste patru cuvinte le-am înţeles imediat. Steapa a iubit-o mult pe mama lui, adăugă el. Îi aducea bani. Nu mai era sclavă.

– Dar tatăl lui?

– El a murit cu mult timp în urmă.

Mi s-a părut că Steapa avea de gând s-o dezgroape pe maică-sa, aşa că m-am postat în faţa lui.

– Avem o treabă de făcut. Cum mă privea fără nici o expresie pe chipul lui aspru, am spus: Avem danezi de omorât. Danezii care i-au ucis pe cei de-aici trebuie omorâţi.

Încuviinţă brusc din cap, apoi se ridică, dominându-mă din nou cu înălţimea lui. Îşi şterse lama securii şi urcă în şa.

– Avem danezi de omorât! răcni el.

Lăsând-o pe mama lui în mormântul său rece, ne-am dus să-i căutăm.

Zece

Am luat-o spre sud. Înaintam cu prudenţă, deoarece oamenii ne spuseseră că danezii încă umblau prin acea parte a comitatului, însă n-am zărit nici unul. Steapa rămase tăcut până când, în lunca unui râu, am dat peste nişte stâlpi de piatră aşezaţi în cerc, unul dintre misterele lăsate de oamenii din vechime. Astfel de cercuri se află în toată Anglia, unele sunt uriaşe, însă acela era format doar din câteva pietre acoperite cu licheni, nu mai înalte de un stat de om, între care era o distanţă de cincisprezece paşi. Steapa le privi, apoi, spre mirarea mea, spuse:

– Asta-i o nuntă.

– O nuntă?

– Nuntaşii dansau, mormăi el, iar diavolul i-a transformat în pietre.

– De ce a făcut diavolul asta? am întrebat eu precaut.

– Pentru că au făcut nunta într-o zi de duminică, firește. Oamenii n-ar trebui să se cunune duminica. Niciodată! Toată lumea ştie asta. Am călărit în tăcere o vreme, apoi, uimindu-mă din nou, Steapa începu să vorbească despre părinţii lui, zicându-mi că fuseseră şerbii lui Odda cel Bătrân. Dar duceam o viaţă bună, adăugă el.

– Serios?

– Aram, semănam, pliveam, recoltam, treieram.

– Dar ealdormanul Odda nu locuia acolo, nu? am zis eu arătând cu degetul spre căminul distrus al lui Steapa.

– Nu, nu locuia acolo! Uriaşul se amuză că-mi trecuse prin cap aşa ceva. Sigur că nu locuia acolo! Avea ditamai casa. Încă o mai are. Acolo stătea un vechil. Cel care ne spunea ce avem de făcut. Era un om mare! Foarte înalt!

Am ezitat.

– Dar tatăl tău era scund?

Steapa păru surprins.

– De unde ştii?

– Am bănuit doar.

– Tata a fost un om harnic.

– El te-a învăţat să lupţi?

– Nu, nu el m-a învăţat. Nimeni nu m-a învăţat. Am învăţat singur.

Cu cât înaintam spre miazăzi, întâlneam mai puţine distrugeri. Ceea ce era ciudat, pentru că danezii dintr-acolo veniseră. Ştiam de la oameni că danezii încă se aflau în sudul comitatului, dar viaţa părea să fi revenit la normal acolo. Am văzut oameni împrăştiind bălegar pe câmpuri, alţii săpau ori puneau garduri. Pe păşuni erau miei. Spre nord, vulpile se îngrăşaseră cu miei morţi, dar acolo ciobanii şi câinii lor câştigau aproape fiecare bătălie cu sălbăticiunile.

Danezii erau la Cridianton.

Ne spuse asta un preot dintr-un sat aflat la poalele unui deal înalt, acoperit cu o pădure de stejari, lângă un râu. Preotul era neliniştit pentru că-mi văzuse părul lung şi brăţările şi presupusese că eram danez, iar accentul meu nordic nu-l convinsese deloc că lucrurile stăteau altfel, însă Steapa îi potoli temerile. Cei doi stătură de vorbă, iar preotul îşi dădu cu părerea că avea să fie o vară ploioasă.

– Aşa va fi, încuviinţă Steapa. Stejarilor le-au dat frunzele înaintea frasinilor.

– Ăsta e întotdeauna un semn sigur, zise preotul.

– Cât de departe este Cridiantonul? le-am întrerupt eu conversaţia.

– Cale de-o dimineaţă.

– Ai văzut danezi acolo?

– Am văzut, da, am văzut.

– Cine-i căpetenia lor?

– Nu ştiu.

– Au un steag? am vrut să ştiu.

Preotul aprobă din cap.

– L-au pus pe casa episcopului. Are pe el un cal alb.

Deci era Svein. Calul alb îmi confirma că Svein nu se dusese la Guthrum, ci rămăsese în Defnascir. M-am răsucit în şa şi am privit satul preotului, care scăpase neatins de război. Nici un acoperiş nu fusese ars, nici un hambar nu fusese golit, iar biserica încă era în picioare.

– N-au venit danezii aici? l-am întrebat.

– Ba da, au venit. Nu doar o dată.

– N-au siluit? N-au furat?

– Nu. Dar au cumpărat nişte cereale. Ne-au plătit în argint.

Ce danezi civilizaţi! Ăsta era un alt lucru straniu. L-am iscodit mai departe pe preot:

– Asediază Exanceasterul?

Asta ar fi avut o logică. Cridiantonul era destul de aproape de Exanceaster pentru a le oferi trupelor daneze adăpost ca să asedieze cu schimbul oraşul mai mare.

– Nu, din câte ştiu eu, nu.

– Atunci, ce fac?

– Pur şi simplu, stau în Cridianton.

– Iar Odda e la Exanceaster?

– Nu, e la Ocmundtun. Împreună cu lordul Harald.

Ştiam că intendentul comitatului locuia la Ocmundtun, care se afla la baza nordică a podişului mlăştinos. Dar Ocmundtun era la mare distanţă de Cridianton, aşa că nu era un loc potrivit pentru cineva care dorea să-i alunge pe danezi.

Am crezut spusele preotului că Svein era la Cridianton, dar ne-am dus acolo ca să vedem cu ochii noştri. Am urmat potecile din pădure, apoi am coborât spre oraş la amiază. Am zărit fumul ridicându-se din vetre şi scuturile danezilor înşirate pe palisadă. Ascunşi în pădure, eu şi Steapa i-am cercetat pe oştenii care păzeau poarta şi pe cei care vegheau pe un izlaz

unde patruzeci sau cincizeci de cai păşteau primele fire de iarbă ale primăverii. Am văzut casa lui Odda cel Bătrân, unde mă întâlnisem cu Mildrith după bătălia de la Cynuit, precum şi steagul danez triunghiular ce flutura deasupra casei şi mai mari în care locuise episcopul. Poarta vestică era deschisă, însă era bine păzită. Cu toate astea, în ciuda santinelelor şi a scuturilor de pe zid, în oraş părea să fie pace, nu război. M-am gândit că pe deal ar fi trebuit să fie saxoni care să-l supravegheze pe inamic şi care să fie gata de atac. În schimb, danezii trăiau netulburaţi acolo.

– Cât de departe este Ocmundtunul? l-am întrebat pe Steapa.

– Am putea ajunge acolo până la căderea nopţii.

Am şovăit. Dacă Odda cel Tânăr era la Ocmundtun, de ce să mergem acolo? El era duşmanul meu şi jurase să mă omoare. Alfred îmi dăduse un pergament prin care îi poruncea să mă primească bine, dar ce putere aveau cuvintele asupra urii?

– Nu te va ucide, îmi spuse Steapa, luându-mă din nou prin surprindere. Era evident că-mi ghicise gândurile. Nu te va ucide! repetă el.

– De ce nu?

– Pentru că nu-i voi îngădui eu să te ucidă, zise el, după care-şi întoarse calul spre vest.

Am ajuns la Ocmundtun în amurg. Era un oraş mic, construit de-a lungul unui râu şi păzit de un pinten de calcar pe care o palisadă solidă oferea adăpost în caz că veneau atacatorii. Nimeni nu se afla în clipa aceea pe culme, iar în oraşul lipsit de ziduri părea să domnească liniştea. O fi fost război în Wessex, dar în Ocmundtun, la fel ca şi în Cridianton, era clar pace. Casa lui Harald se afla în apropiere de fortul de pe deal; nimeni nu ne întrebă ce căutam acolo când am intrat în curtea din faţă. Servitorii, recunoscându-l pe Steapa, îl întâmpinară precauţi, apoi un vătaf ieşi din casă şi, văzându-l pe uriaş, bătu încântat din palme.

– Am auzit că ai fost prins de păgâni, spuse vătaful.

– Am fost.

– Şi ţi-au dat drumul?

– Regele meu m-a eliberat, mârâi Steapa, iritat de întrebare. Se lăsă să alunece de pe cal şi-şi întinse trupul imens. Alfred m-a eliberat.

– Harald este aici? l-am întrebat eu pe vătaf.

– Stăpânul meu este înăuntru, replică acesta, ofensat că nu-i spusesem intendentului „lord".

– Atunci, intrăm şi noi, am zis, conducându-l pe Steapa în casă.

Vătaful începu să se agite, deoarece obiceiul şi politeţea cereau ca vizitele să fie încuviinţate prin mijlocirea lui, însă eu l-am ignorat. Un foc ardea în vatra din mijloc, iar pe postamentele de pe marginea încăperii se aflau zeci de opaiţe. Câteva sulițe pentru mistreţi erau sprijinite de peretele pe care atârnau douăsprezece piei de căprioară şi o grămadă de blănuri preţioase de jder. Un grup de oameni stăteau de vorbă, evident aşteptând cina, iar un harpist cânta în capătul celălalt. Nişte ogari se apropiară în grabă să ne adulmece, însă Steapa îi goni pe când ne apropiam de foc ca să ne încălzim.

– Bere! îi ceru el vătafului.

Harald auzise probabil hărmălaia făcută de câini, pentru că intră pe uşa care dădea spre camera lui, aflată în spatele casei. Clipi surprins când ne văzu. Crezuse că eu şi Steapa eram inamici şi aflase că uriaşul fusese luat prizonier; cu toate astea, ne aflam în faţa lui, unul lângă celălalt. În cameră se instală tăcerea în vreme ce el se apropie şchiopătând de noi. Şchiopăta doar puţin, din cauza unei lovituri de lance pe care o încasase într-o bătălie în care îşi pierduse şi două degete de la mâna dreaptă.

– Cândva, mi-ai interzis să intru cu arme în casa ta, spuse el. Totuşi, tu ai intrat înarmat în a mea.

– Nu era nici un paznic la poartă, i-am zis.

– Se dusese să se uşureze, stăpâne, explică vătaful.

– Armele n-au ce căuta în casă, stărui Harald.

Aşa era obiceiul. Oamenii se îmbată şi îşi pot face destul rău unul altuia cu cuţitele folosite pentru tăierea cărnii, dar dacă au la îndemână săbii şi securi, o încăpere de luat masa se poate transforma într-un abator. I-am dat vătafului armele

noastre, apoi mi-am scos zalele şi i-am cerut acestuia să le pună la uscat şi să-i poruncească unui servitor să le cureţe.

Acum, Harald putea să ne ureze bun venit. Ne spuse că locuinţa lui era şi a noastră şi că trebuia să luăm masa cu el ca oaspeţi de onoare.

– Abia aştept să aud ce veşti aveţi, zise el făcându-i semn unui servitor să ne aducă bere.

– Odda e aici? l-am întrebat.

– Tatăl este, da. Fiul nu.

Am blestemat în barbă. Ne duseserăm acolo cu un mesaj pentru ealdormanul Odda, Odda cel Tânăr, dar descoperisem că numai tatăl rănit, Odda cel Bătrân, se afla la Ocmundtun.

– Fiul unde-i?

Deşi bruscheţea mea îl ofensase, Harald îmi răspunse la fel de politicos:

– Ealdormanul este la Exanceaster.

– E asediat acolo?

– Nu.

– Iar danezii sunt la Cridianton?

– Da.

– Sunt asediaţi?

Cunoşteam răspunsul, dar voiam să-l aud pe Harald recunoscând.

– Nu, zise el.

Am lăsat cana cu bere pe masă.

– Noi venim din partea regelui. Chipurile, mă adresam lui Harald, dar am început să mă plimb prin încăpere ca să mă poată auzi toţi cei aflaţi acolo. Venim din partea lui Alfred, am spus eu, şi Alfred vrea să ştie de ce mai sunt danezi în Defnascir. Noi le-am incendiat corăbiile, i-am ucis pe cei care le păzeau şi i-am alungat pe ceilalţi din Cynuit, iar voi îi lăsaţi să trăiască aici? De ce?

Nimeni nu răspunse. În sală nu era nici o femeie, pentru că Harald era văduv şi nu se recăsătorise, aşa că oaspeţii de la cină erau doar războinicii lui şi thegni însoţiţi de oamenii lor. Unii mă priveau cu ură, deoarece îi acuzasem practic de laşitate, pe

când alţii se uitau în pământ. Harald îi aruncă o privire lui Steapa de parcă i-ar fi căutat sprijinul, dar uriaşul stătea calm lângă foc, pe chipul lui necitindu-se nimic. M-am răsucit încruntat spre Harald.

– De ce mai sunt danezi în Defnascir?

– Pentru că sunt bine-veniţi aici, rosti o voce în spatele meu.

M-am întors şi am văzut un bătrân în prag. Părul alb i se ţtea de sub bandajul înfăşurat în jurul capului şi era atât de subţire şi de slăbit, încât trebuise să se sprijine de cadrul uşii ca să se ţină pe picioare. În prima clipă nu l-am recunoscut, deoarece ultima dată când vorbisem cu el fusese un bărbat mare, bine clădit şi viguros, dar la Cynuit Odda cel Bătrân primise în cap o lovitură de secure care ar fi trebuit să-l ucidă. Cumva supravieţuise, însă era scheletic, palid, tras la faţă şi şubred.

– Sunt aici, spuse Odda, pentru că sunt bine-veniţi. La fel cum eşti şi tu, lord Uhtred, cum eşti şi tu, Steapa.

Femeia care-l îngrijea încercase să-l tragă din uşă şi să-l ducă înapoi în pat, dar apoi trecu pe lângă el, intră în cameră şi se uită la mine. Şi văzându-mă, făcu acelaşi lucru ca atunci când mă zărise prima dată în viaţa ei. Făcu acelaşi lucru ca atunci când venise să se mărite cu mine. Izbucni în lacrimi.

Era Mildrith.

Mildrith era îmbrăcată ca o călugăriţă, într-o rochie de un cenuşiu-deschis legată în talie cu o sfoară, şi avea la gât o mare cruce de lemn. Purta o bonetă cenuşie, o nuanţă apropiată de cea a rochiei, de sub care scăpaseră câteva şuviţe din părul ei blond. Plângând, îşi făcu semnul crucii, apoi dispăru. O clipă mai târziu, Odda cel Bătrân o urmă, fiind prea slăbit ca să se mai ţină pe picioare, iar uşa se închise.

– Sunteţi cu adevărat bine-veniţi aici, rosti Harald repetând cuvintele lui Odda.

– Dar de ce sunt danezii bine-veniţi aici? am vrut eu să ştiu.

Pentru că Odda cel Tânăr încheiase un armistiţiu, îmi explică Harald în timp ce mâncam. Nimeni din acea parte a Defnascirului nu aflase că corăbiile lui Svein fuseseră incendiate

la Cynuit, știau doar că oamenii lui Svein, urmați de femeile și copiii lor, veniseră în sud să prade și să distrugă. Odda cel Tânăr își dusese trupele la Exanceaster și se pregătise pentru asediu, însă Svein îi propusese să stea de vorbă. Brusc, danezii își încetaseră incursiunile. În schimb, se instalaseră la Cridianton și trimiseseră soli la Exanceaster, discuțiile încheindu-se cu un acord de pace.

– Noi le vindem cai, iar ei ne plătesc bine pentru animale. Douăzeci de șilingi un armăsar și cincisprezece șilingi o iapă.

– Le vindeți cai, am spus neîncrezător.

– Ca să plece, mă lămuri Harald.

Servitorii trântiră în foc un mare buștean de mesteacăn, stârnind o salvă de scântei ce sperie câinii care se tolăniseră lângă cercul de pietre al vetrei.

– Câți oameni are Svein? am întrebat.

– Mulți, răspunse Harald.

– Opt sute? Nouă sute?

Intendentul ridică din umeri.

– Au venit cu douăzeci și patru de corăbii, am continuat eu, doar cu douăzeci și patru. Deci, câți oameni poate să aibă? Nu mai mult de o mie, dintre care noi am ucis câțiva, iar alții probabil că au murit peste iarnă.

– Noi credem că sunt vreo opt sute, zise Harald nesigur.

– Și câți oameni are fyrdul? Două mii?

– Din care doar patru sute sunt războinici experimentați, îmi atrase el atenția.

Ceea ce probabil că era adevărat. Majoritatea bărbaților din fyrd sunt țărani, în vreme ce toți danezii sunt luptători încercați, dar Svein nu și-ar fi pus niciodată cei opt sute de oameni să se bată cu două mii. Nu pentru că s-ar fi temut de înfrângere, ci fiindcă s-ar fi temut că obținerea victoriei l-ar fi făcut să piardă o sută de oameni. Acesta era motivul pentru care pusese capăt jafurilor și încheiase pacea cu Odda. Pe deasupra, în sudul Defnascirului se putea reface după înfrângerea de la Cynuit. Oamenii lui puteau să se odihnească, să mănânce pe

săturate, să-şi facă arme noi şi să obţină cai. Svein avea grijă de armata lui şi o întărea pentru următoarea campanie.

– N-a fost alegerea mea, se apără Harald. Ealdormanul a poruncit asta.

– Iar regele i-a poruncit lui Odda să-l alunge pe Svein din Defnascir, i-am replicat eu.

– De unde să ştim noi de ordinele regelui? oftă intendentul.

Era rândul meu să-i dau veşti, să-i spun cum scăpase Alfred de Guthrum şi cum se refugiase în mlaştina cea mare.

– La scurt timp după Paşte, vom aduna fyrdurile comitatelor şi-l vom zdrobi pe Guthrum. Nu i se vor mai vinde cai lui Svein! am rostit eu cu voce tare, pentru ca toţi oamenii din marea sală să mă poată auzi.

– Dar... începu Harald, apoi clătină din cap.

Fără îndoială, fusese pe cale să spună că Odda cel Tânăr, ealdormanul de Defnascir, poruncise să i se vândă cai danezului, însă preferase să tacă.

– Ce porunceşte regele? l-am întrebat eu pe Steapa.

– Să nu se mai vândă cai! bubui vocea lui.

Se lăsă liniştea până când Harald făcu un gest iritat către harpist. Acesta atinse o coardă şi începu un cântec melancolic.

– Trebuie să văd ce fac santinelele, zise Harald aruncându-mi o privire întrebătoare pe care am luat-o drept invitaţie, aşa că mi-am prins săbiile la brâu şi l-am urmat pe strada principală din Ocmundtun, către locul unde trei lăncieri stăteau de pază lângă o colibă de lemn.

Intendentul se opri să discute cu ei câteva clipe, apoi mă conduse mai departe spre est, lăsând în urmă focul la care se încălzeau santinelele. Luna arginta valea, luminând drumul pustiu până în locul unde dispărea printre copaci.

– Eu am treizeci de oameni capabili să lupte, spuse Harald brusc.

De fapt, încerca să-mi explice că era prea slab ca să lupte.

– Câţi oameni are Odda în Exanceaster? l-am întrebat.

– Cam o sută. Sau o sută douăzeci.

– Fyrdul trebuia să se fi adunat deja.

– Eu n-am primit nici o poruncă, se justifică Harald.

– Ai întrebat dacă există vreuna?

– Fireşte că am întrebat. Şi i-am spus lui Odda că ar trebui să-l alungăm pe Svein, dar n-a vrut să mă asculte.

– Ţi-a zis că regele a poruncit adunarea fyrdului?

– Nu. Harald făcu o pauză, privind drumul luminat de lună. N-am aflat nimic de Alfred, doar că a fost înfrânt şi că se ascunde. Şi am auzit că danezii sunt peste tot în Wessex şi că alţii se adună în Mercia.

– Odda nu s-a gândit să-l atace pe Svein atunci când a debarcat?

– S-a gândit să se protejeze pe sine, aşa că m-a trimis la Tamur.

Tamur era râul care despărţea Wessexul de Cornwalum.

– Britonii sunt liniştiţi?

– Preoţii lor le spun să nu se lupte cu noi.

– Dar indiferent ce zic preoţii, am spus eu, vor traversa râul dacă li se va părea că danezii sunt pe cale să câştige.

– Nu câştigă deja? zise Harald cu amărăciune.

– Încă suntem liberi! i-am replicat.

Încuviinţă abătut. În spatele nostru, în oraş, un câine începu să urle, dar urletul fu înlocuit îndată de un chelălăit pătrunzător, care se stinse după câteva clipe. Harald lovi cu piciorul o piatră de pe drum.

– Svein mă înspăimântă, recunoscu el deodată.

– E un om înspăimântător, într-adevăr.

– Este deştept, spuse Harald, deştept, puternic şi sălbatic.

– Danez, am rostit eu sec.

– Un om nemilos.

– Aşa este, iar voi credeţi că, dacă-l hrăniţi, dacă-i oferiţi cai şi adăpost, o să vă cruţe?

– Nu, dar Odda asta crede, zise intendentul.

Atunci, Odda era un prost. Îngrijea un pui de lup care avea să-l sfâşie în bucăţi când prindea puteri.

– De ce nu s-a dus Svein în nord, ca să i se alăture lui Guthrum?

– N-am de unde să ştiu.

Eu ştiam. Guthrum venea în Anglia de ani de zile deja. Încercase şi cu alte ocazii să cucerească Wessexul, însă dăduse greş, iar acum, ajuns în pragul victoriei, se oprise. I se spunea Guthrum Cel Fără de Noroc, şi bănuiam că nu se schimbase. Era bogat, avea mulţi oameni, dar era precaut. Svein, pe de altă parte, venea din aşezările nordicilor din Irlanda şi era cu totul alt soi de om. Era mai tânăr decât Guthrum, mai puţin bogat decât el şi avea mai puţini oameni, dar, fără îndoială, era un războinic mai bun. Deşi suferise o grea lovitură când îşi pierduse flota, îl convinsese pe Odda cel Tânăr să-i ofere refugiu pentru a se reface astfel încât, atunci când dădea ochii cu Guthrum, să nu fie un luptător înfrânt, care avea nevoie de ajutor, ci o căpetenie daneză puternică. M-am gândit că Svein era mult mai primejdios decât Guthrum, iar Odda cel Tânăr nu făcea decât să-l întărească.

– Mâine, am zis, trebuie să începem să adunăm fyrdul. Aceasta este porunca regelui.

Harald încuviinţă din cap. Nu-i puteam vedea faţa în întuneric, dar simţeam că nu era încântat. Totuşi, era un om înţelept şi probabil îşi dădea seama că Svein trebuia alungat din ţinut.

– Voi da de veste, spuse el, dar Odda s-ar putea să împiedice adunarea fyrdului. A încheiat un armistiţiu cu Svein şi nu va dori să-l încalce. Oamenii îl vor asculta mai degrabă pe el decât pe mine.

– Dar pe tatăl lui? Pe el l-ar asculta?

– L-ar asculta, însă ai văzut în ce stare se află. E o minune că mai trăieşte.

– Poate pentru că soţia mea are grijă de el?

– Da, zise Harald, apoi rămase tăcut. În aer apăruse ceva straniu, ca un fel de nemulţumire. Soţia ta îl îngrijeşte bine, încheie el stânjenit.

– Odda e naşul ei.

– Da, ştiu.

– Mi-a făcut plăcere s-o văd, am spus, nu pentru că așa ar fi fost, ci pentru că se cuvenea să spun asta, iar prin minte nu-mi trecea nimic altceva. Și îmi va face plăcere să-mi văd fiul, am adăugat eu cu mai multă căldură.

– Fiul tău...

– E aici, nu-i așa?

– Da. Harald clipi de câteva ori. Se răsuci să privească luna, iar eu am crezut că nu va mai spune nimic, dar își adună curajul și se uită din nou la mine. Fiul tău, Lord Uhtred, este în curtea bisericii.

Cuvintele lui nu păreau să aibă nici un sens, oricât le-aș fi întors pe toate părțile. Am avut nevoie de câteva secunde ca să-i pricep cuvintele, dar nu aveau nici un sens. Tulburat, mi-am atins amuleta-ciocan.

– Cum adică este în curtea bisericii?

– Nu se cuvine să-ți spun eu asta.

– Dar îmi vei spune, am rostit eu cu o voce care suna ca mârâitul lui Steapa.

Harald privit râul luminat de lună, care curgea alb-argintiu pe sub copacii negri.

– Fiul tău a murit. Așteptă să spun ceva, dar eu nici n-am vorbit, nici nu m-am clintit. S-a sufocat și a murit.

– Cum s-a sufocat?

– Cu o pietricică. Era foarte mic. Probabil că a luat o pietricică de jos și a înghițit-o.

– O pietricică? am întrebat neîncrezător.

– Cu el era o femeie, dar... Vocea lui Harald se stinse. A încercat să-l salveze, însă n-a putut face nimic. Iar el s-a dus.

– De ziua sfântului Vincențiu, am murmurat.

– Știai?

– Nu, nu știam.

Dar în ziua sfântului Vincențiu, Iseult îl trăsese pe fiul lui Alfred, Edward Ætheling, prin pământ. Și-mi spusese că un copil trebuia să moară pentru ca moștenitorul regelui, æthelingul, să trăiască.

Şi cel care murise fusese copilul meu. Uhtred cel Tânăr. Pe care abia dacă-l cunoscusem. Lui Edward i se dăduse posibilitatea să respire, iar fiul meu se zvârcolise sufocat, apoi murise.

– Îmi pare rău, oftă Harald. Nu se cuvenea să-ţi spun eu, dar trebuia să afli înainte să te vezi din nou pe Mildrith.

– Mă urăşte, am spus eu posomorât.

– Da, te urăşte. Am crezut că va înnebuni de durere, însă Dumnezeu a avut grijă de ea. Mildrith ar vrea...

– Ce-ar vrea?

– Să se alăture surorilor de la Cridianton. După ce danezii vor pleca. Există o mănăstire acolo, o casă mică.

Nu-mi păsa ce făcea Mildrith.

– Iar fiul meu este înmormântat aici?

– Sub tisa de lângă biserică, spuse el răsucindu-se ca să-mi arate.

„Bine, să rămână acolo", am gândit eu. „Să se odihnească în micul lui mormânt până va începe haosul sfârşitului lumii."

– Mâine vom aduna fyrdul! am zis.

Pentru că aveam un regat de salvat.

Preoţii fură chemaţi în casa lui Harald şi scriseră apelurile de adunare a fyrdului. Majoritatea thegnilor nu ştiau să citească, şi cei mai mulţi dintre preoţii lor abia puteau desluşi cele câteva cuvinte, însă mesagerii aveau să le spună ce scria în pergamentele însemnate cu pecetea lui Odda cel Bătrân, care înfăţişa un cerb: trebuiau să-şi înarmeze oamenii şi să-i aducă la Ocmundtun.

– Va dura o săptămână până vor ajunge aici, mă avertiză Harald, iar ealdormanul va încerca să oprească adunarea fyrdului.

– Ce va face?

– Presupun că le va spune thegnilor să ignore poruncile.

– Dar Svein? El ce va face?

– Va încerca să ne ucidă?

– Şi are opt sute de oameni care pot fi aici mâine, am zis.

– Eu am treizeci, replică Harald posomorât.

– Dar noi avem o fortăreață, i-am atras atenția, arătând spre fortul de pe stâncă.

Nu mă îndoiam că danezii aveau să vină. Cerând adunarea fyrdului, le amenințam siguranța, iar Svein nu era omul care să trateze cu superficialitate o amenințare, așa că, în vreme ce mesagerii se îndreptau spre nord și sud, locuitorilor orașului li se spuse să-și ia bunurile de preț și să urce în fortul de lângă râu. Unii fură puși să consolideze palisada, alții duseră animalele pe podișul mlăștinos ca să nu poată fi luate de danezi, iar Steapa trecu prin toate așezările din apropiere cerându-le oamenilor apți de luptă să vină la Ocmundtun cu orice arme aveau. Până după-amiază, în fort se strânseră peste optzeci de bărbați. Puțini erau războinici, majoritatea nu aveau alte arme cu excepția unui topor, dar de la poalele dealului păreau impresionanți. Femeile aduseră în fort mâncare și apă, și cei mai mulți dintre locuitorii orașului aleseră să doarmă acolo, în ciuda ploii, temându-se că danezii aveau să vină în cursul nopții.

Odda cel Bătrân refuză să urce în fort. Spuse că era prea bolnav și prea slăbit, iar dacă era să moară, prefera să moară în casa lui Harald. Eu și Harald am încercat să-l convingem, însă nu ne ascultă.

– Mildrith poate să plece, zise el.

– Nu! replică ea.

Se așezase lângă patul lui Odda, cu mâinile încleștate în mânecile sutanei cenușii. Se uita la mine provocându-mă din priviri să-i poruncesc să-l abandoneze pe Odda și să urce în fort.

– Îmi pare rău, i-am spus.

– Pentru ce-ți pare rău?

– Pentru fiul nostru.

– Nu te-ai purtat ca un tată cu el, mă acuză Mildrith cu o licărire sălbatică în ochi. Ai vrut să fie danez! Ai vrut să fie păgân! Nu ți-a păsat deloc de sufletul lui!

– Mi-a păsat de el, am spus, însă ea nu mă băgă în seamă.

Cuvintele acelea nu mi se păruseră nici măcar mie convingătoare.

– Sufletul lui este în siguranţă, interveni Harald cu blândeţe. El este acum în braţele Domnului nostru Iisus Hristos. E fericit.

Vorbele lui o alinară, dar Mildrith tot începu să plângă, strângându-şi degetele pe crucea de lemn. Odda cel Bătrân întinse mâna şi-i mângâie braţul.

– Dacă vin danezii, i-am zis ealdormanului, vor trimite oameni care să te ia.

M-am grăbit să ies din încăperea aceea mohorâtă. Nu suportam s-o aud pe Mildrith plângând şi nici să mă gândesc la fiul meu mort. Astfel de lucruri sunt dificile, mult mai dificile decât un război, aşa că mi-am prins săbiile la cingătoare, mi-am luat scutul şi mi-am pus superbul coif cu un lup în creştet, astfel că, atunci când Harald ieşi la rândul lui din camera lui Odda, mă văzu stând lângă vatră şi arătând ca o căpetenie războinică.

– Dacă facem un foc mare în capătul estic al oraşului, o să-i putem vedea pe danezi de departe. Asta ne va oferi un răgaz pentru a-l duce pe lordul Odda la fort.

– Da.

Îşi ridică privirea spre căpriorii care susţineau acoperişul, probabil gândindu-se că nu avea să-i mai vadă aşa niciodată, deoarece danezii aveau să-i transforme casa într-o ruină. Îşi făcu semnul crucii.

– Destinul este neînduplecat, am rostit eu.

Ce altceva era de spus? Era posibil ca danezii să vină, era posibil ca acea casă să ardă, însă asta n-avea nici o însemnătate când era în joc soarta unui regat. Am poruncit să se aprindă un foc care să lumineze drumul, dar nimeni nu ne atacă în noaptea aceea. Ploaia nu se opri, aşa că, dimineaţă, toţi cei din fort erau uzi, înfrigurați şi nefericiţi. Apoi, când se lumină de-a binelea, sosiră primii oameni din fyrd. Se putea să treacă zile întregi până când cei din părţile îndepărtate ale comitatului aveau să primească apelul, să-şi înarmeze oamenii şi să-i aducă la Ocmundtun, dar cei aflaţi mai aproape îi trimiseseră imediat. Până la prânz, aproape trei sute se adunaseră sub fort, însă doar vreo şaptezeci puteau fi numiţi războinici, având

arme potrivite, scuturi şi măcar o haină de piele. Restul erau ţărani înarmaţi cu sape, seceri sau topoare.

Harald trimise câteva grupuri să aducă nutreţ. Una era să aduni o armată şi cu totul alta s-o hrăneşti, şi nici unul dintre noi nu ştia cât va trebui să-i ţinem pe oameni adunaţi acolo. Dacă danezii nu veneau la noi, trebuia să ne ducem noi la ei şi să-i alungăm din Cridianton, scop în care aveam nevoie de tot fyrdul Defnascirului. M-am gândit că Odda cel Tânăr nu avea să îngăduie asta.

Şi aşa a fost. După ce ploaia conteni şi se rostiră rugăciunile de la amiază, Odda însuşi îşi făcu apariţia la Ocmundtun. Nu venise singur, ci cu şaizeci de războinici înzăuaţi şi tot atâţia danezi în ţinută completă de luptă. Soarele, care tocmai ieşise dintre nori, se reflecta în zalele lor şi în vârfurile lăncilor, în prinderile metalice ale frâielor şi în scăriţele de fier, în coifurile lustruite şi în bosajele strălucitoare din centrul scuturilor. Înaintau spre Ocmundtun într-o linie lungă, având în centru două steaguri. Cel cu un cerb negru era al Defnascirului, iar celălalt era un triunghi danez pe care era înfăţişat un cal alb.

– Nu va fi nici o luptă, i-am spus lui Harald.

– Serios?

– Nu sunt destui. Svein nu-şi permite să piardă oameni, aşa că a venit să stea de vorbă.

– Nu vreau să mă întâlnesc cu ei aici, zise el arătând spre fort. Mai bine mergem acasă la mine.

Le porunci oamenilor cel mai bine înarmaţi să coboare în oraş şi să ocupe strada plină de noroi din faţa casei, în timp ce Odda şi danezii veneau dinspre est. Călăreţii trebuiră să frângă linia pentru a intra în oraş, formând în schimb o coloană, în fruntea căreia se aflau trei oameni. Odda era în centru, între doi danezi, unul dintre ei fiind Svein Cal Alb.

Svein arăta magnific. Călărea un cal alb, purta o mantie din lână albă, iar zalele lui şi coiful cu rât de mistreţ fuseseră frecate cu nisip până ajunseseră să strălucească argintii în lumina palidă a soarelui. În centrul scutului avea un bosaj argintiu în jurul căruia fusese pictat un cal alb. Pielea frâului, a şeii şi

a tecii fusese decolorată. Mă zări, dar nu dădu nici un semn că m-ar fi recunoscut, mulţumindu-se să cerceteze dispreţuitor şirul de oameni care blocau strada. Steagul cu cal alb era purtat de al doilea călăreţ, care avea chipul la fel de întunecat ca al stăpânului său, o faţă tăbăcită de soare şi ninsoare, de ger şi vânt.

– Harald! Odda cel Tânăr o luase înaintea celor doi danezi. Era la fel de slab ca întotdeauna, strălucitor în cămaşa de zale acoperită cu o mantie neagră ce drapa crupele calului. Zâmbi ca şi cum se bucura de revedere. Ai cerut adunarea fyrdului. De ce?

– Pentru că regele a poruncit-o, spuse Harald.

Odda continua să zâmbească. Privirea lui trecu peste mine şi se opri la uşa casei, unde Steapa tocmai apăruse. Uriaşul stătuse de vorbă cu Odda cel Bătrân, iar acum se holba surprins la Odda cel Tânăr.

– Steapa! exclamă Odda cel Tânăr. Loialul meu Steapa! Ce bine îmi pare să te văd!

– Şi mie-mi pare bine, stăpâne!

– Credinciosul meu Steapa! spuse Odda, sincer încântat să-şi regăsească garda de corp de odinioară. Vino aici! îi ceru el, iar uriaşul trecu pe lângă noi, îngenunche în mocirlă lângă calul ealdormanului şi sărută respectuos cizma stăpânului său, care-i porunci: Ridică-te! Steapa, cu tine alături, cine ne-ar putea face rău?

– Nimeni, stăpâne.

– Nimeni, repetă Odda, apoi îi zâmbi lui Harald. Ai spus că regele a poruncit adunarea fyrdului? Există vreun rege în Wessex?

– Există un rege în Wessex! rosti Harald cu fermitate.

– Există un rege care se ascunde în mlaştină! zise Odda suficient de tare pentru ca toţi oamenii intendentului să audă. O fi regele broaştelor? Un monarh al ţiparilor? Ce fel de rege e ăsta?

Am răspuns în locul lui Harald, numai că în daneză.

– Un rege care mi-a poruncit să incendiez corăbiile lui Svein. Ceea ce am şi făcut. Le-am ars pe toate, cu excepţia uneia, pe care am păstrat-o şi încă o mai am.

Svein îşi dădu jos coiful cu rât de mistreţ şi se uită la mine, tot fără a da vreun semn că m-ar fi recunoscut. Privirea lui era ca a marelui şarpe al morţii care stă la baza arborelui Yggdrasil.

– Am incendiat *Calul Alb* şi mi-am încălzit mâinile la flăcările sale, am adăugat, iar Svein scuipă drept răspuns. Omul de lângă tine, i-am zis lui Odda, de data asta în engleză, este cel care ţi-a incendiat biserica de la Cynuit, cel care i-a ucis pe călugări. Este un om blestemat în rai, în iad şi în această lume, iar tu te-ai întovărăşit cu el?

– Balega asta de capră vorbeşte în numele tău? îl întrebă Odda pe Harald.

– Aceşti oameni vorbesc în numele meu, spuse Harald arătându-i pe războinicii din spatele lui.

– Dar cu ce drept ceri tu adunarea fyrdului? Eu sunt ealdormanul!

– Şi cine te-a făcut ealdorman? replică Harald. Făcu o pauză, dar Odda nu-i răspunse. Regele broaştelor? Monarhul ţiparilor? Dacă Alfred n-are nici o autoritate, atunci şi tu ţi-ai pierdut-o odată cu el.

Odda era sincer surprins de sfidarea lui Harald şi probabil că era şi iritat, însă nu lăsă să se vadă. Continua să zâmbească.

– Cred că nu înţelegi ce se petrece în Defnascir, îi zise el lui Harald.

– Atunci, explică-mi.

– O voi face, dar vom sta de vorbă la o bere şi cu mâncare în faţă. Odda îşi ridică privirea spre cer. Soarele dispăruse în spatele unui nor, iar un vânt rece bătea pe stradă. Şi sub un acoperiş, înainte ca ploaia să înceapă din nou, adăugă el.

Înainte de asta erau câteva chestiuni de lămurit. Călăreţii danezi trebuiau să se retragă la est de oraş, iar oamenii lui Harald, să urce în fort. Din fiecare tabără, zece oameni aveau să intre în casă, şi toţi trebuiau să-şi lase armele în stradă, unde aveau să fie păzite de şase danezi şi de tot atâţia saxoni.

Servitorii lui Harald aduseră bere, pâine şi brânză. Nu se oferi carne pentru că era postul Paştelui. În timp ce slujitorii aşezau bănci de-o parte şi de alta a vetrei, Svein traversă încăperea şi în sfârşit catadicsi să mă bage în seamă.

– Este adevărat că tu ai dat foc corăbiilor?

– Inclusiv corabiei tale.

– A durat un an şi o zi să fie construit *Calul Alb*, şi a fost făcut din copaci în care am atârnat jertfe pentru Odin. A fost o corabie bună.

– Acum, e cenuşă pe ţărmul mării, i-am zis.

– Te voi răsplăti pe măsură într-o bună zi. Cu toate că vorbise pe un ton normal, în vocea lui se desluşise o ameninţare cumplită. Şi ai greşit, adăugă el.

– Cu ce am greşit? Am greşit că ţi-am incendiat corăbiile?

– Nu exista nici un altar de aur la Cynuit.

– Unde le-ai dat foc călugărilor? am completat eu.

– I-am ars de vii şi mi-am încălzit mâinile la flăcările lor, confirmă el, zâmbind la această amintire. Ai putea să mi te alături din nou. Te-aş ierta că mi-ai ars corabia, şi noi doi am putea lupta din nou de aceeaşi parte. Am nevoie de oameni buni. Plătesc bine.

– I-am jurat credinţă lui Alfred.

– Ah! Fie şi aşa. Atunci, suntem duşmani.

Se întoarse la băncile lui Odda.

– Vrei să-l vezi pe tatăl tău înainte de a sta de vorbă? îl întrebă Harald pe Odda arătând spre uşa din capătul sălii.

– O să-l văd după ce vom drege prietenia noastră, răspunse tânărul. Noi doi trebuie să fim prieteni. Rostise ultimele cuvinte cu voce tare, ceea ce-i făcu pe oameni să se aşeze în grabă. Ai cerut adunarea fyrdului pentru că Uhtred ţi-a adus ordine de la Alfred?

– Mi-a adus.

– Atunci, ai făcut ce trebuia, iar asta e de apreciat.

Svein, care asculta traducerea făcută de unul dintre oamenii lui, ne privea placid.

– Iar acum vei face din nou ceea ce trebuie, urmă Odda, şi-i vei trimite pe oameni acasă.

– Regele a poruncit altceva, spuse Harald.

– Care rege?

– Alfred, care altul?

– Dar mai sunt şi alţi regi în Wessex. Guthrum este regele Angliei de est, şi unii zic că Æthelwold va fi încoronat înainte de venirea verii.

– Æthelwold? întrebă Harald.

– N-ai auzit? se miră Odda. Wulfhere de Wiltunscir a trecut de partea lui Guthrum, iar Guthrum şi Wulfhere au decis ca Æthelwold să fie regele Wessexului. Şi de ce nu? Nu este Æthelwold fiul ultimului nostru rege? N-ar trebui să fie rege?

Harald se uită nesigur la mine. Nu aflase de trădarea lui Wulfhere, şi asta era o veste dură pentru el. Am confirmat:

– Wulfhere a trecut de partea lui Guthrum.

– Aşa că Æthelwold, fiul lui Æthelred, va fi regele Wessexului, spuse Odda, iar Æthelwold are mii de săbii în slujba sa. Ælfrig de Kent este de partea danezilor. Danezii sunt la Lundene, pe insula Sceapig, pe zidurile Contwaraburgului. Tot nordul Wessexului este în mâinile lor. Şi aici, în Defnascir, sunt danezi. Deci, zi-mi, al cui rege e Alfred?

– Al Wessexului, am rostit eu.

Odda îl privi pe Harald fără să mă bage în seamă.

– Noi i-am jurat credinţă lui Alfred, spuse intendentul cu încăpăţânare.

– Iar tu mi-ai jurat mie credinţă, îi aminti Odda. Dumnezeu ştie că nimeni nu i-a fost mai loial lui Alfred decât mine. Dar ne-a dezamăgit! Danezii au venit, danezii sunt aici, şi Alfred unde este? Se ascunde! Peste câteva săptămâni, armatele lor vor ataca. Vor veni din Mercia, din Lundene, din Kent! Flotele lor vor ajunge pe coastele noastre. Armatele danezilor şi flotele vikingilor! Ce vei face atunci?

Harald se foi stânjenit.

– Dar tu ce vei face? replică el.

Odda arătă spre Svein, care, după ce i se traduse întrebarea, vorbi pentru prima dată. Eu am tradus pentru Harald.

– Wessexul este sortit pieirii, se răsti Svein. Până la vară, va fi plin de danezi, de oameni veniţi din nord, şi singurii saxoni care vor supravieţui vor fi cei care-i ajută pe danezi acum. Cei care luptă împotriva danezilor vor muri, femeile lor vor deveni târfe, copiii lor vor deveni sclavi, cu toţii îşi vor pierde casele, iar numele lor vor fi uitate ca fumul unui foc stins.

– Iar Æthelwold va fi rege? am întrebat eu dispreţuitor. Crezi că noi toţi ne vom pleca în faţa unui beţiv afemeiat?

Odda clătină din cap.

– Danezii sunt generoşi. Îşi dădu mantia la o parte, lăsând să se vadă cele şase brăţări de aur care-i împodobeau braţul. Cei care-i ajută, continuă el, vor fi răsplătiţi cu pământ, averi şi onoruri.

– Iar Æthelwold va fi rege? am repetat.

Odda îi făcu un semn lui Svein. Marele danez părea plictisit, dar îşi îndreptă trupul şi răspunse:

– Este corect ca saxonii să fie conduşi de un saxon. Vom pune un rege de-aici.

Am pufnit dispreţuitor. Puseseră regi saxoni în Northumbria şi în Mercia, nişte regi slabi, aserviţi danezilor. În cele din urmă, înţelegând ce dorise Svein să spună, am izbucnit în râs.

– Ţi-a promis tronul! i-am spus lui Odda.

– Băşina unui porc e mai inteligentă decât cuvintele tale, replică ealdormanul, dar am ştiut că aveam dreptate.

Æthelwold era candidatul lui Guthrum pentru tronul Wessexului, însă Svein nu era prieten cu Guthrum, aşa că dorea propriul rege saxon. Pe Odda.

– Regele Odda, am rostit eu batjocoritor, după care am scuipat în foc.

Odda ar fi vrut să mă ucidă pentru asta, dar întâlnirea se desfăşura în condiţiile unui armistiţiu, aşa că se sili să ignore insulta. Se uită la intendent.

– Ai de ales, Harald, poţi să mori sau să trăieşti.

Harald rămase tăcut. Nu știuse de Wulfhere, iar vestea îl năucise. Wulfhere era cel mai puternic ealdorman din Wessex, iar dacă el credea că Alfred era sortit pieirii, Harald ce să creadă? Mi-am dat seama de incertitudinea care-l măcina. Bunul-simț îi cerea să-și declare loialitatea față de Alfred, însă Odda sugerase că o astfel de decizie nu-i putea aduce decât moartea.

– Eu... începu Harald, dar apoi se opri, fiind incapabil să ia o hotărâre.

– Fyrdul a fost adunat la porunca regelui, am vorbit eu în locul lui, iar porunca regelui este să-i alungăm pe danezi din Defnascir.

Odda scuipă în foc drept răspuns.

– Svein a fost înfrânt, am zis mai departe. Corăbiile lui au fost arse. Este ca un câine biciuit pe care tu îl mângâi. După ce i se traduse, Svein îmi aruncă o privire ca o lovitură de bici. Svein, am continuat eu de parcă el nu se afla acolo, trebuie alungat până la Guthrum.

– Tu n-ai nici o autoritate aici, zise Odda.

– Am autoritatea încredințată de Alfred, precum și un ordin scris prin care ți se cere să-l alungi pe Svein din comitatul tău.

– Ordinele lui Alfred nu înseamnă nimic, iar tu orăcăi ca o broască din mlaștină. Ealdormanul se răsuci spre Steapa. Ai o treabă neterminată cu Uhtred, nu-i așa?

Steapa păru nesigur câteva clipe, apoi înțelese la ce se referea stăpânul lui.

– Ba da, stăpâne.

– Atunci, termin-o acum!

– S-o termine acum? întrebă Harald.

– Regele tău, spuse Odda accentuând sarcastic primul cuvânt, le-a poruncit lui Steapa și lui Uhtred să se lupte până la moarte. Totuși, amândoi trăiesc. Deci, porunca regelui nu a fost ascultată.

– Există un armistițiu acum! protestă Harald.

– Fie Uhtred încetează să se mai amestece în treburile Defnascirului, fie o să-i pun pe oamenii din Defnascir să-l omoare pe Uhtred. Vrei să afli cine e potrivit între mine și Alfred? Vrei

să ştii cine va fi rege în Wessex? Æthelwold sau Alfred? Hai să facem o încercare, Harald. Lasă-i pe Steapa şi pe Uhtred să-şi isprăvească lupta, ca să vedem pe cine preţuieşte Dumnezeu mai mult. Dacă Uhtred învinge, vei avea sprijinul meu. Dar dacă pierde?

Zâmbi. Nu avea nici o îndoială în privinţa învingătorului.

Harald rămase tăcut. Eu m-am uitat la Steapa şi, la fel ca prima dată când îl întâlnisem, n-am văzut nimic pe faţa lui. Îmi promisese că mă va proteja, însă asta fusese înainte să-şi regăsească stăpânul. Danezii păreau încântaţi. De ce le-ar fi păsat că doi saxoni se băteau? Dintr-odată, o voce obosită şi slăbită se auzi din uşa de la capătul sălii:

– Lasă-i să se lupte, Harald, lasă-i să se lupte! Înfăşurat într-o pătură din blană de lup, Odda cel Bătrân se afla în prag, cu un crucifix în mână. Lasă-i să se lupte, repetă el, iar Dumnezeu va călăuzi braţul învingătorului.

Harald mă privi. Am încuviinţat din cap. Un bărbat nu poate refuza o luptă. Ce era să fac? Să spun că e o prostie să te aştepţi ca Dumnezeu să indice cursul unei acţiuni prin rezultatul unui duel? Să apelez la Harald? Să susţin că tot ce zisese Odda era greşit şi că Alfred avea să învingă? Dacă refuzam să lupt, confirmam că vorbele lui Odda erau adevărate. Ca să fiu sincer, aproape mă convinsese că Alfred nu mai avea nici o şansă; cât despre Harald, era pe deplin convins. Totuşi, nu doar mândria masculină mă determina să lupt în acea zi. Adânc în sufletul meu, aveam credinţa că Alfred avea să supravieţuiască cumva. Nu-mi plăcea de el, nu-mi plăcea zeul lui, însă credeam că soarta era de partea lui. Aşa că am încuviinţat din nou din cap, de data asta către Steapa.

– Nu vreau să mă bat cu tine, dar i-am jurat credinţă lui Alfred, şi sabia mea spune că el va învinge şi că sângele danez va fi vărsat pe câmpiile noastre.

Fără să scoată o vorbă, Steapa îşi îndoi braţele uriaşe, apoi aşteptă ca unul dintre oameni lui Odda să-i aducă de afară două săbii. Fără scuturi, doar cu săbii. Oşteanul, care luase la întâmplare două arme din grămadă, i le întinse mai întâi lui

Steapa, însă acesta clătină din cap, indicându-i că eu trebuia să aleg. Am închis ochii, am căutat pe bâjbâite și am apucat primul mâner pe care l-am atins. Era o sabie grea, cu vârful întărit, o armă de retezat, nu de străpuns. Mi-am dat seama că făcusem o alegere greșită.

Steapa o luă pe cealaltă și o roti iute prin aer, făcând-o să vibreze. Svein, care până atunci nu trădase nici un fel de emoție, părea impresionat, în vreme ce Odda cel Tânăr zâmbea.

– Poți să lași sabia jos, și astfel să-mi dai dreptate, îmi spuse el.

În loc de asta, am pășit în spațiul liber de lângă vatră. Nu voiam să-l atac pe Steapa, ci să-l las pe el să vină la mine. Mă simțeam obosit și resemnat. Destinul este inexorabil.

– De dragul meu, fă-o repede, rosti Odda cel Bătrân în spatele meu.

– Așa voi face, stăpâne, spuse Steapa.

Înaintă un pas spre mine, apoi se repezi cu iuțeala unui șarpe care atacă, iar sabia lui străfulgeră ca un bici, tăindu-i gâtul lui Odda cel Tânăr.

Sabia nu era atât de ascuțită cum ar fi trebuit, așa încât lovitura îl doborî pe Odda, dar îi și reteză beregata. Sângele țâșni în aer pe o distanță cât lungimea unei spade, apoi căzu în foc, unde începu să bolborosească. Odda ajunsese pe stuful de pe dușumea, cu mâinile încleștate pe gâtul din care încă mai curgea sânge. Scoase un sunet ca un gâlgâit și se răsuci pe spate lovind podeaua cu călcâiele, căci fusese cuprins de spasme. Chiar când Steapa se apropie ca să-i dea lovitura de grație, mai zvâcni o dată și înțepeni.

Steapa înfipse sabia în dușumea și o lăsă vibrând acolo.

– Alfred m-a salvat! proclamă el. Alfred m-a scăpat de danezi! Alfred este regele meu!

– Iar noi i-am jurat credință, adăugă Odda cel Bătrân. Fiul meu nu trebuia să facă pace cu danezii.

Danezii păși înd ărăt. Svein se încruntă la sabia din mâna mea, apoi privi sulițele sprijinite de perete, întrebându-se dacă putea înșfăca una înainte să-l atac. Mi-am lăsat sabia în jos.

– Avem un armistiţiu! strigă Harald.

– Avem un armistiţiu, i-am tradus eu lui Svein.

Războinicul scuipă pe podeaua însângerată, apoi el şi purtătorul steagului făcură precauţi un alt pas în spate.

– Mâine nu va mai fi armistiţiu, continuă Harald, aşa că vom veni să vă ucidem.

Danezii plecară în grabă din Ocmundtun, iar a doua zi părăsiră şi garnizoana din Cridianton. Ar fi putut rămâne dacă doreau. Erau mai mult decât suficienţi ca să apere Cridiantonul şi să ne dea de furcă în ţinut, dar Svein, ştiind că urma un asediu şi că oamenii lui aveau să fie ucişi rând pe rând până când ar fi rămas fără armată, porni spre nord ca să i se alăture lui Guthrum. Eu m-am dus la Oxton. Domeniul nu fusese niciodată mai frumos, copacii înverziseră, botgroşii se ospătau cu primii muguri ai florilor, în vreme ce anemonele, răcovinele şi violetele albe străluceau prin iarbă. Mieii alegau pe păşuni speriaţi de iepuri. Soarele licărea pe mare în largul coastei Uiscului, cerul răsuna de cântecele ciocârliilor, vulpile furau miei, coţofenele şi gaiţele se desfătau cu ouăle altor păsări, iar plugarii trăgeau ciori în ţepe la marginile câmpurilor pentru ca recoltele să fie bune.

– În curând se va face untul, îmi spuse o femeie.

Voia să ştie dacă mă întorceam pe domeniu, însă eu venisem să-mi iau rămas-bun. Le-am promis oamenilor că Mildrith avea să numească un vechil mai devreme sau mai târziu, apoi m-am dus acasă şi am săpat lângă stâlp. Mi-am găsit averea neatinsă. Danezii nu veniseră la Oxton. Aflând de sosirea mea, Wirken, ticălosul preot din Exanmynster, încălecă pe un măgar şi veni să mă vadă. Mă asigură că veghease cu atenţie asupra domeniului, sperând fără îndoială să fie răsplătit.

– Îi aparţine lui Mildrith acum, i-am zis.

– Lady Mildrith? Trăieşte?

– Trăieşte, dar fiul ei a murit.

– Dumnezeu să-i odihnească sărmanul suflet, murmură Wirken făcându-şi semnul crucii.

Tocmai mâncam niște șuncă, iar el privi cu lăcomie, știind că încălcam regulile postului Paștelui. Nu spuse nimic, dar mi-am dat seama că mă blestema pentru că eram păgân.

– Iar Lady Mildrith, am continuat eu, va duce o viață castă de-acum. Zice că vrea să li se alăture călugărițelor de la Cridianton.

– Nu mai sunt călugărițe la Cridianton, mă înștiință Wirken. Toate au murit. Danezii au avut grijă de asta înainte să plece.

– Vor veni alte călugărițe acolo.

Nu că-mi păsa de asta, soarta micii mănăstiri nu era treaba mea. Oxton nu mai era treaba mea. Danezii erau treaba mea, iar danezii se duseseră în nord și eu aveam să mă duc după ei.

Pentru că asta era viața mea. În primăvara aceea împlinisem douăzeci și unu de ani, dintre care petrecusem jumătate în diverse oștiri. Nu eram moșier. I-am privit pe sclavi rupând buruienile de pe câmp și m-am convins că muncile agricole mă plictiseau. Eram un războinic care trebuise să plece de-acasă, de la Bebbanburg, ajungând până pe țărmul sudic al Angliei. În timp ce Wirken trăncănea despre cum păzise el hambarele peste iarnă, m-am convins că aveam să mă duc din nou în nord. Acasă.

– Ai trăit toată iarna din ce se afla în aceste hambare, l-am acuzat pe preot.

– Le-am păzit toată iarna!

– Iar în timp ce le păzeai, te-ai îngrășat.

Am urcat în șa. În spatele meu se aflau doi desagi plini cu bani, care au rămas acolo cât am călărit spre Exanceaster, unde l-am găsit pe Steapa la hanul Lebăda. În dimineața următoare, împreună cu șase războinici din garda ealdormanului Odda, am pornit spre nord. Pe drum am văzut nenumărate trâmbe de fum, pentru că Svein jefuia și incendia totul în cale, dar cel mai important era că îndeplinisem voința lui Alfred. Îl trimisesem pe Svein la Guthrum, astfel că cele două mari armate daneze se uniseră. Dacă Alfred ar fi fost mai puternic, ar fi putut să le atace pe rând, însă el știa că avea o singură șansă să-și recapete regatul, și anume să câștige o singură bătălie.

Trebuia să-i atace pe toţi danezii şi să-i distrugă dintr-o lovitură, iar pentru asta, se baza pe o armată care exista doar în mintea lui. Trimisese apeluri pentru ca fyrdul să se adune între Paşte şi Rusalii, însă nimeni nu ştia dacă acest lucru avea să se întâmple. Poate că aveam să părăsim mlaştina şi să constatăm că nimeni nu venise la locul de întâlnire. Sau poate că fyrdul avea să se adune, dar aveau să fie prea puţini oameni. Adevărul era că Alfred era prea slab ca să lupte, dar, dacă aştepta prea mult, devenea şi mai slab. Aşa că fie lupta, fie îşi pierdea regatul.

Prin urmare, trebuia să luptăm.

Unsprezece

– Vei avea mulţi fii, îmi spuse Iseult.

Era întuneric, iar semiluna era acoperită de o pâclă. Undeva spre nord-est, douăsprezece focuri ardeau pe dealuri, dovadă că o puternică patrulă daneză supraveghea mlaştina.

– Dar îmi pare rău de Uhtred, adăugă ea.

Şi atunci, am plâns pentru el. Nu ştiu de ce lacrimile întârziaseră atât de mult, dar brusc m-am simţit copleşit gândindu-mă la neajutorarea lui, la zâmbetul lui vesel şi la toate regretele mele. Amândoi fraţii mei vitregi şi sora mea vitregă muriseră când erau mici, dar nu-mi amintesc ca tata să fi plâns, deşi probabil că o făcuse. Ţin minte însă că mama mea vitregă urla de durere şi că tata, dezgustat de zgomot, se dusese la vânătoare cu şoimii şi ogarii lui.

– Ieri, am văzut trei pescăruşi-albaştri, spuse Iseult.

Lacrimile îmi şiroiau pe obraji, înceţoşând şi mai mult imaginea lunii acoperite de pâclă. Nu am zis nimic.

– Hild zice că albastrul penajului lor înseamnă feciorie, iar roşul, sângele lui Hristos.

– Dar tu ce spui?

– Că eu sunt vinovată pentru moartea fiului tău.

– *Wyrd bið ful aræd*, i-am zis.

Soarta este inexorabilă. Nu poate fi schimbată sau păcălită. Alfred insistase să mă însor cu Mildrith ca să mă leg de Wessex şi să-mi înfig adânc rădăcinile în pământul său bogat, dar eu deja aveam rădăcini în Northumbria, rădăcini bine înfipte

în stânca Bebbanburgului. Moartea fiului meu era probabil un semn de la zei că nu-mi puteam face o casă nouă. Soarta dorea să mă întorc la căminul meu din nord, iar până ajungeam la Bebbanburg aveam să fiu un pribeag. Oamenii se tem de pribegi pentru că aceştia nu au reguli. Danezii erau nişte străini fără rădăcini şi violenţi, şi poate că tocmai acesta e motivul pentru care m-am simţit mereu bine în compania lor. Alfred putea pierde ore întregi făcându-şi griji dacă o lege era dreaptă sau nu, indiferent dacă era legată de soarta orfanilor sau de sfinţenia pietrelor de hotar, şi avea dreptate să fie preocupat de asta, pentru că oamenii nu pot trăi împreună dacă nu există legi, altminteri orice vacă rătăcită ar duce la vărsare de sânge, însă danezii făceau legea cu sabia. Era mai simplu aşa, cu toate că, după ce se stabileau undeva, începeau să-şi întocmească propriile legi.

– Nu a fost vina noastră, am zis în cele din urmă. Nu poţi schimba soarta.

– Hild spune că nu există soartă.

– Hild greşeşte.

– Că există doar voinţa lui Dumnezeu, continuă Iseult, şi că, dacă ne supunem, ajungem în rai.

– Iar dacă alegem să n-o facem, asta nu e soartă?

– Asta e mâna diavolului, replică ea. Suntem ca nişte oi, Uhtred, şi ne alegem păstorul, unul bun sau unul rău.

M-am gândit că Hild o otrăvise pe Iseult cu creştinismul, dar mă înşelam. De vină era un preot care venise la Æthelingæg cât eu fusesem în Defnascir, el îi împuiase capul cu religia lui. Era un preot briton din Dyfed, un preot care vorbea limba lui Iseult şi care ştia şi engleză, şi daneză. Eram gata să-l urăsc la fel de tare ca pe fratele Asser, însă părintele Pyrlig apăru în coliba noastră a doua zi de dimineaţă, înştiinţându-ne cu o voce bubuitoare că găsise cinci ouă de gâscă şi că murea de foame.

– Mor! Asta fac, mor de foame! Păru încântat să mă vadă. Tu eşti faimosul Uhtred, aşa-i? Iseult mi-a zis că-l urăşti pe fratele Asser. Atunci, eşti prietenul meu! Nu ştiu de ce nu-l ia Avraam la sânul lui, sau poate că Avraam nu vrea ca micul

ticălos să i se agaţe de sân. Eu unul n-aş vrea. Ar fi ca şi cum aş strânge un şarpe la sân. V-am spus că mi-e foame?

Avea de două ori vârsta mea şi era un bărbat mare, cu burtă mare şi cu inimă mare. Părul i se iţea în smocuri rebele, avea nasul spart, doar patru dinţi şi un zâmbet larg.

– Pe vremea când eram un ţânc amărât, obişnuiam să mănânc noroi. Îţi vine să crezi? Mănâncă saxonii noroi? Fireşte că da, dar eu m-am gândit că nu mai vreau să mănânc noroi. Noroiul este pentru broaştele-râioase. Aşa că, până la urmă, m-am făcut preot. Şi ştii de ce? Pentru că niciodată n-am văzut un preot flămând! Niciodată! Tu ai văzut vreodată un preot flămând? Nici eu! Rostise toate astea rapid, fără vreo introducere, apoi începu să-i vorbească lui Iseult pe limba ei. Eram sigur că turna creştinism în ea, dar el mă lămuri: Îi spun că se poate face o mâncare minunată cu ouăle de gâscă. Se sparg, se bat bine şi se adaugă puţină brânză fărâmiţată. Deci, Defnascirul este în siguranţă?

– Da, dacă nu trimit danezii o flotă.

– Guthrum se gândeşte la asta, zise Pyrlig. Vrea ca danezii din Lundene să-şi trimită corăbiile pe coasta sudică.

– Ştii sigur?

– Da, categoric! El mi-a spus! Tocmai am stat zece zile în Cippanhamm. Vezi tu, pentru că sunt deştept, vorbesc daneza, aşa că am fost ambasadorul regelui meu. Ce zici de asta? Eu, care mâncam noroi, am ajuns ambasador! Fărâmiţează brânza mai mult, draga mea. Da, aşa e bine. Vezi tu, trebuia să aflu câţi bani ne dădea Guthrum dacă ne aduceam lăncierii peste dealuri şi-i puneam la frigare pe saxoni. Să-i pună la frigare pe saxoni este o ambiţie frumoasă pentru britoni, însă danezii sunt păgâni, iar Dumnezeu ştie că nu-i putem lăsa pe păgâni de capul lor în lume.

– De ce nu?

– E doar o idee de-a mea, spuse preotul, doar o idee. Îşi înfipse degetul într-un mic vas cu unt, apoi şi-l linse. Nu-i prea acru, i se adresă lui Iseult, aşa că poţi să amesteci şi nişte unt

cu ouăle. Îmi zâmbi. Ce se întâmplă dacă bagi doi tauri într-o cireadă de vaci?

– Unul dintre tauri moare.

– Exact! Cu zeii e la fel, şi de aceea nu vrem păgâni aici. Noi suntem vacile, iar zeii sunt taurii.

– Aşa că suntem încălecaţi?

Pyrlig râse.

– Teologia nu-i lucru uşor. În sfârşit, Dumnezeu e taurul meu, aşa că am venit aici ca să le povestesc saxonilor despre Guthrum.

– Guthrum ţi-a oferit bani? l-am întrebat.

– Mi-a oferit regatele lumii! Mi-a oferit aur, argint, chihlimbar şi jais! Mi-a oferit chiar şi femei, sau băieţi dacă mă interesează, ceea ce nu e cazul. Însă n-am crezut nici măcar una dintre promisiunile lui. Nu c-ar fi contat. Britonii oricum n-o să lupte. Dumnezeu nu vrea s-o facem. Nu! Misiunea mea a fost o prefăcătorie. Fratele Asser m-a trimis. Voia să-i iscodesc pe danezi şi apoi să-i zic lui Alfred ce-am văzut, aşa că asta fac.

– Asser te-a trimis?

– Vrea ca Alfred să învingă. Nu pentru că i-ar iubi pe saxoni – nici măcar fratele Asser nu este atât de dus –, ci pentru că-l iubeşte pe Dumnezeu.

– Şi va învinge Alfred?

– Dacă Dumnezeu asta doreşte, da, spuse vesel Pyrlig, apoi ridică din umeri. Danezii au mulţi oameni. O armată mare! Însă nu-s prea fericiţi, asta pot să-ţi spun. Şi toţi sunt flămânzi. Nu chiar lihniţi de foame, doar că şi-au strâns curelele mai tare decât ar fi vrut, iar după venirea lui Svein, au şi mai puţină mâncare. Desigur, e vina lor. Sunt prea mulţi oameni în Cippanhamm! Şi prea mulţi sclavi, au grămezi de sclavi. Îi trimit la Lundene, ca să-i vândă acolo. Ar avea nevoie de nişte pui de ţipar. Asta i-ar îngrăşa.

În marea Sæfern erau din abundenţă ţipari tineri, care intrau şi pe canalele puţin adânci din mlaştină, unde se prindeau în capcane cu zecile. Nu exista foamete pe insula Æthelingæg, dacă suportai să mănânci ţipari în fiecare zi.

– Ieri am prins trei coşuri cu ţipari, se lăudă voios Pyrlig, şi o broască. Avea o faţă exact ca a fratelui Asser, aşa că am binecuvântat-o şi am aruncat-o înapoi. Nu amesteca ouăle, fetiţo! Bate-le! Am auzit că fiul tău a murit.

– Da, am spus eu rigid.

– Îmi pare rău, zise el cu sinceritate, îmi pare tare rău, pentru că e cumplit să pierzi un copil. Uneori, mă gândesc că lui Dumnezeu îi plac copiii. Ia atât de mulţi la el! Cred că în rai există o grădină, o grădină verde unde copiii se joacă mereu. Doi dintre fiii mei se află acolo, şi sunt convins că cel mic îi face şi pe îngeri să ţipe. Probabil că le trage pe fetiţe de păr şi-i bate pe ceilalţi băieţei ca pe ouăle de gâscă.

– Ai pierdut doi fii?

– Dar mi-au rămas alţi trei şi patru fiice. De ce crezi că nu dau pe-acasă? rânji el. Copiii sunt tare gălăgioşi şi au o poftă de mâncare extraordinară! Sfinte Iisuse, ar fi în stare să înfulece un cal pe zi! Sunt oameni care spun că preoţii n-ar trebui să se însoare, şi uneori îmi vine să le dau dreptate. Ai nişte pâine, scumpo?

Iseult arătă spre o plasă care atârna de tavan.

– Taie partea mucegăită, îmi zise ea.

– Îmi place să văd un bărbat ascultând de o femeie, spuse părintele Pyrlig când i-am adus pâinea.

– De ce? l-am întrebat.

– Păi, asta înseamnă că nu sunt singur pe lume. Dumnezeule mare, Ælswith a fost înţărcată cu fiere, nu-i aşa? Are o limbă ca o nevăstuică flămândă! Săracul Alfred!

– E destul de fericit.

– Vai de mine, numai fericit nu este! Unii oamenii îl iau pe Dumnezeu ca pe o boală, iar el e unul dintre ei. E ca o vacă la ieşirea din iarnă.

– Cum aşa?

– Ştii iarba care apare spre sfârşitul primăverii? Verde şi proaspătă, şi deasă. Şi tu duci sărmana vacă la păscut, iar ea mănâncă şi se umflă ca o băşică. E numai piele şi os şi se îndoapă până nu mai poate, apoi începe să se clatine şi cade moartă

dacă nu o iei de-acolo o vreme. Așa-i și Alfred. Dumnezeu a fost ca un exces de iarbă verde și bună, iar acum, s-a îmbolnăvit fiindcă a exagerat. Însă e un om bun, un om tare bun. E prea slab la trup, dar e bun. Un adevărat sfânt în viață. A, bravo, fetițo, hai să mâncăm! Luă niște ouă cu degetele, apoi îmi întinse vasul. Slavă Domnului că Paștele e săptămâna viitoare! mormăi el cu gura plină, în timp ce niște resturi îi cădeau în barba uriașă. Abia aștept să putem mânca din nou carne. Simt că-mi pierd puterile fără carne. Știi că Iseult va fi botezată de Paște?

– Mi-a spus.

– Nu ești de acord? Gândește-te că e doar o baie bună, poate că așa n-o să te deranjeze prea mult.

N-am fost la Æthelingæg în ziua botezului; știind că pentru Alfred Paștele nu însemna decât rugăciuni și psalmi, preoți și slujbe, nici n-aș fi vrut să fiu acolo. În schimb, i-am luat pe Steapa și cincizeci de oameni și ne-am dus pe dealuri înspre Cippanhamm, deoarece Alfred ordonase ca danezii să fie stârpiți fără milă în următoarele câteva săptămâni. Decisese ca fyrdul Wessexului să se adune în preajma zilei Înălțării Domnului, care era peste doar șase săptămâni. Guthrum spera să-și întremeze cu iarbă de primăvară caii înfometați, așa că atacam pâlcurile de danezi care se duceau după nutreț. Dacă nimiceam un astfel de grup, următorul era protejat de o sută de călăreți, ceea ce obosea și mai mult caii, crescând nevoia de nutreț. Treaba asta merse o vreme, dar apoi Guthrum începu să-și trimită oamenii în Mercia după hrană pentru animale, fiindcă acolo nu-i ataca nimeni.

Era o perioadă de așteptare. La Æthelingæg aveam deja doi fierari, care, deși nu aveau tot echipamentul necesar și nici destul lemn pentru cuptoare, făceau vârfuri de lance bune. Una dintre sarcinile mele era să duc oameni la tăiat de frasini pentru a face prăjini de lănci.

Alfred scrise o mulțime de scrisori, încercând să afle câți oameni puteau aduce în luptă comitatele, și trimise preoți în Francia pentru a-i convinge pe thegnii care fugiseră să se întoarcă. Iscoadele de la Cippanhamm confirmară că Svein

i se alăturase lui Guthrum şi că Guthrum îşi întrema caii şi-şi aduna războinicii de pe teritoriile daneze ale Angliei. Le ordonase aliaţilor săi vest-saxoni, cum era Wulfhere, să-şi înarmeze oamenii şi-şi avertizase garnizoanele din Wintanceaster, Readingum şi Baðum să fie pregătite pentru a-şi abandona meterezele şi a-i veni în ajutor. Guthrum avea şi el spioni, aşa că aflase probabil că Alfred plănuia să adune o armată. Îndrăznesc să spun că era mulţumit de această veste, fiindcă acea armată era ultima speranţă a lui Alfred, iar dacă Guthrum o distrugea, Wessexul avea să cadă definitiv.

La Æthelingæg, zvonurile soseau în valuri. Se spunea că Guthrum avea cinci mii de oameni. Veniseră corăbii din Danemarca, iar o nouă armată de oameni ai nordului debarcase din Irlanda. Britonii se pregăteau să ne atace. Fyrdul din Mercia era de partea lui Guthrum. Şi se mai zicea că danezii îşi instalaseră o mare tabără pe fluviul Temes, unde se adunau mii de soldaţi din Mercia, atât danezi, cât şi saxoni. Cum zvonurile despre armata lui Guthrum traversaseră marea, Wilfrith de Hamptonscir îi scrise lui Alfred din Francia, implorându-l să fugă din Wessex. „Ia o corabie şi vino aici. Salvează-ţi familia!"

Leofric se ducea rareori să patruleze, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului la Æthelingæg, deoarece fusese numit comandant al gărzii regale. Era mândru de asta, şi pe bună dreptate, având în vedere că era fiu de ţărani şi nu ştia nici să citească, nici să scrie, iar Alfred insista ca soldaţii pe care îi numea comandanţi să fie şcoliţi. În spatele acestei numiri se afla influenţa lui Eanflæd, care devenise confidenta lui Ælswith. Soţia lui Alfred nu se ducea nicăieri fără Eanflæd, chiar şi la biserică o ţinea alături, iar când Alfred îşi întrunea Curtea, Eanflæd era întotdeauna prezentă.

– Regina nu te place, îmi spuse Eanflæd într-o rară ocazie când am găsit-o singură.

– Nu e regină, i-am replicat. Wessexul n-are regine.

– Ar trebui să fie regină, aşa ar fi drept şi firesc! Avea în braţe un maldăr de plante, şi am remarcat că mâinile îi erau verzui până la coate. Pentru vopsit, îmi zise ea cu asprime. Am

urmat-o până în locul unde un mare cazan clocotea pe foc. După ce aruncă plantele în apă şi începu să le amestece, mă lămuri: Facem pânză verde.

– Pentru ce faceţi pânză verde?

– Alfred are nevoie de un steag, spuse ea indignată. Nu poate lupta fără un steag.

Femeile făceau două steaguri. Unul era marele steag verde cu dragon al Wessexului, pe când în mijlocul celuilalt trona crucea creştinătăţii.

– Iseult a ta se ocupă de cel cu cruce, îmi zise Eanflæd.

– Ştiu.

– Ar fi trebuit să vii la botezul ei.

– Omoram danezi!

– Mă bucur că a fost botezată. Începe să se poarte aşa cum trebuie.

Eu m-am gândit că de fapt Iseult fusese hărţuită pentru a se creştina. Săptămâni de-a rândul îndurase duşmănia feţelor bisericeşti ale lui Alfred, fusese acuzată că era vrăjitoare şi unealta diavolului, iar toate astea o epuizaseră. Apoi apăruseră Hild, cu creştinismul ei mai blând, şi Pyrlig, care-i vorbea despre Dumnezeu pe limba ei, aşa că se lăsase convinsă, ceea ce însemna că eu eram singurul păgân care mai rămăsese în mlaştină. Eanflæd se uită semnificativ la amuleta-ciocan. Fără s-o menţioneze, mă întrebă dacă credeam sincer că-i puteam învinge pe danezi.

– Da! am rostit eu încrezător, cu toate că, desigur, n-aveam de unde să ştiu.

– Câţi oameni va avea Guthrum?

Mi-am dat seama că întrebările nu erau ale lui Eanflæd, ci ale lui Ælswith. Nevasta lui Alfred dorea să ştie dacă soţul ei avea vreo şansă de supravieţuire sau dacă nu era mai bine să ia corabia capturată de la Svein şi să se ducă în Francia.

– Guthrum va avea cel puţin patru mii de oameni.

– Cel puţin?

– Depinde câţi vin din Mercia, am spus, apoi m-am gândit câteva clipe. Mă aştept la patru mii.

– Dar Wessexul câți va avea?

– Tot atâția.

Minteam. Dacă aveam un noroc extraordinar, puteam strânge trei mii de oameni, însă era greu de crezut. Două mii? Puțin probabil, dar posibil. Teama mea era că, în momentul în care-și înălța steagul, Alfred avea să fie urmat de un număr foarte mic de războinici. Aveam deja trei sute de oameni la Æthelingæg, dar ce puteau face ei împotriva marii armate a lui Guthrum?

Și Alfred era îngrijorat în această privință, așa că mă trimise în Hamptonscir ca să evaluez situația. Am descoperit că danezii își întăriseră pozițiile din nord, dar sudul era liber. La Hamtun, locul unde își avea baza flota lui Alfred, corăbiile erau trase pe plajă. Burgweard, comandantul flotei, avea peste o sută de oameni în oraș, cei care rămăseseră din echipaje, și-i pusese să apere palisada. Susținea că nu putea pleca din Hamtun de teamă că danezii aveau să atace și să captureze corăbiile, dar eu aveam pergamentul regelui, cu sigiliul cu dragon, așa că l-am folosit pentru a-i porunci să lase treizeci de oameni de pază, iar pe restul să-i ducă la Alfred.

– Când? întrebă el posomorât.

– Când vei fi chemat, iar asta se va întâmpla curând. Și mai trebuie să aduni fyrdul local și să-l duci la Alfred.

– Și dacă danezii vin aici? Dacă vin pe mare?

– Atunci, ne vom pierde flota, am zis eu, și vom construi alta.

Temerea lui era destul de întemeiată. Corăbiile daneze erau din nou în largul coastei sudice. Deocamdată, în loc să încerce o invazie, făceau ce fac vikingii de obicei: debarcau, dădeau un iureș, violau, incendiau, furau și plecau din nou pe mare. Erau însă destul de mulți pentru ca Alfred să se îngrijoreze că o întreagă armată putea să debarce undeva pe coastă și să-l atace. Eram chinuiți de acea teamă și de faptul că noi eram puțini, dușmanii erau mulți, iar caii lor se îngrășau cu iarba cea nouă.

– În ziua Înălțării, mă anunță Alfred când m-am întors de la Hamtun.

Atunci trebuia să încheiem pregătirile la Æthelingæg, iar în duminica de după aceea, de ziua sfintei Monica, aveam să

adunăm fyrdul. Dacă avea să fie vreun fyrd. Iscoadele spuneau că danezii se pregăteau să atace şi era clar că aveau să o facă în sud, îndreptându-se către Wintanceaster, capitala Wessexului. Pentru a-i bara calea lui Guthrum, fyrdul urma să se strângă la Piatra lui Egbert. Nu auzisem niciodată de acel loc, dar Leofric mă asigură că era important, fiind locul unde regele Egbert, bunicul lui Alfred, îşi ţinea judecăţile.

– Nu este doar o stâncă, spuse el, sunt trei.

– Trei?

– Doi stâlpi mari şi un bolovan deasupra. Giganţii le-au pus aşa, în vremurile de demult.

Se trimiseră pergamentele prin care regele cerea să fie aduşi toţi oamenii, cu toate armele disponibile. Fiecare trebuia să-şi rostească rugăciunile, fiindcă tot ce mai rămăsese din oastea Wessexului avea să se adune la Piatra lui Egbert pentru a se lupta cu danezii. Nici nu plecaseră bine mesagerii, că dezastrul lovi. Se întâmplă cu numai o săptămână înainte de adunarea fyrdului.

Huppa, ealdormanul de Thornsæta, scrise că patruzeci de corăbii daneze erau în largul coastei lui şi că nu îndrăznea să plece de-acolo cu oamenii săi de teama ameninţării de pe mare. Mai rău, pentru că danezii erau atât de numeroşi, îl implora pe Harald de Defnascir să-i împrumute oameni.

Scrisoarea aceea aproape că-l distruse pe Alfred. Se agăţase de visul că avea să-l ia prin surprindere pe Guthrum apărând cu o armată neaşteptat de puternică, însă de speranţele lui se alegea praful. Mereu fusese slab la trup, dar acum părea de-a dreptul descompus; îşi petrecea ore întregi în biserică, incapabil să înţeleagă de ce Atotputernicul îşi întorsese deodată faţa de la el. La două zile după primirea veştii despre flota daneză, trei sute de războinici comandaţi de Svein Cal Alb făcură o incursiune pe dealurile de la marginea mlaştinii şi furară caii fyrdului din Sumorsæte, care sosise deja la Æthelingæg. Nu aveam nici loc, nici suficient nutreţ ca să ţinem animalele pe insulă, aşa că le lăsaserăm să pască lângă podeţul din mlaştină. Am privit din fort cum Svein, călare pe un cal alb şi purtând

mantia albă şi coiful cu o coadă de cal albă în creştet, le adună şi le luă cu el. N-am avut cum să-l oprim. În fort erau doar douăzeci de oameni, pe când Svein avea câteva sute.

– De ce caii nu erau păziţi? vru Alfred să ştie.

– Erau, spuse Wiglaf, ealdorman de Sumorsæte, însă paznicii au fost ucişi. Văzând furia lui Alfred, adăugă: De câteva săptămâni n-am văzut nici un danez pe-aici, cum era să ştim c-o să apară atât de mulţi?

– Câţi oameni au murit?

– Numai doisprezece.

– „Numai"? se răsti regele. Şi câţi cai au fost luaţi?

– Şaizeci şi trei.

Cu o seară înainte de Înălţarea Domnului, Alfred se duse să se plimbe pe malul râului. Credincios ca un câine, Beocca îl urma la o oarecare distanţă, dorind să-i ofere regelui pacea lui Dumnezeu, însă Alfred mă chemă pe mine. Sub razele lunii, ochii lui de un albastru deschis păreau aproape albi.

– Câţi oameni vom avea? mă întrebă el brusc.

N-a trebuit să mă gândesc pentru a-i răspunde.

– Două mii.

Încuviinţă din cap. Ştia la fel de bine ca mine că acela era numărul.

– Poate ceva mai mulţi, am sugerat eu.

Mormăi în barbă. Urma să avem trei sute cincizeci de luptători de la Æthelingæg, iar Wiglaf, ealdormanul de Sumorsæte, ne promisese o mie, deşi mă îndoiam că vor fi atât de mulţi. Fyrdul din Wiltunscir pierduse oameni prin trădarea lui Wulfhere, însă partea sudică a comitatului ar fi trebuit să poată trimite cinci sute de oşteni. Mai aşteptam trupe şi din Hamptonscir, dar, pe lângă acestea, nu mai puteam spera decât la puţinii oameni care reuşeau să treacă de garnizoanele daneze ce încercuiau acum inima Wessexului. Dacă Defnascirul şi Thornsæta şi-ar fi trimis fyrdurile, ne-am fi apropiat de patru mii, însă acestea n-aveau să vină.

– Dar Guthrum câţi oameni o să aibă? mă întrebă Alfred.

– Patru mii.

– Mai degrabă cinci mii. Regele privi privit râul care curgea printre malurile noroioase, apa unduindu-se în dreptul capcanelor pentru peşte. Oare ar trebui să ne batem?

– Ce altă alegere avem?

Zâmbi.

– Avem de ales, Uhtred. Putem fugi. Ne putem duce în Francia. Aş putea fi un rege în exil şi m-aş ruga lui Dumnezeu să mă aducă înapoi.

– Crezi că Dumnezeu o va face?

– Nu, recunoscu el.

Ştia că, dacă fugea, avea să moară în surghiun.

– Aşa că vom lupta, am zis.

– Iar conştiinţa mea va fi pentru totdeauna împovărată de faptul că am trimis atâţia oameni la moarte pentru o cauză pierdută. Două mii împotriva a cinci mii? Cum aş putea justifica faptul că vreau ca atât de puţini să se bată cu atât de mulţi?

– Ştii foarte bine de ce o faci.

– Ca să fiu rege în continuare?

– Ca să nu fim sclavi în ţara noastră, i-am spus.

Se gândi o vreme la cuvintele mele. Chiar atunci, o bufniţă trecu în zbor jos pe deasupra capetelor noastre, o bruscă învălmăşeală de pene albe şi un curent de aer stârnit de aripile scurte. Mi-am dat seama că era un semn, dar oare ce semnifica?

– Poate că suntem pedepsiţi, murmură Alfred.

– Pentru ce?

– Pentru că le-am luat pământul britonilor.

Asta mi se părea o prostie. Dacă zeul lui Alfred dorea să-l pedepsească pentru că strămoşii lui le luaseră britonilor pământul, de ce să-i trimită pe danezi? De ce să nu-i trimită pe britoni? Dumnezeu putea să-l învie pe Arthur şi să îngăduie poporului său să se răzbune, dar de ce să trimită alt popor ca să ocupe acele pământuri?

– Vrei Wessexul sau nu? l-am întrebat cu asprime.

După o lungă tăcere, Alfred zâmbi cu tristeţe.

– În conştiinţa mea nu pot găsi vreo speranţă pentru câştigarea acestei bătălii, dar, în calitate de creştin, trebuie să cred că putem învinge. Dumnezeu nu ne va lăsa să pierdem.

– Nici asta! am rostit eu, lovind cu palma plăselele Răsuflării-Şarpelui.

– E chiar atât de simplu?

– Viaţa e simplă. Bere, femei, o sabie şi o reputaţie. Nimic altceva nu contează.

Clătină din cap. Mi-am dat seama că se gândea la Dumnezeu, rugăciuni şi datorie, dar nu mă contrazise.

– Deci, dacă ai fi în locul meu, Uhtred, ai porni la luptă?

– Te-ai hotărât deja, sire, de ce mă mai întrebi?

Încuviinţă printr-un gest. Un câine începu să latre în sat, iar el se întoarse şi privi spre colibe, spre casă şi spre biserica pe care o făcuse, cu înalta ei cruce din lemn de arin.

– Mâine vei lua o sută de călăreţi şi te vei duce în patrulare înaintea armatei.

– Aşa voi face, sire.

– Iar când vom întâlni inamicul, a continuă el fără a-şi dezlipi ochii de la cruce, vei alege cincizeci sau şaizeci de oameni din garda mea. Pe cei mai buni din câţi există. Şi îmi veţi păzi steagurile.

Nu mai spuse nimic altceva, dar nici nu era nevoie. Trebuia să iau cei mai buni luptători, cei mai sălbatici, cei mai primejdioşi, şi să-i conduc acolo unde avea să se dea cea mai crâncenă bătălie, pentru că războinicii fac totul pentru a captura steagurile inamicului. Este o onoare să ţi se ceară asta, iar dacă lupta e pierdută, înseamnă o condamnare aproape certă la moarte.

– O voi face bucuros, sire, am zis, dar îţi cer o favoare în schimb.

– Dacă pot, spuse el precaut.

– Dacă poţi, nu mă îngropa. Arde-mi trupul pe un rug şi pune-mi o sabie în mână.

Şovăi, apoi încuviinţă din cap, conştient că acceptase nişte funeralii păgâne.

– Nu ţi-am spus, dar îmi pare tare rău pentru fiul tău.

– Şi mie, sire.

– Dar acum el este cu Dumnezeu, Uhtred, sigur e cu El.

– Aşa mi s-a zis, sire, aşa mi s-a zis.

A doua zi am pornit la drum. Soarta este inexorabilă; deşi raţiunea ne spunea că nu puteam învinge, nu îndrăzneam să pierdem, aşa că ne-am îndreptat spre Piatra lui Egbert.

Am plecat în mare pompă. Douăzeci şi trei de preoţi şi optsprezece călugări, formând avangarda, intonau un psalm în timp ce Alfred îşi conducea trupele către est, spre inima Wessexului.

Cântau în latină, aşa că vorbele lor nu însemnau nimic pentru mine, dar părintele Pyrlig – care călărea alături de mine îmbrăcat într-o haină de piele, având la cingătoare o mare sabie, iar pe umăr, o lance zdravănă – mi le traduse.

– „Dumnezeule, m-ai abandonat, ne-ai risipit, eşti mânios pe noi, dar întoarce-ţi iarăşi faţa spre noi." Asta pare o rugăminte rezonabilă, nu-i aşa? chicoti el. Ne-ai tras una în faţă, acum dezmiardă-ne, nu?

– Chiar asta înseamnă?

– Fără partea cu faţa şi dezmierdatul. Pe aia am adăugat-o eu. Pyrlig rânji. Chiar mi-e dor de război. Este ăsta un păcat?

– Ai văzut vreun război?

– Dacă am văzut? Am fost războinic înainte să devin preot! Mi se spune Pyrlig Neînfricatul. Odată, am ucis patru saxoni într-o zi. Singur şi fără altceva decât o lance. Iar ei aveau săbii şi scuturi. Când m-am întors acasă, mi-au făcut un cântec, dar să ştii că britonii cântă despre orice. Ţi-l pot cânta dacă vrei. Zice cum am măcelărit trei sute nouăzeci şi patru de saxoni într-o singură zi, dar nu este cu totul adevărat.

– Câţi ai ucis de fapt?

– Ţi-am zis, patru.

Râse.

– Şi cum ai învăţat engleza?

– Mama era saxonă, sărmana de ea. A fost luată cu ocazia unui raid în Mercia şi a devenit sclavă.

– Şi de ce n-ai mai vrut să fii războinic?

– Pentru că l-am găsit pe Dumnezeu, Uhtred. Sau Dumnezeu m-a găsit pe mine. Şi începusem să devin prea mândru. Cântecele despre tine ţi se urcă la cap, să ştii. Ajunsesem la o mândrie de-a dreptul diavolească. Mândria este un lucru cumplit.

– Este arma unui războinic, i-am replicat.

– Da, este, şi tocmai de aceea e un lucru cumplit, iar eu mă rog lui Dumnezeu să mă scape de ea.

Eram deja mult în faţa preoţilor, urcând către culmea cea mai apropiată pentru a ne uita spre nord şi est, în căutarea inamicului, dar vocile oamenilor Bisericii ajungeau până la noi, cântecul lor răsunând puternic în aerul dimineţii.

– „Cu ajutorul lui Dumnezeu, ne vom purta cu vitejie, iar Dumnezeu îi va zdrobi pe duşmanii noştri", îmi traduse Pyrlig. Ei bine, asta-i o perspectivă frumoasă într-o dimineaţă minunată, Lord Uhtred!

– Şi danezii au rugăciuni, părinte.

– Dar cărui zeu le adresează? N-are nici un rost să ţipi la un surd, nu? Îşi opri calul pe coama dealului şi se uită spre nord. Nici măcar un şoricel nu mişcă.

– Danezii ne privesc, i-am spus. Noi nu-i putem vedea, dar ei ne văd pe noi.

Dacă ne priveau, îi vedeau pe cei trei sute de oameni ai lui Alfred părăsind mlaştina călare sau pe jos, iar mai departe, pe alţi cinci sau şase sute care alcătuiau fyrdul din vestul comitatului Sumorsæte. Aceştia îşi făcuseră tabăra la sud de mlaştină, iar acum se apropiau de mică noastră coloană. Majoritatea celor din Æthelingæg erau oşteni antrenaţi să formeze un zid de scuturi, dar erau şi cincizeci de locuitori ai mlaştinii. Dorisem ca Eofer, puternicul arcaş, să vină cu noi, însă el nu putea lupta fără ca nepoata lui să-i spună ce să facă. Neavând nici o intenţie să duc un copil la război, l-am lăsat acolo pe iscusitul vânător. În timp ce un mare număr de femei şi copii urmau

coloana, Alfred îi trimisese pe Ælswith şi pe copiii lui la Scireburnan, în sud, cu o gardă formată din patruzeci de oameni. Am fi avut nevoie de ei în oaste, însă regele insistase ca familia lui să plece. Ælswith trebuia să aştepte la Scireburnan, iar dacă primea vestea că soţul ei fusese învins şi danezii erau victorioşi, trebuia să fugă pe coastă şi să găsească o corabie care să-i ducă în Francia. De asemenea, i se ceruse să ia toate cărţile pe care le găsea la Scireburnan, fiindcă Alfred se temea că danezii ar fi ars toate cărţile din Wessex. Ælswith trebuia să salveze cărţile cu rugăciuni şi cu vieţile sfinţilor, şi cu părinţii Bisericii, şi cu istorie, şi pe ale filosofilor şi să-şi crească fiul, pe Edward, astfel încât să devină un erudit rege în exil.

Iseult era în urma armatei, mergând împreună cu Hild şi cu Eanflæd, care o supărase pe Ælswith insistând să rămână cu Leofric. Femeile duceau de căpăstru cai încărcaţi cu scuturi, mâncare şi lănci de rezervă. Aproape toate aveau câte o armă. Până şi Hild, deşi călugăriţă, voia să se răzbune pe danezii care o violaseră, aşa că avea un pumnal lung, cu lama îngustă.

– Dumnezeu să-i ajute pe danezi dacă ajung pe mâna lor, murmură părinte Pyrlig când văzu femeile adunându-se.

Mergeam amândoi la trap spre est. De o parte şi de alta a coloanei aveam călăreţi pe culmile dealurilor, poziţionaţi astfel încât să se vadă între ei şi să poată semnala dacă zăreau duşmanul, dar era linişte. Am înaintat sub cerul primăverii, pe un pământ strălucind de flori, iar preoţii şi călugării continuară să cânte, deşi oamenii din spate se apucaseră să intoneze cântece de luptă.

Părintele Pyrlig bătea tactul cu mâna, iar la un moment dat îmi zâmbi.

– Bănuiesc că Iseult îţi cântă, nu-i aşa?

– Da, îmi cântă.

– Nouă, britonilor, ne place să cântăm! Trebuie s-o învăţ nişte imnuri. Văzându-mi privirea duşmănoasă, izbucni în râs. Nu-ţi face griji, Uhtred, nu e creştină.

– Nu este? am întrebat eu surprins.

– Ei bine, este, deocamdată. Îmi pare rău că n-ai venit la botezul ei. A fost foarte rece apa aia. Am înghețat de-a dreptul!

– A fost botezată, dar tu spui că nu-i creștină?

– Este și nu este, spuse Pyrlig rânjind. Vezi tu, acum este, fiindcă-i printre creștini. Dar e în continuare o regină a întunericului, și ea nu va uita asta.

– Chiar crezi că există regine ale întunericului?

– Firește că da! Dumnezeule mare, omule! Ea este!

Își făcu semnul crucii.

– Fratele Asser zicea că-i vrăjitoare, am spus oftând.

– Păi, e de înțeles. El e călugăr! Călugării n-au voie să se însoare. Fratele Asser este îngrozit de femei, asta dacă nu sunt foarte urâte, iar atunci, se poartă ca un ticălos cu ele. Dar dacă dă cu ochii de o femeie tânără și frumoasă, se zăpăcește de-a binelea. Normal că urăște puterea femeilor.

– Puterea femeilor?

– Nu mă refer la sâni. Dumnezeu știe că sânii au o mare putere, dar eu vorbesc de ceea ce contează cu adevărat. De putere! Mama o avea. Nu era o regină a întunericului, ci o vindecătoare și o clarvăzătoare.

– Vedea viitorul?

Preotul clătină din cap.

– Știa ce se întâmpla la distanță. Când tata a murit, ea a țipat brusc. A țipat în clipa în care a fost ucis pentru a știut ce se petrecea. Și a avut dreptate. Bietul de el a fost tăiat de un saxon. Dar cel mai bine se pricepea să vindece bolnavii. Oamenii veneau la ea de la mare depărtare. Nu conta că era saxonă din naștere, mergeau și o săptămână pe jos ca să fie atinși de mâna ei. Eu am avut parte de asta gratis! Mă plesnea de nu mă vedeam și aș zice că o meritam, însă era o vindecătoare extraordinară. Și desigur, preoților nu le place asta.

– De ce nu?

– Pentru că noi, preoții, le spunem oamenilor că toată puterea vine de la Dumnezeu, iar dacă nu vine de la Dumnezeu, atunci trebuie să vină de la diavol. Așa că, atunci când oamenii sunt bolnavi, Biserica vrea ca ei să se roage și să le dea preoților

bani. Preoţilor nu le place când nu înţeleg anumite lucruri şi nu le place ca oamenii să se ducă la femei ca să fie vindecaţi. Dar ce altceva să facă sărmanii? Mâna mamei mele, Dumnezeu s-o ierte, era mai bună decât orice rugăciune! Mai bună decât atingerea simbolurilor bisericeşti. Eu nu i-aş opri de oameni să se ducă la cineva care poate să-i vindece. Le-aş spune să se ducă!

Încetă să vorbească, văzând că-mi ridicasem mâna. Zărisem o mişcare pe verantul unui deal de la nord, însă nu era decât o căprioară. Am lăsat jos mâna şi mi-am îmboldit calul.

– Iseult a ta, continuă Pyrlig, are puterea din naştere şi nu şi-o va pierde.

– Nu i-a alungat-o botezul?

– Absolut deloc! Doar a făcut-o să fie mai înfrigurată şi mai curată. Nu-i nimic rău în a te spăla bine o dată sau de două ori pe an, spuse el râzând. Dar i-a fost teamă acolo, în mlaştină. Tu erai plecat, şi pretutindeni în jurul ei erau saxoni care o disprețuiau fiindcă era păgână. Ce putea să facă? Vrea să fie una dintre ei, vrea ca oamenii să n-o mai disprețuiască, aşa că a hotărât să se boteze. Oare o fi cu adevărat creştină? Mă rog lui Dumnezeu pentru asta, dar mai degrabă mă rog s-o facă fericită.

– Nu crezi că este?

– Normal că nu este! E îndrăgostită de tine! Râse din nou. Şi fiindcă e îndrăgostită de tine, trebuie să trăiască printre saxoni, nu-i aşa? Sărmana fată! Este o căprioară tânără şi frumoasă care s-a pomenit printre nişte porci grohăitori.

– Ce te mai pricepi la cuvinte!

Chicoti, peste măsură de încântat de insulta pe care o născocise.

– Câştigă războiul, Lord Uhtred, apoi du-o pe Iseult departe de preoţi şi fă-i o mulţime de copii. Atunci va fi fericită, iar într-o zi va fi pe deplin înţeleaptă. Acesta este darul adevărat al femeilor, înţelepciunea, şi nu mulţi bărbaţi îl au.

Darul meu era să fiu războinic, însă n-a fost nici o luptă în ziua aceea. N-am văzut deloc danezi, deşi eram sigur că ei ne observau şi că Guthrum aflase deja că Alfred ieşise în sfârşit din mlaştină şi înainta spre interiorul ţării. Îi dădeam ocazia să

ne distrugă, să supună Wessexul, şi ştiam că danezii se pregăteau de confruntarea cu noi.

Am petrecut noaptea într-un fort de pământ construit de oamenii din vechime, iar în dimineaţa următoare am pornit peste câmpuri spre nord-est. Ciorile zburau, iepurii ţopăiau, cucii se auzeau din pădurile pline de clopoţei, însă danezi n-am întâlnit. Când soarele ajunse în punctul cel mai înalt pe cer, am cotit spre est. Grupul meu era format din zece oameni, iar călăuză ne era un om din Wiltunscir care cunoştea regiunea. El ne-a condus către valea Wilig, unde se află Piatra lui Egbert.

La o milă de vale am văzut nişte călăreţi, dar erau la sud de noi. Am traversat în galop pe păşunea nepăscută şi am descoperit că erau Alfred escortat de Leofric, de cinci soldaţi şi de patru preoţi.

– Aţi ajuns la pietre? strigă nerăbdător Alfred.

– Nu, sire.

– Sigur sunt oameni acolo, zise el, dezamăgit că nu-i adusesem veşti.

– În orice caz, danezi n-am văzut, sire.

– Le va lua două zile să se organizeze, spuse el disprețuitor. Dar vor veni. Vor veni! Iar noi îi vom învinge! Se răsuci în şa şi se uită la părintele Beocca. Te doare ceva, părinte?

– Mă doare tot corpul, sire.

– Nu eşti călăreţ bun, Beocca, dar nu mai avem mult. Suntem aproape şi te vei putea odihni. Alfred era uşor exaltat. Ne vom odihni înainte de a ne lupta. Ne vom odihni şi ne vom ruga, părinte, apoi ne vom ruga şi vom lupta. Ne vom ruga şi vom lupta!

Acestea fiind zise, îşi îmboldi calul la galop. Am pornit după el printr-o livadă în care pomii aveau flori roz, apoi am urcat versantul unui deal, îndreptându-ne spre o culme unde am zărit oasele unei vaci în iarba proaspătă. Un şoim zbură pieziş pe lângă noi, planând peste vale şi îndreptându-se spre resturile carbonizate ale unui hambar.

– Este chiar dincolo de culme, stăpâne! strigă călăuza.

– Ce anume?

– Satul Defereal!

Defereal era numele aşezării din valea râului Wilig lângă care ne aştepta Piatra lui Egbert. Alfred dădu pinteni calului şi o luă la galop, cu mantia fluturându-i în spate. Goneam cu toţii, răsfiraţi pe coama dealului, pentru că fiecare dorea să fie primul care trecea de creastă şi vedea trupele saxone, însă calul părintelui Beocca se poticni la un moment dat. După cum spusese Alfred, nu era un călăreţ bun, dar asta nu era de mirare, având în vedere că avea un picior beteag şi mâna paralizată. În clipa următoare, calul lui se aplecă în faţă şi-l azvârli din şa. L-am văzut rostogolindu-se în iarbă şi m-am întors după el.

– Nu sunt rănit! strigă Beocca. Nu mă doare. Nu prea tare. Du-te, Uhtred, du-te!

I-am prins calul şi i l-am adus. Între timp, preotul se ridicase în picioare şi, şchiopătând, se îndrepta cât de repede putea spre locul unde Alfred şi ceilalţi călăreţi se opriseră să privească spre vale.

– Ar fi trebuit să luăm steagurile cu noi, spuse Beocca atunci când i-am dat frâiele.

– De ce?

– Pentru ca fyrdul să ştie că vine regele, rosti el cu răsuflarea întretăiată. Trebuiau să-i vadă steagurile pe culmea dealului, Uhtred, şi să ştie că vine. Crucea şi dragonul! *In hoc signo!*[1] Alfred va fi noul Constantin, Uhtred, un războinic al crucii! *In hoc signo*, Domnul fie lăudat, Domnul fie lăudat, Domnul fie veşnic lăudat!

Habar n-aveam despre ce vorbea şi nici nu-mi păsa.

Pentru că ajunsesem pe culme, de unde m-am putut uita în lunga şi încântătoarea vale a Wiligului.

Care era goală.

Nu se vedea nici picior de om. Doar râul şi sălciile, şi lunca, şi arinii, şi un stârc în zbor, şi iarba înclinată în bătaia vântului,

[1] *In hoc signo vinces* (în limba latină) – „Sub acest semn, vei învinge", deviza împăratului roman Constantin I, cu referire la monograma lui Iisus Hristos (n.red.)

şi cele trei pietre ale lui Egbert pe un versant deasupra Wiligului, unde trebuia să se fi adunat o armată. Dar nici un om nu era acolo. Nici măcar un singur om nu se vedea. Valea era goală.

Oamenii pe care-i aduseserăm de la Æthelingæg pătrunseră în vale împreună cu fyrdul din Sumorsæte. În total erau puţin peste o mie de oameni şi doar jumătate erau echipaţi pentru a lupta într-un zid de scuturi, restul fiind buni doar ca să împingă primele rânduri ori să curme zilele duşmanilor răniţi, sau mai degrabă ca să moară.

Dezamăgirea lui Alfred era cumplită. Nu spuse nimic, însă chipul lui slab era palid şi încordat în timp ce încerca să hotărască unde să-şi instaleze tabăra acei o mie de oameni şi unde să pască puţinii noştri cai. Am urcat pe un deal înalt, aflat la nord, luând cu mine un grup din care făceau parte Leofric, Steapa şi părintele Pyrlig. Panta era abruptă, dar asta nu-i oprise pe oamenii din vechime să ridice în vârful ei unul dintre ciudatele lor morminte de forma unei movile alungite. Pyrlig preferă să facă un mare ocol decât să călărească peste ea.

– E plin de dragoni, îmi explică el.

– Ai văzut vreun dragon? l-am întrebat.

– Aş mai fi în viaţă dacă aş fi văzut? Nimeni nu poate să vadă un dragon şi să scape cu viaţă!

M-am răsucit în şa şi am privit movila.

– Credeam că aici sunt îngropaţi oameni.

– Da. Şi comorile lor! Aşa că dragonii le păzesc. Asta-i treaba dragonilor. Dacă îngropi aur, apare un dragon să le păzească, înţelegi?

Caii urcau cu greu versantul abrupt, dar pe creastă am fost răsplătiţi cu o fâşie de pământ drept care ne permitea să vedem până departe spre nord. Urcaserăm dealul pentru a vedea dacă nu cumva, danezii aşteptau dincolo de el. O fi crezut Alfred că aveau să treacă două-trei zile până apăreau, dar eu mă aşteptam ca iscoadele lor să fie în apropiere, şi era posibil ca o trupă să încerce a-i hărţui pe oamenii care îşi făceau tabăra lângă Wilig.

Totuşi, n-am văzut pe nimeni. Către nord-est erau văi adânci şi dealuri înalte, iar în faţă era un podiş peste care goneau umbrele norilor, întunecând florile de mai şi iarba proaspătă.

– Şi acum, ce facem? mă întrebă Leofric.

– Tu să-mi spui.

– O mie de oameni? Nu ne putem bate cu danezii dacă avem doar o mie de oameni.

N-am zis nimic. Departe, la miazănoapte, se adunau nori negri.

– Nici măcar nu putem rămâne aici, adăugă Leofric. Dar unde să ne ducem?

– Înapoi în mlaştină? sugeră părintele Pyrlig.

– Danezii vor veni cu alte corăbii, iar până la urmă vor pune stăpânire pe mlaştină. Dacă trimit o sută de corăbii pe râuri, mlaştina e a lor.

– Să mergem la Defnascir, mârâi Steapa.

„Acelaşi lucru s-ar întâmpla acolo", am gândit eu. O vreme, am fi fost în siguranţă pe dealuri şi în pădurile dese din Defnascir, însă danezii ar fi venit şi acolo, iar după o succesiune de mici bătălii, Alfred ar fi fost terminat. Când danezii de peste mare ar fi aflat că Alfred era ţintuit într-un colţ al Wessexului, ar fi venit cu şi mai multe corăbii ca să ocupe pământul bun pe care el nu fusese în stare să-l apere. Aşa se justifica încercarea lui de a pune capăt războiului dintr-o lovitură: nu-şi permitea ca slăbiciunea Wessexului să devină cunoscută.

Doar că noi chiar eram slabi. Eram doar o mie de oameni. Eram jalnici. Eram visuri spulberate. Brusc, am început să râd.

– Ce este? mă întrebă Leofric.

– Mă gândeam că Alfred a insistat atâta să învăţ carte. La ce-mi foloseşte?

Amintirea îl făcu să zâmbească. Una dintre regulile lui Alfred era că oricine comanda o trupă mai mare trebuia să poată citi, cu toate că regula fusese ignorată când Leofric fusese numit comandant al gărzii regale. În clipa aceea, părea amuzant. Făcusem atâtea eforturi pentru a-i putea citi ordinele, iar el nu-mi trimisese nici unul. Nici măcar unul.

– E util să ştii carte, zise Pyrlig.

– De ce?

Se gândi o clipă. Vântul bătea în rafale, zburlindu-i părul şi barba.

– Poţi citi toate acele poveşti interesante din cartea de rugăciuni şi vieţile sfinţilor. Ce spuneţi de asta? Sunt pline de lucruri minunate. De pildă, sfânta Donwen[1]! Era o femeie tare frumoasă, care i-a dat iubitului ei o băutură ce l-a transformat în gheaţă.

– De ce a făcut asta? se interesă Leofric.

– Fiindcă n-a vrut să se mărite cu el, zise Pyrlig încercând să ne înveselească. Întrucât nimeni nu voia să mai afle amănunte despre frigida sfântă Donwen, se răsuci să se uite spre nord. De acolo vor veni, nu-i aşa? întrebă el.

– Probabil, am spus eu. În acel moment i-am văzut sau mi s-a părut că-i văd.

Pe dealul din zare era o mişcare, ceva care se foia în umbra norilor. Îmi doream ca Iseult să fi fost lângă mine, pentru că avea o vedere extraordinară, însă ea ar fi avut nevoie de un cal ca să urce până acolo, şi noi nu aveam cai şi pentru femei, pe când danezii aveau mii de cai, toţi cei capturaţi de la Alfred la Cippanhamm, plus animalele furate din tot Wessexul. Am reuşit să zăresc un grup de călăreţi pe acel deal îndepărtat. Probabil erau cercetaşii, care, văzându-ne, se retraseră într-o clipită. Fusese o întrezărire, nimic mai mult, şi atât de departe, încât nu puteam şti sigur ce văzusem.

– Sau poate că nu vor veni deloc, am continuat eu, poate că ne vor ocoli. Poate că se vor duce să captureze Wintanceasterul sau alt oraş.

– Ticăloşii vor veni, rosti Leofric sumbru, iar eu m-am gândit că probabil avea dreptate.

---

[1] Saint Dwynwen, cunoscută şi ca Dwyn sau Donwen, este protectoarea velşă a îndrăgostiţilor (n.tr.)

Danezii ştiau că eram acolo şi voiau să ne distrugă. Avea să le fie uşor, fără îndoială. Pyrlig îşi întoarse calul, parcă dorind să coboare în vale, apoi se opri.

– Deci, nu mai e nici o speranţă, aşa-i?

– Sunt de patru sau de cinci ori mai mulţi decât noi, i-am răspuns.

– Atunci, trebuie să luptăm mai aprig!

Am zâmbit.

– Părinte, toţi danezii care vin în Britania sunt războinici. Ţăranii rămân în Danemarca, iar războinicii vin aici. Pe când noi? Aproape toţi oamenii noştri sunt ţărani, şi e nevoie de trei sau patru ţărani pentru a doborî un războinic.

– Voi sunteţi războinici, zise el, toţi sunteţi! Sunteţi războinici! Cu toţii ştiţi să luptaţi! Voi le puteţi fi pildă oamenilor, îi puteţi conduce şi vă puteţi ucide duşmanii. Iar Dumnezeu este de partea voastră. Cu Dumnezeu de partea voastră, cine v-ar putea înfrânge? Vrei un semn?

– Arată-mi un semn, i-am cerut.

– Atunci, uită-te, zise el arătând spre Wilig.

Mi-am întors calul şi, sub soarele după-amiezii, am văzut miracolul la care speraserăm cu toţii. Oameni veneau. Veneau cu sutele. Veneau dinspre est şi veneau dinspre sud, coborau de pe dealuri, fyrdul vest-saxon se aduna la porunca regelui să-şi salveze ţara.

– Acum sunt doi ţărani la un războinic! proclamă Pyrlig voios.

– Suntem în rahat până-n gât, mormăi Leofric.

Dar nu mai eram singuri. Fyrdul se aduna.

PARTEA A TREIA

Fyrdul

Doisprezece

Majoritatea oamenilor soseau în grupuri mari, conduși de thegnii lor, în vreme ce alții veneau în cete mici, dar împreună formau o adevărată armată. Arnulf, ealdormanul de Suth Seaxa, adusese aproape patru sute de luptători. Își ceru scuze că nu putuse veni cu mai mulți, dar în largul coastei lui erau corăbii daneze și fusese silit să lase o parte din fyrd să păzească țărmul. Oamenii din Wiltunscir fuseseră chemați de Wulfhere să se alăture armatei lui Guthrum, dar intendentul, un om aspru, pe nume Osric, îi alungase pe danezi din partea de sud a comitatului; la îndemnul lui, peste opt sute de oșteni ignoraseră apelul ealdormanului și veniseră în schimb la Alfred. Alții se adunaseră din părțile îndepărtate ale Sumorsæte-ului pentru a se alătura fyrdului lui Wiglaf, care ajunsese la o mie de oameni, iar cinci sute veneau din Hamptonscir, inclusiv din garnizoana de la Burgweard, printre ei aflându-se Eadric și Cenwulf, din echipajul de pe *Heahengel*, care mă îmbrățișară cu bucurie. Împreună cu ei era părintele Willibald, agitat ca de obicei. Aproape toți oamenii veniseră pe jos, așa că erau obosiți și înfometați, cu cizmele rupte, dar aveau săbii și securi, și lănci, și scuturi. Până la mijlocul după-amiezii, aproape trei mii de oameni se strânseseră în valea Wilig și alții continuau să sosească atunci când eu am pornit călare spre dealul îndepărtat unde mi se păruse că am zărit iscoade daneze.

Alfred mă trimisese să cercetez, iar părintele Pyrlig se oferise să mă însoțească. Surprins, regele stătu pe gânduri o clipă, apoi încuviință din cap și spuse pe un ton solemn:

– Să-l aduci teafăr înapoi pe Uhtred, părinte.

N-am spus nimic cât am străbătut tabăra tot mai mare, dar după ce am rămas singuri, m-am uitat urât la Pyrlig.

– Toată treaba asta a fost aranjată, nu?

– Ce anume?

– Venirea ta cu mine. Calul tău era deja înşeuat! Ce vrea Alfred?

Pyrlig rânji.

– Vrea să te lămuresc să te creştinezi, fireşte. Regele are încredere în puterea de convingere a vorbelor mele.

– Sunt creştin, am replicat eu.

– Serios?

– Am fost botezat, nu-i aşa? Chiar de două ori.

– De două ori! Eşti de două ori sfânt? Cum se face că ai fost botezat de două ori?

– Numele mi-a fost schimbat când eram copil, iar mama mea vitregă s-a gândit că nu voi fi recunoscut în rai cu vechiul meu nume.

El râse.

– Aşa că l-au alungat pe diavol din tine prima oară şi l-au băgat la loc a doua oară? După o lungă tăcere, Pyrlig spuse: Alfred vrea să fac din tine un bun creştin fiindcă vrea binecuvântarea lui Dumnezeu.

– Crede că Dumnezeu o să ne pedepsească deoarece eu lupt pentru el?

Preotul clătină din cap.

– El ştie că duşmanii sunt păgâni. Dacă ei învinge, Hristos este înfrânt. Acesta nu este doar un război pentru pământ, ci şi pentru Dumnezeu. Iar Alfred, sărmanul de el, este slujitorul lui Hristos, aşa că va face tot ce poate pentru stăpânul său. În ceea ce te priveşte, trebuie să devii exemplu de smerenie creştină. Dacă te poate face pe tine să îngenunchezi, îi va fi uşor să-i facă pe danezi să se târască.

Am râs, după cum îi fusese intenţia.

– Dacă asta îl face pe Alfred să se simtă mai bine, spune-i că sunt un bun creştin.

– Intenţionam să-i zic asta oricum, ca să-l înveselesc, dar adevărul este că am vrut să vin cu tine, îmi mărturisi preotul.

– De ce?

– Pentru că mi-e dor de viaţa asta. Dumnezeule, cât de mult îmi lipseşte! Îmi plăcea să fiu războinic. Toată nechibzuinţa asta! Îmi plăcea la nebunie. Să ucid, să le las pe femei văduve, să-i sperii pe copii! Mă pricepeam la asta de minune. Şi îmi plăcea să fiu cercetaş. Vă vedeam pe voi, saxonii, deplasându-vă greoi ca nişte porci, fără să aveţi habar că vă supravegheam. Nu-ţi face griji, n-o să mă apuc să te bat la cap cu Hristos, indiferent ce vrea regele.

Treaba noastră era să-i găsim de danezi, dacă se aflau pe-aproape. Alfred intrase în valea Wilig pentru a bloca înaintarea lui Guthrum către inima Wessexului, dar se temea că danezii aveau să reziste tentaţiei de a-i distruge mica armată, preferând să ne ocolească pentru a cuceri partea de sud a Wessexului şi să ne prindă astfel ca într-un cleşte. Această incertitudine îl făcea pe Alfred să-şi dorească cu disperare veşti despre inamic, aşa că eu şi Pyrlig ne-am dus pe culmile nord-estice ale văii până am ajuns într-un loc unde un pârâu se vărsa dinspre sud în Wilig. Înaintând de-a lungul lui, am găsit un sat mare care fusese transformat în cenuşă. Pârâul străbătea un teren fertil, dar nu am văzut nici vite, nici oi; câmpul nu era arat, iar buruienile creşteau în voie. Mergeam încet, deoarece ne îndepărtaserăm mult de tabăra noastră şi caii erau obosiţi. Soarele coborâse mult spre vest, cu toate că era început de mai şi zilele se lungeau. Pe râu erau musculiţe, iar păstrăvii săreau după ele; un foşnet ne făcu pe amândoi să ne oprim, însă nu erau decât doi pui de vidră care se grăbeau spre apă printre rădăcinile unei sălcii. Porumbeii îşi făceau cuiburi în prunii sălbatici, pitulicile cântau pe malul râului, iar undeva, o ciocănitoare bătea intermitent într-un copac. Am călărit în tăcere un timp, lăsând în urmă pârâul pentru a intra într-o livadă unde vârtecapii cântau printre florile roz ale pomilor.

Pyrlig îşi opri calul şi arătă spre un petic de noroi din iarbă, iar eu am văzut urme de copite peste care căzuseră petale de flori. Urmele erau proaspete şi foarte multe.

– Ticăloşii au fost aici, nu-i aşa? zise el. Şi nu cu mult timp în urmă.

M-am uitat prin vale. Nu se vedea nimeni. Dealurile se înălţau abrupte de o parte şi de alta, acoperite de păduri dese până spre vârf. Am avut brusc sentimentul neplăcut că eram priviţi, că eram expuşi şi că lupii erau aproape.

– Dacă aş fi fost danez, m-aş fi aflat acolo, murmură Pyrlig arătând cu capul spre pădurea din vest.

– De ce?

– Pentru că, atunci când i-ai văzut, şi ei ne-au văzut, iar aia-i calea spre locul unde i-ai văzut. Are noimă ce zic? Râse strâmb. Nu ştiu, Uhtred, pur şi simplu presupun că ticăloşii sunt acolo.

Aşa că am luat-o spre est. Am mers încet, ca şi cum nu aveam nici o grijă pe lumea asta, dar, după ce am ajuns în pădure, am cotit spre nord. Amândoi ne uitam pe jos în căutarea urmelor de copite, însă n-am mai zărit. Sentimentul că eram priviţi dispăruse, deşi am aşteptat vreme îndelungată ca să vedem dacă nu ne urmărea nimeni. Nu era decât vântul care bătea printre copaci. Însă ştiam că danezii erau în apropiere, la fel cum câinii dintr-o casă ştiu că lupii pândesc în întunericul din preajmă. Blana de pe ceafă li se ridică, îşi arată colţii, încep să tremure.

Ajunşi aproape de marginea pădurii, am descălecat, am legat caii, apoi am început să scrutăm zarea.

În cele din urmă, i-am văzut.

Treizeci sau patruzeci de danezi se aflau pe versantul opus, deasupra pădurii. Urcaseră pe culme, cercetaseră valea, iar acum coborau într-o linie lungă spre pădurea de la poale.

– Sunt cercetaşi, zise Pyrlig.

– Nu se poate să fi văzut prea multe de pe creasta aceea.

– Ne-au văzut pe noi.

– Presupun că da.

– Dar nu ne-au atacat. Preotul era uimit. De ce nu?

– Uită-te la mine, i-am spus.

– Am parte de plăcerea asta în fiecare zi.

– Au crezut că sunt danez, l-am lămurit. Nu purtam zalele şi nici coiful, aşa că părul lung îmi cădea pe spinarea acoperită de haina din piele, iar braţele îmi străluceau de atâtea brăţări. Pe tine probabil că te-au luat drept ursul cu care dau spectacole, am adăugat eu pe un ton serios.

A râs.

– Şi ce facem, îi urmărim?

Singurul risc era la traversarea văii, dar, dacă ne zăreau, probabil că aveau să presupună în continuare că eram un danez de-al lor, aşa că am ieşit în câmp deschis, apoi am intrat în pădurea cealaltă. I-am auzit pe danezi înainte de a-i vedea. N-aveau nici o grijă, vorbeau şi râdeau fără a bănui că saxonii erau în apropiere. Pyrlig îşi ascunse crucifixul sub haina de piele; când am fost siguri că ultimul danez trecuse, ne-am îmboldit caii la deal după ei. Umbrele erau tot mai lungi, iar asta m-a făcut să cred că armata daneză era în apropiere, pentru că iscoadele ar fi trebuit să ajungă în tabără înainte de căderea întunericului. Totuşi, pe măsură ce trenul deluros devenea plat, mi-am dat seama că patrula de cercetaşi nu avea nici o intenţie să se alăture trupelor lui Guthrum în acea seară, căci iscoadele daneze aveau propria tabără. În timp ce ne apropiam, aproape că am fost prinşi de un alt grup călare, care venea dinspre est. Din fericire, i-am auzit venind, aşa că am intrat în nişte tufe dese şi am privit cum doisprezece bărbaţi trecură pe lângă noi, apoi am descălecat şi ne-am furişat printre copaci ca să vedem câţi duşmani erau în tabără. Aproximativ o sută cincizeci de danezi se aflau pe o mică pajişte. Aprinseseră focuri, ceea ce sugera că plănuiau să-şi petreacă noaptea acolo.

– Patrule de cercetaşi, zise Pyrlig.

– Tare siguri de ei sunt ticăloşii, am mormăit eu.

Acei oameni trimişi pentru a cerceta dealurile se simţeau la adăpost de primejdie; nu şi-ar fi făcut tabăra în câmp deschis dacă n-ar fi fost siguri că saxonii n-aveau să-i atace. Şi aveau dreptate. Armata noastră era departe spre sud şi n-aveam nici o trupă de războinici în zonă, aşa că danezii aveau să petreacă

o noapte liniştită, iar dimineaţă, iscoadele aveau să se ducă din nou să supravegheze mişcările lui Alfred.

– Dar dacă ei sunt aici, asta înseamnă că Guthrum urmează să vină încoace, zise Pyrlig.

– Poate, am spus eu.

Sau poate că Guthrum înainta departe spre est sau vest şi îi trimisese pe oamenii aceia pentru a se asigura că Alfred nu-i afla mişcările.

– Ar trebui să ne întoarcem, mă îndemnă Pyrlig. În curând va fi întuneric.

Cum auzisem voci, am ridicat o mână pentru a-i cere să tacă, după care m-am dus spre dreapta, în spatele unor tufişuri dese. Nu mi se păruse, glasurile acelea vorbeau în engleză.

– Sunt saxoni aici, am şoptit.

– Oamenii lui Wulfhere?

Ar fi fost firesc. Ne aflam în Wiltunscir, iar oamenii lui Wulfhere cunoşteau ţinutul, aşa că cine ar fi fost mai în măsură să-i călăuzească pe danezi pentru a-l supraveghea pe Alfred?

Saxonii veneau spre pădure, aşa că am rămas ascunşi după nişte tufe de păducel până am auzit sunetul topoarelor. Tăiau lemne de foc. Păreau a fi vreo doisprezece oameni. Majoritatea celor care-l urmaseră pe Wulfhere probabil că nu erau împăcaţi cu gândul de a lupta împotriva lui Alfred, dar unii dintre ei sigur îmbrăţişaseră noua cauză a ealdormanului lor. Fără îndoială, aceia fuseseră trimişi să călăuzească patrulele daneze de cercetaşi. Wulfhere n-ar fi trimis decât oameni în care avea deplină încredere, temându-se că cei mai puţin loiali aveau să dezerteze şi să i se alăture lui Alfred sau pur şi simplu să fugă, aşa că acei saxoni probabil că făceau parte din garda lui Wulfhere, războinicii care ar fi profitat cel mai mult dacă ar fi fost de partea învingătorilor în războiul dintre danezi şi saxonii din vest.

– Ar trebui să ne întoarcem la Alfred înainte de lăsarea întunericului, şopti Pyrlig.

Chiar atunci, o voce arţăgoasă se auzi în apropiere.

– Mâine mă duc!

– Nu te duci! replică altă voce.

Se auzi un foşnet; mi-am dat seama că unul venise în pădure să se uşureze, iar celălalt îl urmase.

– Nu te duci nicăieri mâine, continuă al doilea bărbat, rămâi aici!

– Vreau doar să-i văd! rosti vocea arţăgoasă.

– O să-i vezi curând, dar nu mâine. O să rămâi aici, cu soldaţii din gardă.

– Nu mă poţi obliga!

– Pot face orice vreau cu tine. Oi avea tu comanda aici, dar primeşti ordine de la mine. Vocea bărbatului era aspră şi profundă. Iar ordinele mele sunt să rămâi aici.

– O să mă duc dacă vreau, insistă prima voce, cu mult mai puţin arţag.

Foarte încet, astfel încât să nu se frece cu zgomot de gâtul tecii, am scos Răsuflarea-Şarpelui. Pyrlig mă privea uimit.

– Du-te mai departe şi fă un zgomot, i-am spus în şoaptă.

Se încruntă mirat, dar, dovedind că avea încredere în mine, se ridică, se îndreptă spre caii noştri şi începu să fluiere încetişor. Cei bărbaţi porniră imediat în direcţia sunetului. Cel cu voce gravă era primul. Era un războinic bătrân, mătăhălos şi cu o cicatrice pe faţă.

– Tu! strigă el. Stai pe loc!

În clipa aceea am ieşit din spatele tufei şi l-am lovit cu Răsuflarea-Şarpelui. Lama îi intră sub barbă, retezându-i gâtul atât de adânc, încât am auzit-o lovindu-i şira spinării, iar sângele ţâşni brusc şi strălucitor în amurgul de primăvară, împroşcând patul de frunze moarte de pe jos. Bărbatul se prăbuşi ca un bou înjunghiat. Tovarăşul lui, cel arţăgos, îl urmase îndeaproape, dar era prea şocat şi mult prea speriat ca s-o ia la fugă, aşa că l-am înşfăcat de braţ şi l-am tras jos în spatele tufelor.

– Nu poţi... începu el, dar eu i-am acoperit gura cu latul sabiei însângerate, aşa că scânci îngrozit.

– Nici un sunet! i-am ordonat. Sau mori!

Pyrlig veni cu sabia scoasă. Se uită la bărbatul mort, ai cărui pantaloni încă erau desfăcuţi, se aplecă spre el şi-i făcu semnul

crucii pe frunte. Moartea omului fusese rapidă, la fel şi capturarea însoţitorului său, aşa că nici unul dintre tăietorii de lemne nu păruse a băga de seamă cele petrecute. Topoarele lor loveau în continuare lemnul, ecoul făcând frunzele copacilor să foşnească.

– Pe ăsta i-l ducem lui Alfred, i-am zis lui Pyrlig, apoi am coborât Răsuflarea-Şarpelui la gâtul prizonierului. Dacă scoţi un singur sunet, i-am spus apăsându-i lama pe piele, te tai de la gâtlejul mult prea folosit până la mădularul mult prea folosit. Ai priceput?

Încuviinţă din cap.

– E momentul să-ţi întorc favoarea pe care ţi-o datorez, i-am explicat eu zâmbindu-i cu amabilitate.

Prizonierul meu era Æthelwold, nepotul lui Alfred şi cel care ar fi urmat să devină regele saxonilor din vest.

Bărbatul pe care-l ucisesem se numea Osbergh şi fusese comandantul gărzii lui Wulfhere. Treaba lui în acea zi fusese să se asigure că Æthelwold nu dădea de necaz.

Æthelwold era un mare ghinionist. De drept, ar fi trebuit să fie regele Wessexului, dar îndrăznesc să spun că domnia lui ar fi coincis cu dispariţia regatului fiindcă era impetuos şi prost, iar cele două modalităţi de a se consola pentru că unchiul său îi luase tronul erau berea şi femeile. Totuşi, îşi dorise mereu să fie războinic. Alfred îi refuzase această şansă deoarece nu voia să-l lase să-şi facă un renume pe câmpul de luptă. Æthelwold, adevăratul rege, trebuia să rămână un ignorant, pentru ca nimeni să nu-l considere un pretendent real la tron. Lui Alfred i-ar fi fost mult mai uşor să-l ucidă, însă era sentimental în privinţa familiei. Sau poate credinţa lui creştină îl împiedicase s-o facă. Indiferent de motiv, lui Æthelwold i se permisese să trăiască, iar el răsplătea mila unchiului său făcându-se permanent de râs.

În ultimele luni scăpase din lesa lui Alfred, şi ambiţia lui reprimată ieşise la iveală. Purta zale şi avea săbii la brâu. Era un bărbat fascinant, frumos şi înalt, şi arăta ca un războinic,

deşi nu avea suflet de războinic. Făcuse pe el când îi pusesem Răsuflarea-Şarpelui la gât, iar odată ajuns prizonierul meu, nu mai era sfidător, ci de-a dreptul umil. Ne povesti cum îl sâcâise pe Wulfhere pentru a-i permite să lupte; până la urmă, ealdormanul îi încredinţase de formă comanda trupei lui Osbergh, venită să-i călăuzească pe danezi pe dealuri.

– Wulfhere a spus că eu sunt comandantul lor, dar că trebuia să ascult de Osbergh, zise Æthelwold posomorât.

– Wulfhere a fost un prost că te-a lăsat să pleci de lângă el, i-am replicat.

– Cred că se săturase de mine, recunoscu tânărul.

– Se săturase de tine? Îi călăreai femeile?

– Era doar o slujnică! Dar am vrut să vin cu patrulele de cercetaşi, şi Wulfhere a spus că am multe de învăţat de la Osbergh.

– Tocmai ai învăţat să nu te pişi niciodată într-o tufă de păducel, am zis eu, iar ăsta-i un lucru care merită ştiut.

Æthelwold călărea calul lui Pyrlig, iar preotul galez ducea animalul de căpăstru, căci prizonierul avea mâinile legate. La apus mai era puţină lumină, suficient cât să putem înainta prin valea pârâului. Când i-am explicat lui Pyrlig cine era Æthelwold, preotul rânji.

– Deci, eşti un prinţ al Wessexului, nu?

– Ar fi trebuit să fiu rege, mormăi Æthelwold.

– Nu, n-ar fi trebuit, am zis eu.

– Tata a fost! Şi Guthrum mi-a promis coroana.

– Iar dacă l-ai crezut, eşti un prost! Ai fi rege exact cât timp ar avea nevoie de tine, apoi te-ar ucide.

– Acum, Alfred mă va ucide, spuse el nefericit.

– Ar trebui, dar îţi datorez o favoare.

– Crezi că-l poţi convinge să mă lase în viaţă? mă întrebă el cu însufleţire.

– Tu îl vei convinge, i-am zis. Vei îngenunchea în faţa lui şi-i vei spune că ai aşteptat ocazia să scapi de danezi, iar când ai reuşit, te-ai grăbit să-ţi pui sabia în slujba lui. Întâlnirea noastră în pădure a fost o întâmplare fericită.

Æthelwold se holba la mine.

– Îți datorez o favoare, i-am explicat, așa că-ți ofer viața. O să-ți dezleg mâinile, iar tu te vei duce la Alfred și-i vei spune că ai venit la el pentru că asta ai vrut să faci încă de la Crăciun. Ai priceput?

Tânărul se încruntă.

– Dar el mă urăște!

– Sigur că te urăște, dar, dacă îngenunchezi în fața lui și-i juri că nu vei rupe niciodată alianța cu el, ce altceva ar putea face? Te va îmbrățișa, te va răsplăti și va fi mândru de tine.

– Serios?

– Mai ales dacă-i zici unde se află danezii, interveni Pyrlig.

– Pot face asta, spuse Æthelwold. Vin spre sud de la Cippanhamm. Au plecat azi-dimineață.

– Câți sunt?

– Cinci mii.

– Vin încoace?

– Se duc oriunde se află Alfred. Consideră că au ocazia să-l distrugă, iar după aceea vor avea parte de o vară plină de femei și argint. Rostise cu tristețe ultimele cuvinte, dând de înțeles că se bucurase de perspectiva jefuirii Wessexului. Dar Alfred câți oameni are? întrebă el.

– Trei mii, i-am zis.

– Doamne sfinte! icni el înspăimântat.

– Mereu ai vrut să fii războinic, iar într-o armată mai mică ți-ar fi mai ușor să-ți faci un renume.

– Iisuse Hristoase!

Ultima geană de lumină dispăru. Luna nu se vedea, dar, având râul în stânga noastră, nu ne puteam rătăci. După o vreme am zărit strălucirea focurilor dintre dealuri și am știut că ne apropiam de tabăra lui Alfred. M-am întors în șa și mi s-a părut că văd o strălucire asemănătoare departe spre nord. Armata lui Guthrum.

– Dacă-mi dai drumul, ce m-ar opri să mă întorc la Guthrum? se interesă tânărul.

– Absolut nimic, cu excepția faptului că poți avea certitudinea că te voi vâna și te voi ucide.

Se gândi la asta puțin.

– Ești sigur că unchiul meu mă va primi bine?

Pyrlig răspunse în locul meu.

– Te va primi cu brațele deschise! Va fi ca întoarcerea fiului rătăcitor. Vei fi primit cu viței la proțap și cu psalmi de bucurie. Doar spune-i lui Alfred ce ne-ai zis nouă, că Guthrum se îndreaptă spre noi.

Am ajuns la Wilig, iar de-acolo am înaintat mai ușor, pentru că lumina focurilor de tabără era mult mai strălucitoare. L-am dezlegat pe Æthelwold și i-am dat săbiile înapoi. Avea două, la fel ca mine, una lungă și una scurtă.

– Ei bine, prințe, a venit vremea să te ploconești, i-am spus.

L-am găsit pe Alfred în mijlocul taberei. Nu era nimic fastuos acolo. Nu avuseserăm cai care să tragă căruțe pline cu corturi sau mobilier, așa că regele ședea pe o mantie întinsă între două focuri. Părea abătut; mai târziu, am aflat că își adunase armata în amurg și ținuse un discurs, dar vorbele lui – după cum recunoscu până și Beocca – nu avuseseră nici un succes.

– A fost mai degrabă o slujbă decât un discurs, oftă Beocca.

Alfred îl invocase pe Dumnezeu, vorbise despre doctrina sfântului Augustin cu privire la războiul drept și despre Boethius și regele David, însă cuvintele lui plutiseră peste capetele oamenilor obosiți și flămânzi. Când ne-am apropiat, Alfred ședea împreună cu căpeteniile armatei, cu toții mâncând pâine veche și țipari afumați. Părintele Adelbert, preotul care ne însoțise la Cippanhamm, cânta un cântec de jale la o mică harpă. Tocmai mă gândeam că nu era o muzică potrivită, când Alfred mă văzu și-i făcu semn lui Adelbert să se oprească.

– Ai vești? mă întrebă el.

Drept răspuns, m-am dat la o parte, m-am înclinat în fața lui Æthelwold și i-am făcut semn să se apropie de rege.

– Sire, ți-l aduc pe nepotul tău.

Alfred se ridică. Fusese luat prin surprindere, mai ales că Æthelwold nu era prizonier, ci își purta săbiile la brâu. Tânărul arăta bine, chiar semăna mai mult cu un rege decât unchiul său. Era bine făcut și frumos, în vreme ce Alfred era mult prea

slab, iar chipul îi era atât de tras, încât părea mult mai bătrân de cei douăzeci şi nouă de ani pe care îi avea. Iar dintre ei doi, Æthelwold fu cel care ştiu cum să se comporte în acel moment. Îşi desprinse săbiile de la cingătoare şi le azvârli cu un zornăit puternic la picioarele unchiului său, apoi îngenunche, îşi împreună mâinile şi îşi ridică privirea spre chipul regelui.

– Te-am găsit! rosti el cu o bucurie şi o convingere ce păreau izvorâte din suflet.

Uimit, Alfred nu ştia ce să spună, aşa că am făcut un pas spre ei.

– Sire, l-am descoperit pe dealuri. Te căuta.

– Am fugit de la Guthrum, explică Æthelwold. Am scăpat de păgân, Domnul fie lăudat! Îşi împinse armele spre Alfred. Săbiile mele îţi aparţin, sire!

Această manifestare extravagantă a loialităţii nu-i dădea de ales regelui, aşa că-şi ridică nepotul şi-l îmbrăţişă în aplauzele oamenilor de lângă focuri. Veştile aduse de Æthelwold erau de mare însemnătate. Guthrum se îndrepta spre noi, însoţit de Svein Cal Alb. Ştiau unde se afla Alfred, aşa că veneau cu cinci mii de oameni ca să-l înfrunte pe dealurile din Wiltunscir.

– Când vor ajunge aici? vru Alfred să ştie.

– Ar trebui să ajungă pe aceste dealuri mâine, sire.

Æthelwold fu invitat să se aşeze lângă rege şi primi apă de băut, ceea ce, spre dezamăgirea lui, nu semăna deloc cu ceremoniile de întâmpinare a unui prinţ rătăcitor pe care i le descrisesem. În clipa aceea, printre oamenii din jurul regelui l-am văzut pe Harald, intendentul Defnascirului.

– Ai venit? l-am întrebat surprins.

– Cu cinci sute de oameni, rosti el cu mândrie.

Nu ne aşteptaserăm să vină cineva din Defnascir şi Thornsæta, dar Harald adusese patru sute de oşteni din fyrdul lui şi o sută din cel al comitatului Thornsæta.

– Au rămas destui ca să apere coasta de flota păgână, adăugă el, iar Odda a insistat să vă ajutăm să-l învingeţi pe Guthrum.

– Ce mai face Mildrith?

– Se roagă pentru fiul ei şi pentru noi toţi, zise Harald.

După cină se înălţară rugăciuni, aşa cum se întâmpla întotdeauna când Alfred era prin preajmă. Am încercat să scap de ele, însă Pyrlig îmi ceru să rămân, spunându-mi că regele voia să stea de vorbă cu mine.

Când episcopul Alewold îşi termină litania, Alfred mă întrebă dacă Æthelwold chiar fugise de la danezi.

– Asta mi-a spus el, sire, nu ştiu mai multe. Noi l-am găsit în pădure.

– N-a fugit de noi, interveni Pyrlig, deşi ar fi putut s-o facă.

– Deci băiatul ăsta are şi ceva bun în el, conchise Alfred.

– Domnul fie lăudat pentru asta! rosti pios preotul.

Alfred tăcu preţ de câteva clipe, uitându-se la tăciunii strălucitori ai focului.

– În seara asta le-am vorbit oştenilor.

– Am aflat, sire, i-am spus.

Mă privi pătrunzător.

– Ce-ai aflat?

– Că le-ai ţinut o predică, sire.

Tresări, apoi păru să accepte critica.

– Dar ce vor să audă?

– Vor să audă că eşti gata să mori pentru ei, răspunse Pyrlig.

– Să mor?

– Regele conduce, oamenii îl urmează, spuse preotul. Nu le pasă de sfântul Augustin, îi interesează doar ca femeile şi copiii lor să fie în siguranţă, ca pământurile lor să fie în siguranţă şi ei să aibă un viitor. Vor să ştie că vor învinge. Vor să ştie că danezii vor muri. Vor să audă că se vor îmbogăţi jefuindu-i.

– Să le vorbesc despre lăcomie, răzbunare şi egoism? întrebă Alfred.

– Dacă ai avea o armată de îngeri, sire, atunci, fără îndoială, un discurs însufleţitor despre Dumnezeu şi sfântul Augustin şi-ar atinge scopul, însă ai o armată de oameni simpli, şi nimic nu-i mai bun decât lăcomia, răzbunarea şi egoismul pentru a-i inspira pe muritori.

Alfred se încruntă auzind acel sfat, dar nu-l contrazise. Mi se adresă peste câteva clipe:

– Deci, pot avea încredere în nepotul meu?

– Nu știu dacă poți avea încredere în el, dar nici Guthrum nu poate avea. Æthelwold a venit la tine, sire, deci mulțumește-te cu asta.

– Da, așa este.

Ne ură noapte bună, apoi se duse să se întindă pe patul lui tare.

Focurile din vale erau pe cale să se stingă.

– De ce nu i-ai zis lui Alfred adevărul despre Æthelwold? l-am întrebat pe Pyrlig.

– M-am gândit că pot avea încredere în judecata ta.

– Ești un om bun.

– Iar asta mă uimește mereu.

M-am dus să mă culc alături de Iseult.

A doua zi, toată partea dinspre miazănoapte a cerului era întunecată de nori, în vreme ce deasupra armatei noastre și peste dealuri strălucea soarele.

Armata saxonilor din vest, care număra deja aproape trei mii cinci sute de oameni, porni în amonte pe malul râului Wilig, apoi pe lângă pârâul pe care eu și Pyrlig îl urmaserăm în seara precedentă. Am văzut iscoadele daneze pe dealuri și ne-am dat seama că aveau să-i trimită mesageri lui Guthrum.

M-am dus cu cincizeci de oameni pe una dintre culmi. Toți eram călare, toți eram înarmați, toți aveam scuturi și coifuri și toți eram gata să ne batem, însă cercetașii danezi se retraseră. Erau doar doisprezece, și coborâră dealul cel lung înainte ca noi să ajungem pe creasta unde un roi de fluturi albaștri zbura peste iarba de primăvară. M-am uitat spre nord, către cerul amenințător, și am văzut un uliu-păsărar intrând în picaj. Deodată, sub aripile strânse și ghearele pregătite să înșface i-am zărit pe dușmanii noștri.

Armata lui Guthrum venea spre sud.

Apoi apăru frica. Zidul de scuturi este ceva teribil. E locul unde un războinic își creează reputația, iar noi prețuim reputația. Reputația înseamnă onoare, și pentru a o dobândi, un bărbat

trebuie să facă parte dintr-un zid de scuturi, unde moartea pândeşte la fiecare pas. Luptasem în zidul de scuturi de la Cynuit şi cunoşteam mirosul morţii, duhoarea sa, incertitudinea supravieţuirii, oroarea securilor, săbiilor şi lăncilor, şi mă temeam de toate astea. Şi le vedeam apropiindu-se.

Pe câmpia de la nord de dealuri, pe lunga şi dreapta întindere verde care ducea spre îndepărtatul Cippanhamm, înainta o armată. Marea Oaste, după cum îi spuneau danezii, războinicii păgâni ai lui Guthrum şi Svein, hoarda sălbatică a oamenilor sălbatici de dincolo de mare.

Era ca o pată neagră în peisaj. Veneau pe câmpii, trupe după trupe de călăreţi ce se întindeau până în zare, părând că se iveau de pe tărâmul umbrelor. Lăncile, coifurile, zalele şi toate piesele din metal reflectau lumina, miriade de licăriri ale razelor frânte ale soarelui, care se multiplicau pe măsură ce tot mai mulţi oameni ieşeau de sub nori.

– Doamne apără şi miluieşte! exclamă Leofric.

Steapa nu spuse nimic, mulţumindu-se să-i privească încruntat.

Osric, intendentul de Wiltunscir, îşi făcu semnul crucii.

– Cineva trebuie să-i zică lui Alfred, spuse el.

– Mă duc eu, se oferi părintele Pyrlig.

– Spune-i că păgânii au traversat Afenul. Spune-i că se îndreptă spre... Osric făcu o pauză, încercând să estimeze încotro se deplasa hoarda, apoi zise: Spre Ethandun.

– Ethandun, repetă Pyrlig.

– Şi aminteşte-i că acolo se află un fort construit de oamenii din vechime. Acela era comitatul lui Osric, ţinutul lui, aşa că-i cunoştea bine dealurile şi câmpiile. Era posomorât, fără îndoială întrebându-se ce avea să se întâmple dacă danezii găseau vechea fortăreaţă şi o ocupau. Dumnezeu să ne ajute! adăugă el peste câteva clipe. Spune-i că vor ajunge pe dealuri mâine dimineaţă.

– Mâine dimineaţă, la Ethandun, repetă Pyrlig, apoi întoarse calul şi-i dădu pinteni.

– Unde-i fortul? am întrebat eu.

Osric arătă cu mâna.

– Se poate vedea.

De la distanța aceea, străvechea fortăreață părea o încreștitură verde pe culmea unui deal îndepărtat. Pretutindeni în Wessex erau astfel de forturi cu pereți de lut, iar acela era construit pe culmea unui deal abrupt care se înălța din câmpie.

– Unii dintre ticăloși vor ajunge acolo la noapte, spuse Osric, dar cei mai mulți, dimineață. Să sperăm că n-o să bage de seamă fortul.

Toți ne gândiserăm că Alfred avea să găsească un loc unde să aștepte atacul lui Guthrum, un versant potrivit pentru apărare, un loc unde puținătatea oamenilor noștri avea să fie compensată de terenul dificil, dar, văzând acel fort îndepărtat, mi-am amintit că Guthrum putea să adopte aceeași tactică. Putea găsi un loc unde să ne fie greu să-l atacăm, punându-l pe Alfred în fața unei alegeri dificile. Să atace ar fi însemnat să rișteze dezastrul, care ar fi fost inevitabil în cazul unei retrageri. Mai aveam hrană numai pentru o zi sau două, iar dacă încercam să ne retragem spre sud printre dealuri, Guthrum avea să trimită o hoardă de călăreți împotriva noastră. Chiar dacă oastea Wessexului scăpa nevătămată, ar fi fost o oaste înfrântă. Dacă Alfred se retrăgea din fața dușmanului după ce se străduise atâta să adune fyrdul, oamenii ar fi luat-o ca pe o înfrângere și ar fi început să plece ca să-și apere gospodăriile. Trebuia să ne luptăm, pentru că neacceptarea bătăliei era același lucru cu o înfrângere.

În seara aceea, oastea noastră își instală tabăra la nord de pădurea în care îl găsisem pe Æthelwold. Acesta se duse împreună cu Alfred și cu căpeteniile lui pe creastă ca să privească armata daneză ce se apropia de dealuri.

– Cât de departe sunt? întrebă regele.

– De aici? zise Osric. La patru mile. Față de oastea noastră? La șase mile.

– Deci, mâine, spuse Alfred făcându-și semnul crucii.

Norii se apropiau dinspre nord, întunecând cerul, dar lumina se reflecta pieziș din lăncile și securile aflate la fortul

oamenilor din vechime. Se părea că, până la urmă, Guthrum nu-l trecuse cu vederea.

Am coborât în tabără şi am constatat că alţi oameni soseau. Nu mulţi, doar mici pâlcuri, însă continuau să vină. O ceată, prăfuită şi obosită, venise călare, toţi cei şaisprezece oameni purtând zale şi coifuri de calitate.

Erau din Mercia şi făcuseră un drum lung: traversaseră fluviul Temes, apoi ocoliseră prin Wessex pentru a-i evita pe danezi. Căpetenia lor era un bărbat scund, cu pieptul larg, cu faţa rotundă şi o expresie bătăioasă. Îngenunche în faţa lui Alfred, apoi îmi zâmbi, iar eu l-am recunoscut pe vărul meu Æthelred.

Mama fusese din Mercia, însă nu apucasem s-o cunosc, iar fratele ei Æthelred era un nobil de vază în partea sudică a ţării. Stătusem pentru scurt timp în casa lui după ce fugisem din Northumbria. Pe vremea aceea mă certasem cu vărul meu, pe care îl chema Æthelred, la fel ca pe tatăl lui, însă acum părea să fi uitat duşmănia din copilărie, căci veni să mă îmbrăţişeze. Creştetul lui îmi ajungea la umăr.

– Am venit să luptăm, îmi spuse el cu vocea estompată de pieptul meu.

– Vei avea parte de luptă, i-am promis.

Se desprinse de mine şi se întoarse spre Alfred.

– Sire, tata ar fi trimis mai mulţi oameni, dar trebuie să-şi apere pământul.

– Trebuie, încuviinţă Alfred.

– Însă ţi i-a trimis pe cei mai buni, continuă Æthelred. Era tânăr şi plin de sine, debordând de mândria tinereţii, dar siguranţa lui îi plăcu lui Alfred, la fel ca şi strălucitorul crucifix de argint care-i atârna peste zale. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Tatwine, căpetenia gărzii tatălui meu.

Mi l-am amintit pe Tatwine, un bărbat cât un butoi şi un războinic adevărat, ale cărui braţe erau pline de pete negre făcute cu un ac şi cerneală, fiecare reprezentând un om ucis în luptă. Îmi zâmbi strâmb.

– Mai trăieşti?

– Mai trăiesc, Tatwine.

– Îmi va face plăcere să lupt din nou alături de tine.

– Mă bucur că eşti aici, i-am zis, şi eram sincer.

Puţini oameni sunt războinici înnăscuţi, iar un bărbat precum Tatwine făcea câţi alţi zece.

Alfred poruncise oştirii să se adune din nou. Făcuse asta pentru ca oamenii să vadă cât de mulţi erau, dar şi deoarece înţelesese că discursul lui din ajun îi nedumerise pe oameni şi nu-i motivase cu nimic. Voia să mai încerce o dată.

– Aş prefera să n-o facă, mormăi Leofric. E capabil să ţină slujbe, nu şi discursuri.

Ne-am adunat la poalele unui deal. Lumina zilei pălea. Alfred îşi pusese cele două steaguri, dragonul şi crucea, pe culmea dealului, dar vântul nu bătea destul de tare ca să le facă să fluture. Urcă şi se postă între ele. Era singur şi purta cămaşa de zale peste care îşi pusese mantia de un albastru spălăcit. Câţiva preoţi dădură să-l urmeze, însă el le făcu semn să rămână la baza dealului. O vreme se uită la mulţimea adunată pe câmpie fără să spună nimic, şi eu am putut simţi că oamenii erau tot mai nemulţumiţi. Doreau să li se toarne foc în suflete, dar se aşteptau la apă sfinţită.

– Mâine! rosti el brusc. Vocea îi era stridentă, dar suficient de clară. Mâine vom lupta! Mâine! De ziua sfântului apostol Ioan!

– O, Doamne! mormăi Leofric lângă mine. Suntem în rahat până-n gât cu atâţia sfinţi!

– Sfântul apostol Ioan a fost osândit la moarte! urmă Alfred. A fost osândit să fiarbă în ulei! Dar a supravieţuit chinului! A fost cufundat în ulei clocotind, dar a supravieţuit! A ieşit din cazan mai puternic! Iar noi vom face la fel.

Făcu o pauză. Văzând că nimeni nu-i răspundea, îşi dădu probabil seama că predica despre sfântul Ioan nu avusese efect, aşa că făcu un gest brusc cu mâna dreaptă, parcă alungându-i pe toţi sfinţii.

– Tot mâine este şi ziua războinicilor! continuă el. O zi în care să vă ucideţi duşmanii. O zi în care să-i faceţi pe păgâni să-şi dorească să nu fi auzit niciodată de Wessex!

Tăcu din nou, iar de data asta se auziră nişte murmure aprobatoare.

– Acesta este pământul nostru! Luptăm pentru casele noastre! Pentru soţiile noastre! Pentru copiii noştri! Luptăm pentru Wessex!

– Luptăm! strigă cineva.

– Şi nu doar pentru Wessex! Vocea lui Alfred devenise mai puternică. Avem printre noi oameni din Mercia, oameni din Northumbria, oameni din Anglia de est!

Nu ştiam să fie cineva din Anglia de Est, iar din Northumbria eram numai eu şi Beocca, însă nimănui nu părea să-i pese.

– Suntem cu toţii oamenii Angliei, strigă Alfred, şi luptăm pentru toţi saxonii!

Din nou, nimeni nu zise nimic. Oamenilor le plăcea discursul, dar treaba cu Anglia era doar în capul regelui, nu şi în al lor. El visa o singură ţară, însă acel vis era prea măreţ pentru oastea adunată în vale.

– Şi de ce sunt danezii aici? întrebă Alfred. Le vor pe nevestele voastre pentru plăcerile lor, vă vor copiii să le fie sclavi şi vă vor casele pentru ei, dar ei nu ne cunosc! Rostise lent ultimele cinci cuvinte, cu pauze între ele, subliniindu-le. Ei nu cunosc săbiile noastre, nu cunosc securile noastre, lăncile noastre, ferocitatea noastră! Mâine, le vom da o lecţie! Mâine, îi vom face bucăţi! Mâine, vom înroşi pământul cu sângele lor şi-i vom face să schelălăie! Mâine, îi vom face să ne ceară îndurare!

– Nu le vom arăta! strigă un om.

– Fără îndurare! răcni Alfred, însă eu ştiam că nu era sincer.

Le-ar fi arătat îndurare danezilor, le-ar fi oferit iubirea lui Dumnezeu, ar fi încercat să se înţeleagă cu ei, dar în ultimele minute învăţase în sfârşit cum să le vorbească războinicilor.

– Mâine, strigă el, nu voi veţi lupta pentru mine! Eu voi lupta pentru voi! Voi lupta pentru Wessex! Voi lupta pentru soţiile voastre, pentru copiii voştri şi pentru casele voastre! Mâine, vom lupta şi, vă jur pe mormântul tatălui meu şi pe vieţile copiilor mei, mâine vom învinge!

Şi atunci izbucniră ovaţiile. De fapt, nu fusese un discurs de luptă prea grozav, însă era cel mai bun rostit de Alfred vreodată. Oamenii începură să bată din picioare, iar cei care aveau scuturile la ei le loviră cu săbiile sau cu lăncile, astfel că amurgul se umplu de bubuituri ritmice în timp ce oamenii scandau: „Fără milă!" Strigătul ricoşa de dealuri şi se întorcea la noi.

– Fără milă, fără milă!

Eram pregătiţi. Şi danezii erau pregătiţi.

În noaptea aceea se înnoră. Stelele dispărură una câte una, iar luna subţire fu înghiţită de întuneric. Somnul veni cu greu. Am stat lângă Iseult, care îmi curăţa zalele, în timp ce eu îmi ascuţeam săbiile.

– Veţi învinge mâine, îmi spuse ea.

– Ai visat asta?

Iseult clătină din cap.

– Visele au dispărut după ce am fost botezată.

– Deci, ai născocit-o?

– Trebuie s-o cred.

Am trecut tocila peste lama sabiei. Pretutindeni în jur, oamenii îşi ascuţeau armele.

– După ce toate astea se vor termina, i-am spus, noi doi vom pleca. Ne vom face o casă.

– După ce se va termina, te vei duce în nord. Departe în nord. Te vei întoarce acasă.

– Atunci, vei veni cu mine.

– Poate. Ridică zalele şi începu să frece o nouă porţiune cu o bucată de lână. Nu-mi pot vedea viitorul. Este întunecat.

– Vei fi stăpână la Bebbanburg, iar eu te voi îmbrăca în blănuri şi-ţi voi pune o coroană de argint strălucitor.

Zâmbi, însă am văzut lacrimi pe chipul ei. M-am gândit că erau de teamă. În noaptea aceea întreaga tabără fu stăpânită de teamă, mai ales când oamenii zăriră luminile focurilor aprinse de danezi pe dealurile din apropiere. Toţi am adormit până la urmă, dar m-am trezit cu mult înaintea zorilor, din cauza unei ploi uşoare. Oştenii începură să se foiască şi apoi îşi puseră echipamentul de luptă.

Am pornit când lumina încă era cenuşie. Ploaia începea şi contenea, duşmănoasă şi pătrunzătoare, dar mereu în spatele nostru. Cei mai mulţi am mers pe jos, folosind puţinii cai pentru a căra scuturile. Osric şi ai lui erau în faţă, deoarece cunoşteau ţinutul. Alfred poruncise ca oamenii din Wiltunscir să se poziţioneze în flancul drept, iar cei din Suth Seaxa să li se alăture. După aceea urma regele, care îşi conducea garda formată din toţi oamenii care veniseră la Æthelingæg, iar împreună cu el erau Harald şi oamenii lui din Defnascir şi Thornsæta. Burgweard şi cei din Hamptonscir aveau să lupte tot alături de Alfred, la fel şi Æthelred, vărul meu din Mercia, în vreme ce în stânga se afla puternicul fyrd din Sumorsæte, condus de Wiglaf. Trei mii cinci sute de bărbaţi. Femeile veniră cu noi. Unele aveau armele bărbaţilor lor, altele, propriile arme.

Nimeni nu vorbea mult. Era o dimineaţă rece, iar ploaia făcuse ca iarba să fie alunecoasă. Oamenii erau flămânzi şi obosiţi. Toţi ne temeam.

Alfred îmi spusese să iau vreo cincizeci de oameni pe care să-i conduc, dar Leofric nu voia să renunţe la atât de mulţi oşteni, aşa că i-am luat de la Burgweard. I-am ales pe oamenii care luptaseră cu mine pe *Heahengel* atunci când se numise *Fyrdraca*, în număr de douăzeci şi şase. Steapa era cu noi, pentru că începuse să-i placă tare mult de mine, la fel şi părintele Pyrlig, care purta veşminte de războinic, nu de preot. Cu totul, nu eram nici treizeci. În timp ce urcam pe lângă o movilă verde în care era înmormântat un om din vechime, Æthelwold veni la noi.

– Alfred a zis că pot lupta alături de tine.

– A zis el asta?

– A zis să nu plec de lângă tine.

Am zâmbit. Dacă mi-aş fi dorit pe cineva alături, acela ar fi fost Eadric sau Cenwulf, Steapa sau Pyrlig, oameni în care puteam avea încredere că aveau să-şi ţină scuturile cu fermitate.

– Să nu pleci din spatele meu, i-am zis lui Æthelwold.

– Din spatele tău?

– Iar în zidul de scuturi, să stai aproape în spatele meu. Şi să fii gata să-mi iei locul.

Luă asta ca pe o insultă.

– Vreau să fiu în faţă, insistă el.

– Ai luptat vreodată într-un zid de scuturi?

– Ştii bine că nu.

– Atunci, nu vrei să fii în faţă. În plus, dacă Alfred moare, cine va fi rege?

– Ah! Zâmbi vag. Deci, să stau în spatele tău?

– Stai în spatele meu!

Iseult şi Hild îmi duceau calul de căpăstru.

– Dacă pierdem, le-am spus, urcaţi amândouă în şa şi fugiţi.

– Unde?

– Nu contează, doar fugiţi. Luaţi banii şi plecaţi. Argintul şi comorile mele, toată averea mea, erau în coburii şeii. Iseult, fugi împreună cu Hild.

Hild zâmbi. Era palidă, iar părul blond îi era lipit de creştet din pricina ploii. Nu avea nimic pe cap şi era îmbrăcată cu un veşmânt alb legat în talie cu o sfoară. Am fost surprins că venise împreună cu oastea, gândindu-mă că ar fi preferat să găsească o mănăstire, dar ea insistase să vină.

– Vreau să-i văd morţi, îmi spuse acum. Iar pe cel numit Erik vreau să-l omor eu însămi.

Mângâie lungul pumnal cu lamă ascuţită pe care-l avea la brâu.

– Erik este cel care... am început eu, apoi am ezitat.

– Cel care m-a pus să mă prostituez, completă ea.

– Deci nu era cel pe care l-am ucis în noaptea aceea?

Clătină din cap.

– Acela era cârmaciul corabiei lui Erik. Dar îl voi găsi pe Erik şi nu mă voi duce la nici o mănăstire până nu-l văd ţipând în propriul sânge.

– E plină de ură, spuse părintele Pyrlig pe când urcam dealul în urma lui Iseult şi a lui Hild.

– Nu e ceva rău pentru un creştin?

Pyrlig râse.

– Să trăiască e rău pentru un creştin. Spunem că o persoană e sfântă dacă e bună, dar foarte puţini dintre noi devin sfinţi. Toţi suntem răi! Însă câţiva dintre noi încearcă să fie buni.

M-am uitat la Hild.

– Se iroseşte la mănăstire.

– Îţi plac cele slabe, nu-i aşa? chicoti Pyrlig. Mie îmi plac cele cărnoase ca nişte juninci bine hrănite. Dă-mi o britonă smeadă şi cu şoldurile ca două butoiaşe de bere şi m-ai făcut cel mai fericit preot. Sărmana Hild! E firavă ca o rază de soare, dar îl compătimesc pe danezul care-i va sta în cale astăzi.

Iscoadele lui Osric se întoarseră la Alfred şi raportară că duşmanul aştepta la marginea coamei dealului, acolo unde se afla fortul oamenilor din vechime. După cum spuseră cercetaşii, steagurile lor erau nenumărate. De asemenea, văzuseră iscoade daneze, aşa că Guthrum şi Svein ştiau că venim.

Am mers mai departe, tot mai sus, pe dealurile de calcar. Ploaia se opri, însă soarele nu apăru, pentru că tot cerul era un haos de cenuşiu şi negru. Vântul bătea în rafale dinspre vest. Am trecut pe lângă şiruri de morminte din vremuri străvechi, iar eu m-am întrebat dacă în ele se aflau războinici care se duseseră la luptă la fel ca noi şi dacă, în miile de ani ce aveau să vină, alţi oameni aveau să urce acele dealuri cu săbii şi scuturi. Am privit cerul întunecat în căutarea unui semn de la Thor sau Odin, sperând să văd vreun corb, dar n-am zărit nici o pasăre. Doar nori.

Apoi, i-am văzut pe oamenii lui Osric luând-o pieziş spre dreapta. Când am ajuns în şaua dintre doi versanţi joşi, am zărit podişul, iar acolo, în faţa mea, se afla duşmanul.

Îmi plac danezii. Nu există oameni mai buni alături de care să lupţi, să bei, să râzi şi să trăieşti. Dar în ziua aceea, ca în multe altele ale vieţii mele, îmi erau duşmani şi mă aşteptau într-un gigantic zid de scuturi care se întindea de-a lungul culmii. Erau mii de danezi, cu lănci, cu săbii, danezi care veniseră să ia acel pământ, iar noi trebuia să-l păstrăm pentru că era al nostru.

– Dumnezeu să ne dea putere! rosti părintele Pyrlig când îi văzu pe dușmani, care începuseră să strige când am apărut.

Își loveau lăncile și săbiile de scuturile din lemn de tei, scoțând bubuituri ca de tunet. Străvechiul fort se afla în aripa dreaptă a armatei lor, iar pe pereții de lut acoperiți cu mușchi verde erau înghesuiți oameni. Mulți aveau scuturi negre, și deasupra lor flutura un steag negru, ceea ce însemna că acolo era Guthrum. Flancul lor stâng, aflat față în față cu flancul nostru drept, se întindea pe versantul descoperit, iar acolo am zărit un steag triunghiular susținut de o mică prăjină care se termina cu o cruce, steag ce înfățișa un cal alb. Deci, Svein comanda acea parte a oștirii. La dreapta danezilor, stânga noastră, versantul dădea spre râu. Era un povârniș abrupt, foarte dificil de urcat și de coborât. Nu puteam spera să-i învăluim pe-acolo, fiindcă nimeni nu putea lupta pe o asemenea pantă. Trebuia să atacăm frontal zidul de scuturi și meterezele de lut, adică lăncile, săbiile și securile inamicului care ne depășea numeric.

Am căutat steagul cu aripă de vultur al lui Ragnar și mi s-a părut că l-am zărit în fort, dar nu puteam fi sigur pentru că fiecare echipaj danez avea propriul steag, iar cele mici erau adunate laolaltă. Pe deasupra, ploaia începuse să cadă din nou, îngreunând deslușirea simbolurilor de pe ele. La dreapta, în afara fortului și aproape de mai marele steag cu cal alb, se afla un steag saxon. Era o flamură verde, cu un vultur și o cruce, ceea ce însemna că Wulfhere se afla acolo cu acea parte din fyrdul Wiltunscirului care-l urmase. Mai erau și alte steaguri saxone în hoarda dușmană. Nu multe, poate vreo douăzeci, și am bănuit că danezii aduseseră oameni din Mercia ca să lupte pentru ei. Toate steagurile saxone erau în câmp deschis, nici măcar unul nefiind în fort.

Încă eram departe, mai departe decât bătaia unei săgeți, și nu puteam deslușI ce strigau danezii. Oamenii lui Osric alcătuiau aripa noastră dreaptă, în vreme ce Wiglaf își dusese fyrdul din Sumorsæte în stânga. Formam o linie care să se opună liniei lor, însă, inevitabil, a noastră avea să fie mai scurtă. Nu erau chiar doi danezi la un saxon, dar pe-aproape.

– Dumnezeu să ne ajute! murmură Pyrlig atingându-şi crucifixul.

Alfred îşi chemă comandanţii, adunându-i sub steagul cu dragon udat de ploaie. Bubuiturile danezilor continuară, ciocnirile a mii de arme şi scuturi, în vreme ce regele cerea sfatul căpeteniilor sale.

Arnulf de Suth Seaxa, un bărbat vânos, cu barbă scurtă şi veşnic încruntat, propuse să atacăm.

– Nu putem decât să atacăm, zise el arătând spre fort. Vom pierde nişte oameni pe ziduri, dar oricum vom pierde oameni.

– Vom pierde mulţi oameni, avertiză Æthelred, vărul meu.

Conducea o trupă mică, dar statutul lui de fiu al unui ealdorman din Mercia îi dădea dreptul să participe la consiliul de război.

– Ne-am descurca mai bine în apărare, mormăi Osric. Dacă un om trebuie să-şi apere pământul, nu dă înapoi, aşa că mai bine îi lăsăm pe ticăloşi să ne atace.

Harald dădu din cap în semn că era de acord.

Alfred se uită la Wiglaf de Sumorsæte, care păru surprins că i se cerea părerea.

– Ne vom face datoria, sire, ne vom face datoria indiferent ce hotărăşti.

Eu şi Leofric ne aflam acolo, dar regele nu ne invită să ne spunem opinia, aşa că am tăcut.

Alfred privi spre duşman, apoi se răsuci iarăşi spre noi.

– Din experienţa mea, inamicul aşteaptă ceva din partea noastră. Vorbea pedant, pe tonul cu care discuta teologie cu preoţii lui. Vor să facem anumite lucruri. Care sunt acele lucruri?

Wiglaf ridică din umeri, în vreme ce Arnulf şi Osric păreau nedumeriţi. Amândoi se aşteptaseră la mai multă hotărâre din partea regelui. Pentru cei mai mulţi dintre noi, o bătălie presupunea o furie sălbatică, nimic inteligent, o orgie a uciderii, însă Alfred o considera o întrecere a inteligenţei sau poate un joc de *tafl*, pentru care aveai nevoie de minte ca să-l câştigi. Am fost sigur că exact asta erau pentru el cele două armate – piesele unui joc de *tafl* aşezate pe tabla cu pătrăţele.

– Ei bine? întrebă el.

– Se aşteaptă să atacăm, zise Osric nesigur.

– Se aşteaptă să-l atacăm pe Wulfhere, am spus eu.

Alfred mă răsplăti cu un zâmbet.

– De ce pe Wulfhere?

– Pentru că este un trădător şi un ticălos, şi un rahat de capră.

– Nu, ci pentru că tu nu crezi că oamenii lui Wulfhere vor lupta cu aceeaşi îndârjire ca danezii, mă corectă regele. Şi ai dreptate, nu vor lupta la fel de aprig. Oamenii lui vor ezita să ucidă saxoni de-ai lor.

– Dar Svein se află acolo, i-am atras atenţia.

– Şi asta ce ne spune?

Ceilalţi se holbară la el. Cunoştea răspunsul, dar nu putea rezista să nu facă pe învăţătorul, aşa că mă îndemnă să vorbesc.

– Ne spune că vor ca noi să atacăm stânga lor, dar nu vor să le rupem flancul, i-am zis. De aia e Svein acolo. El ne va ţine în loc, iar danezii din fort ne vor ataca dintr-o parte. Asta ne va frânge aripa dreaptă, apoi toţi nenorociţii se vor năpusti asupra noastră şi ne vor ucide.

Alfred nu răspunse, dar părea îngrijorat, ceea ce sugera că era de acord cu mine. Ceilalţi bărbaţi se răsuciră şi se uitară la danezi de parcă vederea lor le-ar fi putut inspira un răspuns magic, dar nu fu cazul.

– Atunci, să facem ce a sugerat lordul Arnulf, zise Harald, să atacăm fortul.

– Pereţii lui sunt drepţi, ne avertiză Wiglaf.

Ealdormanul de Sumorsæte era un om vesel, mereu pus pe râs şi generos, dar în clipa aceea, cu oamenii săi plasaţi în faţa meterezelor fortului, era mohorât.

– Guthrum cu siguranţă ar vrea să atacăm fortul, remarcă regele.

Asta creă confuzie pentru că, din spusele lui Alfred, reieşea că danezii îşi doreau să le atacăm aripa dreaptă la fel de mult cum voiau s-o atacăm pe cea stângă. Între timp, danezii începură să ne batjocorească pentru că nu atacam. Câţiva alergară spre liniile noastre şi ne strigară ocări, iar cei din zidul de scuturi continuau să-şi lovească armele într-un ritm ameninţător. Din

cauza ploii, culorile de pe scuturile lor păreau întunecate. Erau de toate felurile, negre şi roşii, şi albastre, şi maro, şi galbene.

– Deci, ce facem? întrebă Æthelred abătut.

Nimeni nu răspunse, iar eu mi-am dat seama că Alfred, deşi înţelegea problema, nu avea nici o soluţie. Guthrum dorea să atacăm, şi probabil că nu-i păsa dacă ne năpusteam asupra experimentaţilor războinici ai lui Svein, care se aflau în stânga, sau peste cei din fortul apărat de şanţuri adânci şi alunecoase. Neîndoielnic, Guthrum ştia că nu îndrăzneam să ne retragem pentru că oamenii lui aveau să ne urmărească şi să ne sfâşie ca o haită de lupi care măcelăreşte o turmă înspăimântată.

– Le atacăm aripa stângă, am spus eu deodată.

Alfred încuviinţă din cap ca şi cum şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

– Şi? mă invită el să continui.

– Atacăm cu toţi oamenii pe care-i avem.

În afara fortului erau probabil două mii de oameni, şi cel puţin jumătate din ei erau saxoni. Mă gândeam că trebuia să-i atacăm violent şi să-i copleşim numeric. Atunci s-ar fi văzut că poziţia danezilor era slabă pentru că se aflau chiar pe buza platoului, iar după ce ar fi fost siliţi să treacă de margine, n-ar fi avut încotro să se ducă decât pe panta lungă şi foarte abruptă. Am fi putut să-i nimicim pe cei două mii, apoi să ne formăm din nou liniile de atac pentru misiunea mai dificilă de a ne confrunta cu cei trei mii aflaţi în fort.

– Să atacăm cu toţi oamenii? întrebă Alfred. Dar atunci, Guthrum o să ne atace din flanc cu toţi luptătorii pe care-i are.

– Nu va face asta, i-am zis. Va trimite nişte oameni să ne atace din flanc, dar îşi va ţine în fort majoritatea trupelor. Este precaut. Nu va abandona fortul şi nu va risca prea mult ca să-l salveze pe Svein. Nu se plac unul pe altul.

Alfred medită la propunerea mea, dar nu părea convins. Se temea că, în timp ce noi îl atacam pe Svein, ceilalţi aveau să se repeadă asupra noastră din fort şi să ne copleşească aripa stângă. Încă mai cred că ar fi trebuit să-mi urmeze sfatul, însă destinul

este inexorabil. În cele din urmă, regele hotărî să imite precauția lui Guthrum:

– Vom ataca în dreapta noastră și-i vom alunga pe oamenii lui Wulfhere, dar trebuie să fim pregătiți pentru un contraatac, așa că aripa stângă rămâne pe loc.

Osric și Arnulf împreună cu oamenii din Wiltunscir și Suth Seaxa aveau să se bată cu Svein și cu Wulfhere în câmpul deschis aflat la est de fort, dar noi bănuiam că unii danezi aveau să iasă de după metereze și să atace flancul lui Osric, așa că Alfred avea să facă din garda lui o piedică în calea atacului acestora. Între timp, Wigulf rămânea pe loc, ceea ce însemna că o treime din oamenii noștri nu aveau să facă nimic.

– Dacă putem să-i înfrângem pe ăștia, spuse Alfred, ceilalți se vor retrage în fort și vom putea să-i asediem. N-au apă acolo, nu-i așa?

– N-au, confirmă Osric.

– Deci, vor fi prinși în capcană, conchise regele, de parcă problema era gata rezolvată, iar bătălia, ca și câștigată. Se răsuci spre episcopul Alewold. Dacă ești amabil, spune o rugăciune, te rog.

Alewold se rugă, ploaia căzu în continuare, danezii continuară să ne batjocorească, iar eu mi-am dat seama că momentul cumplit al ciocnirii zidului de scuturi era aproape. „Zeule, ajută-mă", am gândit pe când îmi atingeam ciocanul de la gât. „Thor, ajută-ne pe toți, fiindcă nu cred că vom putea învinge!"

Treisprezece

Ne-am rugat cu toţii pe fundalul bubuiturilor daneze. Alewold i se adresă lui Dumnezeu vreme îndelungată, în general implorându-l să trimită îngeri cu săbii în flăcări, îngeri care ar fi fost utili, doar că nu apărură. Aşa că rămase în sarcina noastră să facem toată treaba.

Ne-am pregătit de luptă. Mi-am luat scutul şi coiful de pe calul dus de Iseult, dar mai întâi am desprins o şuviţă groasă din părul ei negru.

– Ai încredere în mine, i-am spus, văzând că era neliniştită.

Am folosit un cuţitaş pentru a-i tăia părul. Am legat un capăt al şuviţei de plăselele Răsuflării-Şarpelui, iar la celălalt capăt am făcut o buclă. Iseult mă urmărea nedumerită.

– De ce? vru ea să ştie.

– Pun bucla pe încheietură, şi astfel nu mai am cum să pierd sabia. Iar părul tău îmi va purta noroc.

Episcopul Alewold cerea furios ca femeile să se retragă. Iseult se ridică pe vârfuri pentru a-mi prinde coiful cu un lup în creştet, apoi îmi trase capul în jos şi mă sărută prin deschizătura vizierei.

– Mă voi ruga pentru tine, spuse ea.

– Şi eu mă voi ruga, zise Hild.

– Rugaţi-vă lui Odin şi lui Thor, le-am îndemnat, apoi le-am privit cum se îndepărtau trăgând calul după ele.

Femeile urmau să stea cu caii la un sfert de milă în spatele zidului nostru de scuturi, dar Alfred insistă să se ducă şi mai

departe, pentru ca nimeni să nu fie tentat să se repeadă la cai şi să fugă de-acolo.

Era vremea să facem zidul de scuturi, iar asta este o treabă complicată. Unii se oferă să stea în primul rând, însă majoritatea vor să rămână în spate. Osric şi comandanţii săi îşi împingeau oamenii şi ţipau ca să-i aranjeze în formaţie.

– Dumnezeu este cu noi! striga Alfred la ei. Trecea călare prin faţa zidului de scuturi al lui Osric şi încerca să încurajeze fyrdul. Dumnezeu este cu noi! răcni el din nou. Nu putem pierde!

Ploaia începu să cadă mai tare. Preoţii mergeau de-a lungul liniilor ca să-i binecuvânteze pe oşteni şi să le stropească scuturile cu apă sfinţită, de parcă ploaia nu era îndeajuns. Fyrdul lui Osric forma patru linii, iar în spatele lor se aflau oameni cu suliţe. Sarcina lor era ca, atunci când cele două armate se întâlneau, să arunce suliţele peste capetele camarazilor. Danezii aveau şi ei aruncători de suliţe, care îşi pregăteau armele.

– Dumnezeu este cu noi! strigă Alfred. E de partea noastră! Cerul ne veghează! Sfinţii se roagă pentru noi! Îngerii ne păzesc! Dumnezeu este cu noi!

Vocea îi era deja răguşită. Oamenii îşi atinseră amuletele ca să aibă noroc, închiseră ochii rostind în gând o rugăciune şi îşi verificară cataramele. Cei din prima linie îşi atingeau repetat scuturile de-ale vecinilor. Marginea fiecărui scut trebuia să se suprapună peste cea a scutului alăturat, astfel ca inamicul să se confrunte cu un zid impenetrabil din lemn de tei întărit cu fier. Danezii aveau să formeze un zid similar, dar încă ne batjocoreau, provocându-ne să-i atacăm. Un tânăr se desprinse împleticindu-se din ultima linie a fyrdului lui Osric şi vărsă. Doi câini se apropiară în grabă ca să mănânce voma. Un suliţaş era în genunchi, tremurând şi rugându-se.

Părintele Beocca stătea lângă steagurile lui Alfred şi se ruga cu mâinile ridicate. Eu mă aflam în faţa steagurilor, cu Steapa în dreapta şi cu Pyrlig în stânga.

– Revarsă focul ceresc asupra lor, sfinte Dumnezeule! implora Beocca. Revarsă focul asupra lor şi nimiceşte-i! Pedepseşte-i pentru mârşăviile lor!

Ochii îi erau strâns închişi, iar chipul îi era ridicat în ploaie, aşa că nu-l văzu pe Alfred galopând înapoi şi străbătând liniile noastre. Regele urma să rămână călare pentru a urmări bătălia, iar Leofric şi alţi doisprezece oameni erau tot călare, având sarcina de a-l proteja cu scuturile lor de sulițele şi securile aruncate.

– Înainte! strigă Alfred.

– Înainte! repetă Leofric, dat fiind că vocea regelui era atât de răguşită.

Nimeni nu se clinti. Osric şi oamenii lui trebuiau să pornească primii, dar oamenii întotdeauna ezită să se confrunte cu un zid de scuturi inamic. Ajută să fii beat. Am participat la bătălii în care ambele părţi erau ameţite bine cu vin de mesteacăn şi bere, însă noi nu aveam aşa ceva, aşa încât curajul trebuia să provină din inimi treze, numai că nu exista prea mult în acea dimineaţă rece şi umedă.

– Înainte! răcni Leofric din nou.

De data asta, Osric şi comandanţii lui repetară strigătul, iar oamenii din Wiltunscir făcură câţiva paşi. În acel moment, scuturile daneze se ciocniră formând un zid la rândul lor, iar vederea acelui *skjaldborg* curmă înaintarea saxonilor.

Aşa îşi numesc danezii zidul de scuturi, *skjaldborg*, ceea ce înseamnă fort de scuturi. Danezii începură să urle, batjocorindu-ne şi mai mult, iar doi dintre războinicii lor tineri s-au desprins din linia lor şi se apropiară invitându-ne la duel.

– Rămâneţi în zid! bubui Leofric.

– Nu-i băgaţi în seamă! strigă Osric.

Din fort ieşiră cam o sută de călăreţi care se îndreptară la trap spre partea din spate a *skjaldborgului* format de războinicii lui Svein şi de saxonii lui Wulfhere. Svein li se alătură călăreţilor. I-am văzut calul alb, mantia albă şi coada de cal albă din creştetul coifului. Prezenţa lor îmi spunea că Svein se aştepta ca linia noastră să fie frântă şi intenţiona să-i urmărească şi să-i omoare pe oamenii care fugeau, la fel cum călăreţii lui îi măcelăriseră pe britonii lui Peredur la Dreyndynas. Danezii erau foarte încrezători, ceea ce era normal, având în vedere că ne depăşeau numeric şi erau cu toţii războinici,

pe când cei mai mulți dintre oamenii noștri erau obișnuiți mai degrabă cu plugul decât cu sabia.

– Înainte! răcni Osric.

Linia lui se urni, dar nu înaintă mai mult de un yard. Ploaia picura peste marginea coifului meu și mi se prelingea pe sub vizieră, pe sub zale, pe piept și pe burtă, făcându-mă să tremur.

– Lovește-i cu putere, Doamne! strigă Beocca. Măcelărește-i fără milă! Fă-i bucăți!

Pyrlig se ruga, sau cel puțin asta cred că făcea, pentru că vorbea pe limba lui, însă am auzit cuvântul „duw" repetat la nesfârșit și știam de la Iseult că „duw" era cuvântul britonilor pentru „zeu". Æthelwold se afla în spatele lui Pyrlig. Ar fi trebuit să fie în spatele meu, dar Eadric insistase să stea el acolo, așa că Æthelwold avea să-l protejeze pe Pyrlig. Pălăvrăgea neîncetat, încercând să-și ascundă neliniștea.

– Să-ți ții scutul ridicat, i-am spus, răsucindu-mă spre el.

– Știu, știu.

– Tu protejezi capul lui Pyrlig, pricepi?

– Știu, repetă el iritat.

– Înainte! Înainte! strigă Osric.

Călărea înainte și înapoi prin fața liniei sale, cu sabia scoasă, și am crezut că avea să-și împungă oamenii cu ea ca să-i urnească din loc. Aceștia făcură câțiva pași, scuturile danezilor se ridicară din nou, iar piesele grele din lemn de tei se loviră iarăși zgomotos când se formă *skjaldborgul*, oprindu-ne avansarea. Svein și călăreții lui ajunseseră pe flancul îndepărtat, dar Osric plasase acolo un grup de războinici aleși pe sprânceană, gata să apere capătul liniei sale.

– Pentru Dumnezeu! Pentru Wiltunscir! strigă Osric. Înainte!

Oamenii lui Alfred se aflau în stânga fyrdului lui Osric, puțin mai în spate, gata să înfrunte așteptatul atac din fort. Am înaintat cu hotărâre; noi eram mai toți războinici, însă nu puteam s-o luăm înaintea trupelor mai neliniștite ale lui Osric. Aproape că am călcat într-o groapă unde, surprinzător, trei iepurași stăteau ghemuiți și tremurând. M-am uitat la ei și am sperat că oamenii din spatele meu vor evita micuțele animale,

dar am ştiut că nu aveau s-o facă. Nu ştiu de ce iepurii îşi lasă puii în loc deschis, dar asta fac, aşa că trei iepuraşi drăgălaşi stăteau speriaţi în acea gropiţă, fără îndoială urmând să fie primele victime din acea zi cu vânt şi ploaie.

– Strigaţi la ei! ceru Osric. Spuneţi-le cât de ticăloşi sunt! Numiţi-i fii de târfe! Ziceţi-le că sunt căcaţii nordului! Strigaţi la ei!

Ştia că asta era o modalitate de a-i face pe oameni să se pună în mişcare. Danezii ţipau la noi făcându-ne muieri, zicând că nu aveam curaj, dar nimeni din rândurile noastre nu le dădea replica. Oamenii lui Osric începură s-o facă la îndemnul lui, iar cerul ud se umplu de zgomotul armelor lovind scuturile şi de ocările strigate de luptători.

Mi-am atârnat Răsuflarea-Şarpelui pe spinare. În încleştarea luptei, o sabie este mai uşor de apucat peste umăr decât de la şold, iar prima lovitură poate fi dată cu putere de sus. Acul-Viespii era în mâna dreaptă. Acul-Viespii era o sabie saxonă scurtă, o armă solidă şi foarte bună pentru înjunghiere; în lupta corp la corp împotriva unui zid de scuturi inamic putea face mai mult rău decât o sabie lungă. Scutul cu margini metalice îmi era prins cu două curele de antebraţul stâng. Avea în mijloc un bosaj metalic de dimensiunea unui cap de om, care reprezenta o armă în sine. Aflat la dreapta, Steapa avea o sabie lungă, nu la fel de lungă ca aceea pe care o folosise împotriva mea la Cippanhamm, dar era o armă zdravănă, care însă părea aproape firavă în mâna lui mare. Pyrlig avea o lance scurtă, solidă, cu vârful lat la bază. Repeta întruna o înşiruire de cuvinte: *„Ein tad, yr hwn wyt yn y nefoedd, sancteiddier dy enw"*. Am aflat mai târziu că era rugăciunea pe care discipolii o învăţaseră de la Iisus.

Steapa murmura că danezii erau nişte ticăloşi.

– Ticăloşilor, Doamne ajută-mă, ticăloşilor! Repeta asta la nesfârşit: Ticăloşilor, Doamne ajută-mă, ticăloşilor!

Brusc, mi-am simţit gura prea uscată ca să pot vorbi, iar în stomac mi se puse un nod.

– Înainte! Înainte! strigă Osric, iar noi am pornit, cu scuturile atingându-se, până am ajuns să deslușim fețele inamicilor.

Le vedeam deja bărbile neîngrijite, rânjetele cu dinți galbeni, le vedeam obrajii brăzdați de cicatrice, pielea ciupită de vărsat și nasurile sparte. Viziera nu-mi permitea să văd decât înainte. Uneori e mai bine să n-ai viziera coborâtă când te bați, ca să poți vedea când ești atacat din laterale, dar în ciocnirea a două ziduri de scuturi e o protecție folositoare. Coiful era căptușit cu piele. Năduşeam. Din spatele liniei daneze începură să zboare săgeți. Nu aveau mulți arcași, așa că săgețile erau răzlețe, dar ne-am ridicat scuturile ca să ne protejăm fețele. Oricum, nici una nu se apropie de mine. Ne aflam puțin în spatele primei linii, pentru a supraveghea pereții verzi ai fortului, pe care se înghesuiau danezi cu săbii. Am zărit acolo steagul cu aripă de vultur al lui Ragnar și m-am întrebat ce avea să se întâmple dacă mă pomeneam față în față cu el. Am văzut securile și lăncile, și săbiile care ne căutau sufletele. Ploaia răpăia pe coifurile și scuturile noastre.

Linia se opri din nou. Zidul de scuturi al lui Osric și *skjaldborgul* lui Svein ajunseseră la numai douăzeci de pași unul de altul, iar oamenii puteau vedea fețele inamicilor direcți, fiecare vedea chipul celui pe care trebuia să-l ucidă sau de care avea să fie ucis. În timp ce ambele tabere țipau, scuipând furie și insulte, sulițașii își ridicară armele.

– Țineți aproape! strigă cineva.

– Scuturile să se atingă!

– Dumnezeu este cu noi! răcni Beocca.

– Înainte!

Alți doi pași, mai degrabă împleticiți decât hotărâți.

– Ticăloșilor, rosti Steapa, Doamne ajută-mă, ticăloșilor!

– Acum! urlă Osric. Acum! Atacați și ucideți! Atacați și ucideți! La atac! La atac! La atac!

Iar oamenii din Wiltunscir atacară. Scoaseră un urlet războinic, atât pentru a-și face curaj, cât și pentru a-și înspăimânta dușmanii, și brusc, după ce durase atâta vreme să se urnească, zidul de scuturi înaintă. Din spatele liniei daneze veni o ploaie

de suliţe, iar suliţele noastre zburară şi ele, apoi se produse ciocnirea, adevăratul tunet de luptă, când zidul nostru de scuturi întâlni *skjaldborgul.* Şocul coliziunii zgudui linia noastră cu atâta forţă, încât până şi trupele mele se clătinară, deşi încă nu se implicaseră în luptă. Am auzit primele ţipete, zornăitul tăişurilor, bubuitul metalului izbindu-se de lemnul scuturilor, icnetele oamenilor, iar apoi i-am văzut pe danezi coborând de pe meterezele verzi, un şuvoi de danezi care ne atacau, intenţionând să ne distrugă din flanc. Exact acela era motivul pentru care Alfred ne plasase la stânga fyrdului lui Osric.

– Scuturile! răcni Leofric.

Mi-am ridicat scutul, am atins scuturile lui Steapa şi Pyrlig, apoi m-am aplecat pentru a întâmpina atacul. Cu bărbia în piept, cu trupul protejat de lemn, cu picioarele încordate, cu Acul-Viespii gata să lovească. În spatele şi în dreapta noastră, oamenii lui Osric luptau. Simţeam miros de sânge şi de rahat, ca în orice bătălie. Apoi am uitat de lupta lui Osric pentru că ploaia îmi bătea în faţă, iar danezii se apropiau în fugă, fără a fi format un zid de scuturi, doar năpustindu-se cu frenezie şi intenţia de a câştiga lupta dintr-un singur atac furios. În clipa aceea, suliţaşii noştri îşi lansară armele.

– Acum! am strigat eu şi am făcut un pas în faţă.

Un danez mă lovi, scut contra scut, apoi îşi coborî securea spre mine. Mi-am repezit Acul-Viespii şi am trecut de scutul lui prin laterală, iar securea lui se înfipse în scutul lui Eadric, care se afla deasupra capului meu. Am răsucit Acul-Viespii, l-am eliberat şi l-am înfipt din nou. Am simţit mirosul de bere din răsuflarea acră a danezului şi i-am văzut de aproape faţa schimonosită. Îşi trase securea, însă l-am înjunghiat din nou, răsucind vârful sabiei în zale sau os, nu mi-am dat seama în ce anume.

– Maică-ta a fost o balegă de porc, i-am spus.

Urlând de furie, încercă să-şi repeadă securea spre coiful meu, dar eu m-am ferit şi m-am năpustit spre el, protejat de scutul lui Eadric. Acul-Viespii deja se înroşise, lama era caldă

şi lipicioasă de la sângele lui; fără să stau pe gânduri, am smucit sabia în sus.

Steapa striga incoerent, sabia lui lovind în stânga şi-n dreapta, iar danezii îl evitau. Inamicul meu se împletici şi căzu în genunchi. L-am lovit cu bosajul scutului, spărgându-i nasul şi dinţii, apoi i-am înfipt Acul-Viespii în gura însângerată. Alt om îi luă imediat locul, însă Pyrlig îi străpunse pântecul cu lancea.

– Scuturi! am răcnit, iar Steapa şi Pyrlig îşi aliniară instinctiv scuturile cu al meu.

Habar n-aveam ce se întâmpla în alte părţi de pe coama dealului. Ştiam doar ce se petrecea în raza de acţiune a Acului-Viespii.

– Înapoi un pas! Înapoi un pas! strigă Pyrlig.

Ne-am retras cu toţii un pas pentru ca danezii care luau locul celor căzuţi să se împiedice de trupurile prăbuşite ale camarazilor lor, apoi am păşit înainte ca să-i atacăm în timp ce erau dezechilibraţi. Aşa se procedează, aşa face un războinic, iar noi eram cei mai buni soldaţi ai lui Alfred. Danezii ne atacaseră cu sălbăticie, fără a se osteni să-şi unească scuturile, considerând că furia lor era suficientă pentru a ne copleşi. Fuseseră atraşi şi de vederea steagurilor lui Alfred, gândindu-se că, odată ce le capturau, bătălia era ca şi câştigată, însă atacul lor se lovise de zidul nostru de scuturi la fel cum un val oceanic se izbeşte de o faleză şi se sparge de stânci. Oamenii lor se prăbuşiseră pe pământ, iar sângele lor înroşea iarba, aşa că danezii alcătuiră în sfârşit un zid de scuturi în toată regula şi se îndreptară cu hotărâre spre noi.

Am auzit scuturile duşmanilor lovindu-se, am văzut ochii sălbatici ai danezilor peste marginile rotunde, le-am văzut chipurile schimonosite în timp ce-şi adunau forţele. Apoi scoaseră un urlet şi se năpustiră să ne ucidă.

– Acum! am strigat, şi ne-am repezit să-i întâmpinăm.

Zidurile de scuturi se ciocniră. Eadric se afla în spatele meu, împingându-mă cu putere, iar tactica de luptă în astfel de momente era să păstrez un spaţiu între corp şi pavăză încordându-mi cu putere braţul stâng şi să-mi înjunghii duşmanii

cu Acul-Viespii pe sub scut. Eadric se putea bate cu sabia peste umărul meu. Aveam un spaţiu în dreapta pentru că Steapa era stângaci, ceea ce însemna că îşi ţinea scutul pe braţul drept, iar el şi-l tot îndepărta de mine ca să poată lovi cu sabia lui lungă. Spaţiul acela nu mai lat decât un picior era ca o invitaţie pentru danezi, dar se temeau de Steapa, aşa că nimeni nu încercă să treacă pe-acolo. Înălţimea lui îl făcea să se remarce în mulţime, iar faţa cu pielea foarte întinsă îl făcea înspăimântător. Mugea ca un viţel jugănit, pe jumătate ţipăt, pe jumătate chiot de luptă, invitându-i pe danezi să se apropie pentru a fi ucişi. Însă ei refuzau, dându-şi seama că echipa formată din mine, Steapa şi Pyrlig era de temut. În alte părţi ale zidului de scuturi oamenii mureau şi ţipau, săbiile şi securile răsunau precum clopotele, dar în faţa mea danezii se fereau, mărginindu-se să ne ţină la distanţă cu ajutorul lăncilor. Le-am strigat că erau nişte laşi, dar asta nu i-a atras spre Acul-Viespii. Uitându-mă în stânga şi în dreapta, am observat că toată linia lui Alfred îi oprea pe danezi. Zidul nostru de scuturi era puternic. Toate exerciţiile făcute pe insula Æthelingæg dădeau roade, iar pentru danezi lupta devenea tot mai dificilă, deoarece trebuiau să păşească peste morţii şi răniţii lor ca să ajungă la noi. În luptă, nimeni nu vede unde calcă, ci îşi priveşte inamicul, aşa că unii danezi se împiedicară, iar alţii alunecară pe iarba udă de ploaie. În momentul când se dezechilibrau îi loveam cu putere, lăncile şi săbiile repezindu-se ca nişte limbi de şarpe, mărind numărul de cadavre de care să se împiedice următorii atacatori.

Noi, cei din garda lui Alfred, eram buni. Eram fermi pe poziţie. Îi băteam pe danezi, dar în spatele nostru, în rândurile trupelor lui Osric, Wessexul murea.

Pentru că zidul de scuturi al lui Osric se dezmembrase.

Oamenii lui Wulfhere făcuseră asta. Nu frânseseră zidul de scuturi al lui Osric prin luptă, ci încercând să i se alăture. Cum puţini voiau să se bată pentru danezi, strigaseră la cei de-un neam cu ei că nu le erau duşmani şi că doreau să vină de partea lor, iar zidul de scuturi se deschisese pentru a-i lăsa să treacă, doar că oamenii lui Svein profitaseră de asta şi se strecuraseră

prin spațiile libere ca niște pisici sălbatice. Una după alta, aceste deschideri fuseseră lărgite de danezii cu săbii. Îi înjunghiară din spate pe oamenii lui Wulfhere, împrăștiară trupele lui Osric și semănară moarte în rândurile lor. Vikingii lui Svein erau războinici printre țărani, ulii printre porumbei, iar toată aripa dreaptă a lui Alfred fu spulberată. Arnulf îi salvă pe oamenii din Suth Seaxa ducându-i în spatele rândurilor noastre, dar fyrdul lui Osric fu înfrânt și alungat spre est și sud.

Ploaia încetase, și un vânt rece și umed se iscase printre dealuri. Oamenii lui Alfred, ale căror forțe fuseseră sporite cu cei patru sute de luptători ai lui Arnulf și vreo doisprezece fugari ai lui Osric, rămaseră singuri după ce fyrdul din Wiltunscir se retrase. Oștenii de acolo erau împinși departe de noi, speriați de Svein și călărețiii lui. Fyrdul avusese opt sute de luptători aliniați în rânduri strânse, dar aceștia fuseseră dispersați în grupuri mici, iar acum se strângeau laolaltă ca să se apere unul pe altul, încercând să se ferească de călărețiii în galop care-i loveau cu lănci lungi. Tot locul era plin de cadavre. Unii dintre oamenii lui Osric erau răniți și se târau spre sud, de parcă ar fi fost în siguranță acolo unde așteptau femeile și caii, lângă movila unde era înmormântat un om din vechime, însă călărețiii se întoarseră și-i uciseră cu lăncile, în timp ce danezii care nu erau călări formau noi ziduri de scuturi ca să-i atace pe fugari. Nu puteam face nimic pentru a-i ajuta fiindcă încă ne luptam cu oamenii lui Guthrum care ieșiseră din fort. Cu toate că eram pe cale să câștigăm acea bătălie, nu puteam întoarce spatele dușmanului. Așa că, lovindu-i, înjunghiindu-i și împingându-i, i-am silit să se retragă spre fort. Dădură înapoi cu spatele, iar când băgară de seamă că nu veneam după ei, se răsuciră și o luară la fugă spre pereții verzi. Lăsară în urmă o mulțime de cadavre, vreo șaizeci sau șaptezeci de danezi, pe când noi nu pierduserăm mai mult de douăzeci de oameni. Am luat un lanț de argint de la un mort, două brățări de la altul și un frumos cuțit cu mâner de os, având un chihlimbar încrustat în plăsele, de la un al treilea.

– Înapoi! strigă Alfred.

Abia când am ajuns în locul unde începuserăm lupta mi-am dat seama de dezastrul din dreapta. Fusesem în centrul armatei lui Alfred, şi acum puteam vedea că puternicul flanc drept era împrăştiat haotic. Mulţi dintre oamenii lui Osric se retraseseră pe înălţimea unde se aflau femeile şi caii şi făcuseră un zid de scuturi menit a-i proteja, însă cea mai mare parte a fyrdului fugise mai departe spre est, dezmembrându-se în grupuri din ce în ce mai mici.

În cele din urmă, Svein renunţă la urmărire, dar deja aproape toată aripa noastră dreaptă dispăruse. Mulţi dintre acei oameni supravieţuiseră, dar fuseseră alungaţi de pe câmpie şi nu erau dispuşi să se întoarcă pentru a lupta din nou. Osric veni la Alfred cu două sute de oameni care găsiseră adăpost lângă femei şi cai, însă asta era tot ce rămăsese din trupele lui. Svein îşi aşeză din nou războinicii în formaţie cu faţa la noi, şi am văzut că le ţinea un discurs.

– Ne atacă, am zis.

– Dumnezeu o să ne apere, spuse Pyrlig.

Avea sânge pe faţă. O sabie sau o secure îi străpunsese coiful şi îi tăiase pielea capului, aşa că sângele formase o crustă groasă pe obrazul stâng.

– Unde era scutul tău? l-am întrebat pe Æthelwold.

– L-am ţinut bine, răspunse el.

Era palid şi înspăimântat.

– Trebuia să-i protejezi capul lui Pyrlig, m-am răstit.

– Nu-i nimic, interveni preotul, încercând să-mi potolească furia.

Æthelwold păru că voia să protesteze, dar se aplecă brusc şi vomă. M-am întors cu spatele la el. Eram furios, dar şi dezamăgit. Teama care îmi slăbea măruntaiele dispăruse, însă aveam impresia că toţi luptaserăm prost, fără tragere de inimă. Îi alungaserăm pe danezii care ne atacaseră, dar nu le făcuserăm atâtea pagube încât să abandoneze lupta. Îmi doream să simt furia luptei, bucuria de a ucide urlând; în loc de asta, lucrurile mergeau foarte greu.

Mă uitasem după Ragnar în timpul bătăliei, temându-mă să nu fiu pus în situația de a-mi înfrunta prietenul. Când danezii se retrăseseră în fort, el continuase să lupte de-a lungul liniei. L-am zărit din nou pe metereze, privindu-ne, apoi m-am uitat în dreapta, așteptându-mă să văd cum Svein conducea atacul împotriva noastră. În schimb, l-am văzut galopând spre fort și am bănuit că se ducea să-i ceară întăriri lui Guthrum.

Bătălia începuse cu mai puțin de o oră în urmă, dar luase o pauză. Câteva femei ne aduseră apă și pâine mucegăită, în vreme ce răniții fură îngrijiți atât cât se putu. I-am înfășurat lui Eadric brațul stâng cu o fâșie de pânză, în locul unde o secure trecuse prin mâneca sa de piele.

– Pe tine a vrut să te nimerească, stăpâne, zise el rânjind cu gura sa fără dinți.

I-am legat bine pânza.

– Te doare?

– Mă doare puțin, nu prea mult. Nu prea mult.

Își îndoi brațul, constată că-l putea mișca, apoi își luă scutul. M-am uitat din nou la oamenii lui Svein, însă nu păreau dornici să reia atacul. Chiar în fața noastră, un om se ridică brusc dintre leșuri. Era danez, iar părul lui negru era împletit și legat cu panglici. Îl crezusem mort, dar ne privi lung, după care căscă. Se uita direct la mine, cu gura deschisă; la un moment dat, un val de sânge i se revărsă peste buza de jos și-i năclăi barba, apoi ochii i se dădură peste cap și căzu pe spate. Oamenii lui Svein încă stăteau locului. Erau vreo opt sute aliniați. Încă formau aripa stângă a armatei lui Guthrum, dar acea aripă era mult mai mică decât atunci când oamenii lui Wulfhere fuseseră acolo, așa că m-am întors și am trecut printre rândurile noastre ca să ajung la Alfred.

– Sire! am strigat eu pentru a-i atrage atenția. Să-i atacăm pe oamenii aceia!

Am arătat spre trupele lui Svein. Erau la vreo două sute de pași de fort, iar în clipa aceea nimeni nu-i comanda, căci Svein încă era dincolo de metereze. I-am cerut regelui să atace cu toți oamenii din sectorul central al armatei noastre. Danezii

aveau marginea platoului în spate, şi mă gândeam că i-am fi putut împinge pe acea pantă abruptă. Alfred mă ascultă, se uită la oamenii lui Svein, apoi clătină din cap fără să spună nimic. Beocca stătea în genunchi, cu mâinile desfăcute larg şi cu faţa crispată de intensitatea rugăciunii.

– Îi putem alunga de-acolo, sire! am insistat eu.

– Vor veni din fort, zise Alfred vrând să spună că danezii lui Guthrum aveau să-i ajute pe oamenii lui Svein.

Unii ar fi făcut-o, dar mă îndoiam că ar fi venit foarte mulţi.

– Dar noi vrem să-i scoatem din fort, am stăruit. Sunt mai uşor de omorât în câmp deschis, sire.

Alfred clătină iarăşi din cap. Cred că, în clipa aceea, era aproape paralizat de teama de a nu lua o decizie greşită, aşa că hotărî să nu facă nimic. Purta un coif simplu, doar cu apărătoare pentru nas, fără vizieră, iar chipul îi era de o paloare bolnăvicioasă. Nu era capabil să recunoască o ocazie evidentă, aşa că avea să-l lase pe inamic să ia următoarea decizie.

Svein fu cel care o luă. Veni cu alţi danezi din fort, vreo trei sau patru sute. Majoritatea oamenilor lui Guthrum rămaseră în spatele meterezelor, dar cei care dăduseră primul atac asupra gărzii lui Alfred ieşiră pe platou, alăturându-li-se războinicilor lui Svein şi formând zidul de scuturi. Am văzut steagul lui Ragnar printre ei.

– Ne atacă, nu-i aşa? zise Pyrlig. Ploaia îi spălase o mare parte din sângele de pe faţă, dar spărtura din coif părea însângerată. Sunt teafăr, mă asigură el văzând că-i priveam coiful. Am fost rănit mai grav când m-am certat cu nevastă-mea. Dar ticăloşii ăia ne atacă, nu? Vor să ne măcelărească din dreapta.

– Îi putem învinge, sire! i-am strigat eu lui Alfred. Trimite-i pe toţi oamenii noştri împotriva lor! Pe toţi!

Nu părea să mă audă.

– Cheamă fyrdul lui Wiglaf aici, sire! i-am cerut.

– Nu-l putem lua pe Wiglaf de-acolo, replică el indignat.

Se temea că, dacă muta fyrdul din Sumorsæte din faţa fortului, Guthrum avea să ne atace flancul stâng, însă eu ştiam că Guthrum era mult prea precaut pentru a face aşa ceva. Se simţea

în siguranţă în spatele meterezelor şi dorea să rămână în siguranţă în timp ce Svein câştiga bătălia pentru el. Guthrum nu avea să se mişte de-acolo până când armata noastră nu era slăbită; abia atunci avea să pornească la atac. Însă Alfred nu vru să asculte. Deşi era un om deştept, probabil mai deştept decât mulţi alţii, nu înţelegea arta războiului. Nu pricepea că o bătălie nu depinde numai de numărul combatanţilor, că nu este ca şi cum ai muta piesele de *tafl* pe tablă şi nu depinde neapărat de avantajul terenului, ci de pasiune şi de nebunie, şi de o furie incontrolabilă, care te face să urli.

Până în clipa aceea, eu nu simţisem nimic din toate astea. Noi, cei din garda lui Alfred, luptaserăm suficient de bine, însă doar în apărare. Nu ne năpustiserăm să-i măcelărim pe duşmani, aceasta fiind singura cale spre victorie. Şi se părea că urma să ne apărăm din nou, căci Alfred se răsuci pentru a ne da poruncă mie şi oamenilor mei, care ne aflam în dreapta liniei lui.

– Lăsaţi steagurile la mine, şi aveţi grijă ca flancul nostru să fie în siguranţă.

Ne onora cu această misiune. Capătul din dreapta al liniei era locul pe unde inamicul putea încerca să ne învăluie, iar Alfred avea nevoie de oameni buni ca să împiedice acest lucru, aşa că am format un grup strâns acolo. Departe peste vale, am văzut rămăşiţele fyrdului lui Osric. Se uitau la noi. M-am gândit că unii dintre ei aveau să se întoarcă dacă li se părea că învingem, dar în clipa aceea erau prea speriaţi ca să revină în armata lui Alfred.

Svein îşi călărea bidiviul alb prin faţa zidului de scuturi şi le striga încurajări trupelor sale. Le spunea că noi eram nişte cârpe şi că nu era nevoie decât de un bobârnac pentru a ne da de-a dura.

– Iar eu m-am uitat, şi am văzut un cal gălbui, iar călăreţul său se numea Moartea, spuse Pyrlig.

M-am uitat surprins la el.

– E din cartea de rugăciuni, îmi explică el cu sfială, şi tocmai mi-a venit în minte.

– Atunci, scoate-ţi-o din minte, i-am replicat cu asprime, pentru că treaba noastră este să-i ucidem, nu să ne temem de ei.

M-am răsucit pentru a-i spune lui Æthelwold să aibă grijă să-şi ţină scutul ridicat, dar am văzut că se dusese în ultimul rând. Gândindu-mă că era mai bine să stea acolo, l-am lăsat în pace. Svein striga că eram nişte miei duşi la tăiere, iar oamenii lui începură să-şi lovească scuturile cu armele. Svein avea acum puţin peste o mie de luptători, iar aceştia aveau să atace divizia lui Alfred, care număra cam tot atâţia, însă danezii tot erau în avantaj, pentru că fiecare om din zidul lui de scuturi era războinic, pe când jumătate din oamenii noştri proveneau din fyrdurile comitatelor Defnascir, Thornsæta şi Hamptonscir. Dacă am fi avut şi fyrdul lui Wiglaf, l-am fi putut copleşi pe Svein, dar şi el ar fi putut face acelaşi lucru dacă Guthrum îşi făcea curaj să părăsească fortul. Ambele tabere erau precaute. Nici una nu dorea să arunce totul în luptă, de teamă să nu piardă totul.

Călăreţii lui Svein se aflau în flancul stâng, în faţa oamenilor mei. Doreau să ne intimideze, dar un cal nu intră niciodată într-un zid de scuturi, ci se fereşte într-o parte, aşa încât preferam să am de-a face cu călăreţi decât cu soldaţi pedeştri. Un cal îşi zvârlea capul dintr-o parte în alta, şi am văzut că avea sânge pe gât. Un altul zăcea mort printre cadavrele împrăştiate, în bătaia vântului rece care aducea primii corbi dinspre nord. Păsările lui Odin.

– Veniţi să muriţi! răcni Steapa deodată. Veniţi să muriţi, ticăloşilor! Veniţi!

Strigătul lui îi făcu pe unii de-ai noştri să le arunce ocări danezilor. Svein se răsuci, aparent surprins de brusca noastră sfidare. Oamenii lui porniră spre noi, dar peste câteva clipe se opriră, şi mi-am dat seama mirat că erau la fel de temători ca noi. Îi respectasem întotdeauna pe danezi, considerându-i cei mai mari războinici de sub soare. Într-un moment de tristeţe, Alfred îmi spusese cândva că era nevoie de patru saxoni pentru a învinge un danez; era un adevăr, dar nu unul general valabil, şi în acea zi cu atât mai puţin, pentru că danezii nu aveau nici

un chef să se bată. Erau posomorâți, ezitau să înainteze, iar eu mi-am dat seama că Guthrum și Svein se certaseră. Sau poate că frigul și vântul umed tăiaseră elanul tuturor.

– Vom câștiga această bătălie! am strigat eu fără să mă gândesc.

Oamenii mă priviră întrebându-se dacă nu cumva avusesem o viziune trimisă de zeii mei.

– Vom învinge! Abia dacă eram conștient că vorbeam. Nu intenționasem să țin un discurs, dar l-am ținut. Se tem de noi! am strigat. Sunt speriați! Cei mai mulți dintre ei se ascund în fort pentru că nu îndrăznesc să înfrunte armele saxone! Iar oamenii aceia, am arătat cu Acul-Viespii spre rândurile lui Svein, știu că vor muri! Am făcut câțiva pași în față și mi-am desfăcut larg brațele ca să atrag atenția danezilor. În mâna stângă aveam scutul, iar în dreapta, Acul-Viespii. Veți muri! am răcnit în daneză, cât de tare am putut, apoi în engleză: Veți muri!

Toți oamenii lui Alfred preluară strigătul:

– Veți muri!Veți muri!

Ceva ciudat se petrecu atunci. Beocca și Pyrlig au susținut după aceea că spiritul lui Dumnezeu cuprinsese armata noastră și poate că asta se întâmplase, altminteri de ce am fi căpătat brusc încredere în propriile forțe. Eram convinși că puteam învinge și, în timp ce strigam, am început să înaintăm pas cu pas, lovind scuturile cu săbiile. Eu eram în fruntea oamenilor mei, batjocorindu-i pe inamici, țipând la ei, înaintând cu pas săltat, dar Alfred îmi strigă să-mi reiau locul în formație. Mai târziu, după ce totul se sfârși, Beocca îmi spuse că Alfred mă strigase de mai multe ori, dar, în exaltarea mea, ajungând înaintea celorlalți pe iarba unde zăceau cadavrele, nu-l auzisem. Oamenii lui Alfred mă urmau, însă el nu-i chemă înapoi, deși nu le poruncise să atace.

– Ticăloșilor! am răcnit. Căcați de capre! Vă bateți ca niște fete!

Nu mai știu ce alte ocări am strigat în ziua aceea, ci doar că am strigat și că am luat-o singur înainte, cerând ca măcar unul singur să vină și să se lupte cu mine, să ne batem ca doi bărbați.

Alfred nu aproba asemenea dueluri între zidurile de scuturi, poate fiindcă ştia că el n-ar fi fost în stare să se bată într-un astfel de duel. Oricum, le considera primejdioase. Când un bărbat cheamă la luptă corp la corp un războinic redutabil din tabăra inamică, practic îşi cere moartea, iar dacă moare, îi demoralizează pe ai lui şi-i dă curaj inamicului, aşa că Alfred ne interzicea întotdeauna să acceptăm provocările danezilor. În acea zi rece şi umedă, un om îmi acceptă provocarea.

Svein însuşi. Svein Cal Alb, care-şi întoarse bidiviul şi-i dădu pinteni spre mine, având sabia în mâna dreaptă. Am auzit ropotul copitelor, am văzut bucăţile de pământ ud smulse de ele, am văzut coama armăsarului fluturând şi am văzut coiful cu viziera ca un cap de mistreţ pe deasupra scutului. În timp ce om şi cal se năpusteau spre mine, i-am auzit pe danezi batjocorindu-mă. În clipa aceea, Pyrlig strigă la mine:

– Uhtred! Uhtred!

Nu m-am uitat la el. Eram ocupat să-mi bag în teacă Acul-Viespii şi să apuc Răsuflarea-Şarpelui, dar exact atunci lancea cu vârf lat a lui Pyrlig se înfipse în iarba deasă de lângă mine. Înţelegând ce încerca să-mi spună, am lăsat Răsuflarea-Şarpelui pe umăr şi am înşfăcat lancea britonului exact când Svein ajunse lângă mine. Nu auzeam decât bubuitul copitelor şi nu vedeam decât mantia albă fluturând, strălucirea sabiei ridicate, coada de cal care sălta în creştetul coifului, ochii albi ai calului, dinţii săi dezgoliţi, apoi Svein îşi smuci armăsarul spre stânga şi-şi repezi sabia spre mine. Ochii lui licăreau în spatele fantelor coifului când se aplecă să mă ucidă, dar, în vreme ce sabia lui cobora, eu m-am repezit spre cal şi i-am înfipt lancea în pântec. A trebuit să o fac cu o mână, pentru că pe braţul stâng aveam scutul, dar lama cea lată străpunse pielea şi muşchiul. Urlam încercând s-o înfig şi mai adânc, însă sabia lui Svein lovi ca un topor scutul meu ridicat, iar genunchiul lui îmi izbi coiful, aşa că am fost azvârlit cu putere spre spate şi am căzut în iarbă. A trebuit să dau drumul lăncii, care era adânc înfiptă în burta calului. Animalul necheza şi se zbătea, se ridica în două picioare

şi azvârlea din copite, în timp ce un şuvoi gros de sânge se prelingea pe prăjina lăncii care sălta pe iarbă.

Bidiviul o luă la goană, iar Svein reuşi cumva să rămână în şa. Din pântecul calului curgea sânge. Nu-l rănisem pe Svein, nici măcar nu-l atinsesem, dar fugea de mine, sau mai degrabă calul lui fugea de durere, luând-o spre zidul de scuturi al danezilor. Un cal coteşte instinctiv din faţa unui zid de scuturi, însă acela era orbit de durere. Chiar când ajunse lângă ele, căzu pe jumătate, alunecă pe iarba udă şi se izbi cu forţă de *skjaldborg*, spărgându-l. Oamenii fugiră din calea animalului. Svein se rostogoli din şa, apoi calul izbuti cumva să se ridice din nou, dădu cu spatele şi necheză disperat. Sângele îi curgea din pântec şi zbura în toate părţile, iar copitele lui loveau la întâmplare în danezii care fugeau. Venise rândul nostru să-i atacăm. Eu eram deja în picioare, cu Răsuflarea-Şarpelui în mâna dreaptă; cum inamicii se fereau de calul care nu înceta să dea din copite şi să se cabreze, i-am putut lovi în voie.

Svein tocmai se ridica în picioare când oamenii lui Alfred ajunseră acolo. Eu n-am văzut, dar mi s-a povestit că sabia lui Steapa i-a tăiat capul lui Svein dintr-o lovitură. O lovitură atât de puternică, încât capul cu tot cu coif zbură prin aer. Nu ştiu dacă a fost chiar aşa, dar pot depune mărturie că ne cuprinsese înflăcărarea aceea clocotitoare, oarbă a bătăliei, setea de sânge, furia de a ucide. Calul ne făcea treaba spărgând zidul de scuturi danez atât de bine, încât noi n-a trebuit decât să pătrundem prin spaţiile goale şi să ucidem.

Aşa că am ucis. Alfred nu intenţionase să se întâmple asta. Crezuse că o să aşteptăm atacul danezilor şi sperase c-o să rezistăm; în schimb, noi scăpaserăm din lesa lui şi porniserăm masacrul. Totuşi, avu suficientă minte ca să-i trimită pe oamenii lui Arnulf în dreapta, pentru că oamenii mei erau printre danezi. Călăreţii încercaseră să ne ocolească şi să ajungă în spatele nostru, însă oamenii din Suth Seaxa îi alungară cu scuturile şi cu săbiile, apoi păziră flancul în timp ce toţi oamenii lui Alfred de pe Æthelingæg şi toţi oamenii lui Harald din Defnascir şi Thornsæta se alăturară măcelului. Vărul meu era

acolo cu mercienii lui, şi era un luptător bun. L-am văzut parând o lovitură, înjunghiind şi doborând un om, apoi trecând la altul şi ucigându-l, şi tot aşa. Umpleam culmea dealului de sânge danez pentru că eram furioşi, iar ei nu erau. În scurt timp, cei care fugiseră pe câmp, oamenii lui Osric, se întoarseră ca să participe la luptă.

Călăreţii plecară. Nu i-am văzut plecând, dar povestea lor va fi spusă. Mă băteam, urlam, strigam la danezi să vină ca să fie ucişi, iar Pyrlig era alături de mine, cu o sabie în mână. Toată partea stângă a zidului de scuturi al lui Svein fusese spartă, supravieţuitorii formând mici grupuri care încercau să se apere. Am atacat cu scutul un asemenea pâlc, lovind cu bosajul său un om în spinare şi înjunghiindu-l cu Răsuflarea-Şarpelui. Leofric apăru de undeva izbind cu securea, iar Pyrlig îşi înfipse sabia în faţa unui om. Pentru fiecare danez erau doi saxoni, şi inamicul nu avu nici o şansă. Un om ceru îndurare, însă Leofric îi sparse coiful cu securea, iar sângele şi creierii i se revărsară pe metalul rupt. L-am lovit cu piciorul pentru a-l da la o parte din drum, apoi am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în vintrele unui om care ţipă ca o femeie la naştere. Poeţii evocă adesea acea bătălie, vorbind despre bucuria săbiilor, cântecul armelor şi măcelul care a avut loc. I-am distrus complet pe oamenii lui Svein, şi am făcut-o cu patimă, pricepere şi sălbăticie. Simţeam în sfârşit calmul bătăliei şi ştiam că nu mai puteam greşi cu nimic. Răsuflarea-Şarpelui avea propria viaţă, pe care o lua de la danezii care încercau să mi se opună, însă danezii erau deja bătuţi şi fugeau, toată aripa stângă a mândrilor soldaţi ai lui Svein fiind înfrântă.

Brusc, n-am mai văzut nici un duşman lângă mine, cu excepţia celor morţi şi răniţi. Æthelwold, nepotul lui Alfred, îl împungea cu sabia pe un danez rănit.

– Fie îl omori, fie îl laşi să trăiască, m-am răstit eu la el.

Omul avea un picior rupt şi un ochi îi atârna pe obrazul însângerat, aşa că nu era o primejdie pentru nimeni.

– Trebuie să omor un păgân, spuse Æthelwold.

Dădu să-l împungă din nou cu vârful sabiei, dar eu i-am lovit-o cu piciorul. L-aş fi ajutat pe rănit, doar că atunci l-am observat pe Haesten fugind la marginea culmii.

L-am strigat pe nume. Se răsuci şi mă văzu, de fapt văzu un războinic plin de sânge, înzăuat şi cu un coif cu un lup în creştet. Probabil că-mi recunoscuse coiful, pentru că o luă din nou la goană.

– Laşule! am răcnit în urma lui. Trădătorule, laş ticălos! Mi-ai jurat credinţă! Eu te-am făcut bogat! Eu ţi-am salvat viaţa mizerabilă!

Se opri, îmi zâmbi vag şi-şi flutură braţul stâng, de care atârnau resturile unui scut, apoi se repezi spre ce mai rămăsese din partea dreaptă a zidului de scuturi al lui Svein. Erau cinci sau şase sute de oameni acolo, care începuseră să se retragă spre fort, dar se opriră, pentru că oamenii lui Alfred, nemaiavând pe cine să omoare, îi atacau pe ei. Haesten intră în rândurile danezilor trecând printre scuturi, iar eu am văzut steagul cu o aripă de vultur deasupra lor şi am ştiut că Ragnar, prietenul meu, îi comanda pe acei supravieţuitori.

Leofric striga la mine să formez un zid de scuturi. Mi-am dat seama că atacul îşi pierduse furia, însă deja le făcusem mult rău. Îi uciseserăm pe Svein şi pe mulţi dintre oamenii lui, iar danezii erau împinşi spre fort. M-am dus la marginea culmii pe urmele unei dâre de sânge din iarba umedă şi am văzut că armăsarul alb fugise pe panta abruptă şi acum zăcea câţiva metri mai jos, cu picioarele îndoite grotesc în aer şi cu pielea albă împroşcată cu sânge.

– A fost un cal bun, murmură Pyrlig.

Venise lângă mine la marginea platoului. Crezusem că aceea era culmea dealului, dar pământul era scobit acolo de parcă un uriaş lovise versantul cu o cizmă enormă. Se crease o vale abruptă şi îngustă, din care se înălţa un alt versant ce se termina cu o altă culme, iar acolo se sfârşea cu adevărat dealul. Întrucât acea vale abruptă urca spre colţul estic al fortului, m-am întrebat dacă nu cumva oferea o cale de acces în fortăreaţă. Pyrlig se uita în continuare la calul mort.

– Ştii ce se spune la mine acasă? întrebă el. Se spune că un cal bun face cât două femei bune, că o femeie bună face cât doi câini buni şi că un câine bun face cât doi cai buni.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Las-o baltă! Aşezându-şi mâna pe umărul meu, îmi spuse: Pentru un saxon, te baţi bine, Uhtred. Ca un briton.

Am decis că valea nu oferea nici un avantaj pentru un atac direct, aşa că am plecat de-acolo. Văzând că Ragnar se retrăgea pas cu pas spre fort, mi-am dat seama că acela era momentul potrivit pentru a-l ataca, pentru a menţine furia luptei şi dorinţa de a ucide, dar oamenii noştri începuseră să-i prade pe morţi şi pe muribunzi şi nimeni nu mai avea energie pentru un atac, ceea ce însemna că urma să asaltăm meterezele. M-am gândit la tata, care fusese ucis în atacul unui fort. Nu păruse să mă placă prea mult, probabil şi pentru că fusesem mic când el murise, iar acum, aveam să-i calc pe urme în capcana morţii reprezentată de un zid bine apărat. Destinul este inexorabil.

Steagul cu cal alb al lui Svein fusese capturat, iar un om îl flutura către danezi. Un altul pusese coiful lui Svein în vârful unei lănci. Iniţial, am crezut că era capul războinicului, dar apoi am văzut că era doar coiful. Coada de cal din creştet devenise roz. Părintele Willibald avea mâinile înălţate către cer şi rostea o rugăciune de mulţumire, însă eu m-am gândit că era prematur, deoarece nu-i învinseserăm decât pe oamenii lui Svein, pe când trupele lui Guthrum încă ne aşteptau în spatele zidurilor. Şi Ragnar era acolo, în siguranţa fortului, ale cărui ziduri în semicerc se terminau la marginea platoului. Erau ziduri înalte, protejate de un şanţ.

– Va fi cumplit de greu să trecem de meterezele alea, am spus.

– Poate că nu va trebui s-o facem, replică Pyrlig.

– Fireşte că va trebui.

– Nu şi dacă Alfred îi convinge să iasă de-acolo. Preotul arătă cu mâna, şi l-am văzut pe rege apropiindu-se de fort însoţit de doi preoţi, de Osric şi de Harald. Le va permite să se predea, zise Pyrlig.

Nu credeam că era vremea de discuţii. Era vremea de ucis, nu de negociat.

– Nu se vor preda, am spus eu, firește că n-o vor face! Încă sunt convinşi că ne pot învinge.

– Alfred va încerca să-i lămurească.

– Nu! Am clătinat din cap furios. Le va oferi un armistiţiu. Va propune să ia ostatici. Le va ţine o predică. Asta face mereu.

M-am gândit să mă duc cu Alfred, măcar pentru a adăuga ceva fermitate propunerilor lui paşnice, dar n-am fost capabil să fac acel efort. Trei danezi se duseseră să discute cu el, însă am ştiut că nu aveau să-i accepte oferta. Nu erau învinşi, departe de asta. Aveau mai mulţi oameni decât noi, aveau şi zidurile fortului, aşa că încă puteau câştiga bătălia.

În clipa aceea am auzit ţipete, strigăte de furie şi urlete de durere. Când m-am răsucit, am văzut că danezii călare ajunseseră la femeile noastre; femeile ţipau, şi noi nu puteam face nimic.

Călăreţii danezi se aşteptaseră să măcelărească rămăşiţele zidului de scuturi al lui Alfred; în schimb, oamenii lui Svein fuseseră cei împrăştiaţi, iar călăreţii, care se aflaseră pe flancul stâng al lui Svein, se retraseseră în vale, gândindu-se probabil să ocolească armata noastră şi să ajungă la Guthrum prin vest. Pe drum, văzuseră femeile şi caii noştri şi consideraseră că erau o pradă uşoară.

Femeile noastre aveau însă arme şi, împreună cu cei câţiva bărbaţi răniţi ce se aflau acolo, opuseseră o rezistenţă înverşunată. Avusese loc o scurtă luptă, soldată cu morţi, apoi călăreţii danezi, apreciind că nu merita efortul, plecaseră mai departe spre vest. Totul durase doar câteva momente, însă Hild înşfăcase o lance şi se repezise la un călăreţ, urlând furioasă pentru ororile la care danezii o supuseseră în Cippanhamm. Eanflæd, care văzuse totul, a povestit că Hild înfipsese lancea în piciorul unui danez. Când omul dăduse s-o lovească cu sabia, Iseult, care fugise s-o ajute pe Hild, parase lovitura cu sabia ei, dar un al doilea danez o lovise din spate cu o secure, moment în care

toate femeile se năpustiseră urlând şi-i alungaseră pe danezi. Hild supravieţuise, dar capul lui Iseult fusese spart aproape în două. Era moartă.

– S-a dus la Dumnezeu, îmi spuse Pyrlig după ce Leofric ne dădu veştile.

Am început să plâng, dar nu ştiu dacă de durere sau de furia care mă cuprinsese. N-am fost în stare să zic nimic. Pyrlig mă apucă de umeri.

– Este cu Dumnezeu, Uhtred.

– Atunci, oamenii care au trimis-o la El trebuie să ajungă în iad, am rostit eu. Oricare iad. Ticăloşii ăia trebuie să îngheţe sau să ardă!

M-am desprins de Pyrlig şi m-am îndreptat spre Alfred. Şi atunci, l-am văzut pe Wulfhere. Era prizonier, păzit de doi oameni din garda regelui. Se lumină când mă văzu, deoarece credea că-i eram prieten, dar eu am scuipat spre el şi am mers mai departe.

Alfred se încruntă când mă zări. Era însoţit de Osric şi de Harald, de părintele Beocca şi de episcopul Alewold. Nici unul dintre ei nu vorbea daneza, dar unul dintre danezi vorbea engleza. Erau trei danezi pe care nu-i cunoşteam, însă auzisem de numele purtătorului lor de cuvânt, Hrothgar Ericson, care era una dintre căpeteniile lui Guthrum.

– Le-au atacat pe femei, m-am răstit la Alfred. Regele se holbă la mine, probabil neînţelegând ce-i spusesem. Le-au atacat pe femei! am repetat.

– Se vaită că femeile au fost atacate, le zise interpretul danez tovarăşilor săi.

– Dacă eu mă vait, tu o să ţipi! i-am spus mânios în daneză. O să-ţi scot măruntaiele pe cur, o să ţi le înfăşor de gâtul împuţit, iar ochii tăi o să-i dau de mâncare câinilor mei. Iar dacă vrei să traduci asta, jigodie nenorocită, tradu corect, sau întoarce-te să-ţi mănânci voma!

Omul clipi, dar nu zise nimic. Hrothgar, într-o cămaşă strălucitoare de zale şi cu un coif argintat, zâmbi din colţul gurii.

– Spune-i regelui tău că am putea fi de acord să ne retragem la Cippanhamm, dar vrem ostatici.

M-am întors spre Alfred.

– Câți oameni mai are Guthrum?

Tot era nemulțumit că venisem acolo, dar îmi luă în serios întrebarea.

– Destui, zise el.

– Destui pentru a păstra Cippanhammul și alte șase orașe. Trebuie să-i zdrobim acum.

– N-aveți decât să încercați, spuse Hrothgar după ce cuvintele mele fură traduse.

M-am răsucit spre el.

– Eu l-am ucis pe Ubba, el l-am doborât pe Svein și tot eu îi voi tăia gâtul lui Guthrum și-l voi trimise la curva de mamă-sa. Așa că vom încerca!

– Uhtred!

Alfred nu pricepuse ce spusesem, dar îmi auzise tonul și încerca să mă calmeze.

– Avem treabă de făcut, sire.

Vorbea furia din mine, furia contra danezilor și o furie la fel de intensă contra lui Alfred, care încă o dată era dispus să accepte condițiile dușmanului. O făcuse atât de des! Îi învingea în luptă, apoi imediat încheia un armistițiu deoarece credea că aveau să se creștineze, urmând să trăim cu toții în pace frățească. Asta era dorința lui, să trăiască într-o Britanie creștină, pioasă, dar în ziua aceea, eu aveam dreptate. Guthrum nu era învins, încă ne depășea numeric și trebuia distrus.

– Spune-le că ni se pot preda acum, îmi ceru regele. Spune-le că pot să-și lase jos armele și să iasă din fort.

Hrothgar trată acea propunere cu disprețul meritat. Cei mai mulți dintre oamenii lui Guthrum încă nu luptaseră, și danezii erau departe de a fi înfrânți. Zidurile verzi erau înalte, șanțurile erau adânci, iar imaginea acelor metereze îl determinase pe Alfred să stea de vorbă cu dușmanul. Știa că mai trebuiau să moară oameni, mulți oameni, și că acela era prețul pe care nu fusese dispus să-l plătească cu un an în urmă, când

Guthrum fusese captiv în Exanceaster, dar acel preţ trebuia plătit până la urmă. Era preţul Wessexului.

Hrothgar nu mai avea nimic de spus, aşa că plecă.

– Spune-i contelui Ragnar că încă sunt fratele lui, am strigat în urma sa.

– Fără îndoială, te va întâlni într-o zi în Valhalla, strigă la rândul lui Hrothgar, apoi îşi flutură nepăsător mâna.

Am bănuit că danezii nu intenţionaseră nici o clipă să negocieze un armistiţiu, darămite capitularea, însă acceptaseră propunerea de discuţii a lui Alfred pentru că asta le oferea timp să-şi organizeze apărarea.

Regele se încruntă la mine. Era enervat că intervenisem, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Beocca mă întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu femeile?

– S-au luptat şi i-au alungat pe ticăloşi, dar Iseult a murit.

– Iseult... începu Alfred, apoi, văzându-mi lacrimile din ochi, nu mai ştiu ce să spună. Tresări, bolborosi ceva incoerent, după care închise ochii de parcă s-ar fi rugat. Mă bucur că a murit creştină, zise el după ce-şi adună gândurile.

– Amin! completă Beocca.

– Aş fi preferat să rămână păgână şi să trăiască, m-am răstit eu.

M-am întors la armata noastră, în timp ce Alfred îşi chema din nou comandanţii.

Chiar nu aveam de ales. Trebuia să atacăm fortul. Alfred vorbi o vreme despre un asediu, însă nu era o idee practică. Ar fi trebuit să întreţinem o armată pe culmea dealului, şi, cu toate că Osric insista că inamicul nu avea izvoare în fort, nici noi nu aveam izvoare în apropiere. Ambele armate ar fi suferit de sete, iar noi nu aveam suficienţi oameni pentru a-i opri pe danezi să coboare noaptea pe versantul abrupt ca să-şi aducă apă. În plus, dacă asediul ar fi durat mai mult de o săptămână, oamenii din fyrd ar fi început să plece acasă pentru a-şi vedea de treburile câmpului şi Alfred ar fi fost tentat să le arate milă danezilor, mai ales dacă Guthrum promitea să se convertească la creştinism.

Aşa că i-am cerut lui Alfred să atacăm. Nu putea fi vorba de nici un plan sofisticat. Trebuiau alcătuite ziduri de scuturi şi oamenii trebuiau trimişi să atace meterezele. Alfred pricepu că întreaga oaste trebuia să participe la atac. Wiglaf şi cei din Sumorsæte aveau să atace în stânga, ai lui Alfred, în centru, în vreme ce Osric, al cărui fyrd se adunase din nou şi fusese sporit cu oamenii care dezertaseră din armata lui Guthrum, urmau să atace în dreapta.

– Ştiţi ce aveţi de făcut, spuse Alfred, însă fără nici un entuziasm, ştiind că ne cerea să declanşăm o orgie a morţii. Îi puneţi pe cei mai buni oameni în mijloc şi-i lăsaţi să conducă atacul, iar ceilalţi să preseze din spate şi din laterale.

Nimeni nu zise nimic. Alfred zâmbi cu amărăciune.

– Până acum, Dumnezeu a fost bun cu noi, şi nu ne va părăsi nici de-acum încolo.

Totuşi, pe Iseult o părăsise. Sărmana, fragila Iseult, regină a întunericului şi suflet pierdut. M-am postat în prima linie deoarece singurul lucru pe care-l mai puteam face pentru ea era răzbunarea. Steapa, la fel de murdar de sânge ca şi mine, mi se alătură. Leofric era în stânga, iar Pyrlig, în spatele meu.

– Folosiţi lănci şi săbii lungi, ne sfătui preotul, nu chestiile alea scurte.

– De ce? întrebă Leofric.

– Veţi urca un zid, şi tot ce veţi putea face va fi să le retezaţi gleznele. Ca să-i doborâţi de-acolo. Eu am mai făcut asta. E nevoie de o armă lungă şi de un scut bun.

– Doamne, ajută-ne! murmură Leofric.

Toţi ne temeam pentru că, într-un război, puţine lucruri sunt atât de înfricoşătoare ca atacarea unei fortăreţe. Dacă aş fi fost în toate minţile, aş fi ezitat să pornesc acel atac, dar eram chinuit de durerea pierderii lui Iseult şi n-aveam altceva în cap decât răzbunarea.

– Haideţi, i-am îndemnat, să mergem!

N-am putut pleca însă. Oamenii adunau suliţele aruncate în lupta de mai devreme, iar arcaşii erau aduşi în faţă. Ori de câte ori atacam, doream ca o ploaie de suliţe să ne preceadă, şi

un potop de săgeţi ascuţite să-l enerveze pe inamic, dar luă ceva timp până când suliţaşii şi arcaşii se postară în spatele pedestraşilor.

Apoi, ameninţătoare pentru arcaşii noştri, ploaia a început din nou. Puteau să tragă şi pe ploaie, dar apa le slăbea corzile. Cerul se întunecă şi mai tare când un mare nor negru se instală deasupra dealului, iar ploaia începu să răpăie pe coifuri. Danezii aliniaţi pe metereze îşi loveau scuturile cu armele în vreme ce armata noastră îşi ocupa poziţiile în jurul fortăreţei lor.

– Înainte! strigă Alfred, iar noi am pornit spre inamic, oprindu-ne la o distanţă la care nu puteam fi atinşi de săgeţile trase din fort.

Picăturile de ploaie erau ca nişte mărgele pe marginea de sus a scutului meu. În fierul de acolo era o cicatrice nouă, strălucitoare, lovitura unei lame, dar nu ştiam când se întâmplase. Danezii îşi băteau joc de noi. Aveam senzaţia că înaintarea noastră le convenea. Probabil că, de când urcase dealul şi descoperise fortul, Guthrum şi-i imaginase pe oamenii lui Alfred atacându-i zidurile şi pe ai lui ucigându-i pe duşmani în timp ce aceştia făceau eforturi să ajungă la ei. Aceea era deja bătălia lui Guthrum. Îi plasase pe rivalul său, Svein, şi pe aliatul saxon, Wulfhere, în afara fortului sperând fără îndoială că aceştia aveau să distrugă o bună parte din armata noastră înainte ca noi să atacăm meterezele, iar pentru Guthrum nu conta prea mult că acele trupe fuseseră nimicite. În cele din urmă, oamenii lui aveau să dea bătălia pe care el şi-o dorise mereu.

– În numele Domnului! strigă Alfred, însă fu amuţit de un tunet, un zgomot cumplit, care parcă sfărâma cerul, atât de puternic, încât unii dintre noi tresăriră.

Un trăsnet căzu în interiorul fortului. Ploaia deveni torenţială, o rupere de nori care ne lovi şi ne udă până la piele, apoi alte tunete se auziră din depărtare. Probabil cu toţii ne-am gândit că acele zgomote şi lumina sălbatică erau un mesaj de la Dumnezeu, pentru că întreaga oaste porni spre fort. Nimeni nu dăduse vreo comandă, asta dacă nu puneam la socoteală invocaţia lui Alfred. Pur şi simplu, am lansat atacul.

Oamenii strigau în timp ce înaintau. Nu strigau insulte, ci doar făceau zgomot pentru a-şi da curaj. Nu alergam, ci mergeam, pentru că scuturile trebuiau ţinute aproape. Apoi, bubuitura unui alt tunet ne asurzi, iar ploaia păru să capete o intensitate nouă. Cădea spumegând şi pe morţi, şi pe vii, şi era atât de deasă, încât ne era greu să-i vedem pe danezii care ne aşteptau. În cele din urmă am zărit şanţul, din care apa deja dădea pe dinafară. Arcurile zbârnâiră şi săgeţile zburară, zburară şi sulițele, iar pe când coboram în şanţ lăncile daneze se năpustiră spre noi. Una îmi lovi scutul şi căzu într-o parte, eu m-am împiedicat de prăjina ei şi m-am prăbuşit pe jumătate în apă, apoi m-am ridicat şi am început să urc.

Nu toată armata încerca să traverseze şanţul. Curajul multora dispăruse în ultima clipă, dar peste zece grupuri continuară atacul. Eram ceea ce danezii numeau „svinfylkjas", adică „icuri porceşti", formaţii alcătuite din războinici de elită care încearcă să străpungă *skjaldborgul* la fel cum un mistreţ încearcă să-şi lovească vânătorul cu colţii. Dar de data asta trebuia nu doar să străpungem *skjaldborgul*, ci şi să traversăm un şanţ plin cu apă şi să urcăm pe malul celălalt. Ne-am ţinut scuturile deasupra capului în timp ce înaintam prin şanţ. Apoi, am început să urcăm, însă malul era atât de alunecos, încât cădeam întruna înapoi, iar sulițele danezilor ne atacau continuu. Cineva mă împinse din spate şi m-am târât în genunchi pe mal, cu scutul deasupra capului, scutul lui Pyrlig acoperindu-mi spinarea. Auzind un bubuit venit de sus, am crezut că era un tunet, doar că scutul mi se lovea de coif. Mi-am dat seama că un danez mă lovea încercând să-mi spargă scutul pentru a-şi înfige securea sau sabia în spinarea mea. Am înaintat puţin şi am ridicat marginea de jos a scutului până i-am văzut cizmele şi l-am atacat cu Răsuflarea-Şarpelui. Am încercat să mă ridic, dar, simţind o lovitură în picior, am căzut din nou. Steapa răgea lângă mine. Aveam noroi în gură şi auzeam lamele cufundându-se în scuturi sub ploaia biciuitoare: am ştiut că dăduserăm greş, dar am încercat din nou să mă ridic şi am atacat cu

Răsuflarea-Şarpelui. La stânga mea, Leofric scoase un ţipăt pătrunzător şi am văzut sânge şiroind în iarbă. Ploaia îl spală instantaneu, iar un alt tunet bubui deasupra noastră în timp ce alunecam înapoi în şanţ.

Malul era zgâriat în locurile unde încercaserăm să urcăm, iarba fusese smulsă până la calcarul alb. Eşuaserăm lamentabil, iar danezii ţipau sfidători. Apoi, un alt val de oameni se avântă în şanţ, iar ciocnirile lamelor şi a scuturilor reîncepură. Am urcat a doua oară, încercând să-mi înfig cizmele în calcar. Îmi ţineam scutul ridicat, aşa că nu i-am văzut pe danezii care coborau spre mine, apoi m-am pomenit că o secure îmi lovi scutul cu atâta putere, încât lemnul se făcu ţăndări, iar o a doua secure îmi izbi coiful, făcându-mă să cad pe spate. Aş fi pierdut Răsuflarea-Şarpelui dacă n-ar fi fost prinsă de încheietură cu părul lui Iseult. Steapa izbuti să evite o lance daneză şi-l trase în şanţ pe inamicul care-l atacase, iar vreo şase saxoni îl loviră şi-l înjunghiară cu o asemenea furie, încât se produse o vâltoare de apă, sânge şi lame. Într-un târziu, cineva ne îndemnă strigând să ne reluăm înaintarea. Am văzut că era Alfred, care descălecase şi se apropia cu gând să traverseze şanţul, şi am urlat la oamenii mei să-l protejeze.

Eu şi Pyrlig am reuşit să ajungem în faţa regelui şi am rămas acolo, apărându-l în vreme ce încercam pentru a treia oară să urcăm pe malul însângerat. În timp ce Pyrlig ţipa pe limba lui, iar eu înjuram în daneză, cumva am izbutit să urcăm până la jumătate şi să rămânem în picioare. Cineva, probabil Alfred, mă împingea din spate. Ploaia ne biciuia şi ne uda până la piele. Când bubuitul unui tunet zgudui cerul, mi-am repezit Răsuflarea-Şarpelui, încercând să dau la o parte scuturile daneze, apoi am repezit-o din nou, iar forţa ciocnirii sale cu un bosaj de scut mi se transmise prin tot braţul. Un danez tot numai barbă şi ochi măriţi îşi năpusti lancea spre mine. Eu m-am ferit, l-am atacat cu sabia, am strigat numele lui Iseult, am încercat să urc mai sus, danezul îşi repezi din nou lancea, iar vârful său mă lovi în partea din faţă a coifului, împingându-mi capul în spate. Atunci, un alt danez mă lovi în laterala capului, iar

lumea întreagă începu să se învârtească şi se întunecă. Picioarele îmi alunecară, şi am fost pe jumătate conştient că mă scufundam în apa din şanţ. Cineva mă trase la suprafaţă şi mă târî pe celălalt mal al şanţului, unde am încercat să mă ridic, dar am căzut din nou.

Regele! Regele! Trebuia protejat, iar ultima dată când îl văzusem se afla în şanţ, şi eu ştiam că Alfred nu era un războinic. Era viteaz, însă nu îndrăgea măcelul aşa cum îl îndrăgesc războinicii. Am încercat din nou să mă ridic, dar cizma dreaptă îmi era plină cu sânge, care se revărsă peste carâmb când am încercat să mă sprijin pe acel picior. Fundul şanţului era plin de morţi şi de muribunzi, jumătate din ei înecaţi, iar cei în viaţă fugiseră mâncând pământul, spre bucuria batjocoritoare a danezilor.

– La mine! am strigat.

Trebuia să mai facem un ultim efort. Steapa şi Pyrlig se apropiară de mine, Eadric era şi el acolo. Eram ameţit, auzeam un ţiuit continuu şi braţul îmi era slăbit, dar trebuia să facem acel ultim efort.

– Unde-i regele? am întrebat.

– L-am scos din şanţ, spuse Pyrlig.

– E în siguranţă?

– Le-am zis preoţilor să-l ţină locului. Le-am spus să-l imobilizeze dacă încearcă iarăşi să vină.

– Încă un atac! am rostit eu.

Nu-l doream. Nu doream să calc pe cadavrele din şanţ şi să încerc o nouă ascensiune pe acel zid imposibil, ştiam că era o prostie, ştiam că probabil aveam să mor dacă atacam din nou, însă eram războinici, iar războinicii nu se lasă înfrânţi. Este vorba de reputaţie. De mândrie. E nebunia luptei. Am început să lovesc cu Răsuflarea-Şarpelui scutul pe jumătate spart, apoi alţi oameni preluară ritmul. Danezii, aflaţi atât de aproape, ne chemau ca să ne ucidă, iar eu am strigat că veneam.

– Doamne, ajută-ne! spuse Steapa.

– Doamne, ajută-ne! repetă Pyrlig.

Nu doream s-o fac. Eram înspăimântat, dar mă temeam mai tare să nu fiu numit laş decât să urc pe acele metereze, aşa că le-am strigat oamenilor mei să-i măcelărească pe ticăloşi, apoi am luat-o la fugă. Am călcat pe cadavrele din şanţ, am alunecat când am ajuns pe malul celălalt, am căzut pe scut şi m-am rostogolit într-o parte pentru ca nici un danez să nu-mi înfigă o lance în spinarea neprotejată. M-am ridicat repede, dar coiful mi se strâmbase în cădere, aşa că viziera mă împiedica să văd pe jumătate, însă, în timp ce urcam, l-am aranjat la loc cu mâna în care aveam sabia. Steapa era acolo, Pyrlig îmi era alături, aşa că eram pregătit pentru prima lovitură dură a danezilor.

Aceasta nu veni. Urcam anevoie malul, cu scutul deasupra capului, aşteptând lovitura mortală, dar se lăsase tăcerea. Am ferit puţin scutul şi m-am gândit că probabil murisem, pentru că nu se vedea decât cerul plin de ploaie. Danezii plecaseră. Cu o clipă în urmă ne insultaseră făcându-ne muieri şi laşi, lăudându-se cum aveau să ne despice burţile şi să hrănească corbii cu măruntaiele noastre, iar acum, dispăruseră. Am urcat pe zid şi am văzut un al doilea şanţ şi un al doilea zid dincolo de el. Danezii urcau pe acele metereze şi eu mi-am imaginat că aveau să-şi organizeze apărarea acolo, însă ei dispărură în spatele lor. Pyrlig mă apucă de braţ şi mă trase.

– Danezii fug! strigă el. Pe Dumnezeu, ticăloşii fug!

Trebuia să ţipe ca să se facă auzit peste zgomotul ploii.

– Atacaţi! Atacaţi! răcni cineva, iar noi am alergat spre al doilea şanţ, am urcat pe malul său lipsit de apărare şi am văzut că oamenii lui Osric, fyrdul din Wiltunscir, care fusese înfrânt în primele momente ale bătăliei, izbutiseră să treacă de zidurile fortului. Mai târziu am aflat că se duseseră în valea unde calul alb zăcea mort şi, pe ploaia orbitoare, ajunseseră la colţul estic al fortului, care, fiindcă Guthrum îl considerase inaccesibil, era slab apărat. Zidul era mai scund acolo, aşa că năvăliseră peste el şi ajunseseră în spatele danezilor.

Care fugeau. Dacă ar fi rămas, ar fi fost măcelăriţi până la unul, aşa că traversaseră în fugă incinta mare a fortului; pe

aceia care pricepuseră mai greu că bătălia era pierdută i-am încolțit noi. Eu nu doream decât să ucid pentru a o răzbuna pe Iseult, așa că am doborât doi fugari lovindu-i cu Răsuflarea-Șarpelui atât de mânios, încât sabia trecu prin zale și prin piele și mușcă din carne la fel de adânc ca o secure. Urlam de furie, dorindu-mi cât mai multe victime, însă noi eram prea mulți, iar danezii captivi, prea puțini. Ploaia cădea întruna și tunetele bubuiau în timp ce eu căutam dușmani de ucis. Am văzut un ultim grup de danezi, spate în spate, luptând cu o mulțime de saxoni, și am alergat spre ei, oprindu-mă brusc atunci când le-am zărit steagul. Aripa de vultur. Era Ragnar.

În inferioritate numerică și copleșiți, oamenii lui mureau.

– Lăsați-i să trăiască! am strigat. Lăsați-i să trăiască!

Trei saxoni se răsuciră spre mine și, văzându-mi părul lung și brățările strălucind pe brațele acoperite de zale, mă crezură probabil danez, pentru că se năpustiră spre mine. Pe primul l-am înjunghiat cu Răsuflarea-Șarpelui, al doilea îmi lovi scutul cu securea, iar al treilea mă ocoli și încercă să mă atace din spate, dar eu m-am întors rapid și l-am lovit cu sabia. În tot acest timp, am strigat că eram saxon, dar nu m-au auzit. Apoi Steapa se repezi între ei și-i împrăștie, iar Pyrlig mă apucă de braț, însă eu m-am desprins și am alergat spre Ragnar, care mârâia la cercul de inamici, invitându-i să încerce să-l omoare. Steagul lui căzuse și oamenii lui erau morți, dar el arăta ca un zeu al războiului cu zalele lui strălucitoare și cu scutul spart, și cu sabia lui lungă, și cu chipul sfidător. Cercul începu să se strângă. M-am repezit urlând, iar el se răsuci spre mine crezând că veneam să-l ucid și-și ridică sabia, însă eu i-am dat-o la o parte cu scutul meu, l-am cuprins în brațe și l-am trântit pe iarbă. În timp ce Steapa și Pyrlig ne protejau, alungându-i pe saxoni și spunându-le să-și caute alte victime, m-am dezlipit de Ragnar, care se ridică în șezut și mă privi surprins. Am văzut că mâna stângă îi era însângerată. O lamă care trecuse prin lemnul scutului îi retezase palma printre două degete, așa încât părea că avea două mâini mici, în loc de una.

– Trebuie să-ți leg rana aia, am zis.

– Uhtred! rosti el, parcă nevenindu-i a crede.

– Te-am tot căutat, pentru că nu voiam să mă bat cu tine.

Tresări când îşi îndepărtă rămăşiţele scutului de pe braţul rănit. L-am văzut pe episcopul Alewold alergând prin fort cu sutana plină de noroi, fluturându-şi braţele şi strigând că Dumnezeu îi dăduse pe păgâni pe mâinile noastre.

– I-am zis lui Guthrum că trebuia să ne batem în afara fortului, spuse Ragnar. V-am fi ucis pe toţi.

– Ne-aţi fi ucis, am fost eu de acord.

Rămânând în fort, Guthrum ne îngăduise să-i tocăm armata pe bucăţele, însă chiar şi-aşa era un miracol că învinseserăm.

– Sângerezi! observă Ragnar.

Fusesem lovit cu o lance în spatele coapsei drepte. Am şi azi cicatricea. Pyrlig tăie o fâşie de material din haina unui mort şi bandajă mâna lui Ragnar. Vru să lege şi coapsa mea, dar sângerarea se domolise, aşa că am izbutit să mă ridic în picioare, deşi durerea, pe care n-o simţisem de când fusesem rănit, mă străfulgeră într-un junghi teribil. Am atins ciocanul lui Thor. Învinsesem!

– Mi-au ucis femeia, i-am zis lui Ragnar. Fără un cuvânt, el se ridică lângă mine, şi deoarece piciorul începuse să mă doară cumplit, iar ultimele urme de vlagă mă părăsiseră, mi-am sprijinit un braţ pe umerii lui. O chema Iseult, am adăugat, şi fiul meu a murit şi el. Mi-a părut bine că ploua, altminteri mi s-ar fi văzut lacrimile de pe obraji. Unde-i Brida?

– Am trimis-o în vale.

Ne îndreptam şchiopătând spre meterezele nordice ale fortului.

– Iar tu ai rămas?

– Cineva trebuia să rămână ca ariergardă, zise el posomorât.

Cred că şi el plângea, de ruşinea înfrângerii. Fusese o bătălie pe care Guthrum n-ar fi avut cum s-o piardă; cu toate astea, o pierduse.

Pyrlig şi Steapa încă se aflau lângă mine şi am văzut că Eadric scotea zalele de pe un danez mort, dar pe Leofric nu l-am zărit.

Când l-am întrebat pe Pyrlig unde era, preotul mă privi îndurerat şi clătină din cap.

– A murit?

– O secure l-a lovit în spinare, îmi spuse el.

M-am simţit năucit, prea năucit pentru a vorbi, fiindcă nu părea posibil ca indestructibilul Leofric să fie mort. Totuşi era, şi-mi doream să-i fi putut oferi funeralii daneze, un rug funerar, aşa încât fumul trupului său să se ridice până în palatul zeilor.

– Îmi pare rău, oftă Pyrlig.

– Preţul Wessexului, am rostit eu, apoi ne-am urcat pe meterezele nordice, care erau ticsite cu soldaţii lui Alfred.

Ploaia se domolea, dar tot cădea în şuvoaie pe câmpia de jos. Era ca şi cum am fi stat la marginea lumii; în faţa noastră se afla un nor imens, în vreme ce sub noi, pe lunga pantă abruptă, sute de danezi se prăvăleau la vale, grăbindu-se să ajungă la caii lăsaţi la poalele dealului.

– Guthrum, spuse Ragnar cu amărăciune.

– Trăieşte?

– A fost primul care a fugit. Svein i-a spus că era mai bine să luptăm în afara fortului, dar Guthrum s-a temut de înfrângere mai mult decât şi-a dorit victoria.

Izbucniră ovaţii când steagurile lui Alfred fură aduse prin fortul capturat şi puse pe meterezele nordice. Regele, din nou călare şi cu o coroniţă de bronz pe coif, înainta lângă purtătorii flamurilor. Beocca era în genunchi şi îi mulţumea lui Dumnezeu, în vreme ce Alfred avea pe chip un zâmbet uimit şi o expresie neîncrezătoare. Aş putea să jur că a plâns când steagurile au fost înfipte în pământul de la marginea lumii. Dragonul şi crucea se înălţară deasupra regatului care aproape că fusese pierdut, dar fusese salvat pentru ca în Anglia să mai rămână un rege saxon.

Însă Leofric era mort, la fel şi Iseult, şi o ploaie puternică şi deasă cădea peste pământul pe care-l salvasem.

Wessex.

Notă istorică

Calul alb de la Westbury este cioplit în calcarul versantului de sub Bratton Camp, care se află la marginea dealurilor Wiltshire Downs. Dinspre nord, poate fi văzut de la mulţi kilometri distanţă. Superbul cal are 55 de metri înălţime şi 52 lăţime şi a fost cioplit în jur de 1770, fiind cel mai vechi dintre cei zece cai din Wiltshire, însă legendele locale spun că a înlocuit un cal mult mai vechi, care a fost tăiat în calcarul versantului după bătălia de la Ethandun, din 878.

Mi-ar plăcea să cred că legenda este adevărată, dar istoricii nu sunt siguri în privinţa locului unde a avut loc bătălia de la Ethandun în care s-au înfruntat Alfred şi Guthrum, cu toate că Bratton Camp, care se înalţă lângă satul Edington, este principalul candidat. Bratton Camp este o fortăreaţă care datează din Epoca Fierului şi care încă stă în picioare deasupra calului alb de la Westbury. În foarte utila sa carte *Alfred, Warrior King*, John Peddie plasează Ethandunul la Bratton Camp şi Piatra lui Edgar la Kingston Deverill, în valea Wylye, iar eu sunt convins de argumentele sale.

Nu există dubii în privinţa locului unde se afla Æthelingæg. În prezent se numeşte Athelney şi este în Somerset Levels, lângă Taunton, iar dacă Bratton Camp a rămas în mare măsură neschimbat faţă de cum era în 878, câmpia de lângă mare a cunoscut o transformare totală. Astăzi, în special datorită călugărilor medievali care au construit diguri şi au asanat pământul, acolo există un întins câmp fertil, însă în secolul

al IX-lea era o mlaştină vastă, cu insulițe care apăreau în timpul refluxului. În acea zonă aproape impenetrabilă s-a retras Alfred după dezastrul de la Chippenham.

Acel dezastru a fost urmarea generozității cu care a acceptat armistițiul ce i-a permis lui Guthrum să plece din Exeter şi să se retragă la Gloucester, oraş aflat în Mercia stăpânită de danezi. Armistițiul a fost întărit prin luarea de ostatici danezi, dar Guthrum, la fel cum încălcase armistițiul încheiat la Wareham, în 876, s-a dovedit din nou a nu fi de încredere şi, imediat după a douăsprezecea noapte de Crăciun, a atacat şi a capturat Chippenhamul, provocând astfel cea mai mare criză din îndelungata domnie a lui Alfred. Regele a fost învins, şi cea mai mare parte a țării a fost cucerită de danezi. Unii dintre marii nobili, inclusiv Wulfhere, ealdorman de Wiltshire, au trecut în tabăra inamicului, iar regatul lui Alfred a fost redus la mlaştina din Somerset Levels. Cu toate astea, la venirea primăverii, după doar patru luni de la dezastrul din Chippenham, Alfred a adunat o armată, a condus-o la Ethandun, iar acolo, l-a învins pe Guthrum. Toate acestea s-au întâmplat. Ceea ce probabil nu s-a întâmplat, din păcate, este arderea turtelor. Povestea despre cum o femeie l-a lovit pe rege pentru că-i lăsase lipiile să se ardă este cel mai faimos basm despre Alfred, dar sursa este foarte târzie, aşa că nu e de încredere.

Alfred, Ælswith, Wulfhere, Æthelwold şi fratele (mai târziu, episcopul) Asser au existat cu toții, la fel şi Guthrum. Svein este un personaj fictiv. Marii dușmani danezi de dinaintea lui Guthrum au fost cei trei frați Lothbrok, iar înfrângerea ultimului dintre ei, în bătălia de la Cynuit, s-a petrecut în timp ce Alfred era la Athelney. Din motive legate de firul narațiunii, am mutat acea victorie saxonă cu un an mai devreme; ea reprezintă finalul romanului *Ultimul regat*, care îl precede pe acesta, ceea ce a făcut necesară inventarea unui personaj, Svein, şi a unui incident, incendierea corăbiilor lui Svein, pentru a înlocui evenimentul real de la Cynuit.

Principalele două surse pentru domnia lui Alfred sunt *Cronica anglo-saxonă* şi *Viața regelui Alfred* scrisă de episcopul

Asser, dar, din păcate, nici una nu ne spune prea multe despre modul cum regele l-a învins pe Guthrum la Ethandun. Conform standardelor de mai târziu, ambele armate erau mici, însă este aproape sigur că a lui Guthrum era considerabil mai mare decât a lui Alfred. Fyrdul vest-saxon care a învins la Ethandun era format în special din oameni din Somerset, Wiltshire şi vestul Hampshire-ului, ceea ce sugerează că tot estul Wessexului şi cea mai mare partea a nordului ţării erau sub stăpânire daneză. Ştim astăzi că fyrdul din Devonshire era intact (obţinuse victoria la Cynuit), la fel şi fyrdul din Dorset, dar nicăieri nu se menţionează că au făcut parte din armata lui Alfred, fapt care sugerează că au rămas pe loc pentru a respinge atacuri de pe mare. Absenţa fyrdurilor din aceste două comitate puternice (dacă aşa a fost) nu face decât să confirme cât de remarcabilă a fost victoria lui Alfred.

Saxonii au debarcat în Britania în secolul al V-lea. În secolul al IX-lea, stăpâneau aproape tot teritoriul Angliei de astăzi, însă atunci au venit danezii, iar regatele saxone s-au fărâmiţat. *Ultimul regat* descrie înfrângerea regatelor Northumbria, Mercia şi Anglia de Est, iar romanul de faţă relatează cum Wessexul a fost foarte aproape de a avea aceeaşi soartă ca a vecinilor nordici, fiind cât pe ce să se piardă şi el în uitare. Timp de câteva luni la începutul anului 878, Anglia, cu limba şi cultura sa, a fost redusă la câţiva kilometri pătraţi de mlaştină. Încă o înfrângere, şi probabil că n-ar mai fi existat o entitate politică numită Anglia. Poate că ar fi existat Danglia în locul ei, iar acest roman probabil că ar fi fost scris în daneză. Însă Alfred a supravieţuit, a învins, iar de aceea, istoria l-a onorat cu apelativul „cel Mare". Urmaşii lui au trebuit să-i finalizeze opera, să recucerească cele trei regate nordice şi, pentru prima dată, să unească teritoriile saxone într-un regat numit Anglia, dar Alfred cel Mare a început totul.

Totuşi, în 878, chiar şi după victoria de la Ethandun, acesta părea un vis imposibil. Este cale lungă de la calul alb aflat la Ethandun la mlaştinile sumbre de dincolo de Zidul lui Hadrian, aşa că Uhtred şi tovarăşii lui trebuie să participe la alte campanii militare.

CUPRINS

Toponime 9

Partea întâi. VIKINGUL 13
Partea a doua. REGELE MLAŞTINII 93
Partea a treia. FYRDUL 329

Notă istorică 393

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

CĂLĂREȚUL MORȚII este al doilea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

WESSEX, ULTIMUL BASTION englez rămas neînfrânt, este privit cu nesaț de fiorosii cuceritori vikingi. Legat de pământul amenințat prin naștere și căsătorie, dar crescut de invadatorii danezi, Uhtred, un tânăr de viță nobilă, stă în cumpănă întrebându-se cui ar trebui să-i fie credincios. Dar sângele este destinul său, iar când hoardele vikinge atacă, Uhtred trebuie să lase deoparte ura și neîncrederea și să fie alături de apărătorul țării sale – regele fugar Alfred.

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, datorie, devotament, măreție, dragoste și luptă, dând viață uneia dintre cele mai importante epoci din istoria Angliei.

„Cel mai mare scriitor de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1985-3
9 786063 319853
eBook disponibil